Đông Phương Bất Bại Chi Tổng Quản

Contents

Đông Phương Bất Bại Chi Tổng Quản **2**

1. Chương 1: Xuyên Qua . . . 2
2. Chương 2: Trêu Đùa Dương Liên Đình . . . 5
3. Chương 3: Chuyển Cơ . . . 10
4. Chương 4: Dương Liên Đình Không Bình Tĩnh Cùng Giáo Chủ Tâm Tư Đen Tối . . . 15
5. Chương 5: Gió Lạnh Thổi Qua, Hoa Rơi Đầy Đất, Dư Hương Còn Lưu . . . 20
6. Chương 6: Có Tâm Tư . . . 24
7. Chương 7: Bình Tĩnh Dưới Sự Hiểu Lầm Của Giáo Chủ . . . 30
8. Chương 8: Giáo Chủ Đại Nhân Cùng Tề Bạch Nhất Sơ Ái Muội . . . 34
9. Chương 9: Tiểu Bạch Thỏ Ngoan, Mau Mở Cửa Ra Nào~ . . . 38
10. Chương 10: Cửa Mở, Đại Hôi Lang Vào Được~ . . . 42
11. Chương 11: Giáo Chủ Bế Quan . . . 46
12. Chương 12: Vây Xem . . . 51
13. Chương 13: Nhậm Doanh Doanh . . . 55
14. Chương 14: Giáo Chủ Xuất Quan . . . 59
15. Chương 15: Đại Hội . . . 64
16. Chương 16: Ngươi Sẽ Làm Gì? . . . 68
17. Chương 17: Dương Liên Đình Gặp Nạn . . . 72
18. Chương 18: Nhân Danh Ánh Trăng, Cắn Chết Ngươi . . . 77
19. Chương 19: Cải Trang Vi Hành . . . 82
20. Chương 20: Giáo Chủ Đại Nhân Lòng Dạ Hẹp Hòi Cùng Tề Cún Con . . . 87
21. Chương 21: Giang Hồ . . . 92
22. Chương 22: Mưa Gió Sắp Đến . . . 98
23. Chương 23: Phong Mãn Lâu . . . 102
24. Chương 24: Nhẫn Tâm . . . 106
25. Chương 25: Sụp Đổ . . . 112
26. Chương 26: Chật Vật . . . 117
27. Chương 27: Rối Loạn . . . 122
28. Chương 28: Không Ly Khai . . . 127
29. Chương 29: Tình Yêu Cùng Tín Nhiệm . . . 131
30. Chương 30: Con Thỏ Vẫn Là Con Thỏ…… . . . 136
31. Chương 31: Thẳng Thắn . . . 140
32. Chương 32: Thần Côn . . . 144
33. Chương 33: Tiểu Nhạc Đệm . . . 148
34. Chương 34: Trên Đường Đi . . . 153
35. Chương 35: Giáo Chủ Đại Nhân Đói Bụng . . . 158
36. Chương 36: Hồng Tụ Chiêu . . . 163
37. Chương 37: Thế Giới Trong Mộng . . . 168
38. Chương 38: Học Công Phu Đi . . . 177
39. Chương 39: Giúp Một Việc Nhỏ . . . 182
40. Chương 40: Võ Lâm Đại Hội . . . 186
41. Chương 41: Cái Gọi Là Gia Quyến . . . 191

42. Chương 42: Thân Thể Bệnh Nhẹ . . . 195
43. Chương 43: Đông Phương Bất Bại . . . 201
44. Chương 44: Tề Bạch Tạc Mao . . . 205
45. Chương 45: Thương Nhân Vs Người Giang Hồ . . . 210
46. Chương 46: Hàng Châu Đông Gia . . . 214
47. Chương 47: Đông Công Tử . . . 219
48. Chương 48: Nghe Thư . . . 224
49. Chương 49: Đông Phương Là Một Người Đáng Thương . . . 229
50. Chương 50: Kể Chuyện . . . 234
51. Chương 51: Tề Bạch Lo Lắng . . . 239
52. Chương 52 . . . 244
53. Chương 53: Giới Sân Vào Thành . . . 249
54. Chương 54: Hòa Thượng Gây Sự . . . 251
55. Chương 55: Đông Lão Gia Ra Tay . . . 254
56. Chương 56: Bản Thảo Trang Đầu Tiên . . . 259
57. Chương 57: Giang Hồ Tạp Thính . . . 264
58. Chương 58: Xuất Quan . . . 269
59. Chương 59: Giáo Chủ Nghe Thư . . . 274
60. Chương 60: Kết Cục . . . 280

Đông Phương Bất Bại Chi Tổng Quản

Giới thiệu
Thể loại: tiếu ngạo giang hồ đồng nhân, hài, HETề Bạch là minh tinh hạng B, đi thử vai Đông Phươ

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-tong-quan

1. Chương 1: Xuyên Qua

"Thử vai Tiếu Ngạo Giang Hồ, ba giờ chiều mai tại phòng 208 tòa nhà Lệ Tinh, đừng muộn." ca một tiếng, điện thoại chỉ còn tiếng đô đô vang lên.

Người đại diện của Tề Bạch còn phải phụ trách vài ngôi sao, công việc xoay quanh cả ngày, gọi điện cũng càng ngày càng ngắn gọn. Tề Bạch không thèm để ý cười cười, xoay người đi về phía giá sách.

Tin Tiếu Ngạo Giang Hồ thử vai hắn cũng biết, nghe nói nhân vật cơ bản đều chọn được rồi, chỉ có vai Đông Phương Bất Bại là vẫn còn tranh cãi.

Đông Phương Bất Bại là một nhân vật rất trọng yếu trong Tiếu Ngạo Giang Hồ, mức độ được chú ý không thua gì Lệnh Hồ Xung.

Hơn nữa nhân vật này tính cách thực phức tạp, không thể đem hắn diễn thành một người nam nhân, cũng không thể đem hắn diễn thành một nữ nhân.

Quan trọng là phải biểu hiện ra khí thế rằng hắn là một ma giáo giáo chủ thiên hạ đệ nhất cao thủ tàn nhẫn, lại phải biểu hiện ra hắn có khát vọng trở thành một nữ nhân được nam nhân ôm trong lòng cùng tự ti đối với thân thể không trọn vẹn.

Nhân vật như vậy rất khó nắm chắc, có thể khẳng định rằng, tương lai sau khi đóng máy bộ phim, tuyệt đại bộ phận tranh luận đều dừng ở sức diễn trên người diễn viên thủ vai Đông Phương Bất Bại. Diễn tốt tránh không được bị mắng, diễn không tốt lại càng bị mắng.

Tề Bạch thực thích nhân vật Đông Phương Bất Bại này, nhưng hắn biết, khí chất của mình cũng không thích hợp. Chính là nếu người đại diện đã thông báo, cũng không cần thiết phải khiến cho nhau không thoải mái, buổi thử vai ngày mai vẫn là đi thì hơn.

Ngày hôm sau vừa đến hội trường, Tề Bạch đã được thông báo, bởi vì nhân vật Đông Phương Bất Bại này tính cách đặc thù, người phỏng vấn vòng đầu tiên đều phải hóa trang.

Nam thì thay nữ trang, xem có xinh đẹp tự nhiên hay không.

Nữ thì thay nam trang, xem có anh khí hay không.

Tề Bạch còn chưa có phản ứng lại đã bị tiểu đệ phụ trách trật tự túm đến phòng hóa trang, nhân viên hóa trang tay chân không ngừng đem một bộ đồ đỏ thẫm hoa lệ đến, chốc lát, Tề Bạch tiểu thư xuất hiện.

Mọi người trong phòng hóa trang nhịn không được nở nụ cười, Tề Bạch vốn đã đẹp, thay nữ trang cũng không làm cho người ta có cảm giác chẳng ra thể thống gì.

Chính là khí chất của hắn thực nho nhã, thoạt nhìn không giống như là ma giáo giáo chủ, mà giống như một vị tiểu thư phong gia nghiêm cẩn. Hơn nữa vẻ mặt hắn xấu hổ quẫn bách lại làm cho người ta nghĩ muốn đùa giỡn vài câu.

Nhân viên hóa trang Allan cùng Tề Bạch có quen biết, cười xấu xa hai tiếng, vươn ngón tay nâng cằm Tề Bạch, trêu đùa "tại hạ vô cùng quý trọng Tề đại tiểu thư, chẳng biết có được hay không hãnh diện, hôm nay bồi tại hạ cùng ăn bữa tối?"

Tề Bạch vừa bực mình vừa buồn cười liếc Allan một cái, xoay người đi về phía sau phòng thử vai xếp hàng chờ phỏng vấn.

Phòng hóa trang ở tầng ba, phòng phỏng vấn ở tầng hai, Tề Bạch mặc một thân nữ trang cũng không muốn đi thang máy, quyết định đi thang bộ xuống lầu.

Hiện tại trên cơ bản rất ít người đi thang bộ, Lệ Tinh có ba thang máy, thang bộ chỉ làm lối thoát hiểm. Chẳng những chật hẹp, không có cửa sổ, lại ngay cả bóng đèn cũng không có.

Tề Bạch một tay đỡ tay vịn, chậm rãi đi xuống dưới. Mới vừa bước được vài bước liền nghe được bên dưới truyền đến tiếng thùng thùng đông, có lẽ có người không kiên nhẫn chờ thang máy, cũng đi thang bộ.

Tề Bạch đứng bất động, nghĩ rằng chờ đối phương đi qua rồi mình lại xuống tiếp. Lại không nghĩ rằng người lên lầu bởi vì không nhìn thấy, thẳng tắp hướng về phía mình đi tới.

Trong cầu thang tối đen một mảnh, không khí quá mức khủng bố, Tề Bạch sợ mình nói chuyện sẽ làm người khác giật mình, chờ người nọ đi đến trước mặt mới nhẹ giọng nói "có người", sau đó một tay túm tay vịn, một tay giúp đỡ đối phương một chút.

Cũng không nghĩ đối phương chấn kinh quá mức, sợ tới mức tay chân khua loạn, hơn nữa trên tay vịn bám bụi, Tề Bạch nhất thời không có nắm chắc, ngã ra ầm ầm lăn xuống, đầu đập mạnh xuống đất một cái, liền mất đi ý thức.

Chờ tới lúc Tề Bạch tỉnh lại, hắn thấy một căn phòng cổ kính.

Thân là diễn viên, hắn tự nhiên biết căn phòng như vậy không phải là do dựng cảnh.

Hơn nữa gần đây vì thuận theo đại chúng đã sản xuất rất nhiều bộ phim xuyên không, Tề Bạch đối với từ xuyên qua này cũng là tương đối quen thuộc, theo bản năng liền cúi đầu nhìn tay mình, một đôi tay rất quen thuộc, chắc chắn là hắn không sai.

Hắn sờ sờ đỉnh đầu, còn mang theo tóc giả. Trên người còn có một kiện áo lót tơ lụa thuần trắng, đường may tinh tế, cấp bậc bất phàm.

Tề Bạch nhẹ nhàng thở ra, thân thể này nọ vẫn là của mình, hơn nữa hắn còn nhớ rõ mình mặc một thân nữ trang chẳng ra gì, cái này thật sự dọa người.

Dù sao lúc trước bị ngã một cái, Tề Bạch ngồi dậy liền cảm thấy mệt mỏi. Nghĩ rằng thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, dù sao mọi chuyện cũng xảy ra rồi, khẩn trương thì làm được gì, nói không chừng vừa tỉnh dậy, lại phát hiện ra là nằm mơ đi. Hắn chính là người có tư tưởng lạc quan như vậy, nghĩ thông suốt xong, liền thanh thản ổn định túm chăn nằm xuống tiếp tục ngủ.

Mơ mơ màng màng cảm giác bên người có tiếng tất tất tốt tốt, Tề Bạch mở mắt nhìn sang bên cạnh, một tiểu nha hoàn bộ dáng cổ đại vừa lúc nhìn qua.

"Tiểu thư tỉnh? Có chỗ nào không khỏe?" Tiểu nha hoàn hạ mi mắt, thanh âm ôn nhu mà quy củ rõ ràng.

Tiểu thư? Tề Bạch cảm thấy mặt mình nóng lên, quần áo của mình đều bị thay đổi, đối phương tự nhiên biết giới tính của mình, hiện tại lại vẫn như cũ gọi mình là tiểu thư, chẳng lẽ là do mặt mũi mình đi?

"Quần áo này chính là…… chính là……" Dù sao cũng là đối với một cái tiểu cô nương, Tề Bạch cũng không biết giải thích như thế nào, cũng không thể nói mình là con hát đi, hắn nhớ rõ con hát địa vị thực là đê tiện, đành phải nói "tại hạ là nam". (con hát: ý anh nói là diễn viên, thì cũng là đóng kịch mua vui cho người khác ý mà)

Tiểu nha hoàn dừng một lúc, liếc nhanh Tề Bạch một cái, thấy hắn một bộ dáng nghiêm túc đỏ mặt xấu hổ, thấp giọng nói "Tiểu thư bị thương té xỉu ở Hắc Mộc nhai, được giáo chủ cứu, giáo chủ mệnh Y Lục chăm sóc tiểu thư." Hai chữ cuối cùng nhấn mạnh, tựa hồ đã được chỉ định từ trước.

Tề Bạch sửng sốt, Hắc Mộc nhai? giáo chủ? Trong đầu không thể kìm hãm xuất hiện một ý niệm cẩu huyết, hắn chần chờ nói "giáo chủ nhà ngươi là……?"

Tiểu nha hoàn nhíu nhíu mày, trầm giọng nói "tục danh của giáo chủ nô tỳ không dám xưng, nơi này chính là Hắc Mộc nhai, ngươi nghĩ giáo chủ nhà ta là ai?" Một đôi mắt đen gắt gao nhìn chằm chằm Tề Bạch nói "không biết tiểu thư là như thế nào lên được Hắc Mộc nhai, lại là bị người nào gây thương tích…… lại vì sao mặc nữ trang?"

Tề Bạch chính là vẻ mặt dại ra lẩm bẩm nói "Đông Phương Bất Bại……"

2. Chương 2: Trêu Đùa Dương Liên Đình

Tề Bạch đem giấy Tuyên Thành trên bàn vo thành một cục ném vào sọt rác, nhu nhu cánh tay tiếp tục viết chữ.

Ngày đó sau khi hắn đem tóc giả bỏ xuống, Đông Phương Bất Bại thâm trầm nhìn hắn nửa ngày, sau đó không thèm tới nữa.

Chỉ có nha hoàn Y Lục ban đầu, thường thường hỏi hắn đôi câu, tỷ như "bởi vì chuyện của người vẫn chưa tra được tin tức xác thực, Dương tổng quản bị giáo chủ trách cứ, nói không chừng sẽ bị cách chức tổng quản." sau đó bất động thanh sắc nhìn phản ứng của hắn, cho xin đi, Dương Liên Đình cái loại tra nhân này chỉ xem tiểu thuyết hắn cũng không thèm để ý, chết rồi cũng không có liên quan tới hắn, đương nhiên chưa chết cũng không quan hệ.

Lại tỷ như "nhà công tử là làm sao? đến Trung Nguyên làm cái gì? như thế nào hi lí hồ đồ bị người bắt lên Hắc Mộc nhai?" trong giọng nói ẩn ẩn mang theo châm chọc, cho xin đi, hắn chỉ là một tiểu diễn viên, chịu nhục hắn là hạng nhất, làm sao trúng chiêu khích tướng vụng về như vậy?

Lại tỷ như "công tử thoạt nhìn tâm tình không tốt, có thể cùng Y Lục nói chuyện một chút, nô tỳ cũng sẽ vì công tử phân ưu một chút." Cho xin đi, nhìn thế nào mà thấy ta tâm tình không tốt, lão tử chỉ là phát sầu trưa nay nên ăn món gì thôi a!!!

Hắn nhàn rỗi vô sự, cũng không dám đi loạn, hơn nữa Y Lục như hổ rình mồi canh giữ ở một bên, căn bản làm sao cũng không đi được, chỉ có thể ở trong phòng tìm chút chuyện để giải trí, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nên luyện tự đi.

Tuy rằng hiện tại hắn bị nhốt ở Hắc Mộc nhai, nói không chừng ngày nào đó vận khí tốt, Đông Phương đại boss nguyện ý thả hắn đi, hắn cũng cần một chút kỹ năng mưu sinh. Hơn nữa hắn ở hiện đại tốt xấu gì cũng là nghiên cứu sinh, đến cổ đại cũng không thể làm cái người mù chữ đi.

Chỉ tiếc ở hiện đại công nghệ phát triển, mọi người đều là đánh chữ trên máy tính, đã muốn có rất ít người viết tự, huống chi là bút lông tự, cho nên hắn viết lâu như vậy, còn không có lưu loát, chỉ có thể viết từng chút từng chút một.

Dùng bút lông chấm mực, lại cọ cọ ngòi bút lên nghiên mực, sau đó thật cẩn thân trên giấy tuyên thành viết xuống hai chữ Tề Bạch.

Đã làm ngôi sao thì đều biết, chữ khác viết không tốt cũng không sao, nhưng kí tên là nhất định phải viết tốt, tốt nhất viết rồng bay phượng múa, nhìn qua phải đẹp như một đóa hoa.

Cho nên Tề Bạch tra cứu rất nhiều sách, tìm ra hai chữ Tề Bạch, cẩn thận nghiên cứu, mỗi lần viết đều là nhất bút đi xuống, tuy rằng lúc mới đầu viết chả ra gì, nhưng sau khi lãng phí bao nhiêu là giấy, cũng có vài phần có thể nhìn.

Đang viết đến nét cuối cùng, cửa đột nhiên phịch một tiếng bị đá văng ra, tay Tề Bạch run lên, nét chữ cuối cùng bị hắn kéo ra tận bàn.

"Kiến quá Dương tổng quản."

Lúc Tề Bạch quay đầu lại, Y Lục vừa lúc vội vàng theo người bên ngoài đi đến, hướng tới Dương Liên Đình vừa đá cửa vào hơi khom người, sau đó lui về phía sau Tề Bạch.

"Ngươi là Tề Bạch?" Dương Liên Đình ánh mắt lạnh lùng nhìn người trước mặt, cơn tức trong lòng không kiềm được bùng lên. Đều là tại tên này một thân mặc nữ trang không biết từ đâu xuất hiện ở Hắc Mộc nhai, làm Đông Phương Bất Bại đối gã tâm sinh nghi kị, đám lão bất tử trong giáo kia đều bỏ đá xuống giếng. Đã thế vô luận gã tra như thế nào cũng không có biện pháp tra ra người này từ đâu đến, tựa như hắn là từ trên trời rơi xuống vậy.

Gã bị hành cho sứt đầu mẻ trán, mà đầu sỏ gây nên lại bị Đông Phương Bất Bại nhốt tại trong Cẩm Tú viện, sành ăn tiêu dao qua ngày, bảo gã như thế nào nuốt trôi cục tức này. Lần này thừa dịp Đông Phương Bất bại không ở đây, vô luận như thế nào gã cũng muốn đem người này nắm trong lòng bàn tay, đến lúc

đó cho dù gã không cần đụng tay, gã cũng có thể đem bát nước bẩn này hắt đến người khác.

Tề Bạch theo một tiếng Dương tổng quản kia liền biết người trước mắt chính là Dương Liên Đình, tuy rằng người này diện mạo tuấn lãng, trong lòng vẫn như cũ không có hảo cảm.

Thành thành thật thật thi lễ, lại học theo Y Lục nói "kiến quá Dương tổng quản". Nói xong cũng không ngẩng đầu, sụp mi thuận mắt đứng. Tục ngữ nói Diêm Vương hảo gặp, tiểu quỷ khó chơi. Nghĩ đến Đông Phương Bất Bại cái loại cấp bậc này, chỉ cần không dính dáng đến hắn, hắn liền lười cùng ngươi so đo, mà Dương Liên Đình cũng chỉ là một cái tiểu nhân, người như thế, cho dù ngươi không chọc tới gã, còn phải đề phòng gã tính kế đến trên đầu ngươi. Huống chi nhìn tư thế vào cửa vừa rồi, hơn nữa hắn ẩn ẩn đoán, chính mình chỉ sợ là sơ ý một chút, liền đắc tội thật lớn với vị tổng quản đại nhân này.

Dương Liên Đình hừ lạnh một tiếng, ngồi trên ghế thái sư, lạnh lùng đánh giá Tề Bạch một hồi nói "ngươi cũng biết giáo chủ đã đem ngươi cho bản tổng quản toàn quyền xử trí."

Tề Bạch trong lòng nhảy dựng, dư quang lại thấy Y Lục phía sau không tự giác tiến lên nửa bước, trong lòng an tâm hơn. Làm diễn viên vài năm, còn có xem ánh mắt người khác, Y Lục vừa rồi vội vàng theo vào, còn thấy hộ vệ đứng bên cạnh người mình, chứng tỏ Đông Phương Bất Bại không có đem chính mình như thế nào. Căn cứ theo tình thế, Dương Liên Đình đến gặp hắn phỏng chừng là chủ ý của gã, hoặc là chịu không được áp lực, muốn tìm kẻ chết thay. Nói không chừng vẫn là thừa dịp không có Đông Phương Bất Bại ở đây nên mò đến.

Tề Bạch trong lòng hạ quyết tâm, quyết định như thế nào cũng không để bị Dương Liên Đình bắt đi, kia chắc chắn là một đi không về! Mặt ngoài lại cung kính nói "tại hạ không biết."

"Hừ!" Dương Liên Đình hừ lạnh một tiếng, chắp tay sau lưng đứng lên "dám lên Hắc Mộc nhai, ngươi có mấy cái mạng cũng không đủ chết." Cùng Tề Bạch như vậy, gã cũng lười nói thêm cái gì, hơn nữa đêm dài lắm mộng, sớm một chút đem sự tình bụi bậm lạc định rồi, gã cũng hảo hảo ngẫm lại đến lúc đó lấy lòng Đông Phương Bất Bại như thế nào, đem chuyện này bỏ qua, cái kia mới là đại sự. Tay hơi hơi vung lên, hai thị vệ liền tiến lên giữ Tề Bạch.

"Dương tổng quản, giáo chủ mệnh nô tỳ chiếu cố Tề công tử, nô tỳ chưa nhận được lệnh của giáo chủ, không dám để công tử rời khỏi Cẩm Tú cư." Tề Bạch nhẹ nhàng thở ra, lại phát hiện thủ vệ hai bên mình một chút cũng không nới lỏng tay, một lòng lại cao cao huyền lên.

"Làm càn!" Dương Liên Đình vung ống tay áo, quát "vừa rồi lời bản tổng quản nói ngươi không nghe thấy sao, giáo chủ đã đem người này toàn quyền giao cho ta xử lý, hay là ngươi cho rằng bản tổng quản lừa ngươi?"

Tề Bạch nghe xong lời này trong lòng kêu khổ, Dương Liên Đình hiện tại địa vị ở trước mặt Đông Phương Bất Bại địa vị bất đồng, mình chỉ là một người qua đường giáp không biết thế nào lên được Hắc Mộc nhai, nay Dương Liên Đình xuất thân đến bắt người, Y Lục chính là không tin chỉ sợ cũng không có biện pháp, hắn cũng không tin Y Lục dám vì mình mà ngang nhiên kháng lệnh. Vì thế, bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình……"

Tề Bạch cắn chặt răng, đột nhiên cười rộ lên.

Không phải hắn cố lộng huyền hư, chỉ là nếu hắn muốn có biện pháp dọa lui Dương Liên Đình, chỉ có biện pháp nắm giữ quyền chủ động, ngăn chặn khí thế của Dương Liên Đình. Mục đích của mình rất dễ thực hiện. Mà nếu đã bị vây vào hoàn cảnh xấu, mà vẫn có thể tự nhiên tươi cười, tất sẽ làm cho người ta cảm thấy không yên.

Quả nhiên Dương Liên Đình nhíu mày quát "ngươi cười cái gì?"

Tề Bạch liếc Dương Liên Đình một cái, tuy rằng bị hai người giữ, ánh mắt hắn nhìn về phía Dương Liên Đình có vài phần thương hại.

Thẳng đến lúc Dương Liên Đình sắp nhịn không được mà phát hỏa mới chậm rãi nói "ta đang cười Dương tổng quản quá mức thiển cận, đều bị người nắm đằng chuôi. Là chờ không kịp người khác khử ngươi sao?"

Tề Bạch vừa nói vừa nhẹ nhàng lắc đầu, dư quang lại chú ý đến Dương Liên Đình, thấy gã một bộ dáng kinh nghi bất định, lại ngừng lại, chờ đến lúc Dương Liên Đình đang muốn nói, mới mở miệng nói "con người ta ở một vài thời điểm luôn kiềm nén chính mình, nhưng một khi nếm được ngon ngọt…… sẽ muốn ngừng mà không được……" Tề Bạch nhìn Dương Liên Đình cười khổ một chút, chậm rãi nói "tỷ như…… ngoại tình." Trong giọng nói mang theo ý tứ hàm súc, lại ở lúc Dương Liên Đình nhíu mày suy tư chuyển đề tài nói "Dương tổng quản, ngươi cảm thấy tại hạ võ công thế nào?"

Dương Liên đình hoang mang ngẩng đầu, tự hỏi tự trả lời "tại hạ không một ti võ công."

Sau đó hỏi tiếp "kia Dương tổng quản cảm thấy ở đây như thế nào?"

Tề Bạch vươn mười ngón tay trắng nõn của mình ra trước mặt Dương Liên đình "như hai tay đan lại, tại hạ cảm thấy mình gia thê phú quý hẳn là không ai hoài nghi đi." Nói xong nhẹ nhàng lách mình, thoát khỏi hai thị vệ đang không tự chủ thả lỏng tay, Tề Bạch tao nhã vòng vo vài vòng "Dương tổng quản, tại hạ cũng không phải người có thể chịu khổ, mọi người chỉ cần gặp qua ta đều biết…… giáo chủ cùng ta ở chung mấy ngày, tự nhiên cũng là biết đến……"

Hắn nhìn chằm chằm vào Dương Liên Đình, nhẹ giọng nói "Dương tổng quản, ngươi nói một người như ta vậy, không biết võ công lại không chịu được khổ, lần này nếu là ngươi muốn dùng ta vu oan hãm hại người khác, ngươi sẽ thả tâm cho ta biết thân phận của ngươi sao?"

Nói cong không đợi Dương Liên Đình đáp lại đã ngay lập tức gằn từng chữ "ngươi sẽ không!!! Như vậy ngươi còn không hiểu không?"

Dương Liên Đình chỉ cảm thấy Tề Bạch nói tựa hồ có thâm ý, có đạo lý, nghe xong như lọt trong sương mù, há miệng định nói nhưng lại không biết nói gì.

Tề Bạch thả chậm thanh âm, mang theo vài phần bi ai nói "ta đã nhiều ngày vắt óc suy nghĩ, rốt cục đã rõ, ta chính là miếng độc mồi người khác cấp cho Dương tổng quản, người khác nghĩ giáo chủ yêu thích, giáo chủ đối tại hạ…… " Tề Bạch giọng điệu mang nghẹn ngào, dừng một chút mới nói "nay giáo chủ định là bị người dẫn đi, mục đích chính là làm cho Dương tổng quản đối tại hạ xuống tay…… mà một khi Dương tổng quản mất sự sủng ái của giáo chủ, chỉ sợ……"

Dương Liên Đình nghe xong đầu óc ong ong vang lên, chẳng lẽ ý người này chính là Đông Phương Bất Bại cùng hắn có…… tình hình??!?

Tề Bạch vành mắt ửng đỏ, tiến lên vài bước, nắm tay Dương Liên Đình nói "Dương tổng quản, tại hạ không muốn thành công cụ hãm hại người khác, liền như vậy không minh bạch mà chết đi. Ngài vì nay chi kế chỉ có thể mau chóng đến bắt hung phạm, bằng không ngươi ta……" nói đến một nửa, đúng là nghẹn ngào nói không được.

Dương Liên Đình trong đầu kêu loạn, miệng khép mở, cuối cùng khó khăn nói "chẳng lẽ…… ngươi cùng giáo chủ…… giáo chủ……"

Tề Bạch nhìn thẳng ánh mắt Dương Liên Đình, thật nghiêm túc nói "đúng vậy, tại hạ muốn biết…… tại hạ muốn biết chính mình rốt cuộc là mất mạng hay còn sống tại Hắc Mộc Nhai, chính là không cam lòng cứ như vậy không minh bạch chết đi, còn liên lụy tổng quản. Chỉ hy vọng Dương tổng quản mau điều tra rõ chân tướng, đến lúc đó Tề Bạch chết cũng cam tâm."

Tề Bạch thật mạnh cầm cánh tay Dương Liên Đình "tổng quản ngươi nghe tại hạ nói, nay còn có một manh mối tốt lắm. Hôm nay giáo chủ xuống núi rốt cuộc là người nào đề nghị, người nào phụ họa, người nào trợ giúp, hôm nay sau khi giáo chủ xuống núi, có hay không bị người cố ý kéo dài hành trình, những người này nhất nhất tra xét, khẳng định có thu hoạch."

Nghe vậy, giống như có một đạo tia chớp xua tan sương mù, Dương Liên Đình nhãn tình sáng lên, xoay người muốn đi, lại dừng một chút, híp mắt nhìn Tề Bạch một hồi, sau đó gạt tay Tề Bạch ra, xoay người, hướng về phía thủ hạ vung tay lên, giống như lúc đến, hùng hổ tiêu sái.

Tề Bạch nhìn theo Dương Liên Đình đi xa, xoay người túm tay áo Y Lục, còn thực nghiêm túc nói "kia…… có chỗ nào để trốn hay không?"

Hết chương 2……

3. Chương 3: Chuyển Cơ

Tề Bạch trong lòng run sợ nằm úp sấp trên giường qua buổi trưa, lại run sợ ăn cơm chiều, đang chuẩn bị đi nằm úp sấp trên giường, Y Lục không nhịn được mở miệng.

"Tề công tử, ngươi buổi chiều cùng Dương tổng quản nói như vậy là ý gì?"

Tề Bạch liếc Y Lục một cái, thở dài, "ta là vì bảo mệnh, lừa dối hắn."

Y Lục không nghĩ tới Tề Bạch lại nói trắng ra như vậy, sau một lúc lâu mới lắp bắp nói "ngươi…… ngươi không muốn sống nữa sao. Dám bố trí giáo chủ như vậy?"

Tề Bạch lại thở dài, không thể không ai thán chính mình vận khí kém. Trước đây hắn có xem tiểu thuyết xuyên không, nào có người nào thảm như hắn đâu. Nếu cho hắn chọn, hắn nhưng thật ra tình nguyện xuyên vào làm Dương Liên Đình, ít nhất biết chính mình có thể tiêu dao đến khi nào, bất quá lại nói, gặp được Đông Phương Bất Bại chân chính, hắn thực hoài nghi một người như vậy, thật sự có thể yêu Dương Liên Đình yêu đến cái dạng này sao? Cuối cùng thậm chí mất đi tôn nghiêm, vì gã mà chết.

Hắn không tự chủ được nghĩ đến tình trạng của Đông Phương Bất Bại trong tiểu thuyết, vẫn là cảm giác trong lòng một trận đau đớn, rõ ràng chính mình cũng sắp bị Đông Phương Bất Bại giết chết……

Tề Bạch lại thở dài, có lẽ tận đáy lòng hắn, vẫn như cũ cảm thấy này là thế giới ảo trong sách đi, cho dù đã trải qua nhiều như vậy, cho dù tính mạng cũng sắp không bảo toàn, hắn đối đãi với Đông Phương Bất Bại vẫn là từ một góc độ bàng quan. Cho dù thấy y lãnh khốc, cũng có thể hiểu được nguyên nhân, hơn nữa càng đau lòng cho vận mệnh của y sau này.

Hơn nữa hắn cảm nhận Đông Phương Bất Bại vốn nên là lãnh khốc vô tình, thuận ta thì sống nghịch ta thì chết. Hắn buổi chiều tuy là bảo mệnh, nhưng những lời nói với Dương Liên Đình tuyệt đối là chạm đến điểm mấu chốt của Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại muốn giết hắn là đương nhiên. Chuyện đương nhiên này, hắn cho dù có oán cũng hận không nổi.

Tề Bạch suy nghĩ cẩn thận cũng tự an ủi chính mình, dù sao chính mình xuyên qua đến đời này là bạch kiếm, có thể gặp mặt một phen, trông thấy danh nhân chân chính. Huống chi tuy rằng chết trong tay hai người đều là chết, nhưng chết trong tay Đông Phương Bất Bại còn tốt đẹp hơn chết trong tay Dương Liên Đình đầy nghẹn khuất.

Khuyên bản thân như vậy một chút, Tề Bạch lại cân nhắc một chút, cứ như vậy, tâm tình liền thoải mái lên rất nhiều. Nhìn Y Lục một bộ dáng hoảng sợ, cũng có chút tâm tình nói giỡn. Hơn nữa nghĩ đến chính mình xuyên qua một hồi, kết quả bất quả vài ngày đã đi đến tử cục, hơi có chút không phải tư vị, nghĩ rằng tốt xấu ta cũng là diễn viên a, cho dù chỉ có một người xem, kia cũng có thể xem hết kịch không phải sao?

Tròng mắt vừa chuyển, đơn giản đến cái tình thánh đại diễn nghĩa. Tề Bạch thật không ngờ là, hắn nói từng tiếng đều đã đến tai Đông Phương Bất Bại rồi.

Lúc Đông Phương Bất Bại đến chân núi đã biết buổi chiều phát sinh hết thảy, y chính là nhíu mày, sau đó một từ cũng không nói tiếp tục lên núi, thuộc hạ đi cùng trong nháy mắt cảm nhận một trận hạn khí quét qua, Tề Bạch kia chết chắc rồi.

Đông Phương Bất Bại một khắc kia cũng là nghĩ như vậy, sở dĩ không có sai người giết Tề Bạch, bất quá là cảm thấy chính mình nhìn hắn chết lại càng sảng khoái.

Tề Bạch phạm vào hai cái tối kỵ của y, thứ nhất, truyền thị phi, hơn nữa cái thị phi kia là y vô cùng để ý, thứ hai, trêu đùa Dương Liên Đình.

Tuy rằng y biết Dương Liên Đình là tên ham tài háo sắc không thông minh, nhưng Dương Liên Đình dù sao cũng là người của y, hơn nữa còn chấp nhận đem y đặt dưới thân.

Đối với điểm này Đông Phương Bất Bại cảm giác thực vặn vẹo, y vừa khinh thường Dương Liên Đình, nếu không phải bởi vì y có nhu cầu, nếu không phải thân thể mình không trọn vẹn, người này vô luận như thế nào cũng không có khả năng đem y đặt ở dưới thân. Rất nhiều lần làm chuyện đó xong, y đều có một loại xúc động muốn bóp chết Dương Liên Đình, nhưng y đều nhịn xuống, theo võ công của y ngày càng tịnh tiến, y đối nhu cầu càng ngày càng mãnh liệt. Mà y vốn kiêu ngạo, không có khả năng trước mặt người thứ hai để lộ ra chính mình không trọn vẹn, để cho người khác thượng mình. Mặt khác, Dương Liên Đình lúc làm đem y đặt dưới thân, y lại càng không có biện pháp nhìn người khác ngỗ nghịch hoặc là vũ nhục Dương Liên Đình, cũng như đem y giẫm nát dưới chân giống nhau.

Tề Bạch chết chắc rồi.

Đông Phương Bất Bại đến Cẩm Tú cư của Tề Bạch, chình là khi còn cách một đoạn xa, y nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng.

Y nghe thấy Y Lục hỏi, sau đó hắn đáp, hắn nói "tuy rằng hai người đều là chết, nhưng ta tình nguyện chết trong tay Đông Phương Bất Bại……" Nói xong còn thở dại, giống như mang theo vô tận cảm khái "…… cho nên mới hội như vậy không biết sống chết."

Đông Phương Bất Bại ngừng lại, nếu không phải y biết Tề Bạch căn bản là không biết võ công, cũng biết là hai người trong phòng không có khả năng phát hiện y, y cơ hồ nghĩ đến đây là cố ý diễn cho y xem một vở kịch.

Sau đó y nghe thấy Y Lục lại hỏi "vì sao lại tình nguyện bị giáo chủ giết?"

Trong phòng một mảnh trầm tĩnh, nửa ngày mới nghe Tề Bạch mở miệng nói "ta nói ra có lẽ ngươi không tin……" từng tiếng đều nói rất chậm "kỳ thật ta cũng không muốn nói, chính là ngẫm lại mình đến được Hắc Mộc nhai coi như kỳ ngộ, chết đi một chút dấu vết cũng không lưu lại, thật đáng tiếc. Có thể có người nghe một chút suy nghĩ của ta, vậy cũng tốt."

"Kỳ thật ta thật sự không biết ta như thế nào mà đến được Hắc Mộc nhai, giống như là vừa tình dậy đã

thấy mình ở nơi này, nếu có thể lựa chọn,ta tuyệt đối sẽ không đến. Nhưng đến đây rồi, biết chính mình có thể gặp Đông Phương Bất Bại, vẫn là có chút kích động." Tề Bạch nói rất thâm tình, bất quá lúc biết có thể nhìn thấy Đông Phương Bất Bại, hắn đâu chỉ là kích động thôi a, quả thực là hỗn độn……

"Nhà của ta mặc dù ở một nơi rất xa, nhưng vẫn là có thể biết một chút…… tin tức võ lâm trung nguyên. Trong nhiều người như vậy, ta thích nhất là Đông Phương Bất Bại, ta thích y khí thế độc tôn, thích y kiêu ngạo. Y tuy rằng giết người vô số nhưng so với đám nhân sĩ chính phái miệng đầy nhân nghĩa đạo đức kia thì khả ái hơn nhiều, hơn nữa y bộ dạng cũng dễ nhìn."

Đông Phương Bất Bại nghe được tiếng Y Lục hít khí, y nghĩ Tề Bạch này thật sự là không biết sống chết, nhưng y lại như cũ không có lên tiếng, sau đó y nghe thấy tiếng Tề Bạch cười.

"Xem ngươi bị dọa kìa." Người nọ càng nói càng hăng say, càng nói càng thái quá, một bộ giọng điệu lợn chết không sợ nước sôi "ngươi sợ ta cũng không sợ, dù sao đều phải chết, ta nói trước, ngươi chỉ cần nghe là được, nói ra là đại nghịch bất đạo, ngươi nghe một chút hẳn là không có trở ngại đi."

Sau đó đè thấp thanh âm, giống như nói thầm "ngươi thật sự không biết là Đông Phương Bất Bại bộ dáng rất dễ nhìn sao, cái loại khí thế này, cái loại diện mạo này, quả thực rất…… rất tuyệt sắc, nhưng lại cường đại như vậy, có đôi khi ta nghĩ, hắn nếu là dùng hai mắt mị nhãn như tơ nhìn ngươi, chỉ sợ xương cốt đều nhũn ra. Chỉ tiếc lại cố tình coi trọng Dương Liên Đình……" Bộ dáng giống như thực tiếc hận, Đông Phương Bất Bại nhíu mày, lại khẳng định người bên trong quả thực không biết sống chết, chính là tức giận trong lòng lập tức tiêu tán.

Người trong phòng vẫn còn liên miên cằn nhằn "cái tên Dương Liên Đình kia bộ dáng cũng không phải thực suất, đã tham tài lại còn háo sắc, làm sao xứng với Đông Phương Bất Bại, ta vừa nhìn hắn là thấy không thuận mắt. Ta buổi chiều tuy rằng là vì bảo mệnh, nhưng thật ra cũng là cố ý muốn đùa giỡn hắn, thật sự là ngu ngốc…… ta muốn là…… Dương Liên Đình…… trên người…… thì tốt rồi."

Một câu cuối cùng mơ hồ không rõ, nghe qua thì như là "ta muốn là Dương Liên Đình thì tốt rồi."

"Quên đi, không dọa ngươi." Thanh âm mới vừa rồi còn cao hứng phấn chấn đột nhiên trở nên hứng thú ra rời. Tề Bạch nói đến đây, quả thật mất hết hứng thú. Dù sao thì thật sự mệt mỏi thôi, xuyên qua này nọ quả thật có nhiều người mơ mộng, nhưng xuyên qua một lần chỉ sợ không dễ dàng như vậy, hắn nhanh như vậy đã thành vật hy sinh, có thể không buồn bực? Thực sự còn không bằng xuyên vào người Dương Liên Đình. Lại nghĩ đến Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại thân là ma giáo giáo chủ lãnh khốc, nếu lập tức cho hắn cái chết thống khoái, nếu nhìn hắn không vừa mắt lại tra tấn tra tấn thì làm sao bây giờ a…… Tề Bạch rối rắm nói "ta hiện tại cảm thấy, cùng với chờ Đông Phương Bất Bại tới giết ta, ta chẳng thà chính mình chấm dứt, còn có thể dễ chịu chút."

Đông Phương Bất Bại trong lòng căng thẳng, theo bản năng đi lên phía trước vài bước, y tuy rằng lãnh khốc vô tình, nhưng dù sao vẫn còn trẻ, từ nhỏ đến lớn nếm qua không ít khổ cực, người đối tốt với y ít đến có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nay mặc dù đã được tôn lên làm giáo chủ, thân thể đã không còn trọn vẹn, vì để giữ bí mật, không thể dễ dàng cùng người khác thân cận, vài tiểu thiếp bên người đã muốn thật lâu không gặp. Mà thủ hạ đối y vô

cùng kính sợ, ngay cả Dương Liên Đình cũng là vì ham quyền thế phú quý mới giả vờ đối tốt với y.

Y rõ ràng, cho nên hai năm này đối sự việc trong giáo không còn hứng thú, thậm chí cảm thấy sống trên đời thật vô vị. Chính là y tính cách kiên nghị, lúc trước vì muốn thăng tiến có thể huy đao tự cung, nay thân đã là giáo chủ, tuy rằng cũng không có bao nhiêu vui sướng, nhưng cũng không cho phép chính mình dễ dàng buông tha.

Nay nghe xong lời Tề Bạch nói, tuy rằng không biết thật giả, lại theo bản năng không muốn Tề Bạch chết.

Đông Phương Bất Bại đang nghĩ muốn hay không kêu Y Lục ra phân phó một phen, lại nghe thấy trong phòng người nọ vô tâm vô phế nói một câu "Y Lục a, ngươi xem ta đã là bữa tối cuối cùng của Jêsu và mười hai môn đồ, ngươi cũng không biết chuẩn bị cho phong phú, mấy loại rau dưa không ô nhiễm môi trường cùng thịt gà sinh trưởng hoang dại này ta cũng ăn mấy ngày rồi……"

Sau đó là thanh âm bất đắc dĩ của Y Lục "Tề công tử, ngươi muốn ăn gì?"

"Thật sự là không có thành ý, ta đều ăn đầy bụng ngươi mới nói như vậy, rõ ràng là bắt ép người ta……"

Trong viện Đông Phương Bất Bại mị hí mắt, đột nhiên rất muốn đi vào bóp chết cái miệng chuyên nói bậy kia.

Tề Bạch tuy rằng đã muốn giác ngộ, ngày hôm sau lúc đi gặp Đông Phương Bất Bại vẫn là cảm thấy chân như có chút nhũn ra.

Thời điểm đi vào trong thư phòng, Đông Phương Bất Bại đang tựa trên ghế nằm, một đôi mắt phương tựa tiếu phi tiếu nhìn Tề Bạch, thực sự có chút hương vị mị nhãn như tơ.

Tề Bạch nhìn sợ run, ánh mắt mơ hồ một chút, nhớ tới thân phận người trước mắt này liền nhanh chóng thu hồi thần trí, thành thành thật thật cúi đầu đứng một bên.

"Bổn tọa nghe nói có một chuyện rất thú vị, không biết Tề công tử có nghe không……" Đông Phương Bất Bại ánh mắt lóe sáng, mỉm cười hỏi.

Tề Bạch thành thành thật thật đáp "không biết giáo chủ nói là sự tình gì, tại hạ cả ngày đứng ở trong phòng viết tự, chỉ có hôm qua cùng Dương tổng quản gặp qua một lần."

"Nga? Kia Tề công tử hẳn là nghe nói qua, bổn tọa nghe người ta nói……tựa hồ Tề công tử đã làm chuyện không tốt gì đó……"

Tề Bạch thành thành thật thật gật đầu "này nghe qua, là tại hạ nói." Tề Bạch chính mình nghĩ tới, Đông Phương Bất Bại người như thế, ngươi thành thành thật thật, chớ chọc đến y, lấy cá tính y thực lười cùng ngươi so đo. Tra tấn người cái gì, không cần lo lắng, Đông Phương Bất Bại không giống như là người chăm chỉ như vậy. Mà nếu muốn không chọc đến y, hắn suy nghĩ cả đêm, chỉ có hai chữ "thành thật" là có thể làm. Cho nên đã quyết định, Đông Phương Bất Bại hỏi cái gì, chính mình liền thành thành thật thật đáp cái đó, cái khác liền trông vào ông trời.

Đông Phương Bất Bại nghĩ ngày hôm qua nghe người kia hồ ngôn loạn ngữ, lại nhìn Tề Bạch một bộ dáng thành thật trước mặt, trong lòng đột nhiên cảm thấy không thoải mái. Ánh mắt nguy hiểm mị mị, đột nhiên cười nói "Tề công tử đứng cao quá, bổn tọa nhìn có chút mệt. Không bằng ngươi đem chân mình chém rớt đi là được rồi."

Thị vệ đứng bên phía sau nghe thế đem bội kiếm cởi xuống đến gần Tề Bạch.

Tề Bạch chân mềm nhũn quỳ xuống, vẻ mặt cầu xin nói "giáo chủ, người xem xem độ cao này có thích hợp không?" trong lòng oán thầm quả nhiên là đại ma đầu giết người như ma, cười tủm tỉm chém chân người ta.

Đông Phương Bất Bại bất động thanh sắc nhếch khóe miệng, cái này thuận mắt hơn. Thị vệ một bên nhìn sắc mặt Đông Phương Bất Bại, thực thức thời thu kiếm về, Tề Bạch nhẹ thở một hơi, xoa xoa mồ hôi lạnh.

"Bổn tọa muốn hỏi một chút Tề công tử nói xấu bổn tọa như vậy……" Đông Phương Bất Bại không nhanh không chậm nói "là sống không kiên nhẫn sao?"

Tề Bạch mở to hai mắt nhìn Đông Phương Bất Bại "giáo chủ minh giám a, tại hạ chính là một người rất sợ chết. Ngày hôm qua Dương tổng quản hùng hổ đến, hù chết tại hạ. Chỉ lo lắng không cẩn thận một cái là bị Dương tổng quản giết chết cho nên mới dám hồ ngôn loạn ngữ như vậy."

Thấy Đông Phương Bất Bại không nói gì, trong lòng vừa động, tiếp tục cầu xin "Đông Phương giáo chủ, tại hạ thực sợ chết, ngài xem tại hạ sợ chết như vậy, tha cho tại hạ một mạng đi. Hơn nữa không phải ngài nói, mạng của tại hạ là do ngài cứu, ngài lưu tại hạ một mạng để tại hạ vượt lửa quá sông cũng coi như có lời."

Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng, tuy nhìn Tề Bạch thật không vừa mắt, nhưng nhìn hắn một bộ dáng nói năng ngọt xớt…… ân, vẫn là không vừa mắt. Giáo chủ đại nhân thấy vẻ mặt nịnh nọt kia, trong đầu lại bốc hỏa lên……

"Ngươi đã nói muốn thay bổn tọa vượt lửa quá sông, kia bổn tọa liền cho ngươi cơ hội này đi." Đông Phương Bất Bại từ tọa ỷ đứng lên, chắp tay sau lưng đi đến bên Tề Bạch, ngón tay khẽ nhúc nhích, hàn châm chợt lóe, Tề Bạch đã thống khổ ngã nhào trên mặt đất.

Trong lúc đau đến mơ mơ màng màng, hắn tựa hồ nghe Đông Phương Bất Bại nói "đây là giáo huấn ngươi, ba ngày sau lại đến gặp bổn tọa đi."

Hết chương 3……

4. Chương 4: Dương Liên Đình Không Bình Tĩnh Cùng Giáo Chủ Tâm Tư Đen Tối

Dương Liên Đình gần đây thật sự không tốt, ngày hôm qua sau khi tìm Tề Bạch, gã lúc trở về liền cân nhắc lại một phen, dù sao mấy người có thể đi theo giáo chủ ra ngoài làm việc đều không phải tiểu lâu la, gã nếu tùy tiện làm ẩu, một khi chọc cho nhiều người tức giận cũng không phải dễ đối phó.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui thấy Tề Bạch tuy rằng nói có chút khoa trương, nhưng thật ra cũng không phải không có đạo lý, định lúc rảnh tay đi tra xem, chính mình lại rối rắm Tề Bạch rốt cuộc cùng Đông Phương Bất Bại có chuyện đó không? Gã cẩn thận ngẫm lại, Đông Phương Bất Bại gần đây nhu cầu càng ngày càng lớn, nhưng từ sau khi Tề Bạch xuất hiện, thế nhưng một lần cũng chưa cùng gã, hơn nữa buổi tối cũng không thấy y…… thực sự khả nghi a!

Đang rối rắm, chợt thấy thủ hạ mình an bài ở đại môn báo lại, nói giáo chủ đã trở lại, không đến viện của mình, trực tiếp đi đến chỗ Tề Bạch, gã nghe hận đến nghiến răng. Không lâu sau, lại nghe nói Đông Phương Bất Bại đã trở lại, trong lòng mới thấy dễ chịu chút. Chạy nhanh đến cầu kiến, lại bị Kỳ Môn chặn lại, nói giáo chủ phân phó, ai cũng không gặp.

Dương Liên Đình cả đêm ngủ không ngon, ngày hôm sau tại hội nghị thường kỳ của giáo, các trưởng lão đều chỉ trích gã làm việc bất lợi, Đông Phương Bất Bại tuy rằng sắc mặt bình tĩnh, nhưng y lại đem ánh mắt tĩnh lặng lạnh buốt nhìn gã.

Dương Liên Đình thật sự có chút sợ. Gã trong lòng rõ ràng, chính mình nếu không phải nhờ có Đông Phương Bất Bại, kia căn bản chẳng là cái gì. Nếu Đông Phương Bất Bại không cần gã…… càng nghĩ càng kích động, đi vòng vòng trong phòng.

Chợt nghĩ, chờ việc này qua đi, nhất định phải thừa dịp tình cảm bọn họ chưa sâu đậm, đem Tề Bạch giải quyết.

Chốc lát sau lại nghĩ, Đông Phương Bất Bại có Tề Bạch liền đá gã, gã cũng không tin cái tên tiểu bạch kiểm Tề Bạch kia có thể thỏa mãn y. Gã phải làm cho Đông Phương Bất Bại biết gã mới là tốt nhất, gã phải làm cho Đông Phương Bất Bại một lần nữa nhớ tới tình cảm của bọn họ, gã phải…… Dương Liên Đình oán hận đấm một quyền lên bàn, nghiến răng nghiến lợi nghĩ…… gã phải trọng chấn hùng phong!

Nhìn sắc trời đã chạng vạng, Dương Liên Đình sai người đến phòng bếp kêu một bàn lớn đồ ăn mà Đông Phương Bất Bại thích, sau đó lại tiến vào trong phòng mình tìm nửa ngày, lôi ra một khối tơ lụa đỏ thẫm viền vàng, đây là do quản sự cửa hàng ở Giang Nam hiếu kính gã, gã lúc ấy cũng có nghĩ tới đưa cho Đông Phương Bất Bại, sau lại bởi vì một số lý do mà không đưa được.

Dương Liên Đình nghĩ nghĩ, hình như là lúc ấy gã coi trọng một nha hoàn tên Tiểu Chân do thủ hạ đưa lên, bộ dạng rất thủy linh, cùng gã quá vài lần. Đáng tiếc người này hay gây chuyện, sau lại bị đưa đi rồi. Tiểu Chân kia lúc trước thời điểm lửa nóng cùng gã, thấy cái gì đều muốn. Gã cảm thấy vật này rất quý giá, cho một nha hoàn thì thực lãng phí, tuy rằng chưa cho nàng, nhưng là cũng chưa cho Đông Phương, trong đầu nghĩ thế liền đem cất vào kho.

Bây giờ làm y phục là không kịp rồi, chỉ một khối tơ lụa lại cảm thấy không đủ, Dương Liên Đình nghĩ nghĩ, lại chạy đến giáo lý y quán, lén lút trôm một bình nhuận phu bảo thấp thủ cao (aka dầu bôi trơn), tuy rằng hiệu quả không phải là rất tốt, nhưng cũng coi như tạm được.

Dương Liên Đình biết ở thanh lâu quan quán lý chuyên môn dùng bôi trơn tề trong lúc đó, bất quá làm chuyện đó với Đông Phương Bất Bại đối với gã chỉ là một nhiệm vụ không thể không tiến hành, tuy rằng gã nguyện ý dùng loại sự tình này đổi lấy quyền thế phú quý, nhưng vẫn là cảm giác có vài phần khuất nhục, thậm chí nhìn Đông Phương Bất Bại đau đến nhíu mày, trong lòng còn có loại thống khoái khôn tả.

Mà Đông Phương Bất Bại cái loại tính cách cao ngạo này, cùng Dương Liên Đình làm việc đó đã làm cho y cảm thấy khuất nhục, tự nhiên càng không thể tự chuẩn bị trơn tề.

Chờ Dương Liên Đình chuẩn bị thỏa đáng, liền phân phó hạ nhân đem rượu và thức ăn đến một gian tiểu sương phòng bên cạnh phòng ngủ của Đông Phương Bất Bại. Gian sương phòng này vốn là nơi ở của tổng quản, thiết lập tại nơi này tiện cho giáo chủ triệu kiến. Dương Liên Đình có một đoạn thời gian, cảm thấy nơi này rất đơn sơ, lại bị Đông Phương Bất Bại canh chừng, làm gì cũng thấy bất tiện, lung tung tìm lý do chuyển ra ngoài. Mà Đông Phương Bất Bại, bình thường lúc không có nhu cầu, cũng không muốn nhìn mặt Dương Liên Đình, nên cho gã đi. Sau này phòng đó chuyên môn dùng làm nơi yêu đương vụng trộm.

Dương Liên Đình dọn xong bát đũa, phủi quần áo, vuốt vuốt tóc, xoay người đi thỉnh Đông Phương Bất Bại.

Đi qua một đạo cửa nách, thấy Kỳ Môn trước cửa, nàng hơi hơi gập người rồi thi lễ, áy náy cười nói "Dương tổng quản, giáo chủ còn chưa trở về, ngài nếu có chuyện gì nô tỳ có thể truyền đạt."

Trừ bỏ lúc ban đầu, Dương Liên Đình rất ít khi chủ động tìm đến Đông Phương Bất Bại làm chuyện đó, bị Kỳ Môn hỏi, giống như bị nhìn thấu tâm sự, xấu hổ cười nói "không biết giáo chủ đi nơi nào?"

"Hành tung giáo chủ, Kỳ Môn sao dám hỏi đến, Dương tổng quản không bằng chút nữa lại đến." Kỳ Môn cung kính nói.

Dương Liên Đình thấy thái độ không cứng không mềm, muốn phát giận lại thấy thời cơ không đúng, phất phất tay áo rơi đi.

Ra đến sân liền phân phó thủ hạ đi thăm dò hành tung Đông Phương Bất Bại. Không lâu sau đã có hồi báo, nói Đông Phương Bất Bại vừa rồi ở trong thư phòng gặp Tề Bạch.

Dương Liên Đình trong lòng căng thẳng, không nghĩ nhanh như vậy Đông Phương Bất Bại đã giao việc cho Tề Bạch? Lại phái người đi thăm dò, không nghĩ tới loáng cái đã có hồi báo nói Tề Bạch bị người khiêng về phòng.

"Khiêng về? Đã chết?" Dương Liên Đình kinh ngạc.

"Không chết, bị khiêng đi còn một đường kêu thảm." Thuộc hạ kinh hồn táng đảm nói.

Dương Liên Đình nuốt nuốt nước miếng "cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Bị thương…… có nặng không?"

Thuộc hạ lau mồ hôi lạnh "Giáo chủ lệnh thủ hạ canh ở bên ngoài, ai cũng không được tiến vào, cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Chỉ biết là lúc bị khiêng đi kêu rất thảm, xem ra bị thương không nhẹ."

Dương Liên Đình sợ run cả người, phất tay áo cho người lui xuống, chính mình ngồi yên trong phòng một lúc lâu, lại gọi người vào, phân phó đem đồ ăn đã nguội hâm nóng lại, đem một vò rượu ngon lại đây.

Dương Liên Đình một tay bưng rượu, một tay cầm tơ lụa, trong ngực còn cất một bình nhỏ thủ cao, đứng bên cạnh cửa một hồi lâu, mắt thấy trên trời đầy sao, nghĩ bây giờ mà ăn bữa tối chỉ sợ muộn, thế rồi mới đi vào.

Kỳ Môn cô nương đứng trước cửa, thấy Dương Liên Đình tiến vào liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười nói "Dương tổng quản là tới gặp giáo chủ sao? Ngài chờ, ta vào thông báo một tiếng."

Dương Liên Đình cười gật gật đầu, chính là cổ có chút cứng ngắc.

Kỳ Môn đi vào cúi đầu bẩm một tiếng, liền quay ra mời Dương Liên Đình vào phòng.

Trong phòng đã thắp đèn, ngọn đèn mờ nhạt, Đông Phương Bất Bại dựa trên ghế nằm, trong tay cầm một quyển sách, ngọn đèn tranh sáng tranh tối hắt vào sườn mặt, đường cong nhu hòa, làm cho cả người đều ôn nhu đi không ít.

Nội tâm Dương Liên Đình có chút hoảng sợ bấy giờ mới chậm rãi hạ xuống, cảm thấy Đông Phương Bất Bại hôm nay tựa hồ hơn vài phần phong tình, bàn tay bưng bầu rượu vốn có chút lạnh lẽo, giờ phút này mới có thêm chút nhiệt khí, gã nhẹ nhàng nói "giáo chủ, Liên Đình chuẩn bị chút rượu và thức ăn, muốn cùng giáo chủ cùng uống mấy chén, không biết giáo chủ…… có vui lòng đón tiếp?" mấy từ cuối cùng ngọt đến vắt ra nước.

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nhìn lại, gật gật đầu nói "cũng tốt."

Dương Liên Đình cười cười, tiến lên vài bước đưa khúc lụa trên tay ra, nói "giáo chủ, Liên Đình mấy ngày

trước được tặng một khúc tơ lụa. Vừa nhìn liền cảm thấy chỉ có giáo chủ mặc vào mới xứng đáng, cũng chỉ có loại hoa mỹ này mới tôn lên phong thái của giáo chủ. Hôm nay liền cầm lại đây, dâng cho giáo chủ."

Đông Phương Bất Bại tiếp nhận thuận tay đặt ở nhuyễn tháp, cười cười "ngươi cũng biết ăn nói đấy."

Dương Liên Đình ý cười lại sâu thêm vài phần, hơi hơi khom người đi theo Đông Phương Bất Bại đến sương phòng bên cạnh.

Hết một bầu rượu ngon, Dương Liên Đình đã đem Đông Phương Bất Bại lăn đến trên giường. Đến khi hai người đều thở dốc, Dương Liên Đình nhớ tới thứ trong ngực, lấy ra một ít thủ cao hướng phía sau Đông Phương Bất Bại tìm kiếm, lại thình lình bị hất tay ra.

Dương Liên Đình mê mang ngẩng đầu, thấy Đông Phương Bất Bại cau mày, một tay nắm lấy cái chai đem đến bên mũi ngửi.

"Chính là thủ cao thôi." Dương Liên Đình giọng điệu có chút ủy khuất, gã khó tưởng được ôn nhu một hồi, không nghĩ lại bị hiểu lầm.

"Thủ cao?" Đông Phương Bất Bại nghi hoặc nhìn qua.

"Ân." Dương Liên Đình ôn nhu cười nói "ta sợ ngươi bị thương, dùng cái này sẽ thoải mái hơn một chút." Nói xong người lại nhào đến, lại bị một phen đẩy đi.

"Ngươi lui ra đi." Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

"Giáo chủ." Dương Liên Đình vẻ mặt cầu xin, hắn nay như tên đã lên dây, kia như vậy…

Đông Phương Bất Bại một đôi mắt đen lạnh lùng đảo qua, Dương Liên Đình dựng tóc gáy, mồ hôi lạnh chảy dài.

"Một khi đã như vậy, kia thuộc hạ trước hết cáo lui." Dương Liên Đình xấu hổ nhặt lấy quần của mình, nhìn Đông Phương Bất Bại quần áo hỗn độn trên giường, đột nhiên có chút hoa mắt, gã ho khan hai tiếng nói thêm "giáo chủ cũng sớm nghỉ ngơi đi."

Nói xong thấy Đông Phương Bất Bại thần sắc lạnh nhạt, trong lòng âm thẫm thở dài, đành phải khom người lui ra ngoài.

Đông Phương Bất Bại nhìn Dương Liên Đình rời đi, trong đầu cũng là lộn xộn, thân thể cũng còn phản ứng, lại đột nhiên không nghĩ muốn, chính là bởi vì……

Y nhìn cái chai trong tay, quả thật là thủ cao, còn mang theo mùi hoa quế quen thuộc, bất quá hiện tại có chút chịu không được, đó là một loại cảm giác thực sỉ nhục.

Dương Liên Đình biết có chất bôi trơn sẽ thoải mái một chút thì chính y cũng biết. Chỉ là còn chưa có nghĩ muốn dùng đến, thật giống như có một số việc, ngươi không muốn làm, nhưng cũng không muốn không làm, cũng như ngươi ở thời điểm làm loại chuyện này tình nguyện chịu thống khổ, cũng không nguyện chịu khoái hoạt. Khoái hoạt, thật giống như phản bội chính mình, thật giống như…… chính mình trở nên thực đê tiện.

Huống chi Dương Liên Đình có điều cầu tình mới nghĩ đến trơn tề, y sẽ thoải mái một chút.

Thật giống như một loại bố thí, y theo bản năng kháng cự.

Đông Phương Bất Bại lung tung sửa sang lại một chút quần áo, theo cửa sổ đi ra, tuy rằng chuyện đó mới chỉ có làm đến một nửa, nhưng trong phòng vẫn có loại hương vị dâm mỹ, làm cho y không thể chịu đựng được.

Thời điểm Đông Phương Bất Bại phi thân lên nóc nhà, Dương Liên Đình đang ngồi xổm trong một góc sáng sủa mặc quần, gã cảm thấy may mắn lúc trước mình đã sai thị vệ lui xuống, sau đó liền thấy Đông Phương Bất Bại một thân y phục đỏ thẫm, y như màu đỏ của con bướm, mang theo một loại sắc đẹp vô cùng đẹp mắt, khinh phiêu phiêu lại rất nhanh đi xa.

Sắc đẹp? Gã đột nhiên ngẩn người, không biết mình vì cái gì lại dùng từ này, tay cũng không tự giác vuốt vuốt ngực, có cảm giác tựa hồ trong thời gian lơ đãng trôi qua, lại tựa hồ có cái gì lặng lẽ tiến vào……

Thanh lương trong gió ẩn ẩn truyền đến tiếng rên rỉ, Đông Phương Bất Bại biết đó là thanh âm Tề Bạch. Thân thể mình không giống như không có ý thức, đến lúc phản ứng lại, y đã đứng trên nóc nhà Cẩm Tú cư.

Dùng mũi chân mở ra một mảnh ngói, Đông Phương Bất Bại thấy Tề Bạch đang bị trói trên giường.

Y hôm nay dùng châm không có độc, chỉ làm cho người ta đau thôi. Chính là châm còn chưa rút ra, nếu không cẩn thận đụng tới chỉ sợ sẽ làm cho bị thương lợi hại, cho nên mới bị trói trên giường đi.

Người nọ thoạt nhìn đã muốn tinh bì lực tẫn, tiếng rên rỉ như có như không, nơi cổ tay bị trói ma sát sưng đỏ, toàn thân ướt sũng như vừa tắm, mồ hôi trên mặt trong suốt lấp lánh, có loại gợi cảm khó nén.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy mình giống như có thể ngửi được mùi mồ hôi nhàn nhạt, y liếm liếm khóe miệng, thân thể chưa hoàn toàn khôi phục dưới dục hỏa hừng hực bốc lên, y không tự giác nghĩ đến lời nói ngày hôm qua, nghĩ đến từng tiếng một, đều động lòng người như lời tâm tình.

Ngón tay y khẽ nhúc nhích, mấy cây châm thật nhỏ đã muốn bắn đến trên người Tề Bạch, người nọ vô lực tránh đi mở mắt nhìn về phía bên đầu giường, sau đó tựa hồ ngay cả biểu tình kinh ngạc hoảng sợ cũng

đều vô lực làm ra liền nặng nề đi vào giấc ngủ.

Ánh trăng sáng bạc chiếu vào nóc nhà, bốn phía là tiếng kêu vang vô cùng thanh thúy, đêm, đối với Đông Phương giáo chủ mà nói, hẳn là còn rất dài.

Hết chương 4……

5. Chương 5: Gió Lạnh Thổi Qua, Hoa Rơi Đầy Đất, Dư Hương Còn Lưu

Đông Phương Bất Bại ngày hôm qua ngủ không tốt, buổi sáng lúc tỉnh dậy có chút miễn cưỡng, rửa mặt cho thanh tỉnh chút, tới lúc ngồi vào bàn ăn cơm, đã trở lại bộ dáng Đông Phương giáo chủ cả người tản ra khí phách.

Đêm qua hơi thở tản ra thản nhiên ưu thương lại mang theo vài phần hương vị dâm mỹ cùng lửa nóng có thể đem người thiêu trụi trải qua, đã muốn giống như hoa tươi bình thường, ở trong cơn gió rét buốt rơi đầy đất.

Tuy rằng đêm qua Đông Phương Bất Bại lúc bị dục hỏa thiêu từng ảo tưởng làm cái gì đó với Tề Bạch, nhưng như vậy thật giống như các nam nhân trong kỹ viện lúc động tình kêu người đến, đợi đến sáng hôm sau, kỹ nữ thì vẫn là kỹ nữ, khách làng chơi nhưng lại không còn là khách làng chơi nữa, ý niệm ngọt ngào đêm qua của Đông Phương Bất Bại như sương sớm tan rã trong ánh mặt trời.

Không phải Đông Phương Bất Bại hoa tâm, y đến bây giờ còn không có tư cách hoa tâm, bởi vì Đông Phương Bất Bại đầu tiên là Đông Phương giáo chủ, sau đó mới là Đông Phương Bất Bại. Y có thể đi đến vị trí giáo chủ, là vì y đủ ngoan (ngoan lệ, độc ác) chẳng những đối người khác ngoan, đối chính mình cũng ngoan. Loại ngoan này theo y từ lúc học được, vẫn cùng y đến bây giờ, đã muốn dung vào cốt nhục, còn có một cái khác dung nhập đến cốt nhục y chính là đa nghi.

Nếu không ngoan, không đa nghi, vậy không phải Đông Phương giáo chủ.

Tề Bạch mạc danh kỳ diệu xuất hiện, đến nay đều tra không ra manh mối gì, Đông Phương Bất Bại tuy rằng ở mặt ngoài toàn quyền giáo cho Dương Liên Đình đi thăm dò, nhưng cũng phái người điều tra qua, không phải Dương Liên Đình vô năng, mà là thật sự một tia dấu vết cũng không có.

Càng làm cho Đông Phương Bất Bại để ý là, trên người Tề Bạch mang theo một cỗ cảm giác vi diệu, nói chuyện làm việc đều cùng người bình thường bất đồng, không thể phủ nhận, loại bất đồng này gây cho y ấn tượng, làm cho y càng ngày càng để ý đối phương. Hơn nữa trải qua đêm qua, y không thể ức chế toát ra một ý nghĩ, nếu Tề Bạch nguyện ý nhận y……

Nhưng bây giờ hết thảy đều không rõ ràng, Tề Bạch tựa như một ly rượu ngon lâu năm không biết có độc hay không, cho dù có mùi câu nhân, Đông Phương giáo chủ cũng chỉ có thể nuốt nước miếng thôi. Y là Đông Phương Bất Bại, y không cho phép chính mình trầm mê vào loại cảm xúc nguy hiểm này.

"Giáo chủ, ngài nếm thử này." Dương Liên Đình khom người đứng một bên, tay không ngừng gắp thức ăn trên bàn thân mật sáp đến trước mặt Đông Phương Bất Bại "thuộc hạ thấy giáo chủ đã nhiều ngày làm lụng vất vả, đặc biệt bảo đầu bếp làm trước thập cẩm chưng giáo. Một cái sủi cảo một cái hãm nhi, ăn ngon lại bổ dưỡng."

Đông Phương Bất Bại cười cười "ngươi có tâm."

Dương Liên Đình nghiêm mặt nói "vì giáo chủ phân ưu không phải là việc của thuộc hạ sao, hơn nữa……" gã ghé sát vào thấp giọng nói "cũng là tâm ý của Liên Đình." Gã ngày hôm qua lúc mặc quần vụng trộm liếc nhìn lên nóc nhà, Đông Phương Bất Bại rõ ràng là hướng đến Cẩm Tú cư của Tề Bạch, trên giường mới đến một nửa, gã đã bị đá đi rồi, cùng gã trên giường lại đi đến viện của người khác, gã có thể không vừa kính nhi biểu tâm ý sao?

Đông Phương Bất Bại khóe mắt giật giật, đột nhiên có điểm không biết nói gì. Ánh mặt trời sáng sớm còn mang theo chút hơi lạnh chiếu vào trong phòng, Đông Phương giáo chủ đột nhiên không rõ chính mình hôm qua tâm tình vừa lo âu lại bi thương như vậy rốt cục là từ đâu mà có. Y không phải rõ ràng biết Dương Liên Đình là hạng người gì rồi sao?

Mấy ngày nay chưa cho Dương Liên Đình sắc mặt hòa nhã, tuy rằng là vì cảm thấy Dương Liên Đình làm việc rất vụng về, đã đánh mất người của chính mình, nếu Dương Liên Đình có phản ứng gì không phải mình đều có thể đoán được? Vốn hẳn là nên giáo huấn hắn một chút, rồi hưởng thụ hắn lấy lòng mình, như thế nào đến khi Dương Liên Đình làm thật, y lại mạc danh kỳ diệu…… cảm thấy ưu thương?

Đông Phương Bất Bại tâm tình có điểm phức tạp, liếc nhìn Dương Liên Đình một cái, đột nhiên nói "tối nay, ngươi chuẩn bị chút rượu và thức ăn, chúng ta lại tiếp tục…… ừm…… ngắm trăng."

Dương Liên Đình vô cùng vui mừng, còn vụng trộm nhéo nhéo cổ tay Đông Phương Bất Bại, gã còn không có lá gan nắm tay. Cuối cùng trong ánh mắt tựa tiếu phi tiếu của Đông Phương Bất đi ra ngoài, sau đó thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, ngay cả lưng cũng duỗi càng thẳng.

Tươi cười đầy mặt một đường đi đến nơi ở, chạy nhanh vào phòng ngủ, nghiêng đầu nhìn chính mình trong gương đồng, gương mặt cười đến vô cùng đắc chí, chính là…… áo dài màu lam, có vẻ thích hợp.

Đi đến tủ quần áo lấy ra một kiện áo màu lam mặc vào, lại nghĩ tới Đông Phương Bất Bại thích màu sắc diễm lệ, đang muốn đi thay, nha hoàn tiến vào……

Thủ hạ Dương Liên Đình đều biết gã thích phao nha hoàn, ngươi đưa gã vũ cơ cái gì gã cũng không chê. Đương nhiên bọn họ không biết Dương Liên Đình chỉ dám vụng trộm thôi. Cho nên nha hoàn bên người Dương Liên Đình đổi hết người này đến người khác. Người hiện tại cũng không ngoại lệ, chẳng những bộ dáng đẹp, thanh âm cũng nũng nịu.

“Dương đại ca……” Nha hoàn Tú Ngọc gặp Dương Liên Đình trong phòng, tùy tay đóng cửa lả lướt đi vào “ngươi bận bịu nhiều ngày, ngay cả thời gian gặp Tú Ngọc cũng không có.”

Dương Liên Đình theo thói quen một tay kéo qua, ôn hương nhuyễn ngọc đầy tay, gã đột nhiên giật mình thanh tỉnh, nay là thời điểm gã hướng Đông Phương Bất Bại thể hiện lòng trung thành, nữ nhân lúc nào mã chả có, nếu hiện tại một chút cũng nhịn không được chọc giận đến Đông Phương Bất Bại, kia mới thật sự là xong đời.

Nghĩ như vậy, liền đem Tú Ngọc đẩy ra, ho khan hai tiếng trách mắng “ngươi như thế nào gọi ta như vậy, thực không quy củ, người ngoài nghe được thì ra cái thể thống gì?”

Tú Ngọc không hiểu gì bĩu môi, lại giống như sợ hãi dịu dàng nói “Dương tổng quản, là Tú Ngọc nhất thời quên mất, mong tổng quản thứ tội.” Nam nhân đều là trên giường một bộ mặt dưới giường một bộ mặt, nàng cũng hiểu được, căn bản không có gì.

Chớp mắt lại thấy Dương Liên Đình lục tung tủ quần áo, cười hỏi “tổng quản đây là tìm cái gì? Vẫn là để cho Tú Ngọc tìm đi.”

Dương Liên Đình nhìn một tủ quần áo lộn xộn cũng không có ý kiến, nói “tìm cho ta một bộ quần áo vừa người…… trông đẹp một chút, thoạt nhìn không tầm thường.”

Tú Ngọc hiếu kỳ hỏi “tổng quản phải tham gia hỷ yến sao?”

Dương Liên Đình muốn nói lại thôi, lung tung gật đầu, mỗi lần đến chỗ Đông Phương Bất Bại, gã đều thích giả bộ được giáo chủ trọng dụng, bộ dáng lại rất ỷ lại kiên nhẫn, nay cũng không phải không biết xấu hổ mà nói là đi gặp giáo chủ.

Tú Ngọc còn muốn hỏi hai câu, bên ngoài lại truyền đến tiếng đập cửa, Dương Liên Đình sửa sang lại quần áo ra mở cửa, thủ hạ tiến lên nói thầm hai câu, Dương Liên Đình phẫn nộ nói “giáo chủ lại đi Cẩm Tú cư?”

Tề Bạch vừa tỉnh ngủ, trời đã sáng rõ rồi, trong phòng sáng trưng, Tề Bạch cử động thân thể, cảm thấy xương cốt toàn thân như bị nghiền nát, vừa xót lại vừa đau, nhất là chỗ cổ tay, giống như bị hỏa thiêu vậy.

Thật sự là thảm, Tề Bạch cười khổ. Lại nghe thấy tiếng vang nhỏ, Y Lục đến.

Y Lục thấy Tề Bạch tỉnh, cười nói “thật sự chúc mừng công tử, giáo chủ không trách phạt ngài, còn dặn ngài nghỉ ngơi một ngày rồi hẵng đến.”

Tề Bạch khóe miệng rút trừu, cổ họng khàn khàn nói “kia vô cùng cảm tạ giáo chủ.”

Y Lục còn nghiêm túc nói “công tử thân thể còn quá yếu, chỉ sợ đứng lên đều khó khăn, vẫn là ngày mai

lại đi tạ ơn giáo chủ đi."

Tề Bạch kinh sợ, thần sắc phức tạp nhìn Y Lục, thầm nghĩ ngươi là đang nói giỡn a nói giỡn a nói giỡn a~~~

Cuối cùng hắn nghĩ thông suốt, liền theo thể nghiệm của chính mình mà nói, này quả thực là thế giới võ hiệp tiếu ngạo giang hồ a.

Tú hoa châm của Đông Phương giáo chủ, chết không đền mạng cũng là chuyện bình thường.

Bị người cho chết toàn thây, trước khi chết còn phải nói cảm ơn loại tình huống kỳ dị này cũng có thể xuất hiện.

Tề Bạch đang hỗn độn, một cái bóng khác xuất hiện, thấy Y Lục kinh hỉ hành lễ nói "nô tỳ tham kiến giáo chủ." Tề Bạch có loại ý tưởng muốn hôn mê.

Thân là một người hiện đại, hắn có năng lực chịu đả kích rất mạnh, nhưng sức chịu đựng của thân thể lại rất kém, hắn là thật sự sợ Đông Phương Bất Bại hỉ nộ vô thường. Hắn thật sự cảm thấy bây giờ mạng nhỏ của mình bị người nắm trong tay tùy ý ngược đãi, sống không bằng chết, biết thế hôm qua hắn đã ngoan ngoãn đi theo Dương Liên Đình rồi.

Tề Bạch rối rắm thì Đông Phương Bất Bại cũng rối rắm.

Buổi sáng đầu óc thực thanh tỉnh, suy nghĩ cũng thông suốt, nhưng chính là khi y hẹn buổi tối gặp Dương Liên Đình, y đột nhiên bắt đầu không bình thường.

Y rất muốn trong thấy Tề Bạch, trong lòng cũng không có suy tính cụ thể gì, chỉ là nghĩ muốn nhìn một chút, chân đã đi tới rồi.

Thấy Tề Bạch suy nhược nằm trên giường, trong lòng bỗng nhiên có chút không thoải mái. Y chậm rãi đi qua, đến bên giường từ trên cao nhìn xuống Tề Bạch.

Tề Bạch ngũ quan dễ nhìn, cũng không giống Đông Phương Bất Bại lộ ra hương vị tà mị, mà là một cỗ hương vị lôi cuốn, hơn nữa Tề Bạch dù sao cũng là minh tinh, từng xuất hiện trên màn ảnh, khí chất minh tinh tất nhiên là phải có. Dù sao làm người nổi tiếng đã vài năm, cũng tạo thành thói quen bất cứ lúc nào cũng phải chú ý tới tư thái của mình. Lúc nói chuyện, cũng theo bản năng bày ra tư thế duyên dáng nhất. Liền ngay cả hắn hôm trước đi ngủ tư thế cũng tuyệt tuyệt đẹp.

Loại hành động theo bản năng này tạo ra hiệu quả chính là, Đông Phương giáo chủ nhìn Tề Bạch đôi môi hơi khô màu sắc hồng nhạt, đột nhiên muốn liếm liếm.

Tề Bạch bị Đông Phương Bất Bại nhìn có chút sợ hãi, một chút hờn giận trong lòng kia sớm bay sạch, hắn có chút sợ hãi liếc Đông Phương Bất Bại một cái, kiệt lực co người lại, hi vọng Đông Phương Bất Bại có thể thấy hắn đáng thương mà tha cho hắn.

Đông Phương Bất Bại đang cơ khát, thấy Tề Bạch như con nai con mở to đôi mắt ướt sũng đáng thương hề hề nhìn mình, liền cảm thấy một phen nhiệt hỏa nổi lên. Đông Phương Bất Bại không tự giác đem Tề Bạch cùng Dương Liên Đình so sánh, Dương Liên Đình là cái loại dương cương tuấn lãng, từ sau khi y luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, trong lòng y có khát vọng được đối đãi như nữ nhân, Dương Liên Đình lúc ấy chỉ là một tên tạp dịch, y vừa thấy liền đối Dương Liên Đình sinh ra ảo tưởng, mới điều gã đến bên người, lúc ấy cũng không có tâm tư gì, chính là mỗi lần nhìn thấy Dương Liên Đình trong lòng sẽ có cảm giác chua xót ê ẩm, cho nên muốn ở gần thôi.

Theo võ công càng ngày càng cao, khát vọng lại cũng càng sâu, áp lực đè nén đã lâu liền nhịn không được thử Dương Liên Đình, Dương Liên Đình mới nếm thử quyền thế phú quý, cũng là người thức thời, hai người lúc này mới ỡm ờ, ăn nhịp với nhau. Từ khi có quan hệ, gặp lại Dương Liên Đình cũng không thấy có cảm giác kỳ quái nữa, hai người trong lúc đó quan hệ, càng ngày càng như là một hồi giao dịch, y thậm chí Dương Liên Đình ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhưng hôm nay nhìn Tề Bạch, trong lòng y lại dâng lên một loại khát vọng khác, thật giống như rõ ràng đã muốn không thể nhân đạo, lại đột nhiên có khát vọng nam nhân giống nhau, y thực nôn nóng, muốn đoạt lấy, nhưng nghĩ đến tình trạng bản thân mình lại cảm thấy một cỗ khuất nhục. Đông Phương Bất Bại thâm trầm nhìn Tề Bạch một hồi, vươn tay vuốt cổ Tề Bạch, đột nhiên rất muốn bóp chết hắn.

Có lẽ bóp chết người này, mình sẽ trở về bình thường đi? Cái loại dây dưa không rõ này, lâu dần không để ý sẽ biến mất.

Đông Phương Bất Bại nghĩ, ngón tay đặt trên cổ Tề Bạch, chỉ cảm thấy cái cổ kia dường như làm từ đậu hũ, nhẵn nhụi non mềm, giống như hơi mạnh tay sẽ vỡ nát, y không tự giác rút tay lại.

Hết chương 5……

6. Chương 6: Có Tâm Tư

Đông Phương từ Cẩm Tú cư đi ra, quay đầu nhìn mảnh sân phía sau, có cảm giác như vừa tỉnh mộng.

Thị vệ ở cửa chờ lâu tiến lên từng bước, thấp giọng nói "giáo chủ, Đỗ, Đồng, Tần, Các bốn vị trưởng lão cùng Thanh Long đường chủ cầu kiến."

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, mấy năm trước lúc y mới đoạt được giáo chủ vị đối với sự vụ trong giáo

còn có chút để ý, đợi cho trong giáo mọi việc đều ổn định, y bắt đầu luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, theo võ công càng ngày càng cao, thân thể biến hóa ngày càng rõ ràng, đối sự tình trong giáo cũng dần phai nhạt. Hội nghị thường kỳ trong giáo y vẫn là có tham dự, nhưng bình thường chỉ nghe một chút hồi báo mà thôi, rất nhiều việc đều để cho các trưởng lão tự quyết định.

Này cũng là sau khi Dương Liên Đình được sủng ái, mượn quyền lực của y tùy ý làm bậy y cũng không thèm quan tâm, thật sự là mặc kệ mọi chuyện.

Ma giáo giáo chúng đều thức thời, biết Đông Phương Bất Bại dốc lòng tu luyện, không quá quan tâm quản giáo sự, nếu trong giáo có việc gì cũng không đến hỏi y.

Thời gian trước còn có không ít người đến cáo trạng Dương Liên Đình, sau lại biết y thiên vị Dương Liên Đình, người cáo trạng cũng dần ít đi.

Nay đột nhiên đến cầu kiến, không biết là vì cái gì.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy không có hứng thú, nhưng liếc về Cẩm Tú cư phía sau một cái, cảm thấy vẫn là nên làm việc gì đó thì hơn.

Đỗ trưởng lão liếc nhìn Tần trưởng lão đang đứng thẳng bên cạnh một cái, lại nhìn Đồng trưởng lão đang vuốt ống tay áo một cái, lại liếc Cát trưởng lão vẻ mặt có chút lo sợ không yên một cái, cuối cùng nhìn nhìn Thượng Quan Vân đang nhíu mày xuất thần, sau đó lặng lẽ lui từng bước, hoàn toàn đứng phía sau Đồng trưởng lão.

Đồng trưởng lão híp mắt tà liếc Đỗ trưởng lão một cái, con mắt nhỏ híp lại, có chút hiểu rõ nở nụ cười. Há miệng muốn nói, thoáng nhìn thị vệ đứng một bên lại ngậm miệng lại.

(ta nói chứ mấy vị trưởng lão làm gì mà cứ mắt qua mày lại ghê thế, hại người ta nổi máu YY không hà ~)

Tần trưởng lão cũng là có chút nôn nóng, hắn là người Đông Phương Bất Bại tự tay đề bạt, Đông Phương Bất Bại đối hắn có ơn tri ngộ, hắn cũng dùng toàn bộ sức lực vì Nhật Nguyệt Thần Giáo lập nhiều công lao, báo đáp giáo chủ. Nhưng là những năm gần đây Đông Phương Bất Bại đối sự tình trong giáo càng ngày càng không quan tâm, còn dung túng tên Dương Liên Đình vô năng tùy tiện làm việc. Hắn tuy rằng trong lòng mang bất mãn, cũng chỉ có thể ép mình nhẫn nại. Lại không nghĩ rằng Dương Liên Đình chuyện to gan lớn mật như vậy cũng có thể làm ra, thật sự là không thể không quản.

Hơn nữa Đồng trưởng lão nói cũng có lý, mấy ngày gần đây giáo chủ đối Dương Liên Đình tựa hồ tâm sinh bất mãn, trước kia rất ít hỏi đến giáo vụ, hai ngày nay lại nhiều lần trách cứ Dương Liên Đình làm việc bất lợi. Bọn họ nếu không thừa dịp này đem Dương Liên Đình đạp xuống ngựa, chẳng phải đáng tiếc sao?

Đang nghĩ ngợi thì Đông Phương Bất Bại một thân y phục đỏ thẫm đã tiến vào.

Chờ mọi người khom người nói “giáo chủ văn thành vũ đức, ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh, thuộc hạ bái kiến giáo chủ.” (hãn!!!)

Đông Phương Bất Bại phất phất tay, ngồi xuống nói “các vị trưởng lão cầu kiến bổn tọa, có chuyện gì a?”

Mấy vị trưởng lão liếc nhau một cái, Tần trưởng lão tiến lên từng bước nói “thuộc hạ có chuyện khải tấu, mong giáo chủ vì thuộc hạ làm chủ.”

“Nói!”

Tần trưởng lão cung thanh nói “Dương Liên Đình kia cư nhiên tối hôm qua sai người hạ dược trong thức ăn, buổi tối phái người đến phòng thuộc hạ gây rối, nếu không phải Thượng Quan đường chủ hôm qua không ăn cơm, chỉ sợ thuộc hạ đã sớm bị bọn chúng hãm hại. Dương Liên Đình làm ra việc hãm hại đồng giáo, mong giáo chủ thay thuộc hạ làm chủ.”

Không nghĩ tới Dương Liên Đình dám làm ra việc lớn như thế, Đông Phương Bất Bại không khỏi sửng sốt, sau đó giống như nhớ ra cái gì, nhếch một bên khóe miệng, biểu tình trên mặt không biết là tức giận hay là buồn cười.

Y miễn cưỡng ngả về sau ghế nói “người tới, kêu Dương Liên Đình đến.”

Vài vị trưởng lão liếc nhau, đều là mừng thầm trong lòng.

Tần trưởng lão lộ ra vài phần kinh hỉ.

Cát trưởng lão lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra.

Đỗ trưởng lão chính khâm nguy lập.

Đồng trưởng lão trong mắt có tia mừng thầm chợt lóe rồi biến mất.

Thượng Quan Vân mày nhíu lại, giống như suy nghĩ cái gì.

Đông Phương Bất Bại nhìn thấy, không ý kiến nhìn ra cửa sổ. Ngoài cửa có một cây hoa quế, thật giống như cây trong Cẩm Tú cư, y ngày đó nổi giận đùng đùng đi Cẩm Tú cư chẩn bị kết liễu cái mạng nhỏ của Tề Bạch, cuối cùng đứng dưới tàng cây hoa quế nghe xong một đoạn đối thoại, lửa giận dập tắt.

Nay nhớ đến thuộc hạ bẩm báo cho y, Tề Bạch bố trí đoạn đối thoại kia, trong lòng lại có loại thản nhiên vui sướng.

Dương Liên Đình mặc một kiện trường bào màu tím bước vào, Nhật Nguyệt Thần Giáo vì Đông Phương Bất Bại thích màu đỏ, mọi người trong giáo giống nhau không được mặc màu đỏ. Trên trường bào màu tím thêu hoa cỏ đường may tinh tế, Dương Liên Đình vốn là diện mạo dương cương mười phần, mặc một thân màu tím, thật sự có chút chẳng ra gì.

Đông Phương Bất Bại cũng không tự giác nhíu mày, mấy vị trưởng lão trước mặt Đông Phương Bất Bại không dám làm càn, cũng đều nhịn không được liếc mắt xem thường.

"Các vị trưởng lão, các ngươi đem lời vừa nói với bổn tọa, nói lại cho Dương tổng quản nghe một chút."

Tần trưởng lão đang muốn mở miệng, Thượng Quan Vân lại tiến lên trước từng bước, khảng khái đem sự tình nói lại một lần, tài ăn nói so với Tần trưởng lão cao minh hơn rất nhiều. làm cho người ta nghe xong tâm sinh phẫn nộ.

Dương Liên Đình cũng là vô cùng phẫn nộ, gã hiện tại đang vì chuyện Tề Bạch mà bận sứt đầu mẻ trán, không nghĩ tới mấy lão già bất tử này còn liên tiếp tìm tới gã gây phiền toái.

Dương Liên Đình hai năm nay núp bóng Đông Phương Bất Bại, chỉ cần không quá phận, mọi việc đều có thể bỏ qua. Cho tới bây giờ đều là gã tìm người khác gây phiền toái, nay bị người khác giở trò trên đầu mình, như thế nào không sinh khí. Nếu biết trước mấy cái lão nhân này hãm hại gã, gã sớm đã ra tay từ trước.

Nhưng là gã vẫn quan tâm việc Đông Phương Bất Bại cùng Tề Bạch hơn, gã thật sự là không nghĩ ra cái biện pháp vẹn toàn nào, dù sao gã cũng là tổng quản, thức ăn trong giáo cũng do gã quản, rõ ràng sai người một phen hạ mê dược, buổi tối vào phòng mấy vị trưởng lão trộm chứng cớ, cướp xong giết.

Không nghĩ tới lũ vô dụng đó có chuyện này cũng làm không xong, cư nhiên đến thời điểm mấu chốt xảy ra rắc rối.

Dương Liên Đình tiến lên vài bước, bùm một tiếng quỳ xuống bên ghế của Đông Phương Bất Bại (hết hồn), bi thanh nói "giáo chủ, Liên Đình bị oan."

Dương Liên Đình nói xong một câu này, hai tay nắm chặt lại. Không phải gã thật sự bi phẫn nói không ra lời, chủ yếu là sự tình có điểm đột ngột, gã không biết đem bát nước bẩn này hắt cho ai.

Chuyện này khẳng định là không thể nhận, hãm hại trưởng lão trong giáo, đã thế lại còn là bốn trưởng lão một đường chủ, nói ra, tội này cũng quá lớn. Chính là lúc chưa có Tề Bạch, gã cũng không thể khẳng định Đông Phương Bất Bại sẽ bênh vực gã.

Nhưng rốt cục là nói các trưởng lão bịa chuyện hãm hại gã thì tốt, hay là đổ tội cho thủ hạ thì tốt, hoặc là nói mình bị Tề Bạch châm ngòi nên mới làm việc ngốc.

Bất thủ hạ chịu tội là biện pháp tốt nhất, đem bát nước bẩn hắt vào các vị trưởng lão có vẻ nguy hiểm, nhưng Đông Phương Bất Bại nếu là đứng ở ngoài lề, chính mình coi như thảm rồi.

Đem bát nước bẩn hướng Tề Bạch là phương pháp tối nguy hiểm, dù sao Đông Phương Bất Bại đã muốn cùng Tề Bạch công khai, hơn nữa vì Tề Bạch mà không gọi mình mấy đêm. Nhưng Dương Liên Đình cảm thấy trong lòng mình có cái móng vuốt mèo cào a cào, thật sự là rất muốn đem Tề Bạch kia giải quyết.

Đúng lúc này nghe thấy Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "nga vậy ngươi nói xem các trưởng lão là như thế nào oan uổng ngươi?"

Dương Liên Đình trong lòng sợ hãi, đầu muốn ngất, há mồm nói "giáo chủ minh giám, Tề Bạch này cũng các vị trưởng lão kia mưu hợp hại Liên Đình a!"

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, tần trưởng lão há mồm muốn phủ nhận, cũng giương miệng cứng đơ tại chỗ, nghĩ xem Tề Bạch là ai, chờ nhớ ra Tề Bạch là ai lại buồn bực như thế nào lại có Tề Bạch ở đây.

Đồng trưởng lão nhíu nhíu mày, sau đó dường như nhớ đến cái gì mày nhếch lên. Thượng Quan Vân liếc Đồng trưởng lão một cái, giống như có sở ngộ chọn chọn mi.

Dương Liên Đình nói ra, miệng theo thói quen bịa chuyện "ngày hôm trước khi giáo chủ ra ngoài làm việc, Liên Đình đã đến chỗ Tề Bạch thăm dò tình hình thực tế, hắn là do mấy trưởng lão mang lên núi, cố ý hãm hại Liên Đình. Kia còn muốn dụ ta giết hắn, Liên Đình biết hắn không có hảo ý, nghĩ chờ giáo chủ về giải quyết hắn, thế nên ta mới tha hắn một mạng. Không tin giáo chủ có thể hỏi Y Lục, kia có phải người dẫn hắn lên núi là người ngày ấy xúi giục giáo chủ xuất môn, hắn còn thừa nhận hắn là người khác an bài đến hãm hại Liên Đình."

Dương Liên Đình nói một đoạn, chỉ cảm thấy càng nói càng thông, quỳ lên phía trước hai bước, nước mắt rưng rưng, dừng ở bên Đông Phương Bất Bại nói "giáo chủ cần phải tin tưởng Liên Đình, không thể bị gian nhân hãm hại a."

Đông Phương Bất Bại khóe miệng rút trừu, lấy tay che miệng, ho khan hai tiếng, sau đó nhìn về phía các vị trưởng lão "các ngươi nói như thế nào?"

Tần trưởng lão một tiếng "oan uổng a!" còn chưa nói ra, Đồng trưởng lão đã tiến lên vài bước, bùm quỳ xuống đất, lòng đầy căm phẫn nói "giáo chủ oan uổng a! Dương tổng quản không khẩu bạch nha liền chụp cho bọn thuộc hạ cái mũ lớn như vậy, hơn nữa cư nhiên ngay cả…… ngay cả Tề công tử cũng không buông tha, bọn thuộc hạ vô cùng oan uổng, mong giáo chủ minh xét."

Tần, Đỗ, Cát cùng với Thượng Quan Vân đi lên quỳ xuống bên cạnh.

Tần trưởng lão giương miệng có chút mê mang, loại thời điểm này thường là phải tranh cãi, buộc Dương tổng quản đưa ra chứng cứ, bằng không liền bắt hắn nhận tội, sao như thế nào một hai cái đã đem đề tài chuyển đến trên người Tề Bạch rồi, cái kia Tề Bạch rốt cuộc là ai a, như thế nào lão Đồng đối hắn giống

như thực bảo hộ bộ dáng?

Thượng Quan Vân lại khóe miệng rút trừu, nhìn về phía Đồng trưởng lão ánh mắt lộ ra vài phần bội phục, cái kia tạm dừng dùng là thật tốt, lập tức liền xông ra trọng điểm.

Lúc này tối buồn bực là Dương Liên Đình, gã dạo này nghe thấy hai chữ Tề Bạch cả người đều đau, mấy lão già này không hiểu sao lại thế này, cư nhiên miệng đầy Tề công tử hảo…… gã thật muốn hét lớn một tiếng, các ngươi rốt cuộc có biết bây giờ là tình huống gì hay không a, các ngươi có biết hay không đây là giáo chủ tướng công ta có tiểu tam a, cái gì cũng đều không hiểu sẽ làm hỏng việc!!!

Đông Phương Bất Bại lại khụ hai tiếng, đưa tay lấy chén trà bên cạnh, uống một ngụm phát hiện trà cư nhiên là lạnh. Không hờn giận nhíu mày, nhìn về thị vệ một bên nói "trong giáo không có người sao? Cư nhiên ngay cả trà cũng không pha?"

Thị vệ vội vàng xin lỗi lui xuống đi pha trà, trong lòng không khỏi oán thầm "trong phòng vừa quỳ vừa khóc, bọn hạ nhân làm sao có gan tiến vào phụng trà, huống chi mình là thị vệ, cũng không phải nha hoàn, không có người phụng trà lại đè đầu mình ra mà mắng a……"

Không nói tới thị vệ đang bi đát kia nữa, trong phòng nháy mắt lại là một phiên tranh luận khác, chính là phiên tranh luận này hoàn toàn không giống như lúc bắt đầu, dùng một cái từ hiện đại để miêu tả chính là…… oai lâu.(?)

Dương Liên Đình vụt cái đứng lên nói "Tề Bạch kia lai lịch không rõ, Đồng trưởng lão đến tột cùng là có rắp tâm gì, cư nhiên dám bênh vực một người không rõ lai lịch như vậy?"

Đồng trưởng lão không cam lòng yếu thế nói "ta thấy công tử ánh mắt trong sáng, làm việc ổn thỏa, phong thần tuấn lãng, chính là người tốt. Huống chi Tề công tử là một thư sinh tay trói gà không chặt, làm sao có thể gây nguy hiểm? chỉ có những người bụng dạ khó lường, mới nhìn ai cũng thấy bụng dạ khó lường. Có ta ở đây, ta tuyệt đối không để Tề công tử bị vu hãm. Huống chi lấy việc chú ý chân tướng, Dương tổng quản tự ý đem người khảo vấn, có từng để giáo chủ vào mắt!!"

Đỗ trưởng lão phụ họa "đúng đó đúng đó."

Tần trưởng lão há mồm "……"

Đông Phương Bất Bại cầm chén trà khói tỏa nghi ngút, ngồi ngay ngắn xem ồn ào náo động, đột nhiên muốn cười. Trong phòng này mỗi người đều lấy y làm đề tài cãi nhau, tựa hồ đều vì y mà suy nghĩ, trên thực tế bọn họ nghĩ cái gì, cũng chỉ có bọn họ biết…… Nghĩ như vậy, không khỏi trong lòng vừa động, nhíu mày, vung tay áo lên, ngăn lại ồn ào náo động.

"Liên Đình nói có chút đạo lý." Đông Phương Bất Bại chậm rì rì nói, đám người Đồng trưởng lão không khỏi sắc mặt trắng nhợt, lại nghe Đông Phương Bất Bại nói "các vị trưởng lão nói cũng có đạo lý……"

Sau đó khoan thai đứng lên nói "bổn tọa vừa lúc muốn có một nha hoàn hầu hạ trà nước, kêu Tề Bạch đến, hầu hạ bổn tọa. Bổn tọa tự mình nhìn hắn, xem hắn có hành vi gây rối gì."

Dương Liên Đình mặt xoát trắng.

Đám người Đồng trưởng lão nhu thuận đứng thẳng nghe phân phó, một câu cũng không nói.

Chỉ có Tần trưởng lão nay mới hoàn hồn, lắp bắp nói "Tề Bạch kia…… là một công tử đi."

Đông Phương Bất Bại cảm nhận được trong thân thể dâng lên xao động cùng khát vọng, tay nắm thật chặt thành quyền giấu trong tay áo màu đỏ thẫm, ánh mắt thâm trầm mà xa xăm "bổn tọa nói hắn là nha hoàn…… hắn chính là nha hoàn, cứ như vậy đi, lui đi." Nói xong tựa hồ tâm tình rất tốt khoan thai rời đi.

Lưu lại mọi người hai mặt nhìn nhau, mơ mơ màng màng theo giáo chủ rời khỏi thư phòng, Tần trưởng lão nghẹn nửa ngày rốt cục khó hiểu nói "cũng ta không phải đi diệt trừ Dương Liên Đình kia sao? Như thế nào cuối cùng lại thành thế này?"

Đồng trưởng lão nhíu nhíu mày, sau đó cười lên "kết quả này tốt lắm, phi thường tốt a." sau đó vỗ vỗ vai Tần trưởng lão, cười nói "ha ha, Tần trưởng lão đừng suy nghĩ, xuống núi tìm một nữ nhân vui vẻ đêm nay có phải tốt hơn không?" nói xong vui tươi hớn hở đi mất.

Hết chương 6……

7. Chương 7: Bình Tĩnh Dưới Sự Hiểu Lầm Của Giáo Chủ

Đông Phương Bất Bại ra khỏi thư phòng, theo quán tính đi đến Cẩm Tú cư, mới vừa đi được hai bước đột nhiên nhớ ra, chính mình không phải mới vừa từ nơi đó đi ra sao?

Vừa nghĩ như vậy, tâm tình không khỏi có điểm phức tạp, thị vệ theo phía sau đột nhiên thấy Đông Phương Bất Bại dừng lại, nghĩ tới vừa rồi giáo chủ tâm tình rất tốt, tự cho mình thông minh tiến lên vài bước nói "giáo chủ định đi Cẩm Tú cư? Hay để thuộc hạ đi trước thông báo để Tề công tử chuẩn bị nghênh đón giáo chủ?"

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng liếc qua, lại nghĩ tới vừa rồi Đồng trưởng lão cũng là Tề công tử dài Tề công tử ngắn, trong lòng tức giận, chẳng lẽ tâm tư mình dễ đoán như vậy? Không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, Đông Phương Bất Bại hừ lạnh một tiếng nói "người tới, đem hắn ta ra ngoài làm thịt." Mắt lạnh nhìn tên thị vệ bị tha đi, Đông Phương Bất Bại lạnh lùng quét mắt tứ phía "về sau còn ai dám tự phỏng đoán ý tứ bổn tọa, liền giống hắn."

Nói xong vung tay áo đi đến phòng luyện công.

Đối với người luyện võ mà nói, phòng luyện công là một nơi vô cùng trọng yếu. Phòng luyện công của Đông Phương Bất Bại là sau khi y lên làm giáo chủ được cải biến từ nơi bế quan. Cơ quan, mật đạo đều một lần nữa tu sửa, trong vách tường có lõi thép, nói là tường đồng vách sắt cũng không ngoa. Cũng chỉ có khi ở phòng luyện công, Đông Phương Bất Bại mới có thể thật sự thả lỏng.

Đông Phương Bất Bại ngồi xếp bằng trong phòng luyện công, nghĩ đến vẫn là Tề Bạch.

Y tuyệt đối không phải người không quả quyết, vậy mà giờ phút này lại mâu thuẫn.

Kì thật theo lí trí mà nói, Tề Bạch này giải quyết tốt lắm. Lai lịch không rõ? Kia lại làm sao, Nhật Nguyệt Thần Giáo bị võ lâm chính phái coi là nhất đại ma giáo, y thân là ma giáo giáo chủ, cũng là giết giáo chủ tiền nhiệm soán vị, căn bản chính là cừu gia của toàn thiên hạ. Chính là trên Hắc Mộc nhai này, người muốn giết Đông Phương Bất Bại y cũng không phải không có. Huống chi Tề Bạch một tên nhược tử tay trói gà không chặt, cho dù hắn có ý muốn giết y, cũng không có cái năng lực đó.

Hơn nữa Tề Bạch chính là không muốn cùng mình một chỗ, vậy càng đơn giản, nếu là liều chết không theo, vậy giết là được. Nếu là luyến tiếc hắn chết…… Nói thật, Đông Phương Bất Bại vẫn cảm thấy, chỉ cần là người, đều có nhược điểm. Thật sự bắt một người đi vào khuôn khổ cũng là một việc hao tổn tâm tư và thời gian.

Đông Phương Bất Bại rối rắm là buổi tối ngày đó mình luống cuống, cùng với hai ngày nay cảm xúc không thể khống chế lúc nào cũng nghĩ đến Tề Bạch. Trong tiềm thức tựa hồ cảm thấy, cứ như vậy, sẽ rất nguy hiểm.

Trong phòng luyện công yên tĩnh ngay cả tiếng hít thở cũng không có, giáo chủ đại nhân dỡ xuống mặt nạ trước nay luôn thong dong bình tĩnh, nhè nhẹ thở dài, sau đó loại bỏ tạp niệm, bắt đầu luyện công.

Thời điểm Đông Phương Bất Bại ra khỏi phòng luyện công đã là chạng vạng. Tà dương như lửa đem bầu trời nhuốm thành màu đỏ au, vô cùng xinh đẹp. Đông Phương Bất Bại giật mình, xoay người đi châm chức phòng(?). Không để ý đến tú bà (tú: thêu) bộ dáng nơm nớp lo sợ, Đông Phương Bất Bại đi vào liền bắt lấy một khoản váy màu đỏ thẫm.

Đông Phương Bất Bại mấy năm gần đây thích mặc đồ màu đỏ, y cũng không để ý những người khác trong giáo cũng mặc màu đỏ hay không. Chính là Dương Liên Đình mới lên chức không thiếu người khi dễ, vì thị uy, cũng chỉ có thể lấy Đông Phương Bất Bại làm lá chắn, từ đó mới có quy củ, người trong giáo không được mặc màu đỏ, chính là lúc đó Dương Liên Đình còn không dám quản đến tiểu thiếp bên người giáo chủ. Sau này khi đứng vững rồi, cũng không dám mạo hiểm chọc giận Đông Phương Bất Bại.

Kiện váy màu đỏ kia là do một tiểu thiếp của Đông Phương Bất Bại làm, làm đã xong rồi, chính là còn chưa kịp tới tay.

Lại bị Đông Phương Bất Bại một cái nhìn trúng, cảm thấy nếu là mặc trên người Tề Bạch, thật sự thực thích hợp. Y hiện tại cũng nghĩ thông, lề mề cái gì, không phải tác phong của y. Nếu hiện tại thuận mắt Tề Bạch, vậy cứ theo như tâm ý của mình đi. Muốn tiền muốn quyền đều tùy ý, một lời đòi mạng, chỉ cần có bản sự, cũng tùy ý.

Có lần giác ngộ này, Đông Phương Bất Bại lại nhìn Tề Bạch, nếu hắn là miếng thịt thơm ngon trong nồi, nhất định phải vào trong bụng mình, thích nấu thế nào thì nấu. Giơ tay sờ vào nếp vải, Đông Phương giáo chủ ánh mắt có chút thâm thúy, xoay người liền sai người đem cho Tề Bạch đi.

Trong Cẩm Tú cư, lúc này là cảnh tượng bận rộn hiếm thấy, Y Lục sợ Tề Bạch ngày mai không dậy được, chỉ huy tiểu tư đem Tề Bạch chuyển đến chuyển đi, lại sắc thuốc, lại mát xa, lại thoa dược, ngay cả ăn cơm uống thuốc cũng đều có người đút cho.

Tề Bạch thật bi đát, vội vàng chữa bệnh như vậy ngược lại làm cho người ta cảm thấy thực không thể bình tĩnh.

Bất quá bữa tối qua đi chuyện làm cho hắn càng thêm không bình tĩnh đã đến, Y Lục đang cầm một bộ nữ trang đỏ thẫm hoa lệ đi đến, thần sắc quái dị nói "Tề…… Tề cô nương, giáo chủ bảo ngày mai ngươi đến bên người giáo chủ hầu hạ bưng trà."

Bỏ qua Tề Bạch đang bi đát không đề cập tới, Đông Phương Bất Bại bên này cũng là tâm thần nhộn nhạo, tưởng tượng bộ dáng Tề Bạch mặc nữ trang, trong lòng liền ngứa ngáy, cước bộ vừa chuyển, người liền hướng Cẩm Tú cư đi đến. Chuyển qua một con đường mòn, đã thấy Dương Liên Đình đứng bên cạnh một hòn giả sơn không xa.

Đông Phương Bất Bại mặt nhăn mày nhíu, có cảm giác mất hứng. Dương Liên Đình dù sao cũng cùng y hai năm, bây giờ mình có mục tiêu mới, tuy rằng không đến mức áy náy gì, nhưng dù sao trong lòng cũng có vài phần không được tự nhiên. Chính là điểm không tự nhiên ấy khi nghĩ đến Dương Liên Đình đứng ở chỗ này là cố ý chờ mình liền tan thành mây khói. Thậm chí còn dâng lên một loại cảm giác, Dương Liên Đình ngươi khi nào thì có thể đối bản giáo chủ khoa tay múa chân tức giận.

Đông Phương Bất Bại thi thi nhiên nhiên đi qua, lạnh lùng liếc Dương Liên Đình một cái, lại lắp bắp kinh hãi. Chỉ thấy Dương Liên Đình quần áo đơn bạc, tóc tai hỗn độn, toàn thân toát ra hai chữ nghèo túng.

Đông Phương Bất Bại chính mình là một người khiết phích, liền ngay cả nội y người khác không nhìn thấy cũng tinh tinh xảo xảo, vô luận thời tiết có lạnh thế nào cũng phải mỗi ngày đều tắm rửa một lần, đương nhiên với võ công của y nóng lạnh cũng không có quá nhiều ảnh hưởng. Tuy rằng Dương Liên Đình lúc đầu chính là không bằng tạp dịch, nhưng sau khi cùng y, vì đón ý nói hùa gã yêu thích thân phận cùng địa vị hiện tại, tự nhiên cũng trở nên chú ý đến.

Không phải vừa rồi vẫn là một thân tử bào sao? Đông Phương Bất Bại khóe mắt rút trừu, hỏi "đây là làm sao vậy?" Tuy ràng y hiện tại đối Dương Liên Đình không còn cảm giác, nhưng cũng là không chấp nhận người khác khi dễ gã. Huống chi Dương Liên Đình biết không ít bí mật của y, người như vậy nếu không thể dùng, chỉ có thể giết. Đông Phương Bất Bại giờ phút này không có ý định giết Dương Liên Đình, chỉ cần Dương Liên Đình thành thành thật thật, y vẫn là nguyện ý để gã ở phía sau, bảo trụ vị trí tổng quản của

gã. Hơn nữa y hiện tại vô tâm với giáo vụ, đem giết Dương Liên Đình lại phải tìm người khác thay thế, rất phiền toái! Đương nhiên, nếu có một ngày Tề Bạch muốn làm ở vị trí của Dương Liên Đình, vậy thì miễn bàn.

Dương Liên Đình chậm rãi quay đầu, mắt rưng rưng, ai oán nói "ta thấy giáo chủ trong mắt chỉ có người mới, rốt cuộc nhìn không thấy Dương Liên Đình này!"

Đông Phương Bất Bại không rõ, đứng thẳng bất động một lúc, sau đó yên lặng quay đầu, bỏ qua Dương Liên Đình tiếp tục đi về phía trước.

"Giáo chủ ngươi thật nhẫn tâm như thế sao?" Dương Liên Đình nhắm mắt chạy theo Đông Phương Bất Bại, trong lòng thực sự có chút chua xót. Gã một năm này quả thật có chút không giống bộ dáng, phao nha hoàn, lâu tiền, bài trừ dị kỷ, gã đều trải qua. Nhưng gã là cứ như vậy cùng Đông Phương Bất Bại giác ngộ, chính là nhất thời nan ý bình mà thôi.

Gã đường đường thất thước nam nhi, dựa vào lên giường với giáo chủ mới lên đến chức tổng quản, mặc dù ở trên giường gã ở mặt trên, nhưng trừ bỏ Đông Phương Bất Bại làm gì có ai biết, đã thế mình lại còn phải giả vờ như vậy. Chính mình không có võ công, xuất thân thấp hèn, cho dù có Đông Phương Bất Bại làm chỗ dựa, vẫn là chịu không ít ủy khuất. Giáo chúng nói gã là nam sủng của giáo chủ, từ trên xuống dưới không ai để mắt gã.

Đông Phương Bất Bại đối gã cũng lạnh lùng thản nhiên, giống như chỉ coi mình là một cái công cụ, xuống giường rồi liếc mắt một cái cũng thấy mệt. Một năm nay càng ngày càng làm càn, cũng là bị thái độ của y kích thích, thật giống như ngươi đã không để ý, ta đây còn có cái gì không thể làm.

Chính là gã không nghĩ tới, Đông Phương Bất Bại nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ. Chính mình nay đã đội cái mũ nam sủng của giáo chủ, hai năm này đắc tội không ít người trong giáo, một khi Đông Phương Bất Bại không cần gã, gã căn bản ngay cả đường lui cũng đều không có. Huống chi gã đối Đông Phương Bất Bại hiểu rõ, nếu thật sự có một ngày như vậy, chỉ sợ gã không còn có thể sống trên Hắc Mộc nhai đi.

Đông Phương Bất Bại nhăn mặt nhíu mày, một cái mắt lạnh đảo qua. Dương Liên Đình sợ tới mức lui về sau từng bước, thấy Đông Phương Bất Bại nhấc chân định đi, cắn chặt răng nói "giáo chủ còn nhớ rõ, đáp ứng Liên Đình buổi tối ngắm trăng. Nay Liên Đình đã chuẩn bị tốt rượu và thức ăn, không biết giáo chủ có thể cho ta chút mặt mũi?"

Đông Phương Bất Bại không kiên nhẫn quay đầu, thấy Dương Liên Đình trên mặt có vài phần bi thương, giật mình, dừng bước. Nay bị Dương Liên Đình nháo như vậy, y cũng không còn hưng trí gì.

Hôm nay ở thư phòng, giọng điệu của Đồng trưởng lão, hiểu rõ ý tứ của lão, muốn nhân cơ hội này đem Dương Liên Đình đạp xuống ngựa. Y nếu còn cho Dương Liên Đình làm tổng quản, cũng không thể thỏa mãn giáo chúng. Huống chi người của y, muốn giết muốn lưu còn phải xem ý kiến của mình, như thế nào để cho người khác khoa tay múa chân.

Nghĩ như vậy, liền quay đầu thản nhiên nói ‘nếu chuẩn bị tốt, kia bổn tọa liền theo ngươi đi uống một chén đi.”

Dương Liên Đình bị câu nói kia dọa sợ, căn bản không nghĩ tới Đông Phương Bất Bại có thể đi cùng mình. Nay cảm thấy như có một cái búa nện xuống, cả người đều có điểm mơ mơ hồ hồ.

Đông Phương Bất Bại thấy thế, trong lòng thở dài, lại nói tiếp, nếu không phải đột nhiên xuất hiện một cái Tề Bạch, y cùng Dương Liên Đình chắc vẫn còn như trước. Ngoại hình Dương Liên Đình là loại y thích, tuy rằng tham lam vụng về chút, nhưng thức thời, đối với mình cũng coi như trung tâm.

Nay có Tề Bạch, y tuy rằng không định một cước đem Dương Liên Đình đá văng, nhưng nhìn y hiện tại bộ dáng thiếu kiên nhẫn, lại bị các trưởng lão tính kế, chỉ sợ đã mất mạng. Suy nghĩ một chút, y thản nhiên mở miệng nói “bổn tọa nếu cho ngươi làm tổng quản, ngươi liền thành thành thật thật làm tổng quản của ngươi, đừng để ý người khác nói như thế nào, cũng đừng làm chuyện dư thừa, chỉ cần ngươi không làm sai, có bổn tọa ở đây, ai cũng không thể động đến ngươi.”

Dương Liên Đình vừa mới đem kinh hỉ hoãn lại, nghe được những lời này, liền giống như nằm trong hũ mật. Phải nói rằng, từ khi cùng một chỗ với Đông Phương Bất Bại, y cho tới bây giờ cũng chưa từng nói qua lời nào êm tai như vậy…… Dương tổng quản đã muốn đem Đông Phương giáo chủ này phiên đề điểm ngôn, kiên định quy kết vì lời tâm tình.

Vừa mới lau chút nước mắt hơn phân nửa là do diễn trò mà ra, nay lại cảm giác trong lòng ê ẩm chua xót, trong mắt nảy lên một cỗ thấp ý, tiến lên từng bước cầm tay Đông Phương Bất Bại, thâm tình nói “Đông Phương, ta…… ta về sau sẽ đối với ngươi thật tốt. Ta về sau sẽ không bao giờ chọc giận ngươi.”

Hết chương 7……

8. Chương 8: Giáo Chủ Đại Nhân Cùng Tề Bạch Nhất Sơ Ái Muội

Tề Bạch cảm thấy từ sau khi xuyên đến đây, chính mình như đang bước đi trên một con đường đầy cẩu huyết, hơn nữa không có cẩu huyết nhất, chỉ có càng cẩu huyết hơn, hắn cảm thấy không thể tiếp tục như vậy được. Mình phải nghĩ biện pháp đào tẩu, nếu chạy không thoát, chính là chết cũng còn hơn bây giờ.

Vốn chuẩn bị buổi tối tìm cơ hội chạy trốn, không nghĩ tới mơ mơ màng màng mở mắt, cư nhiên trời đã sáng!!

Y Lục cười tủm tỉm độc thoại “có chút mê dược vào quả nhiên bớt lo hơn.”

Nhìn Y Lục dẫn hai nha hoàn vào, đang cầm bộ nữ trang màu đỏ khủng bố tiến vào, Tề Bạch liền đem đầu rúc vào trong chăn, khóc nói "đánh chết ta cũng không mặc, bảo giáo chủ của các ngươi giết chết ta đi!"

Hai tiểu nha hoàn hai mặt nhìn nhau, sau đó nhất tề nhìn về phía Y Lục, ý là "có nên đi bẩm báo giáo chủ không a!"

Y Lục khoát tay, nếu mọi chuyện đều phải bẩm báo giáo chủ, kia nàng cũng sớm không còn là đại nha hoàn nữa. Hầu hạ Tề Bạch vài ngày, nàng cũng hiểu rõ tính tình Tề Bạch, đừng thấy Tề Bạch đôi lúc nói năng không hề cấm kị, nói trắng ra là, kia không phải là gan lớn, kia chính là không biết gì. Hắn nếu xem qua thủ đoạn của giáo chủ, khẳng định không dám ở đây nói hươu nói vượn. Hơn nữa Tề Bạch này, thật sự là yếu ớt thật, đau một chút cũng chịu không nổi. Bất quá chỉ chịu hai châm của giáo chủ thôi, nếu là những người khác chính là hừ cũng không dám hừ một tiếng, có thể được rút châm, sẽ khóc rống dập đầu tạ ơn, hơn nữa sẽ lập tức làm trâu làm ngựa cố gắng thể hiện. Thế nào cũng không giống như Tề Bạch này, kêu chết kêu sống, lại uống thuốc lại phao tắm, dưỡng một ngày còn sống dở chết dở……

Y Lục ngồi bên giường Tề Bạch, thở dài "Tề công tử a, ngươi thất sự không chịu mặc?" sau này sẽ không kích thích hắn kêu hắn cô nương nữa.

Tề Bạch ở trong chăn rầu rĩ nói "Kiên quyết không mặc! đánh chết cũng không mặc!" Hắn là diễn viên, vai hề cũng diễn qua, long bộ diễn qua, nếu thi thử mà đạt vai Đông Phương Bất Bại, hắn còn có thể diễn nhân yêu (gay), nhưng này là diễn xuất, theo kiểu nghệ sĩ mà nói, đó là nghệ thuật, Tề Bạch hắn cũng là nghiên cứu sinh, cũng từng chịu nhiều vất vả, chạy trốn paparazi, xuất hiện trước công chúng, vì nghệ thuật hiến thân, đó là danh chính ngôn thuận. Hiện tại để giáo chủ bắt mặc nữ trang, giả làm nha hoàn, đó chính là sỉ nhục, không có cửa đâu!

Y Lục thở dài "công tử, ngươi có thể nhịn một chút?"

Tề Bạch cọ cọ khóe mắt ướt át, nức nở nói "nhịn một chút? Bảo giáo chủ các ngươi cho ta một ly rượu độc chết đi, không thì cứ một chưởng đánh chết cũng được."

Y Lục lại thở dài nói "kia công tử ngươi phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cãi lời giáo chủ trước đánh 50 bản cảnh cáo, nô tỳ cái này cũng là thuận mệnh mà làm thôi."

Hai tiểu nha hoàn giật mình mở to hai mắt, Y Lục đã chậm rãi đứng lên, đi ra phía cửa.

"Ngươi quay lại……"

Y Lục thu hồi khóe miệng hơi hơi nhếch lên xoay người lại, Tề Bạch đã từ trong chăn thò cái đầu bù xù ra, một đôi mắt đỏ hoe "không phải chỉ là nữ trang sao? Ta mặc……"

Y Lục cười nói "vậy mau chút đi, giáo chủ niệm tình ngươi thân thể không khỏe, chuẩn ngươi có thể đi báo danh muộn một chút, nhưng là không thể quá muộn." Ánh mắt đảo qua, hai tiểu nha hoàn chân tay lanh lẹ tha Tề Bạch từ trong ổ chăn ra……

Tề Bạch kéo theo đuôi váy, núp sau lưng Y Lục đi gặp Đông Phương Bất Bại.

Trên đường đi gặp nha hoàn tiểu tư, giáo chúng trong Nhật Nguyệt Thần Giáo. Bọn tiểu tư nha hoàn thấy Y Lục đều tiến lên hành lễ, thoạt nhìn không giống tiểu tư, cũng sẽ cùng Y Lục chào hỏi, xưng một tiếng Y Lục cô nương. Nhưng là mọi người giống như đều không nhìn thấy hắn, ánh mắt cũng chưa từng liếc hắn một cái, càng khỏi nói đến cái gì nhàn thoại. Kỳ thật người ta đều thấy được, cũng là cố ý nhìn hắn, chỉ là Tề Bạch không phát hiện mà thôi……

Cứ như vậy, Tề Bạch cũng trở nên tự tại chút, bất quá cũng oán thầm một trận, trên dưới Nhật Nguyệt Thần Giáo giáo đồ, thật sự là không tự do a không tự do. Cúi đầu nhìn mình tha nữ trang, trong lòng càng thêm bi đát.

Đông Phương Bất Bại buổi sáng vừa mở mắt liền cảm thấy tựa hồ hôm nay có chuyện gì, ngay lập tức nhớ tới Tề Bạch, vì vậy đứng dậy thay quần áo gọi Kỳ Môn tiến vào. Trong phòng ngủ của y không cho phép người ngoài tự ý vào, cho nên bình thường đều tự mình thay quần áo, rửa mặt chải đầu linh tinh mới để hạ nhân hầu hạ. Kỳ Môn đi vào dẫn theo một hàng người, cầm vài cái chậu, có rửa mặt, rửa tay, đánh răng, súc miệng. Đông Phương Bất Bại liếc mắt một cái, không thấy Tề Bạch, nhíu nhíu mày, y tin tưởng mệnh lệnh của mình không ai dám vi phạm, cũng không nghĩ có ngoại lệ, liền chưa nói gì.

Đợi cho đến lúc ăn cơm, bày bát đũa, chia thức ăn…… ai cũng đều lên một lần, Đông Phương Bất Bại lạnh mặt, vẫn là không có. Y nghĩ nghĩ, đột nhiên nhớ ra mình lệnh cho Tề Bạch đến hầu hạ nước trà, buổi sáng là ăn cháo, tự nhiên không có trà.

Đông Phương Bất Bại thanh thanh cổ họng "người tới, cấp bổn tọa chén trà."

Kỳ Môn trộm liếc Đông Phương Bất Bại một cái, rõ ràng như vậy, nàng tự nhiên biết ý tứ Đông Phương Bất Bại, chính là Y Lục buổi sáng tới đây tìm nàng nói qua, Tề Bạch hôm qua cảm xúc không ổn định, sợ xảy ra chuyện gì, hạ dược trong thuốc của hắn, không nghĩ tới Tề Bạch thân thể hư, hạ nhiều quá, lúc này mới dậy, chỉ sợ cũng là mơ mơ màng màng. Hơn nữa nếu không thuyết phục Tề Bạch, làm cho hắn ngoan ngoãn nghe lời giáo chủ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chỉ sợ các nàng cũng đều phải chịu tội. Hy vọng buổi sáng lúc giáo chủ hỏi Tề Bạch, nói giúp một chút, thư thả chút thời gian. Kỳ Môn cùng Y Lục đã hầu hạ bên người Đông Phương Bất Bại khá lâu, quan hệ thân thiết, hai người đối Đông Phương Bất Bại đều có chút hiểu biết, biết đây là phương pháp tốt nhất, tự nhiên đáp ứng. Bất quá…… xem biểu hiện giáo chủ hiện tại, chỉ sợ Tề công tử kia trong lòng giáo chủ phân lượng không thấp, chỉ hi vọng Y Lục có thể làm cho Tề công tử ngoan ngoãn nghe lời đi.

Kỳ Môn nghĩ, quỳ xuống nói "giáo chủ, buổi sáng Y Lục báo lại, nói Tề công tử thân thể suy yếu, buổi sáng ngủ say chưa tỉnh, sợ hắn tinh thần không tốt, hầu hạ không chu toàn làm phạt lòng giáo chủ, mong giáo chủ thông cảm, chuẩn Tề công tử muộn một chút đến hầu hạ." Dừng một chút lại nói "đều là thuộc hạ sơ sẩy, không đúng lúc bẩm báo giáo chủ, mong giáo chủ thứ tội."

Đông Phương Bất Bại nhớ tới Tề Bạch ngày hôm qua một bộ dáng suy nhược, thần sắc hòa hoãn một chút, rộng lượng phất phất tay áo "vô phương."

Nha hoàn bên người vẫn là bưng chén trà tiến vào, chính là giáo chủ đại nhân liếc cũng không thèm liếc

một cái.

Ăn xong điểm tâm, Đông Phương Bất Bại có chút không biết làm gì. Bình thường sau hội nghị thường kì giáo chúng, y sẽ trực tiếp đến phòng luyện công, sau đó có thể là phát ngốc một ngày hoặc là phát ngốc vài ngày. Chính là trong phòng luyện công không cho người ngoài tiến vào, đưa cơm cũng là do thị vệ bên người mang đến, thử độc, sau đó để ở ngăn tủ ở cửa phòng luyện công, càng miễn bàn tới hầu hạ nước trà.

Nhật Nguyệt Thần Giáo bình thường cứ mười ngày một lần lại mở một lần đại hội, trong mười đêm, cứ năm đêm lại mở một tiểu hội. Thời gian khác nếu có sự vụ cần xin chỉ thị giáo chủ, thì đến thư phòng yết kiến giáo chủ. Hai ngày trước vừa mở tiểu hội, trong giáo cũng không có chuyện gì, liền ngay cả Dương Liên Đình đều bị y phái xuống núi làm việc, ngày hôm qua y bị Dương Liên Đình một câu nửa ngày trời không nói xong, nhớ tới mấy ngày nay Dương Liên Đình không ngừng chỉnh ra yêu thiêu nhân, lúc này bảo thị vệ bên người, phái Dương Liên Đình đi Giang Nam kiểm toán, lúc ban đêm thị vệ liền hộ tống Dương Liên Đình xuống núi.

Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, vẫn là đi thư phòng. Thư phòng Đông Phương Bất Bại tuy rằng cũng là giáo trung trọng, nhưng cũng là thường xuyên ở trong này nghị sự, cũng có không ít giáo đồ trong này tiến tiến xuất xuất, bí tịch trọng yếu tự nhiên không thể đặt trong này. Vài cái giá sách trong thư phòng cũng không có cái gì trọng yếu, chủ yếu là mấy bản thêu thư.

Đông Phương Bất Bại mấy năm gần đây đối với vấn đề ăn mặc của mình càng ngày càng xem trọng, y phục màu gì, bên trên thêu hoa văn gì, kia tất cả đều phải do chính mình chỉ định. Y một đại nam nhân, lại xuất thân cùng khổ, làm sao hiểu được mấy thứ này. Nay đột nhiên ham mê, liền mệnh Nhật Nguyệt Thần Giáo lập ra một xưởng thêu, đem hoa văn cùng hình thức y phục viết thành sách, sau đó đưa đến Hắc Mộc nhai. Mỗi khi chuẩn bị làm một bộ y phục mới, y đều căn cứ theo hình thức trong sách. Có đôi khi hưng trí lên, còn có thể chính mình vẽ ra vài mẫu khác nhau.

Ngày hôm qua lúc y đi chọn quần áo cho Tề Bạch, đã nghĩ trước bộ dáng như thế nào, hoa văn mẫu mã, thị vệ tiến vào thông báo, Y Lục dẫn Tề công tử đến.

Đông Phương Bất Bại khóe miệng nháy mắt vểnh vểnh lên, sau đó bình tĩnh phất phất tay áo, cho bọn họ tiến vào.

Tề Bạch có chút không yên theo sau Y Lục, sau đó ngẩng đầu liếc Đông Phương Bất Bại một cái. Tề Bạch từ lúc xuyên đến thế giới này, chỉ nhìn qua Đông Phương Bất Bại ba lần, lần đầu tiên Đông Phương Bất Bại đến tìm hắn tra hỏi, tự nhiên không có sắc mặt đẹp đẽ gì. Lần thứ hai tuy rằng Đông Phương Bất Bại đối hắn có điểm hảo cảm, nhưng là một chút cũng không biểu hiện ra ngoài, cuối cùng vẫn là thưởng cho hắn mấy cây tú hoa châm, làm cho hắn ăn đủ khổ. Lần thứ ba Đông Phương Bất Bại đang rối rắm, thiếu chút nữa thân thủ bóp chết hắn, tự nhiên vẫn là đáng sợ.

Nhưng là giờ phút này tâm tình Đông Phương Bất Bại đang tốt, không khí quanh thân ôn hòa, hơn nữa bộ dáng y có điểm nam nữ bất phân, Tề Bạch liếc một cái, tim không thể khống chế bang bang nhảy mấy cái. Lại thấy Đông Phương Bất Bại bộ dáng tựa tiếu phi tiếu, giống như nhìn thấu tâm sự của mình, túm vạt váy trước, co quắp cúi đầu nhìn chân mình, vừa cúi đầu liền thấy vạt váy đỏ dưới chân, trong lòng lại thêm khó chịu, tự cho là không dấu vết trừng mắt liếc Đông Phương Bất Bại một cái.

Đông Phương Bất Bại từ lúc thấy Tề Bạch vào cửa, trái tim cũng không chịu khống chế nhảy mấy cái, sau đó thấy Tề Bạch sợ hãi ngẩng đầu liếc mình một cái, đột nhiên cảm thấy miệng có điểm khô. Lại thấy Tề Bạch giống như khó chịu cúi đầu xuống, Đông Phương giáo chủ ổn định tâm trí, đang chuẩn bị nói cái gì đó, lại thấy Tề Bạch cư nhiên ngẩng đầu trừng y một cái.

Giáo chủ đại nhân cảm thấy trong lòng như bị mèo cào, lời đến bên miệng lại bị nuốt xuống, theo bản năng bưng lên chén trà, ực một cái nuốt sạch sẽ.

Sau đó đem chén trà hạ xuống, mắt đảo qua Y Lục nói "đi, cấp bổn tọa chén trà."

Hết chương 8……

9. Chương 9: Tiểu Bạch Thỏ Ngoan, Mau Mở Cửa Ra Nào~

Y Lục sụp mi thuận mắt lui xuống, Tề Bạch cúi đầu đứng, nửa ngày không thấy Đông Phương Bất Bại nói gì, trong lòng kì quái, lại vụng trộm liếc mắt một cái. Lại thấy Đông Phương Bất Bại ngồi trên ghế bành tay vịn, một tay gác má, mắt chớp cũng không chớp nhìn hắn, một đôi mắt phượng híp lại, lộ ra một cỗ hương vị nguy hiểm, Tề Bạch sợ tới mức lui về sau nửa bước, ngẩng đầu liếc một cái, vẫn còn nhìn hắn, lại lui nửa bước nữa.

Đông Phương Bất Bại cũng không chịu nổi, y từ lúc luyện qua Quỳ Hoa Bảo Điển liền trọng dục, từ sau khi cùng Dương Liên Đình cũng chưa bao giờ lâu như vậy mà chưa làm, vốn đang tích một đống hỏa, lần trước cùng Dương Liên Đình làm đến một nửa lại dừng lại hỏa càng thêm hỏa. Hai ngày nay còn bị Tề Bạch từng chút một châm ngòi, quả thực là càng thiêu càng vượng, sắp tự cháy rồi.

Chính là nay mắt thấy Tề Bạch đã dâng đến bên miệng, lại không biết nói sao. Đông Phương Bất Bại nếu không tự cung, vậy không còn gì phải bàn, trực tiếp tha đi, có gì nói sau. Nhưng đây là Tề Bạch chủ động……

Trực tiếp áp tới? Đông Phương Bất Bại nhăn mặt nhíu mày, nếu đến lúc đó đòi chết đòi sống, kia chuyện đó làm sao làm được a!

Về phần biện pháp khác…… Đông Phương Bất Bại nhíu mày nghĩ, làm thế nào có thể làm cho Tề Bạch tự động lên giường y, cưỡng bức? y ghét bỏ liếc Tề Bạch đã sắp lui đến cửa một cái, liền lá gan này, thân thể này, dọa không thể, bính không thể, cưỡng bức như thế nào a. Nếu thực cưỡng bức hắn, cho dù hắn thành thành thật thật lên giường mình, chỉ sợ cũng không có năng lực thỏa mãn mình.

Dụ dỗ nhưng thật ra cũng dễ làm, lúc trước Dương Liên Đình chính là bi dụ dỗ, vẫn đề là lúc trước Dương Liên Đình kia một bộ cần thời gian, trước muốn thả câu, làm cho hắn nếm mùi vị ngon ngọt, ít nhất cũng

phải vài ngày đi, còn phải đối hắn tốt, làm cho hắn đối với mình sinh hảo cảm, sau đó là tạo không khí ái muội…… giáo chủ đại nhân liếm liếm môi, này chỉ là tưởng tượng thôi, y đã muốn chờ không được……

Sớm biết thế ngày hôm qua đã không vội vã đuổi Dương Liên Đình đi rồi…… Đông Phương Bất Bại nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn là đem Dương Liên Đình đuổi đi thì hơn, tuy rằng không biết vì sao, nhưng y cảm thấy mình bây giờ cùng Dương Liên Đình lên giường, cho dù thân thể có thoải mái, trong lòng cũng không thoải mái. Về phần cùng Tề Bạch có thoải mái hay không y cũng lười lo lắng, đã muốn nghĩ đến trình độ này rồi, còn ở đó mà lo lắng, thật sự có điểm nhàm chán.

Đông Phương Bất Bại một bên rối rắm, một bên nhìn Tề Bạch như con thỏ nhỏ, một chút lại một chút lùi về phía sau, mắt thấy sẽ lùi đến cửa, đành thu hồi ánh mắt, ho khan hai tiếng nói "lại đây…… mài mực cho bổn tọa."

Tề Bạch nghe thế hoảng sợ, ngẩng đầu liếc Đông Phương Bất Bại một cái, thấy y lấy giấy Tuyên Thành ra trải trên bàn, thế này mới nhẹ nhàng thở ra, cọ trái cọ phải đi qua, lấy nước rót vào nghiên mực bắt đầu mài.

Đông Phương Bất Bại chấm mực, lẳng lặng nhìn Tề Bạch đứng bên cạnh mài mực, có lẽ là do có chuyện làm phân tâm, Tề Bạch lúc này thoạt nhìn không có vẻ khẩn trương, lông mi thật dài rũ xuống, quanh thân lộ ra cỗ hương vị thực yên tĩnh. Đông Phương Bất Bại thu hồi ánh mắt, bắt đầu hạ bút, như nước chảy mây trôi, vài nét bút ít ỏi, một đóa hoa sen sinh động nở rộ, chỉ chốc lát liền vẽ xong một bức hoa sen đồ. Sau đó thu bút, thực vừa lòng đánh giá một phen, sau đó hỏi Tề Bạch "ngươi cảm thấy bổn tọa vẽ như thế nào?"

A? Tề Bạch ngẩn người, hỏi hắn? Thấy Đông Phương Bất Bại còn nhìn hắn, mở to hai mắt làm bộ nghiêm túc đánh giá một hồi, sau đó nói "ân, đẹp lắm, giáo chủ đại tài." Nói thật, mấy loại tranh thủy mặc này, hắn căn bản xem không nổi. Bất quá hắn là diễn viên mà, vẫn là biết vuốt mông ngựa (nịnh hót).

Đông Phương Bất Bại tuy rằng là hỏi, nhưng là trong lòng vẫn có vài phần tự tin, y mấy năm gần đây lười quản giáo vụ, bởi vì đối y phục linh tinh cảm thấy hứng thú, luyện công xong lúc rảnh rỗi thì lại học vẽ. Tuy rằng không lâu, nhưng y có thiên phú, tranh vẽ ra cũng khá đẹp. Lúc này thấy Tề Bạch khen, trong lòng vui vẻ, liền ôn nhu nói "kia bổn tọa bảo người ta theo mẫu này, làm cho ngươi vài bộ y phục."

Hiện tại quần áo là nỗi đau của Tề Bạch, cúi đầu nhìn váy mình một cái, mặc dù có chút nhận mệnh, nhưng là giờ phút này bảo hắn hoan hoan hỉ hỉ mặc nữ trang vẫn là không tiếp thu được, ủy khuất liếc Đông Phương Bất Bại một cái, cũng không dám nói không, chỉ nhếch miệng không nói lời nào, cúi đầu tiếp tục mài mực.

Đông Phương Bất Bại bị một cái liếc mắt kia trong lòng liền ngứa, cũng hiểu được hắn ủy khuất cái gì, tuy rằng cảm thấy để hắn mặc lại nam trang có điểm đáng tiếc, nhưng giờ phút này quan trọng hơn hết là làm cho Tề Bạch thân cận y, dù sao cũng còn nhiều thời gian.

Sau khi nghĩ thông suốt, Đông Phương Bất Bại cười nói "bổn tọa bắt ngươi mặc nữ trang bất quá là trêu ngươi thôi, về sau vẫn là mặc nam trang……" Lời vừa nói ra khỏi miệng cả hai đều ngây ngẩn cả người.

Tề Bạch là cảm thấy, Đông Phương Bất Bại đây là ăn nhầm thuốc sao, như thế nào đột nhiên trở nên như vậy…… buồn nôn? Bất quá nghĩ đến một nửa hắn liền phản ứng lại, cười tủm tỉm nói "tạ ơn giáo chủ."

Đông Phương Bất Bại thì lại nghĩ, sao lại như vậy, như thế nào giọng điệu có điểm không thích hợp ni, nghe thấy ghê!! Đang nghĩ lại thấy Tề Bạch cười tủm tỉm hướng y nói lời cảm tạ, trong lòng lại là rung động.

"Ân." Đông Phương Bất Bại nhếch miệng, thản nhiên đáp một tiếng, tâm tình phức tạp lấy tờ giấy khác vẽ tiếp, vẽ được hai nét, cảm thấy tâm tình không yên, lại ném bút cầm lấy cái chén, cầm lên lại thấy trong tay nhẹ bẫng, bên trong trống trơn.

Đông Phương Bất Bại nhíu mi, lạnh lùng nói "người tới."

Lời vừa ra khỏi miệng, Y Lục đã từ ngoài cửa tiến vào, tay chân lanh lẹ đem chén trà trong khay đổi đi chén trà không trên bàn, sau đó quỳ xuống nhận tội nói "nô tỳ tay chân vụng về không cẩn thận đem trà làm đổ, phải pha lại một chén, tới chậm, mong giáo chủ thứ tội." Vừa nói trong lòng vừa âm thầm kêu khổ, nàng vừa rồi tuy rằng nghe lệnh đi châm trà, nhưng nhìn bộ dáng giáo chủ không biết rốt cục là bảo nàng đi pha trà thật hay là thấy nàng vướng bận nên đuổi ra ngoài? Chờ nàng bưng khay trà chuẩn bị tiến vào, qua khe cửa nhìn thấy, giáo chủ mắt chớp cũng không chớp một cái nhìn chằm chằm Tề công tử, ánh mắt đều dại đi, nàng làm sao dám vào, đành phải bưng khay trà đứng ngoài cửa. Qua một lúc nhìn vào, lại thấy giáo chủ cùng Tề công tử cùng ghé vào trên bàn xem tranh, nàng lại càng không dám quấy rầy. Không nghĩ tới một lát sau, bên trong không khí hình như có chút không đúng, đang cân nhắc, chợt nghe giáo chủ gọi người đến, thế là bưng chén trà lên tiếng trả lời đi vào.

Đông Phương Bất Bại nhìn cũng biết là chuyện gì xảy ra, lạnh lùng hừ một tiếng không nói lời nào. Cầm chén trà lên uống một ngụm, dư quang liếc qua Tề Bạch.

Tề Bạch cúi đầu mài mực, trong lòng có điểm run như cầy sấy, cảm thấy Đông Phương Bất Bại đúng là tính tình như Diêm Vương, vừa rồi vẫn còn tốt, không nghĩ tới vì một ly trà mà lại lạnh mặt, sau đó cảm thấy hình như Đông Phương Bất Bại đang nhìn hắn, lại càng khẩn trương, sợ tâm tình Đông Phương Bất Bại không tốt lại thưởng cho hắn hai châm.

Trong mắt Đông Phương Bất Bại, Tề Bạch đáng thương hề hề cúi đầu, một bộ dáng tiểu tức phụ, lông mi thật dài run lên run lên…… xem trong mắt, có một phen tư vị khác thường…… Đông Phương Bất Bại lại uống ngụm trà, một trận không được tự nhiên vừa rồi toàn bộ tiêu tán, bất quá cũng không còn tâm tình vẽ vời.

Y Lục trộm nhìn biểu tình hai người, nuốt nuốt nước miếng, đánh bạo mở miệng nói "đã sắp trưa rồi, giáo chủ muốn dùng cơm ở nơi nào?"

Đông Phương Bất Bại nhìn ra ngoài, quả nhiên đã sắp trưa, nhìn nhìn Tề Bạch, gầy gầy y như cây gậy trúc, vừa nhìn cũng thấy chả có khí lực gì, liền nói "ngay tại trọng viện bổn tọa dọn cơm đi." Nghĩ nghĩ lại nói "làm có dinh dưỡng chút."

Y Lục ứng thanh "dạ." liền lui xuống.

Đông Phương Bất Bại một bên rửa tay trong chậu đồng, hướng Tề Bạch chọn chọn mi, ý bảo hắn làm theo. Sau đó mang theo Tề Bạch thi thi nhiên nhiên ra khỏi thư phòng, hướng đến viện tử của mình.

Vào sân, Đông Phương Bất Bại cước bộ không ngừng, dẫn Tề Bạch đến sương phòng mà y hay cùng Dương Liên Đình tư hội.

Sương phòng này có hai gian, gian bên ngoài bày một bàn ăn, bên trong là phòng ngủ. Đông Phương Bất Bại ngồi trên ghế thái sư bên ngoài, nhìn vào phòng trong, trong phòng thu dọn thực sạch sẽ, sàng đan đệm chăn đều được thay mới, vì thế vừa lòng thu hồi ánh mắt.

Tề Bạch tự giác đứng sau lưng Đông Phương Bất Bại, thấy y nhìn vào phòng trong, cũng nhìn theo, chỉ thấy bên trong là một gian phòng ngủ, giường rất lớn, bên trên là tầng tầng màn che, một góc được vén lên, lộ ra đệm chăn bên trong một màu đỏ thẫm hoa văn tinh xảo…… miệng hắn không tự giác rút trừu, phòng này như thế nào có cảm giác giống như thanh lâu, không giống như phòng ngủ đứng đắn, mà như địa phương mua vui……

Đông Phương Bất Bại liếc Tề Bạch một cái, thấy hắn nhìn vào phòng mình, mỉm cười nói "ngươi cảm thấy phòng ngủ này như thế nào?"

Tề Bạch ngây ngẩn cả người, chủ yếu là giọng điệu Đông Phương Bất Bại có điểm không đúng đi, thật giống như hai người 419, một người cởi quần áo, dâm đãng hỏi một người khác "bảo bối, ngươi xem có vừa lòng không?" Giương mắt nhìn lên, Đông Phương Bất Bại chính là đang nhìn hắn, cười thâm sâu khó dò……

Tề Bạch hỗn độn, này không phải chuẩn bị tiềm (thấm, tẩm, cất giấu) ta đi?!…… là hiểu lầm đi?!

Đông Phương Bất Bại thấy Tề Bạch có điểm cảnh giác, cũng không ép hắn, đầu ngón tay nhẹ gõ lên mặt bàn, giọng điệu lười biếng nói "người tới, cấp bổn tọa một vò rượu ngon!"

Ngay lập tức, Kỳ Môn cầm bầu rượu cùng hai ly rượu tiến vào. Một cái đặt trước mặt Đông Phương Bất Bại, một cái đặt trong khay cùng với vò rượu, cùng đặt lên bàn, sau đó khom người hành lễ lui xuống.

Đông Phương Bất Bại kéo kéo cổ áo, một tay gác má, hất hất hàm về phía ly rượu, ý bảo Tề Bạch rót rượu cho y, khuôn mặt trắng nõn nổi bật trên trường bào đỏ thẫm lộ ra vài phần ửng hồng.

Tề Bạch hít một ngụm khí lạnh, này rốt cục là sắc dụ a sắc dụ a sắc dụ a???

"Tề công tử?" Đông Phương Bất Bại nhíu mày, thần sắc tựa tiếu phi tiếu, mặt mày thêm vài phần mị sắc.

Tề Bạch sợ tới mức giật mình một cái, bắt tay rót rượu cho Đông Phương Bất Bại. Rượu tràn không ít, Đông Phương Bất Bại cũng không để ý, chỉ nhìn Tề Bạch cười, đến lúc rượu tràn sáu phần mới giơ tay đoạt lấy ly rượu, ngón tay lơ đãng cọ lên ngón tay Tề Bạch, Tề Bạch sợ tới mức ngón tay run run, "phanh" một tiếng bầu rượu đổ trên mặt bàn, rượu đổ ra không ít.

"Thật sự là phí một vò rượu ngon của bổn tọa a." Đông Phương Bất Bại cầm ly rượu một hơi cạn sạch, tà tà liếc Tề Bạch một cái, liếm liếm môi, giống như tiếc hận nói.

Tề Bạch trong lòng lộn xộn, chỉ có một ý niệm trong đầu, lừa gạt a, trước lúc xuyên qua là một tiểu minh tinh nhị lưu đã đủ bi thảm rồi, xuyên qua rồi lại bị ngược đến chết đi sống lại, đều là vật hi sinh, cư nhiên vẫn bị tiềm…… lão tử không muốn sống nữa.

Hết chương 9……

10. Chương 10: Cửa Mở, Đại Hôi Lang Vào Được~

Tề Bạch đang hỗn độn, bọn hạ nhân đã muốn bê bàn lục đục đi vào. Theo giáo chủ đại nhân mắt lạnh xuống, một đám đều tay chân lanh lẹ lên, chốc lát đã thay một bàn mới. Y Lục đi cuối cùng, thấp giọng báo thực đơn, sau đó nói "còn có nhân sâm tuyết nhĩ đôn tổ yến đang hầm, sẽ dọn lên sau." Giáo chủ đại nhân đột nhiên bắt làm thức ăn dinh dưỡng, vốn đã mỗi ngày đều có cá có thịt, còn muốn dinh dưỡng cũng chỉ có thể thượng nhân sâm tổ yến.

Y Lục vừa nói, Tề Bạch liền nghĩ, lúc ấy hắn không nghĩ nhiều, hiện tại nhớ lại, đồ ăn kia không phải đều là vì hắn mà làm đi? Lại là nhân sâm tổ yến, Đông Phương Bất Bại còn định đùa bỡn hắn thế nào nữa a! Tề Bạch nháy mắt giật mình, ánh mắt nhìn Đông Phương Bất Bại đều có điểm sợ hãi.

Đông Phương Bất Bại đã sớm không kiên nhẫn, phất tay áo cho người lui ra. Ánh mắt đảo qua Tề Bạch, vừa lúc Tề Bạch nhìn qua, hai người ánh mắt giao nhau, Đông Phương Bất Bại cười cười, Tề Bạch cọ cọ lùi nửa bước.

Vừa rồi vẫn còn tốt lắm a, Đông Phương Bất Bại không hiểu chọn chọn mi, hay bây giờ mới biết phản ứng? Này cũng thật chậm a……

Thấy Tề Bạch như con mèo con xù lông cảnh giác trừng y, Đông Phương Bất Bại cũng không sinh khí, ngược lại có cảm giác thực vui vẻ, hướng Tề Bạch hất hàm ý bảo hắn lại đây, thấy Tề Bạch bất động, ánh mắt nguy hiểm nheo lại nói "như thế nào? Chẳng lẽ muốn bổn tọa hầu hạ ngươi sao?" Ngữ khí hơi trầm xuống, trách mắng "lại đây ăn cơm."

Tề Bạch cúi đầu cọ cọ đi qua.

Đông Phương Bất Bại vừa lòng gật đầu "ăn cơm trước đi."

Tề Bạch hữu khí vô lực ân ân hai tiếng ngồi xuống ăn cơm, Đông Phương Bất Bại thấy hắn chỉ ăn độc cơm

trắng, rau cũng không ăn, nhíu nhíu mày, nhìn một bàn đầy đồ ăn, trước gắp một miếng chân gà kho tàu bỏ vào trong bát Tề Bạch, lại không ngừng gắp thêm mấy miếng thịt nướng, đôi đũa lướt đến đại hà thì dừng lại, sau đó gắp một miếng cá vào bát Tề Bạch. Đại hà thì không cần, thịt phải ăn thêm, ăn quá chậm, thịt cá là hàng tuyển chọn, dinh dưỡng lại ngon miệng.

Gắp một hồi, bát Tề Bạch liền có ngọn, Đông Phương Bất Bại thế này mới vừa lòng ăn bát của mình.

Tề Bạch và mấy miếng cơm cũng hoãn lại kinh sợ, hắn vốn không phải là người mạnh mẽ, 50 bản tử có thể làm cho hắn sợ tới mức chấp nhận mặc nữ trang, quy tắc linh tinh, đối với hắn cũng chả tính là cái gì, vừa rồi kích động như vậy chủ yếu là do quá bất ngờ, hơn nữa tâm tình căng thẳng, tự mình dọa mình. Bây giờ tĩnh tâm nghĩ lại, không phải là lên giường sao, nam nhân ai chả có nhu cầu, huống chi Đông Phương Bất Bại lại không khó nhìn……

Tề Bạch nhớ tới bộ dáng Đông Phương Bất Bại vừa rồi cầm ly rượu liếm môi, giật mình, vụng trộm liếc y một cái.

Đông Phương Bất Bại không muốn ăn, ngồi gắp cho Tề Bạch ăn, chính mình lại cầm chén uống rượu. Tề Bạch nhìn qua, cần cổ trắng nõn đường cong nhu hòa, hầu kết cao thấp lên xuống một chút…… Tề Bạch không tự giác nuốt nuốt nước miếng.

Đông Phương Bất Bại buông ly rượu, phát hiện Tề Bạch nhìn y, cũng nhìn thoáng qua, thấy đồ ăn trong bát Tề Bạch vẫn còn rất nhiều, bất mãn nhíu mày nói “mau ăn.”

“Ân.” Tề Bạch hàm hồ ứng thanh, cúi đầu và hai miếng cơm, chỉ thấy nhịp tim đập loạn, hiện tại hắn mới nhớ ra một việc, đây chính là Đông Phương Bất Bại a! Nói trắng ra, nếu hắn và Đông Phương Bất Bại có cái gì cái gì, chính mình chắc chắn là ở trên, liền lấy mĩ mạo này của Đông Phương Bất Bại, lên thật sự là không vấn đề…… nghĩ thầm trong lòng, lúc hắn vừa xuyên qua biết mình đang ở trên Hắc Mộc nhai, cũng không ít lần YY hắn cùng Đông Phương Bất Bại xxoo, bằng không hắn làm sao có gan đi trêu đùa Dương Liên Đình. Có vô số truyện xuyên qua là Đông Phương Bất Bại cp a. Nếu sau đó không bị Đông Phương Bất Bại cho hai châm, nếu y không đến trêu chọc hắn, hắn khẳng định trước hết nghĩ biện pháp quyến rũ Đông Phương Bất Bại.

Tề Bạch vừa ăn cơm vừa bận rộn YY, hắn nhớ rõ trong nguyên tác Đông Phương Bất Bại yêu Dương Liên Đình yêu đến có thể chết vì gã, xem tình hình bây giờ, rõ ràng vừa có mình, Dương Liên Đình đã bị cho ra rìa. Cứ như vậy phát triển, thật không biết Đông Phương Bất Bại sẽ yêu mình đến trình độ nào…… càng nghĩ càng đắc ý, khóe miệng không tự giác nhếch nhếch lên.

Đông Phương Bất Bại bên này không chú ý tới Tề Bạch, không yên lòng tự rót rượu cho mình, trong lòng có điểm loạn. Trước kia thì không nói, từ sau khi y luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, bên người cũng chỉ có một người Dương Liên Đình. Hiện tại đột nhiên vừa ý Tề Bạch, y không phải người không quyết đoán, cũng không phải người thích ủy khuất chính mình, thích cái gì sẽ tự tay lấy về. Nhưng đến tay rồi, cũng không tránh khỏi rối rắm một phen, dù sao mặc kệ chính mình có mạnh bao nhiêu, Tề Bạch lại yếu như vậy, mình lại là ở dưới, nghĩ lại đều không được tự nhiên……

Đông Phương Bất Bại uống vài ly rượu, thân thể đã có chút nóng, nhìn Tề Bạch một cái, cơm ăn cũng khá,

phân phó Kỳ Môn dọn cơm xuống, ai cũng không được tới gần.

Phòng bếp vừa mới bưng lên nhân sâm tuyết nhĩ đôn tổ yến cũng chỉ đành bưng về.

Đông Phương Bất Bại liếc mắt một cái, xoay người đi vào trong phòng ngủ, Tề Bạch cũng tự giác theo vào. Đã thấy Đông Phương Bất Bại đứng bên giường không biết suy nghĩ cái gì, đôi môi vừa uống rượu trở nên đỏ rực, Tề Bạch vừa nhìn lập tức liền kích động. Đông Phương Bất Bại hé miệng, nhìn hắn một cái nói "lại đây, cấp bổn tọa thay y phục."

Tề Bạch đi qua, cúi đầu đem đai lưng tháo xuống, sau đó đi ra phía sau Đông Phương Bất Bại đem ngoại bào đỏ thẫm cởi bỏ, không thể không nói, Đông Phương Bất Bại thực sự thích màu đỏ, vẻ đẹp của y thực sự rất động nhân, làm cho người ta có loại xúc động muốn quỳ xuống tôn thờ.

Tề Bạch đem ngoại bào cùng đai lưng vắt lên giá treo, quay đầu thấy Đông Phương Bất Bại vẫn đứng bên giường, ánh mắt lạnh buốt đảo qua "tiếp tục."

Tiếp tục? Tề Bạch chớp chớp mắt, tới đây vài ngày hắn cũng có hiểu biết nhất định, cổ nhân thường mặc nội y dài, bên ngoài mặc ngoại bào. Lúc bình thường ngủ đều cởi ngoại bào, mặc nội y. Nghĩ nghĩ, cũng phải, lát nữa phải làm việc cũng không phải ngủ, mặc nội y làm cái gì, vì thế lại cởi bỏ nút áo lót, đem áo lót cũng cởi xuống, nửa người trên trắng nõn của Đông Phương Bất Bại hoàn toàn hiển lộ trước mắt Tề Bạch, trắng bóng một mảnh, làm hắn hoa cả mắt, Tề Bạch nuốt nuốt nước miếng nhìn Đông Phương Bất Bại, nghĩ rằng như vậy là có thể lên giường rồi đi!

Vừa ngẩng đầu, lại thấy Đông Phương Bất Bại rũ mắt không biết đang nghĩ cái gì, thần sắc thoạt nhìn lạnh lùng, có điểm đáng sợ. Tề Bạch trong lòng cả kinh, sao bây giờ vị giáo chủ đại nhân này như thế nào lại biến sắc mặt…… còn không để cho người ta sống được sao! Lại thấy Đông Phương Bất Bại nhìn qua hắn, chậm rãi nói "tiếp tục." hai chữ thanh âm không lớn, lộ ra cỗ hương vị nguy hiểm. Tề Bạch bị dọa run lên, trong đầu đột nhiên nghĩ ra.

Hắn là xuyên đến, tự nhiên biết chuyện Đông Phương Bất Bại tự cung, nhưng là Đông Phương Bất Bại không biết là hắn đã biết a, hơn nữa trong lòng Đông Phương Bất Bại, hắn cũng không hẳn là biết…… Tề Bạch trong lòng nghĩ, một cái giáo chủ tự cung thực ngốc, cưỡng bức một tên tình nhân không biết gì cùng y lên giường, thời điểm thoát quần áo khẳng định là mẫn cảm lại rối rắm.

Mà chính mình lúc lên giường nhất định phải giả vờ không biết mà tỏ vẻ giật mình, lại không thể quá hoảng sợ làm cho giáo chủ đại nhân thẹn quá hóa giận…… Tề Bạch nội tâm yên lặng rơi lệ, công cái gì a, làm cũng thật không dễ dàng a.

Tề Bạch cúi đầu nghĩ một hồi, lúc này mới bắt tay vào sờ lưng quần Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại cũng không thúc giục hắn, thoạt nhìn cũng rối rắm không thua gì hắn.

Tay run run cởi một lúc lâu, Tề Bạch đem lưng quần vừa kéo, quần của giáo chủ đại nhân đã rơi xuống. Tề Bạch làm bộ như thẹn thùng, nhìn trái nhìn phải, lại ra vẻ khó hiểu nhìn giáo chủ đại nhân vẫn thẳng tắp đứng đó. Cuối cùng mới né tránh hướng đến chỗ kia liếc mắt một cái, sau đó vẻ mặt cứng đờ, lại nhìn

thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại không thay đổi sắc mặt, biểu tình trên mặt từ giật mình đến khiếp sợ rồi khó hiểu rồi lại chuyển sang thương tiếc…… Tề Bạch vô hạn thương tiếc vươn tay, ôm lấy cái eo vừa cứng cáp vừa mềm mại của giáo chủ, phun ra hai chữ cực độ cẩu huyết "đau không?"

Lời vừa ra khỏi miệng, Tề Bạch chính mình đều có điểm chịu không nổi giật mình một cái. May là Đông Phương Bất Bại cũng không có xem qua nhiều tiểu thuyết cẩu huyết như vậy, cho nên thân thể y cứng đờ sau cũng chậm rãi trầm tĩnh trở lại, Tề Bạch trong lòng thả lỏng, qua rồi.

Đông Phương Bất Bại nhìn chằm chằm Tề Bạch một hồi lâu, xoay người lên giường, không thể không thừa nhận, y quả thật là nhẹ nhàng thở ra, vừa rồi y đã nghĩ qua vô số khả năng, lại đều không nghĩ tới kết quả như vừa rồi. Y không nghĩ tới thế nhưng Tề Bạch lại thương tiếc y…… Y cũng xem rõ ràng, mặc kệ thương tiếc của Tề Bạch là thật hay giả, từ đầu đến cuối, trên mặt hắn cũng không có biểu tình chán ghét.

Ngồi trên giường, thấy Tề Bạch đứng bên giường nhìn y, giọng điệu ôn nhu nói "lại đây."

Ps: kì thật chỗ này ta rất muốn viết tiếp là…… một đêm trôi qua…… ân, trời đã sáng, nhưng là nghĩ nghĩ, ân…… vẫn là nên viết tiếp đi, xem tên Tề Bạch này tiểu nhân đắc chí, đem hắn viết cho bi đát chút.

Tề Bạch là một người hiện đại, hơn nữa còn là một người thực chú trọng vào chất lượng, lại càng không có sở thích cổ quái. Cho nên hắn nghĩ, trước nên ở chỗ này hôn nhẹ, hôn thế nào, từ trên xuống dưới, từ trước đến sau, sau đó đến lúc hai người đều kích động không nhịn được, lại làm chính sự.

Nhưng là Đông Phương Bất Bại sinh ra ở cổ đại cổ hủ, nơi này nam nhân bình thường đều cảm thấy làm chính sự mới là quan trọng nhất, tiền hí linh tinh ai biết là cái gì? Ta sảng khoái, thì phải làm cho ngươi hạnh phúc!! Huống chi Đông Phương Bất Bại cùng Dương Liên Đình này một đôi, hai người đều có tâm tư không thể nói ra lời, ngay cả bôi trơn cũng không dùng, sờ sờ hai cái đã là tốt lắm rồi.

Lúc Tề Bạch mới lên, Đông Phương Bất Bại còn kì quái, làm cái gì vậy a? sao lại thấy lạ lạ, y cũng kích động……

Sau đó Tề Bạch bi đát……

Mọi người đều biết, bình thường làm chuyện kia kích động, sẽ không tự chủ được ôm đối phương áp lên người mình, thời điểm kia đều là rất khó khống chế. Đã thế Đông Phương Bất Bại lại có võ công, hắn bó tay a, kích động một cái liền nắm chặt lấy cánh tay Tề Bạch, bầm tím một khối. Tay ở sau lưng Tề Bạch cào vài cái, rớm chút máu, ra sức ôm vào trong lòng, thở không nổi a……

Tề Bạch còn không thể dừng, dừng Đông Phương Bất Bại liền trừng hắn, một đôi mắt phượng mờ sương, mị hoặc, làm cho Tề Bạch hỏa bốc từ chân lên đầu.

Chờ đến lúc làm chính sự, Đông Phương Bất Bại ghé vào trên giường, Tề Bạch một thân xanh trắng khuếch trương phía sau cho y. Không có dầu bôi trơn, chỉ đành dùng nước miếng, chờ nửa ngày, cảm thấy ổn rồi mới dám đi vào.

Sau đó giáo chủ đại nhân lại kích động……

Màn giường lay động, lay lay, lại lay lay…….

Cuối cùng, Tề Bạch đè nặng cổ họng bi đát nói "ta…… ta không được……"

Giáo chủ đại nhân chỉ hận rèn sắt không thành thép cả giận nói "ngươi như thế nào vô dụng như vậy!!"

Hết chương 10……

11. Chương 11: Giáo Chủ Bế Quan

Đợi đến lúc Tề Bạch không chịu nổi nữa nằm bẹp xuống không chịu động đậy, giáo chủ đại nhân đem người đẩy ra, khoác y phục xuống giường, cảm giác một chút, ân…… sáu phần ăn no, coi như được thông qua.

Gọi người chuẩn bị nước ấm, tắm rửa sạch sẽ, giáo chủ đại nhân cầm một chén trà nóng nằm tựa trên ghế thái sư, thoải mái híp mắt lại. Bất quá nếu đã giải quyết nhu cầu sinh lí rồi, tiếp theo nên làm chính sự. Đông Phương Bất Bại ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn, miễn cưỡng nói "đi ra."

Từ sau giá sách bỗng xuất hiện một hắc y nhân, quỳ một gối xuống "có thuộc hạ."

Đông Phương Bất Bại miết miết miệng chén trà, chậm rãi nói "từ hôm nay trở đi, ngươi phái bốn người đi theo Tề Bạch. Thứ nhất, không được để người khác làm tổn hại đến tính mạng Tề Bạch. Thứ hai, không cho phép hắn chạy loạn, không có sự cho phép của ta, không cho hắn xuống khỏi Hắc Mộc nhai. Thứ ba……" Đông Phương Bất Bại ánh mắt sắc bén, gằn từng chữ một "hắn gặp ai, đi nơi nào, nói cái gì, tất cả báo cho ta, giám sát kĩ một chút, biết chưa?"

Hắc y nhân cung kính nói "dạ."

"Ân, còn có lai lịch của hắn, các ngươi tiếp tục tra, mở rộng phạm vi một chút." Đông Phương Bất Bại phất phất tay "được rồi, lui xuống đi." Đây là một chi lực lượng bên người y, người là y thu về từ lúc còn làm Thanh Mộc Đường đường chủ. Lúc y soán vị đã phụ trợ y, hơn nữa y còn có thủ đoạn khống chế khác, trung tâm là khỏi phải bàn. Người lui ra rồi, Đông Phương Bất Bại tiếp tục thưởng thức chén trà, lẳng lặng ngồi thật lâu, trong phòng tranh tối tranh sáng, tựa hồ có tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên……

Lúc Tề Bạch tỉnh ngủ trời đã tối rồi, hắn vừa động, chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc mang theo vô hạn vui mừng nói "công tử tỉnh?"

Tề Bạch kinh ngạc quay đầu, chỉ thấy Y Lục cùng hai nha hoàn bưng chậu nước đứng bên giường, Y Lục nói "công tử đã tỉnh rồi, mau đứng lên rửa mặt ăn cơm đi, nhân sâm ngân nhĩ đôn tổ yến vẫn luôn được hâm nóng."

Tề Bạch nghe thấy "nhân sâm ngân nhĩ đôn tổ yến" khóe miệng không tự giác rút trừu. Yên lặng men theo giường ngồi dậy…… thắt lưng đau……

Ngồi vững rồi, được đỡ từ trên giường đứng lên…… chân có điểm run run……

Trải qua làm lụng vất vả đến sau giờ ngọ, Tề Bạch hồi tưởng lại thảm cảnh chính mình lúc đó, không khỏi trong lòng tràn đầy chua xót. Vẫn là câu nói kia, công quân cái gì a, làm không dễ a. Thân là một công quân không thỏa mãn được tiểu thụ…… là áp lực cực đại a!!

Yên lặng cơm nước xong, trong miệng tràn đầy vị nhân sâm, Y Lục lại thực vui vẻ nói "Tề công tử, muốn hay không đến hậu hoa viên ngắm hoa a, đi nhiều một chút rất tốt cho thân thể nga."

Tề Bạch ho khan hai tiếng nói "giáo chủ các ngươi đâu?"

Y Lục một bộ biểu tình ta hiểu được, cười tủm tỉm nói "hành tung giáo chủ nô tỳ không dám hỏi đến, bất quá ta có thể hỏi Kỳ Môn tỷ tỷ một tiếng." Tề Bạch nhìn Y Lục một bộ cười thấy răng không thấy mắt, đột nhiên không biết nàng rốt cuộc là hiểu được cái gì.

"Không cần." Tề Bạch phất phất tay "ta muốn ngủ, ngươi đưa ta về viện của ta đi." Làm một công quân thất bại làm lụng vất vả quá độ, hắn cần một góc yên tĩnh tự mình chậm rãi chữa thương tổn sinh lí trong lòng……

Y Lục vẫn là một bộ dáng cười tủm tỉm, khóe miệng nhếch lên nói "công tử, giáo chủ phân phó ngươi từ nay về sau sẽ ngụ tại nơi này, đồ ở Cẩm Tú cư bỏ hết, ngày mai đổi cho ngươi đồ mới."

Tề Bạch quay đầu nhìn phòng ngủ tầng tầng lớp lớp hồng sa trướng, khóe mắt rút trừu, vô lực thở dài, gọi người chuẩn bị nước ấm, chuẩn bị tắm nước ấm để giảm áp lực, sau đó ngủ!

Vừa ngồi vào bồn tắm, chưa kịp thở ra một hơi, chợt nghe Y Lục ngoài cửa vui mừng nói "nô tỳ tham kiến giáo chủ, Tề công tử đang tắm rửa." Tề Bạch bị một ngụm nước miếng làm sặc, ho đến tê tâm liệt phế, ho qua một trận, ngẩng đầu, liền thấy Đông Phương Bất Bại đứng trước bồn tắm, thoải mái từ trên cao nhìn xuống hắn, còn một biểu tình ghét bỏ "như thế nào ho thành cái dạng này, nếu không kêu lang trung lên núi xem bệnh cho ngươi xem?"

Tề Bạch yên lặng rụt lui thân mình, ngăn trở tầm nhìn nóng bỏng phía trên, thật sự không muốn Đông Phương Bất Bại kêu người đến xem bệnh cho hắn.

Thấy hắn không nói lời nào, Đông Phương Bất Bại nhíu mày hỏi "ngươi còn muốn tắm bao lâu?"

Tề Bạch cảnh giác liếc Đông Phương Bất Bại một cái, rầu rĩ nói "ra ngay đây."

Đông Phương Bất Bại ngồi bên giường ra lệnh "kia nhanh lên."

Tề Bạch nhìn qua, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại nhìn hắn, ánh mắt kia, làm hắn thấy lông tóc dựng đứng, cúi đầu, lại thấy trên người bị Đông Phương Bất Bại niết thành từng khối từng khối ứ thanh, miệng chu ra, bi phẫn nói "ta không được."

Đông Phương Bất Bại thực bình tĩnh nói "ngươi muốn ta đi vào sao?"

Tề Bạch khóe mắt đỏ hồng trừng Đông Phương Bất Bại không nói lời nào.

Giáo chủ đại nhân nở nụ cười "được rồi, biết ngươi không được, đi ra ngủ đi."

Tề Bạch lúc này cả thể xác và tinh thần đều thực bị thương, một bụng ủy khuất ngạnh ở cổ, bình thường trạng thái này cơ bản đều không dùng đầu óc để phán xét, cho nên hắn rất khí thế phản bác nói "ngươi mới không được!" nói xong liền >~<

Giáo chủ đại nhân chọn chọn mi, khuôn mặt đen thui trực tiếp đem người ném lên giường, tuy rằng biết Tề Bạch là nói mà không suy nghĩ, bất quá y đối phương diện này vẫn là thực mẫn cảm, tuy rằng y không được, nhưng mà về phương diện khác vẫn là tốt đi……

Sau đó, đèn tắt…… bầu trời đêm lòe lòe ánh sao, mặt trăng ngượng ngùng trốn sau đám mây đen nhòm vào trong phòng…… kêu đến bi thảm như vậy, người ta cũng chỉ là tò mò thôi mà~~~

Ngày hôm sau, Tề Bạch ngủ thẳng đên buổi chiều, nhìn quanh bốn phía, không thấy Đông Phương Bất Bại, trong lòng tính toán. Gọi người mang nước ấm đến, trong bồn tắm tẩy rửa nửa ngày, lại lót bụng nhân sâm tổ yến, sau đó Tề Bạch đem chính mình bọc thật kín, run run xuất môn, trong phòng loại địa phương này, thật sự là nguy hiểm!!

Y Lục cũng không ngăn cản hắn, chỉ bảo hắn buổi tối về sớm một chút, đừng muộn giờ ăn cơm, ra khỏi cửa, mặt trời ấm áp dễ chịu chiếu lên người, Tề Bạch thở dài, cùng giáo chủ cái kia cái kia, vẫn là mới có lợi thôi!

Theo đường mòn rải đá đi xuống, nha hoàn tiểu tư lui lui tới tới, một đám đều là mi thanh mục tú, đi ngang qua người Tề Bạch đều phải khom mình hành lễ, ngọt ngào thanh giọng nói một tiếng "kiến quá Tề công tử." Tề Bạch thẳng lưng, thực tao nhã nhất nhất đáp lại, trong lòng vui vẻ. Nguyên lai lúc hắn bất tri bất giác, đã trở nên nổi tiếng a. Đương nhiên hiện tại Tề Bạch đáng thương còn không có ý thức được hắn ở trước công chúng là thân phận tân sủng của giáo chủ.

Đang đi, một lão nhân béo vui vẻ từ xa chạy tới, thấy hắn liền tiếp đón "a, đây không phải Tề công tử sao, quả nhiên tuấn tú lịch sự, phong lưu tiêu sái." Đi đến trước mặt còn dựng thẳng ngón cái lên "công tử khí

độ quả thực không giống người bình thường a."

Tề Bạch cười tủm tỉm nói "vị này là?" trong lòng đã có vài phần cảnh giác, tục ngữ có câu, vô sự ân cần, phi gian tức đạo. Lão nhân này lấm la lấm lét, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Lão nhân béo, cũng chính là Đồng trưởng lão, cười tủm tỉm nói "lão nhân ta vừa thấy Tề công tử liền cao hứng, cư nhiên quên giới thiệu, thật sự là hồ đồ rồi. lão nhân ta họ Mạc, ngươi cứ gọi ta lão Mạc là được rồi."

Tề Bạch nhớ lại trong nguyên tác tựa hồ có Mạc trưởng lão, hắn nhớ rõ nhất ban thủ hạ của Đông Phương Bất Bại, trừ bỏ Đồng Bách Hùng cùng một người họ Tần, còn lại đều là phản tặc. Nghĩ như vậy, lại càng xem Mạc lão nhân càng không vừa mắt, nghĩ rằng ngươi nếu là "chiến sĩ thi đua" kia thật đúng là vũ nhục. Trên mặt cũng không biểu lộ, vẫn là cười tủm tỉm nói "hóa ra là Mạc trưởng lão……"

Mạc trưởng lão hôm nay thủ tại đây cả ngày, vì để một lần gặp mặt Tề Bạch. Cũng là để xem vị Tề Bạch này, về phương diện khác…… muốn châm ngòi Tề Bạch cùng Dương Liên Đình a, bằng không người ta thân nhau như hai tỷ muội, hắn không phải là phí công vô ích sao? Nay gặp được Tề Bạch mặt ngoài tỏ vẻ thân thiết, ánh mắt lại thản nhiên, trong lòng liền căng thẳng, Tề Bạch này thoạt nhìn cũng không phải người đơn giản a.

Mạc trưởng lão thở dài nói "a, được Tề công tử gọi như vậy, lão nhân ta hổ thẹn nga. Tuy rằng thân là trưởng lão trong thần giáo, lại ngay cả một Dương Liên Đình cũng không quản được, còn suýt nữa để hắn hại công tử……" Sau đó nói liên miên cằn nhằn lần trước Dương Liên Đình là như thế nào hãm hại bọn họ, lại như thế nào hãm hại Tề Bạch, lại như thế nào được Đông Phương Bất Bại bao che, nhất nhất đều nói ra, cuối cùng nói "ta lão nhân tuy rằng không bản sự, nhưng là không đành lòng nhìn Tề công tử bị một tên tiểu nhân hãm hại. Nay giáo chủ vì bao che Dương Liên Đình, cho tên kia đi Giang Nam làm kiểm toán. Giang Nam a…… kia nhưng là đất lành, rất dồi dào……"

Mạc trưởng lão là thật tâm đau a, lão lẻn đến trước mấy vị trưởng lão kia cùng Dương Liên Đình không qua được, cũng không vì thế mà tức giận sao. Đừng nhìn lão thân là trưởng lão, coi như quyền cao chức trọng, mỗi tháng đều lấy không ít bạc, nhưng là số bạc này, chỉ có thể ăn uống phung phí một phen, đại phú đại quý cái gì là không có khả năng, mà toàn bộ sinh ý trong giáo là do thân tín của giáo chủ phụ trách, hoàn toàn nằm trong tay một người. Như lúc trước, lão không có can đảm nảy lòng tham sinh ý, nhưng gần đây Đông Phương Bất Bại mặc kệ sự vụ trong giáo chúng, trầm mê võ công, sủng hạn tên tiểu nhân Dương Liên Đình, tùy ý gã đem giáo chúng biến thành chướng khí mù mịt, này rõ ràng là hồ đồ, tâm tư của gã cũng dần dần lung lay. Dựa vào cái gì một tên nam sủng võ công cũng không có lại có thể tiêu dao hơn lão, du sơn ngoạn thủy so với lão còn nhiều hơn? Tạo phản cái gì lão không dám, nhưng đục nước béo cò, lấy tiền về tay mình vẫn là muốn làm……

Mạc trưởng lão răng đau giống như bị cậy cao răng, lời nói thấm thía "chờ Dương Liên Đình kia trở lại, Tề công tử cần phải cẩn thận gã a."

Tề Bạch vẫn cười tủm tỉm nói "đa tạ Mạc trưởng lão nhắc nhở, Tề Bạch đã hiểu."

Mạc trưởng lão thấy Tề Bạch vẫn một bộ dáng ôn hòa, trong lòng có chút ảo não, Tề Bạch này bộ dáng

không chút tiến thủ, nhưng lang đi hổ lại đến. Dư quang liếc qua, lại thấy bóng đen trên cây cách đó không xa vừa động, có người…… trong đầu vừa chuyển, lão đã hiểu được, này chỉ sợ là người giáo chủ phái đi giám sát Tề Bạch, nếu là lão, lão cũng không tin tưởng một người lai lịch không rõ ràng, Mạc trưởng lão sờ sờ cằm, có chủ ý, đột nhiên cười nói "Tề công tử vừa đến Hắc Mộc nhai, chỉ sợ còn chưa quen thuộc đi? Lão nhân nghe nói giáo chủ sáng nay bế quan luyện công, chưa đến ba năm ngày phỏng chừng sẽ chưa ra, Tề công tử thừa dịp đi dạo xung quanh đi."

Lão cũng không tin Tề Bạch xuất hiện ở Hắc Mộc Nhai là không có mục đích, cũng không biết rốt cuộc là ai phái tới. Một đoạn thời gian trước Tề Bạch đều bị nhốt tại Cẩm Tú cư, khẳng định không thể cùng người khác liên lạc, nay đã biết giáo chủ bế quan, trong lòng buông lỏng, nói không chừng liền lộ ra dấu vết, bất quá việc này lão cũng không muốn nhúng tay vào…… Mạc trưởng lão hạ eo "a, già rồi, thân thể cũng kém đi, bằng không lão phu thật muốn cùng Tề công tử đi dạo…… Bất quá lão nhân ta vẫn là có chút mặt mũi, Tề công tử nếu muốn cho ai đi cùng, có thể nói với lão phu……"

Tề Bạch vừa nghe Đông Phương Bất Bại bế quan, ánh mắt chính là sáng ngời, thấy Mạc trưởng lão vẫn là bộ dáng dong dài không chịu dừng, trong lòng có chút phiền, vì thế vội hỏi "nhất định nhất định, tại hạ nếu cần chắc chắn sẽ đi quấy rầy Mạc trưởng lão, bất quá tại hạ nghĩ trước tự mình đi xung quanh một chút……"

Mạc trưởng lão cười tủm tỉm nói "phải phải, vẫn là tự mình đi tự tại hơn, lão nhân ta cũng mệt mỏi, không quấy rầy Tề công tử nữa." sau đó tiêu sái lướt đi.

Tề Bạch cáo tử Mạc trưởng lão, vừa mới đi được hai bước đã cảm thấy mệt, có thể vừa rồi đứng lâu quá, hai cái đùi mềm nhũn.

Hắn cũng không muốn quay về, nhìn nhìn xung quanh, thấy bên cạnh có một cái đình, liền đi qua chuẩn bị tìm một chỗ thoái mái nằm xuống, cước bộ vừa chuyển, bước nhanh vào.

Một người phía sau hắn, lại lập tức mở to hai mắt nhìn…… người này chính là Tần trưởng lão, lần trước nghị sự tại thư phòng, đến cuối cùng lão cũng không biết sự tình tại sao lại thành ra như thế, chính là đang buồn bực, lại nghe tin Dương Liên Đình phải đi Giang Nam kiểm toán, chính là Tần trưởng lão cũng hiểu được, kia là một công việc béo bở, giáo chủ là bao che Dương Liên Đình thôi, bên này còn chưa buồn bực xong, bên kia đã nghe nói giáo chủ sủng hạnh Tề công tử, lão liền lập tức nổi giận, này không phải là chuyện hôn quân mới làm sao? Lão chuẩn bị đi tìm một người đi can gián giáo chủ, lại không một ai chịu đi, một đám đều cần nhằn, thật không hiểu đang nghĩ cái gì.

Hôm nay lão tự mình chạy đi tìm giáo chủ, lại nghe nói giáo chủ bế quan. Nghẹn một bụng khí, liền thấy Tề Bạch, lão mặc dù có chút lỗ mãng, cũng không ngốc, cũng biết nếu như vậy tùy tiện tìm Tề Bạch gây phiền toái sẽ đắc tội giáo chủ, hừ lạnh một tiếng chuẩn bị đi, đã thấy Tề Bạch cư nhiên đi đến sau núi…… phía sau núi là không có người. Hắn thừa dịp giáo chủ bế quan đi đến chỗ đó, rõ ràng có vấn đề.

Tần trưởng lão trừng mắt, uy vũ đi qua chỗ Tề Bạch, đi được một nửa, vỗ ót, a, ta sao lại ngốc như vậy, thừa dịp này xem tên kia có âm mưu quỷ kế gì, đến lúc có chứng cớ, đến trước mặt giáo chủ vạch trần hắn.

Tề Bạch đang đi tới, chợt nghe phịch một tiếng, giống như một quả dưa hấu thực to bị vỗ vào, Tề Bạch

nhìn xung quanh, không có người a, bất quá đúng lúc đang muốn ăn dưa hấu……

Thị vệ đi theo Tề Bạch cũng không nói gì, tâm nói, Tần trưởng lão sao lại ngốc hồ hồ như vậy……

Hết chương 11……

12. Chương 12: Vây Xem

Tề Bạch một đường đi đến đình, mắt thấy không xa tựa hồ có một hòn giả sơn, nhưng nhìn rừng cây này lại thấy đi không nổi. Tề Bạch nhu nhu eo, hướng phía trước nhìn xem, không muốn đi nữa, hướng phía sau nhìn xem, cũng không muốn quay về. Trực tiếp ngồi vào trong đình nghỉ ngơi, nhưng nếu bị nhìn thấy sẽ ảnh hưởng hình tượng, liền đi vào trong rừng cây ngồi.

Ở trong rừng cây rậm rạp tán lá cong cong rủ xuống, tìm một chỗ sạch sẽ, đặt mông ngồi xuống dựa vào gốc cây nghỉ ngơi.

Quay lại với Tần trưởng lão, lão một đường theo Tề Bạch đến đây, vừa theo một hồi liền phát hiện thị vệ đi theo Tề Bạch. Cũng phải, lão tuy rằng có điểm ngốc, nhưng dù gì cũng là trưởng lão, võ công không tệ, hơn nữa đi theo dõi người khác, cho nên rất cảnh giác. Tần trưởng lão vừa nhìn thấy vài thị vệ cũng đang theo dõi Tề Bạch, vốn tưởng là người của Tề Bạch, thiếu chút nữa xông vào đánh người.

Sau lại thấy mấy người kia mặc y phục đen hoa văn đỏ thẫm mới biết là ám vệ bên người giáo chủ, trong lòng không khỏi vui vẻ. Buồn bực trong lòng vơi đi hơn nửa, nghĩ rằng hóa ra giáo chủ bề ngoài giống như sủng hạnh hắn, kì thật sau lưng vẫn là phòng bị hắn, chờ cho hắn tự lộ ra dấu vết, quả nhiên giáo chủ anh minh a! Không thể không nói, này thật sự là một hiểu lầm tai hại.

Sau lại thấy Tề Bạch trong rừng cây chui tới chui lui, mãi mới tìm được chỗ đặt mông, Tần trưởng lão hướng thị vệ cười cười, nghĩ rằng chúng ta ngay tại nơi này ôm cây đợi thỏ đi, kia đắc ý không lâu, đem vài cái thị vệ bị cười đến mù mờ.

Cây nhỏ đu đưa trong gió, cùng với lá cây trong rừng thi nhau kêu sàn sạt, Tề Bạch híp mắt một hồi liền ngủ……

Tần trưởng lão đợi nửa ngày không thấy người đến, thấy trời đã tối dần, đang vò đầu bứt tai, chợt nghe có tiếng bước chân truyền đến, không khỏi tinh thần rung lên. Nhìn về sau lùm cây, chỉ thấy một sắc váy vàng nhạt, một nha hoàn thướt tha lắc mông tiến đến.

Tần trưởng lão sửng sốt, này không phải thiếp thân nha hoàn bên người Dương Liên Đình sao……

Mấy thị vệ bên cạnh cũng khẩn trương, bọn họ đi theo Đông Phương Bất Bại nhiều năm, tự nhiên hiểu được Đông Phương Bất Bại vừa ý Tề Bạch, tuy nói sai bọn họ đi theo dõi, nhưng nếu thật sự phát sinh chuyện gì, bọn họ chỉ sợ cũng bị vạ lây.

Chỉ thấy nữ nhân vừa đi vừa nhìn xung quanh, cách Tề Bạch ba bốn thước liền dừng. Tề Bạch đối mặt với phía sau núi, lưng dựa cây, nữ nhân kia lại đứng hướng về phía khác, hai người vừa khéo không ai nhìn thấy ai.

Tần trưởng lão trong lòng có điểm gấp, nhìn nhìn thị vệ ngồi trên cái cây bên cạnh, tâm nói phải rõ ràng đem hai người nhốt lại, đến lúc đó thưa lên hình đường, không lo bọn họ không nhận tội. Mấy thị vệ nội tâm treo lơ lửng đã lâu, tâm nói vị trưởng lão này nông cạn, nếu bây giờ xúc động nhất thời nhảy xuống, đến lúc đó mọi chuyện không rõ ràng, sự tình lại nháo lớn, giáo chủ phạt bọn họ như thế nào còn chưa biết đâu. Vì thế hướng Tần trưởng lão khoát tay, ý bảo lão trăm ngàn lần đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Bất quá đợi trong chốc lát, lại nghe có tiếng bước chân, lần này tiếng bước chân rất nhẹ, không chú ý căn bản là không nghe được, rõ ràng là người có võ công. Tần trưởng lão nín thở ngưng thần chờ người đó đến, chỉ thấy một người mặc trường bào hoàng sắc, dáng người cao to chân không chạm đất phi tới.

Tần trưởng lão nhìn kĩ, lập tức ngốc lăng, lần này đến cư nhiên là Cát trưởng lão.

Cát trưởng lão hiển nhiên là đến rất cấp bách, bằng không với công phu của lão, cho dù không phát hiện được Tần trưởng lão cùng thị vệ thì cũng phải phát hiện được Tề Bạch.

Nữ nhân kia hiển nhiên là đang chờ Cát trưởng lão, lắc mông đi đến, Cát trưởng lão đưa tay ngay tại cái mông kia ngắt một cái, làm Tần trưởng lão thiếu chút nữa rớt khỏi cây.

"Xem ngươi gấp chưa kìa." Nữ nhân oán trách nói.

Cát trưởng lão một tay nắm lấy cặp mông, một tay lần mò phía trước, miệng cũng dán đến cổ nữ nhân "có thể không gấp sao, lần trước thiếu chút nữa bị họ Dương kia bắt gặp, ta nhiều ngày như vậy cũng chưa dám xuống núi, sợ hắn nhìn ra cái gì tìm ngươi gây phiền toái, sớm nghẹn chết ta rồi."

Mĩ nhân kia mị nhãn lưu chuyển, tựa hồ có chút cảm động, hai tay ôm cổ Cát trưởng lão xẵng giọng "coi như ngươi có lương tâm……"

Cát trưởng lão dục hỏa bốc lên, túm quần áo nữ nhân xả xuống, một lát sau đã là một mảnh dâm thanh diễm ngữ……

Tề Bạch nằm mơ, mơ thấy hắn cũng một mỹ nữ xinh đẹp hẹn hò, hai người ăn cơm, xem phim, cuối cùng đi thuê phòng, hắn tắm rửa sạch sẽ đi ra, liền thấy trên giường một khối chăn lù lù, hắn cười đi đến lật chăn, kết quả đi ra là một nữ nhân mặc quần áo da đi giày cao gót, một nữ vương SM lấy roi quất lên người hắn, tiếng roi kêu ba ba, một cái lại một cái…… hắn sợ tới mức khóc lên, không làm nữa, kết quả đối phương âm trầm nói "ngươi cho là ngươi có thể trốn sao……" khuôn mặt kia giống y đúc Đông Phương Bất Bại……

Tề Bạch giật mình một cái tỉnh lại, chợt nghe phía sau có người hự hự thở hổn hển, còn có thanh âm nũng nịu kêu lên "nhanh lên…… a…… chậm một chút……" hắn lăng một hồi, bám vào thân cây vụng trộm nhìn về đằng sau, chỉ thấy một khối trắng trắng cùng một khối đen đen quấn lấy nhau lăn qua lăn lại…… Tề Bạch líu lưỡi, thế giới võ hiệp chân chính thực hào phóng, làm thực kịch liệt.

Bất quá nhìn một hồi, mỹ nữ chính là xinh đẹp, nhưng nam nhân lại rất xấu, loạn một khối nhìn lâu cũng thấy buồn nôn. Tề Bạch sờ sờ bụng, có chút đói, chính là không dám đi. Hai vị phía sau này vừa nhìn liền biết là yêu đương vụng trộm, vạn nhất phát hiện ra mình, thẹn quá hóa giận thì làm thế nào bây giờ. Mình thì một chút võ công cũng không có, chân yếu tay mềm, nếu thực sự bị người ta phát hiện, còn không đụng được đến ngón út người ta. Dù sao chỉ cần không nhìn chằm chằm, coi như nghe kịch truyền thanh đi. Tề Bạch dựa gốc cây, không tự giác nghĩ lại nam nữ diễn viên phim AV, GV kiếp trước mình từng xem…… chỉ nghe thấy phía sau càng ngày càng kịch liệt, Tề Bạch không được tự nhiên vê vê vạt áo, đổi thành ngồi xếp bằng…… nghe rất nhập tâm, cái kia đứng lên……

Tề Bạch đang xấu hổ, bên kia nghe "lạc băng" một tiếng, sau đó là "phịch" một tiếng, sau nữa là tiếng nữ nhân thét chói tai, lại sau nữa một cái giọng nam nhân thô lỗ hét to "lão Cát, ngươi như thế nào có thể làm chuyện hồ đồ bực này. Huống chi nữ nhân đi đâu chả có, ngươi như thế nào lại tìm thiếp thân của Dương Liên Đình……" Tề Bạch sợ tới mức run run, lùi về sau một chút. Tề Bạch phủi phủi quần áo, bám gốc cây hướng phía sau nhìn xem, chỉ thấy một nam nhân trung niên dáng người khôi ngô chỉ vào một nam một nữ đang loạn thành một đoàn. Tình cảnh kia thiếu chút nữa làm Tề Bạch hô lên, tâm nói, có người nào thiếu đạo đức như vậy sao, cũng không thấy người ta đang kích động như thế lại chạy vào phá đám.

Lại nói đến Tần trưởng lão lúc này cũng rất buồn bực, lão có ngốc hơn nữa cũng biết bây giờ không phải lúc để cãi nhau. Nhưng chính mình tận mắt thấy huynh đệ ngay tại nơi vắng người dã hợp, lão cùng mấy thị vệ đều ngồi trên cây xem, lão nghĩ như thế nào cũng thấy không đúng, huống chi Tề Bạch kia còn ở một bên nghe lén, này không phải làm cho đối phương chê cười sao. Lão hiện tại đã muốn coi Tề Bạch cùng Dương Liên Đình là phía đối địch……

Lão trong lòng vô cùng cấp bách, tay túm cành cây dùng lực, kết quả ngay tại lúc nguy cấp đã đem cành cây bẻ gãy, lập tức đứng không vững, ngã khỏi tàng cây. Lão nhất thời rối rắm, nếu cứ như vậy mà bỏ chạy, kia không hay, mình cũng không phải cố ý ngồi rình bọn họ, vì thế tâm tình ổn định lại, chỉ vào một nam một nữ bị dọa ngốc, bùm bùm đem một bụng nói ra, cuối cùng vung tay áo đang muốn chạy lấy người, ý niệm trong đầu vừa chuyển, tăng nhanh cước bộ, đi đến chỗ Tề Bạch đang trốn sau cây, lôi Tề Bạch ra…… lão tưởng là, chính mình đều dọa người, không có lý do tiện nghi tên Tề Bạch kia ngồi một bên nghe xong toàn bộ sự việc.

Bên này Cát trưởng lão vừa qua cơn kinh sợ quá độ, thấy phía sau cây cư nhiên còn có một người, cư nhiên là Tề Bạch, trừng lớn mắt choáng váng.

Tần trưởng lão túm lấy Tề Bạch, một bụng hỏa lại bốc lên, nghĩ rằng nếu không phải thằng nhãi này có ý đồ đen tối ngồi đây chờ người, chính mình có thể đến tình cảnh này sao, về sau cùng Cát trưởng lão sợ là làm bằng hữu cũng không được, có khi còn trở thành kẻ thù. Nghĩ vậy, chỉ vào Tề Bạch mắng "ngươi, thằng nhãi này, cư nhiên ngồi trong này nghe lén người ta làm việc, ngươi quả thực…… quả thực đáng xấu hổ."

Tề Bạch khóe mắt rút trừu, tâm nói ngươi còn mặt mũi mắng ta, ta cũng không phải cố ý nhìn lén, hơn nữa ngươi so với ta có đạo đức hơn sao. Nhưng là đối diện hai người này, lại cảm thấy đối phương mạnh hơn, chỉ đành nói "ngươi cũng không phải nghe đến hăng say sao……"

Tần trưởng lão bị nói trúng tim đen, cổ họng nghẹn lại, nói "lão tử là người giang hồ, không cùng tên thư sinh ngươi chít chít lí luận!" Cuối cùng ánh mắt trợn trừng, hung tợn nói "ngươi thằng nhãi này về sau còn có ý xấu đùa giỡn, để lão tử biết được, lão tử đập nát đầu ngươi……" nói xong vung tay áo đi mất……

Tề Bạch tâm nói, ta chỉ ngủ một giấc, trêu chọc đến ai cơ chứ, quay đầu một cái liền nhìn thấy một nam một nữ ngốc tại một chỗ. Trong lòng căng thẳng, vỗ vỗ mông, thừa dịp hai người kia còn không để ý, quay đầu chạy thẳng.

Tề Bạch thở hổn hển chạy thẳng một đường về viện tử của mình mới thả lỏng được. Y Lục thấy hắn một thân mồ hôi, lập tức liền phân phó phòng bếp mang nước ấm đến. Tề Bạch tắm rửa sạch sẽ đi ra, đã thấy một bàn đầy đồ ăn tươm tất.

Tề Bạch ngồi xuống, gắp một miếng, làm bộ không để ý hỏi "giáo chủ đến đây?"

Y Lục đứng một bên, giúp Tề Bạch gắp đồ ăn ở xa, nghe vậy nói "Kỳ Môn tỷ tỷ sớm nói qua, giáo chủ đến phòng luyện công, không biết chừng nào mới ra. Còn nói nếu công tử có chuyện gì, hoặc là cần cái gì thì có thể phân phó ta cũng Kỳ Môn tỷ tỷ đi làm."

Tề Bạch đột nhiên có chút không thoải mái, tâm nói, đêm qua còn cùng ngủ trên một giường, muốn nói cái gì còn phải truyền qua hai người, thật là có bệnh. Trong lòng đang không thoải mái, lại nghĩ tới lời Mạc trưởng lão……

Hắn cúi đầu và mấy miếng cơm, sau đó làm bộ như nhớ ra cái gì ngẩng đầu nói "đúng rồi, mấy ngày trước đây Dương tổng quản còn không phải thực ghét ta sao, ta mấy ngày nay còn đang lo hắn tìm ta gây phiền toái, như thế nào lại không thấy?"

Y Lục cười nói "Dương tổng quản bị giáo chủ phái đi, hình như làm việc gì đó." Nói xong còn an ủi "công tử yên tâm đi, giáo chủ đối tốt với ngươi như vậy, sẽ không để Dương tổng quản khi dễ ngươi."

"Ừm." Tề Bạch hàm hàm hồ hồ đáp, đột nhiên cảm thấy miệng cơm sáp sáp, nuốt xuống yết hầu cũng đau. Hắn nhìn chằm chằm cái bát tinh mỹ trong tay, đột nhiên có một loại cảm giác rất quen thuộc. Tựa như đêm đó hắn vừa xuyên qua đã trúng mấy châm của Đông Phương Bất Bại, nằm ở trên giường đau đến chết đi sống lại cũng là loại cảm giác này. Giống như vắng vẻ, có chút vô thố, có chút bất an…… Tề Bạch nghĩ, nay hắn cùng Đông Phương Bất Bại cũng đã lên giường rồi, trong mắt Đông Phương Bất Bại, hắn cùng Dương Liên Đình có cái gì khác nhau đâu? Đông Phương Bất Bại rốt cục coi hắn…… là cái gì?

Hết chương 12……

13. Chương 13: Nhậm Doanh Doanh

Hôm sau Tề Bạch dậy sớm, chính là có điểm ủ rũ ủ rũ, ăn cơm xong liền ghé vào trên giường nằm bất động. Y Lục thấy kỳ quái nói "công tử hôm nay sao không ra ngoài ngắm cảnh Hắc Mộc nhai, có hoa, có thủy."

Tề Bạch liếc mắt xem thường, tâm nói, dỗ trẻ con sao……

Y Lục thấy hắn còn nằm úp sấp, đẩy đẩy hắn "công tử, nằm úp sấp như vậy thực xấu, bị người ta nhìn thấy sẽ mất mặt lắm a." Tề Bạch người này ở cùng hắn một thời gian dài mới biết hắn chỉ có mỗi cái mặt đẹp đẽ hiền hòa thôi còn lại là một đống khuyết điểm, nhưng vẫn phải nói là, ai cũng không thể chán ghét hắn, vừa thấy hắn đều có cảm giác thực dễ gần. Y Lục trước mặt Đông Phương Bất Bại là một chút cũng không dám làm càn, nhưng ở trước mặt Tề Bạch vài ngày, sẽ không phân lớn nhỏ nữa.

Tề Bạch lười biếng ngồi dậy, hỏi Y Lục "hôm nay trong giáo có chuyện gì ngạc nhiên không?"

Y Lục nhức đầu nói "không có, không có nghe nói gì a."

Tề Bạch lại nằm úp sấp xuống, ngày hôm qua thấy người ta yêu đương vụng trộm, yên lành chạy được về là do hắn phản ứng nhanh, hôm nay lại ra ngoài đi dạo, này không phải là muốn chết sao, hơn nữa hắn cũng không có hứng thú……

Tề Bạch đời trước làm trong giới nghệ sĩ, nơi đó rất loạn, hắn một cái nhị lưu tiểu diễn viên, đừng nhìn bộ dáng cả ngày đều vô tâm vô phế, kỳ thật tả tả hữu hữu tâm tư bọn họ hắn đều biết cả, đều đã thành thói quen. Đêm qua sau khi hắn trở về, liền ngẫm nghĩ. Đại hán ngốc lôi hắn ra khỏi gốc cây này hôm qua rốt cuộc là theo dõi hai người kia từ trước hay là vô tình đi qua hay là…… đi theo dõi hắn đi.

Tuy rằng mấy loại khả năng này đều có thể, nhưng hắn vô luận nghĩ như thế nào, đều cảm thấy nếu đã biết loại người không rõ lai lịch như hắn, lấy tính cách Đông Phương Bất Bại, sẽ không để cho mình chạy loạn như vậy.

Hơn nữa…… Đông Phương Bất Bại vừa mới cùng hắn làm, ngay sáng sớm hôm sau lúc hắn tỉnh dậy nói tiếng sớm an cũng chưa được, đã vội vàng đi bế quan…… cũng không hạn chế hắn xuất môn…… Tề Bạch nghĩ như thế nào cũng đều cảm thấy không thích hợp, thật giống như…… chờ cho hắn phạm sai lầm……

Tề Bạch trong lòng có loại dự cảm không tốt, cảm thấy mình cùng Đông Phương Bất Bại một chỗ sẽ gặp nhiều khó khăn, tín nhiệm chính là vấn đề rất lớn. Tuy rằng mình chắc chắn sẽ không làm chuyện gì bất lợi cho Đông Phương Bất Bại, nhưng hai người trên giường xxoo, xách quần lên liền đề phòng lẫn nhau, nói ra đều làm cho người ta nhụt chí.

Tề Bạch nằm trên ghế dựa, thấy Y Lục còn ngồi xổm bên cạnh nhìn hắn, nghĩ nghĩ liền hỏi "các ngươi trên Hắc Mộc nhai có hội chủng (chủng: giống, loài) không a?" Hắn suy nghĩ một vòng, vẫn là cảm thấy ngàn hảo vạn hảo, không bằng chính mình có một cái nghề tốt, dù sao hắn hiện tại cũng không có việc gì làm……

Y Lục nhíu nhíu mày, này đã cùng giáo chủ lên giường, như thế nào còn "các ngươi" a, lại nói "công tử muốn ăn cái gì cho dù trên Hắc Mộc nhai không có, cũng sẽ sai người xuống núi mua."

Tề Bạch khoát tay "không phải ta muốn ăn, ta muốn học làm."

Y Lục choáng váng, cái này có gì hay a, không có việc gì làm sao…… nghĩ một chút đến tình cảnh Tề Bạch, Y Lục ánh mắt phức tạp nhìn về eo Tề Bạch, Tề công tử này eo nhỏ như vậy…… đến lúc đó sẽ không tốt lắm……

"Công tử, trên Hắc Mộc nhai chúng ta cầm kỳ thi họa gì cũng đều có thể tìm được thư sinh làm tốt, nếu không có việc gì nghe một khúc ca nhi cũng được…… nếu người quá mệt mỏi, hay là thôi đi……"

Tề Bạch liếc Y Lục một cái, từ trên ghế nằm bước xuống, phủi quần áo, nhấc chân bước đi "bản công tử tự mình đi tìm vậy." khi hắn là người mù sao, một bộ biểu tình hắn không hiểu được, nhìn thấy đã bực mình rồi.

Cuối cùng Y Lục vẫn là dẫn Tề Bạch đến nhà ấm trồng hoa, trong nhà ấm có hai người, tuổi sấp sỉ bốn mươi, một người gầy gầy, một người béo tròn mập mạp. Y Lục chỉ chỉ người béo kia nói "công tử, kia là tổng quản phụ trách trồng hoa trên Hắc Mộc nhai." Lại chỉ chỉ người gầy nói "vị này là Lý sư phó, đối hoa cỏ rất hiểu biết, công tử có cái gì có thể hỏi hắn." Y Lục dẫn Tề Bạch đến nhà ấm trồng hoa vẫn là có tư tâm, tuy rằng đều là làm việc này nọ, nhưng trồng hoa nghe ra liền tao nhã không ít……

Hai sư phó đứng trong nhà ấm, vườn hoa vừa tưới nước, mặt đất ẩm ướt. Tề Bạch nhìn giày thêu hồng nhạt của Y Lục, bảo nàng đi về trước.

Tề Bạch không nặng không nhẹ tiêu sái đi qua, vừa mới đi hai bước, người béo bên kia liền quát "tiểu tử sao lại vào đây, ra ngoài ra ngoài cho ta!"

Tề Bạch ôm quyền "tại hạ……"

"Ở cái gì ở, bảo ngươi đấy, còn không mau ra ngoài." Thấy bên kia Tề Bạch còn dong dài liền không kiên nhẫn phất phất tay "đi mau đi mau!"

Tề Bạch cũng không sinh khí thực lí giải lui trở về. Trong sách viết, người có bản lĩnh thì đều có chút quái tính, lão nhân này tuy rằng tròn lu, nhưng xem ra, là một cao nhân có khí chất a. Vừa lui từng bước, bên kia có tiếng hét thảm, Tề Bạch sợ tới mức thiếu chút nữa ngã, chợt nghe người nọ hét lên "A, ngươi dẫm lên hoa của ta! Đừng nhúc nhích, trăm ngàn lần đừng nhúc nhích!" Vừa nói vừa hướng bên này chạy đến, nhìn giống như cái quả bóng, nhưng cũng là rất linh hoạt, tuy rằng chạy rất vội, nhưng một bông hoa cũng không dẫm phải.

Cuối cùng chạy đến trước mặt Tề Bạch, túm lấy áo Tề Bạch. Tề Bạch chỉ cảm thấy thân thể nhẹ hẫng, sau đó mình đã đứng bên ngoài nhà ấm. Lão nhân kia đen mặt đi ra, há mồm mắng "người có biết hay không vừa rồi thiếu chút nữa bị ngươi dẫm vào là Tây Vực kỳ hoa a, lão phu phái hơn hai mươi người, mất vạn

lượng bạc trắng, lại mất hơn một năm trời mới tìm được. Ngươi có biết hoa này có bao nhiêu trân quý hay không a……"

Kỳ hoa a~ Tề Bạch sờ sờ cằm, thành thật nghe lão nhân phát giận, chờ đến lúc lão nhân rốt cục dừng lại để thở, liền vội nói "a, tiển bối, hoa này thực trân quý."

Lão nhân ánh mắt đều trợn tròn "đó là đương nhiên, lão phu……"

Tề Bạch xen vào thao thao bất tuyệt nói "hoa này có chỗ nào kỳ lạ a"

Lão nhân nhíu mày nói "hoa này khó được a. Đây chính là lão phu phải phái hơn hai mươi……"

Tề Bạch ho khan hai tiếng, đi qua nhỏ giọng nói "tại hạ muốn hỏi là, hoa này sẽ không có cái gì đặc biệt tỷ như tăng tiến công lực hoạt tử nhân sinh bạch cốt……"

Lão nhân mí mắt rút trừu "ngươi thằng nhãi này nằm mơ hả."

Tề Bạch nhìn lão nhân có chút không biết nói gì "a, tiền bối này a, nếu hoa này một chút tác dụng cũng không có, ngươi lại lãng phí nhiều nhân lực tài lực vật lực như vậy, đem nó lên Hắc Mộc nhai này làm gì a."

Lão nhân chán nản "đều nói là tìm, tự nhiên là bởi vì nó hiếm thấy, nhìn đẹp, hương thơm…… lão phu còn có việc, không cùng ngươi ở chỗ này lằng nhằng." nói xong không kiên nhẫn phất phất tay đi vào trong, còn lắc lắc đầu ảo não nói "nhìn thì là một công tử phong nhã, không nghĩ tới lại là một tục nhân, thực tục……"

Tề Bạch chỉ còn biết cười khổ, thấy người gầy bên trong còn đang vội vàng, liếc cũng chưa liếc đến bên này một cái, nghĩ thầm vẫn là không nên làm phiền, cứ chờ tới lúc bọn họ rảnh rỗi rồi chào hỏi bái sư sau cũng được.

Y Lục dẫn Tề Bạch đến nhà ấm trồng hoa là từ trong viện của giáo chủ đi ra, đi một đoạn rồi rẽ trái, phòng ở bên kia hình thức tương đối bình thường, thoạt nhìn như là nơi hạ nhân ở. Tề Bạch hôm qua đi đến rừng cây cũng là đi qua viện tử của Đông Phương Bất Bại này, nối thẳng đến sau núi Hắc Mộc nhai.

Tề Bạch lúc đi trở về, lúc đi ngang qua rừng cây nhỏ thì liếc mắt vào trong xem một cái, không khỏi có chút buồn bực, tâm nói ngày hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, hôm nay cũng không khỏi quá sóng êm gió lặng đi……. Người võ lâm quả nhiên dũng cảm, lén lút vụng trộm, lăn ở trong rừng cũng không thành vấn đề.

Đang nghĩ, phía đối diện đi tới vài người, mấy nha hoàn vây quanh một tiểu cô nương khoảng tám chín tuổi.

Tiểu cô nương kia ăn mặc thực hoa lệ, mái tóc thoạt nhìn thực trang trọng, chính là đối với một tiểu cô nương, thoạt nhìn có điểm chẳng ra gì…… Tề Bạch không tự giác liếc thêm vài cái, nghĩ rằng, này sẽ không

phải là Nhậm Doanh Doanh đi.

Bên kia tiểu cô nương vốn thực đoan trang tiêu sái bước đến, đột nhiên ánh mắt đảo qua Tề Bạch, liền trở nên sắc bén, nhỏ giọng quát "lớn mật!"

Tề Bạch chớp chớp mắt, có điểm mờ mịt không hiểu làm sao.

Một nha hoàn bên cạnh tiểu cô nương đã muốn lớn tiếng quát lớn "lớn mật! Thấy Thánh cô dám không quỳ!"

Một nha hoàn khác cũng tiến lên từng bước quát "dám nhìn thiên nhan Thánh cô, phải bị tội gì!"

Quả nhiên là Nhậm Doanh Doanh…… Tề Bạch khóe miệng rút trừu, bắt hắn đối một tiểu cô nương quỳ xuống, thật sự có điểm khó chấp nhận. Vì thế ôm quyền thi lễ, miễn cưỡng nói "tại hạ Tề Bạch, kiến quá Thánh cô."

Nhậm Doanh Doanh mặt không chút thay đổi liếc hắn vài lần, đột nhiên khóe miệng hơi nhếch cười rộ lên, nhỏ giọng nói "nguyên lai là Tề Bạch thúc thúc a!" trên mặt lập tức sinh động hẳn lên, có vài phần thiên chân của trẻ nhỏ.

Tề Bạch cảm thấy quỷ dị, da gà đều nổi lên, nói "không dám nhận."

Nhậm Doanh Doanh lập tức biến thành tiểu cô nương đơn thuần không hiểu thế sự, sôi nổi đi đến ôm tay Tề Bạch nói "Tề Bạch thúc thúc là bị Doanh Doanh dọa sao, Doanh Doanh chỉ đùa thôi mà. Doanh Doanh nghe nói trong giáo vừa có một Tề Bạch thúc thúc, rất được Đông Phương thúc thúc yêu thích, Doanh Doanh tò mò, đích thân đến đây gặp ngươi." Nói xong ngón tay nhỏ chỉ vào rừng cây nói "mọi người thật đáng ghét, Tề Bạch thúc thúc cùng Doanh Doanh vào rừng cây nhỏ ngồi đi." Nói xong kéo Tề Bạch đi đến.

Tề Bạch trong lòng có chút , Nhậm Doanh Doanh tuy còn nhỏ, nhưng cũng có võ công, Tề Bạch bị nàng túm cánh tay, như thế nào đều tránh không ra.

Trong nháy mắt, đã muốn vào đến rừng cây.

Tề Bạch túm tay áo nói "Tại hạ còn có chuyện, ngày khác gặp lại, mong thánh cô trước vẫn là buông tại hạ ra đi…… nếu bị nhìn thấy sợ là làm mất hình tượng của Thánh cô."

Nhậm Doanh Doanh mắt điếc tai ngơ, tay chỉ hai nha hoàn bên người nói "các ngươi chuẩn bị chút điểm tâm đến, ta muốn cùng Tề Bạch thúc thúc nói chuyện ở đây."

Sau đó lại chỉ vào một nha hoàn khác nói "ngươi đi lấy một vò rượu ngon đến." Nghĩ nghĩ, phân phó hai nha hoàn còn lại nói "bản Thánh cô muốn đánh một khúc đàn cho Tề Bạch thúc thúc, các ngươi mang đàn

của ta đến đây."

Mấy nha hoàn cũng là có võ công, rất nhanh liền không thấy bóng dáng.

Nhậm Doanh Doanh cười tủm tỉm liếc Tề Bạch một cái, Tề Bạch hoảng sợ, tiểu cô nương này có chút đáng sợ, hắn theo bản năng lại đẩy Nhâm Doanh Doanh sang một bên.

Lần này Nhậm Doanh Doanh lại dễ dàng bị hắn đẩy ngã.

Tề Bạch ngẩn người, xoay người bỏ chạy, lại nghe thấy phía sau truyền đến thanh âm vải bị xé rách, hắn nhìn lại, chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh nằm trên mặt đất, tay túm cổ áo mình, miệng nói "Tề Bạch thúc thúc, ngươi sao lại làm như vậy."

Lại túm chặt áo mình một chút, thanh âm mang theo vài phần khóc nức nở nói "Tề Bạch thúc thúc, Doanh Doanh sợ, ngươi buông tha Doanh Doanh đi……"

Tề Bạch choáng váng.

Chỉ thấy Nhậm Doanh Doanh con mắt hồng hồng liếc hắn, trong mắt hiện lên ý trêu tức, miệng không ngừng nói "Tề Bạch thúc thúc, Đông Phương thúc thúc sẽ không bỏ qua cho ngươi……" Nói xong túm váy co người lại.

Ngay lúc Tề Bạch còn đang không biết làm gì, bên người lại truyền đến một tiếng thở dài, một thanh âm nói "Doanh Doanh, ngươi thật sự là bướng bỉnh."

Nhậm Doanh Doanh chết sững……

Hết chương 13……

14. Chương 14: Giáo Chủ Xuất Quan

Người đến tất nhiên là Đông Phương Bất Bại, y vừa ra khỏi cửa câu đầu tiên là "Tề Bạch đâu?" lời vừa nói ra, còn có chút không được tự nhiên, nhưng nếu đã quyết định cùng Tề Bạch một chỗ, giường cũng lên rồi, rối rắm làm gì nữa. Dù sao mình cũng đã phái người theo dõi hắn, hắn cũng không gây nổi họa gì. Biết Tề Bạch đến nhà ấm trồng hoa, y cước bộ không ngừng trực tiếp đi qua, nửa đường lại thấy Tề Bạch bị Nhậm Doanh Doanh cản lại.

Đối với Nhậm Doanh Doanh, Đông Phương Bất Bại vốn là không nghĩ nhiều. Tuy rằng ta nhốt cha ngươi, đoạt giáo chủ vị của cha ngươi, nhưng dù sao ngươi vẫn là một tiểu cô nương, bản giáo chủ không thèm cùng ngươi so đo. Ngươi vốn như thế nào liền như thế đó. Dù sao ta cũng không có con nối dòng, đến lúc đó giáo chủ vị truyền cho ngươi cũng được. Lại nói y tuy rằng là soán vị, bịt tay trộm chuông là muốn làm một lần, lễ ngộ Nhậm Doanh Doanh, cũng là trấn an giáo chúng. Cho nên y từ sau khi lên làm giáo chủ, đối đãi Nhậm Doanh Doanh vẫn là trước sau như một, chính là theo Nhậm Doanh Doanh càng lúc càng lớn, lại càng trở nên không an phận, khiến cho y có chút phiền……

Đông Phương Bất Bại cũng hiếu kỳ Nhậm Doanh Doanh gặp Tề Bạch có chuyện gì, vì thế liền không lên tiếng, đi theo phía sau nhìn xem, thẳng đến lúc Nhậm Doanh Doanh bộ dáng càng ngày càng không đúng, lúc này mới dở khóc dở cười mở miệng.

Tề Bạch thấy Đông Phương Bất Bại, tâm tình rất phức tạp. Nhẹ nhàng thở ra đồng thời trong lòng lại cảm thấy nghẹn khuất, thật muốn cho y một cước cho hả giận, đương nhiên loại chuyện đại nghịch bất đạo này hắn vẫn chỉ dám nghĩ trong đầu mà thôi. Tề Bạch hung hăng trừng Đông Phương Bất Bại một cái, thở phì phì xoay qua không nhìn y, ý là "nhìn xem người của ngươi như thế nào khi dễ ta."

Đông Phương Bất Bại có chút không thể lý giải, tâm nói, bản giáo chủ là đích thân thay ngươi giải vây, như thế nào còn một bộ thở phì phì? Bất quá hiện tại cũng không phải lúc rối rắm loại chuyện này, Nhậm Doanh Doanh bên kia mặt đều bị dọa trắng bệch……

"Đông Phương thúc thúc~" Nhậm Doanh Doanh chu miệng, mắt liền đỏ lên "thúc thúc đã lâu cũng chưa đến thăm Doanh Doanh, chỉ biết bồi người khác……" Nhậm Doanh Doanh cọ cọ mũi chân, một chút một chút xích lại, túm lấy tay áo Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại sờ sờ cằm, nghĩ rằng, ta đi nhìn ngươi làm cái gì? Trước đây cũng vậy a…… trên mặt lại cười cười nói "về sau đừng bướng bỉnh nữa……"

Nhậm Doanh Doanh thấy Đông Phương Bất Bại tựa hồ không có ý truy cứu, trong lòng buông lỏng, tròng mắt vừa chuyển, làm nũng nói "Doanh Doanh kỳ thật chính là dọa Tề thúc thúc thôi, không nghĩ tới hắn lại sợ hãi như vậy, chả vui gì cả. Đã lâu không gặp Dương thúc thúc, Đông Phương thúc thúc, Dương thúc thúc đi đâu vậy? bảo hắn có thời gian đến chơi với Doanh Doanh đi."

Tề Bạch một bên sinh khí, một bên buồn cười nghe một lớn một nhỏ đấu pháp. Nghe thế liền ngẩn người, liếc Đông Phương Bất Bại một cái. Tề Bạch đối Nhậm Doanh Doanh về điểm này tự nhiên không để vào mắt, hắn chính là để ý Đông Phương Bất Bại rốt cuộc là nghĩ như thế nào về hắn và Dương Liên Đình.

Đông Phương Bất Bại thần sắc vẫn là thản nhiên, chỉ cười nói "Dương Liên Đình xuống núi làm việc, Doanh Doanh nếu thích hắn, chờ hắn trở lại ta liền bảo hắn đi gặp ngươi." Xoay mặt nhìn chung quanh nói "thị nữ bên cạnh ngươi đâu? Không phải có vài người sao? Như thế nào lơ là nhiệm vụ, bỏ mặc Thánh cô, bổn tọa cảm thấy không cần thiết phải giữ lại."

Nói xong mặc kệ Nhậm Doanh Doanh sắc mặt trắng bệch, ngoắc ngón tay, phân phó nói "đưa Thánh cô trở về." sau đó liếc Tề Bạch một cái nói "đi thôi." Nói xong xoay người bước đi.

Tề Bạch đi theo phía sau, quay đầu nhìn hai thị vệ hộ tống Nhậm Doanh Doanh rời đi, lại là một trận rối rắm…… này rốt cuộc là bênh vực ta a? bênh vực ta a? bênh vực ta a? khóe miệng không tự giác nhếch lên.

Hai người đi được vài bước, Tề Bạch đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp, như thế nào mình lại đi theo sau mông Đông Phương Bất Bại a? giống như tiểu đệ của y, chết đây!

"A, ngươi không phải đang bế quan sao? Như thế nào lại ở đây?" Tề Bạch chạy lên trước hai bước, nói liên tiếp.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, cũng cảm giác không thích hợp, giống như thật lâu cũng chưa có người dám cùng y đi song song rồi, càng miễn bàn dùng loại ngữ điệu nói chuyện phiếm này nói chuyện với y. Y cũng không trả lời câu hỏi của Tề Bạch, chỉ chậm rãi nói "ngươi gọi bổn tọa là gì?"

Tề Bạch liếc mắt xem thường "ta kêu ngài Đông Phương giáo chủ, làm sao?"

Đông Phương Bất Bại nhăn mặt nhíu mày "ngươi cũng không phải người trong thần giáo."

"Thế bình thường người bên ngoài Nhật Nguyệt Thần Giáo gọi ngươi là gì?" Tề Bạch bĩu môi, làm một bộ dáng ghét bỏ, ngươi nghĩ ta muốn làm giáo chúng ma giáo sao?

Đông Phương Bất Bại không nói, y vẫn là biết, bên ngoài Nhật Nguyệt Thần Giáo không kêu y là Đông Phương giáo chủ thì chính là đại ma đầu.

Tề Bạch nhớ lại một chút tình tiết trong truyện, cũng có chút buồn cười.

Lại nghe Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "tự nghĩ đi, nếu lần sau gọi sai……" Ánh mắt ý tứ hàm xúc không rõ quét trên người Tề Bạch……

Tề Bạch cười không nổi……

Hai người lại là một trận trầm mặc, Tề Bạch nhìn người bên cạnh, thấy y một bộ dáng đăm chiêu, nhịn không được hỏi "ta hình như cũng không đắc tội Nhậm Doanh Doanh, nàng hãm hại ta làm cái gì?" trong nguyên tác Đông Phương Bất Bại bị người ta hãm hại, Lệnh Hồ Xung, Nhậm Doanh Doanh giết chết. Nay thấy Nhậm Doanh Doanh, tuy rằng vẫn là một cái tiểu cô nương, tâm tư cũng ngoan độc không thua gì người lớn, trong lòng luôn có chút bất an……

Đông Phương Bất Bại thuận miệng nói "đại khái ngươi dễ hãm hại đi." Nói xong cao thấp liếc Tề Bạch hai cái, dáng người như cành liễu, biểu tình đều viết ở trên mặt, thoạt nhìn ngốc hồ hồ, quả thật là bộ dáng rất dễ khi dễ.

"Ngươi không có việc gì đừng đi lung tung, ta tìm người dạy võ cho ngươi." Đông Phương Bất Bại ngẫm lại

nói.

Tề Bạch nhãn tình sáng ngời, cũng không chấp Nhậm Doanh Doanh, hưng phấn hỏi "ta lớn như vậy, còn có thể tập võ sao? Ta nghe người ta nói hình như phải học võ từ khi còn nhỏ mới tốt a." kỳ thật suy nghĩ mà nói, xuyên qua đến thế giới võ hiệp thì phải làm đại hiệp mới là vương đạo a, bênh vực chính nghĩa, trừ bỏ đại ma đầu……

"Cũng không nhất định, chịu khổ chút là được." Đông Phương Bất Bại ánh mắt mơ hồ, không biết suy nghĩ cái gì liếc Tề Bạch một cái "nếu không chịu được khổ, mỗi ngày đúng giờ luyện tập, cường thân kiện thể cũng được……"

"Chịu khổ……" Tề Bạch có chút rối rắm, hắn là loại người không thích vận động, mỗi tiết thể dục đều phải trốn. Chính là sau này lại làm minh tinh, cũng không đến qua phòng tập thể dục nào. Chính là thiên sinh lệ chất, tuy rằng không có cơ bụng, nhưng thân hình vẫn cân xứng, tướng mạo cũng đẹp.

"Vốn không có cái gì hảo luyện, lại mất công tìm người dạy võ? hay là có loại linh đan diệu dược nào mà ăn một lần có thể tăng vài năm công lực……"

Lần này Đông Phương Bất Bại liếc cũng không thèm liếc một cái, khóe miệng rút trừu, chuyển đề tài nói "đi ăn cơm thôi, ta đói bụng."

Vẫn là ở trong sương phòng Tề Bạch ăn cơm, ăn xong rồi, Đông Phương Bất Bại rửa tay xúc miệng, đi ngủ. Thấy Tề Bạch còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không hờn giận nói "lại đây, cấp bổn tọa thay quần áo."

Tề Bạch chớp mắt mấy cái, sao lại có cảm giác quen quen vậy ta…… hướng ra ngoài nhìn xem, mặt trời chói lọi. Tề Bạch có điểm ngượng ngùng, vẫn là cúi đầu cọ qua chỗ Đông Phương Bất Bại giúp y cởi đai lưng. Tâm nói đám người cổ đại này so với hắn người hiện đại còn muốn hào phóng hơn……

Đang nghĩ như vậy, lại đột nhiên nhớ tới một việc. Hắn một bên cởi đai lưng Đông Phương Bất Bại, một bên làm bộ như lơ đãng hỏi "ngày hôm qua lúc ra ngoài, hình như có người đi theo ta, còn thực chán ghét bộ dáng của ta. Người kia thực khôi ngô, tính cách hỏa bạo……ừm…… ngươi có biết là ai không?"

Đông Phương Bất Bại nhìn ngón tay Tề Bạch túm lấy thắt lưng mình cởi ra, càng cởi càng loạn, nhíu mày, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác. Từ sau khi Dương Liên Đình đi theo mình, liền cho gã làm tổng quản. Nay cho Tề Bạch làm cái gì thì tốt đây?

Hai người chiều cao không hơn kém nhiều lắm, Đông Phương Bất Bại cao hơn một cái đầu, bởi vì đứng rất gần, hơi cúi đầu liền có thể thấy xương quai xanh của Tề Bạch, thực khiêu gợi lấp ló trong cổ áo. Đông Phương Bất Bại đem tóc mai Tề Bạch vén ra sau tai, ôn nhu nói "ngươi có…… muốn gì không?"

Ân? Tề Bạch khó hiểu ngẩng đầu, thực trực tiếp hỏi "ngươi chuẩn bị đưa ta cái gì sao?"

Giáo chủ đại nhân mặt nhăn mày nhíu, lời này nghe như thế nào cũng thấy không được tự nhiên, giống như mình đang lấy lòng hắn? vì thế quay mặt thản nhiên nói "chính là hỏi một chút."

Tề Bạch nhụt chí, cúi đầu tiếp tục cởi đai lưng "ta muốn cái gì sao…… ta muốn tiền tiêu không hết, muốn tuyệt thế thần công, muốn đại mỹ nữ…… ân…… đại khái liền như vậy đi."

Hai cái trước y đều có thể lý giải…… nhưng là mỹ nữ? Đông Phương giáo chủ chọn chọn mi, vươn đầu ngón tay đến đai lưng mình gạt nhẹ một cái, cái đai lưng bị tra tấn hồi lâu kia rách thành bốn phiến rơi xuống đất.

Nếu Tề Bạch biết võ công, hắn khẳng định sẽ khiếp sợ giáo chủ có nội lực thâm hậu, đáng tiếc…… hắn không biết……

Tề Bạch liếc mắt xem thường, oán giận nói "ta cũng sắp cởi xong rồi, như thế nào tự dưng làm rách chứ, thực lãng phí."

Giáo chủ đại nhân không muốn tốn hơi thừa lời, yên lặng cởi quần áo mình, sau đó đem quần áo Tề Bạch xé ra, cả người đã ở trên giường.

Sau một trận mây mưa, Tề Bạch hiếm khi còn thanh tỉnh, ghé vào trên người Đông Phương Bất Bại thở hổn hển nửa ngày, đột nhiên nhớ tới vấn đề vừa rồi Đông Phương Bất Bại còn chưa có trả lời, đưa tay chọc a chọc vai Đông Phương giáo chủ nói "vừa rồi ngươi còn chưa có trả lời ta, người kia ngươi có biết là ai không?"

Đông Phương Bất Bại suy nghĩ nửa ngày mới nhớ ra vấn đề của Tề Bạch, nhíu nhíu mày nói "hỏi hắn làm cái gì?"

"Đó là ai a? hắn vì sao lại đi theo ta?" Tề Bạch bám riết không tha hỏi, tuy rằng thân thể thực mệt, nhưng vừa nghĩ đến người nọ có thể là do Đông Phương Bất Bại phái đi theo dõi hắn liền thấy không thoải mái, trực tiếp hỏi Đông Phương Bất Bại cũng là muốn xem y sẽ trả lời như thế nào, hắn cảm thấy, Đông Phương Bất Bại kiêu ngạo như vậy sẽ không lừa hắn.

Đông Phương Bất Bại nhìn Tề Bạch mắt nhắm mắt mở mệt chết đi mà vẫn còn liên tiếp truy hỏi y, ánh mắt có điểm phức tạp, vỗ vỗ cánh tay hắn nói "hắn là Tần trưởng lão, ngươi trước ngủ đi, có gì ta giúp ngươi tra."

Tề Bạch ngửa đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, gật gật đầu, mái tóc xù cọ cọ trong lòng người ta, liền ngủ thiếp đi……

Đông Phương Bất Bại chờ Tề Bạch ngủ say, mới lặng lẽ đứng dậy đi đến thư phòng. Ám vệ đem hành tung

hai ngày nay của Tề Bạch ghi chép lại đem cấp Đông Phương Bất Bại, cuối cùng nói "tam đường chủ cùng chín vị trưởng lão đều đã lên núi để kịp tham gia đại hội. Chỉ có Cát trưởng lão tối hôm qua có việc quan trọng không thể tham gia đại hội, vội vàng xuống núi."

Hết chương 14……

15. Chương 15: Đại Hội

Lúc Tề Bạch tỉnh, hai nha hoàn đang chải đầu cho Đông Phương Bất Bại. Tựa hồ nghe thấy trên giường có động tĩnh, Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn thoáng qua, có y phục hoa lệ phụ trợ, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo như bạch ngọc, có vài phần lãnh, lại có vài phần diễm, dưới hàng lông mi thật dài, một đôi mắt như trân trâu đen trầm tĩnh, trong trẻo, khóe mắt hơi hơi xếch, lại có vài phần mị thái. Tề Bạch một thoáng có cảm giác bị điện giật, đem mặt rúc vào chăn cọ vài cái, còn cảm thấy mặt có điểm nóng.

"Làm sao vậy?" Tề Bạch ngẩng đầu, Đông Phương Bất Bại đứng ở bên giường, nha hoàn vừa nãy đã lui xuống.

"Sao lại mặc cái này?" Tề Bạch giơ tay sờ sờ ống tay áo Đông Phương Bất Bại, lành lạnh, vuốt thực thoải mái.

"Đại hội." Đông Phương Bất Bại hé miệng, phun ra hai chữ. Kỳ thật y không cần thiết phải giải thích sự việc trong giáo với Tề Bạch, nhất là hiện tại thân phận Tề Bạch còn chưa rõ ràng, tuy rằng mình đã phái người đi theo dõi, nhưng cho hắn biết càng ít càng tốt. Chính là giọng điệu Tề Bạch nói với y liên miên cằn nhằn, thật giống như hai người bằng hữu nói chuyện phiếm, tuy rằng cảm giác lạ lẫm, nhưng y rất thích, thường thường đầu óc chưa kịp phản ứng, miệng đã tự động trả lời rồi. Thật giống như y vốn không nên để Tề Bạch ngủ tại đây, chính là mỗi lần xong chuyện, Tề Bạch đều giống như con thỏ nhỏ rúc trong lòng y, y không nỡ đẩy ra, liền ôm hắn ngủ thẳng đến sáng.

"Nga." Tề Bạch ngáp một cái, phất tay "ngươi đi đi, ta còn muốn ngủ."

Đông Phương Bất Bại chớp chớp mắt, tâm nói lời này như thế nào nghe thấy không được tự nhiên, giống như bổn tọa muốn làm cái gì còn phải chờ ngươi phê chuẩn. Thấy Tề Bạch đã muốn rúc vào chăn, khó chịu đưa tay kéo chăn vứt xuống cuối giường.

"Ngươi làm cái gì a!" Tề Bạch chỉ cảm thấy trên người chợt lạnh, chăn không thấy, hắn tối hôm qua nhưng là cởi sạch sẽ, cuống cuống lấy cái gối đầu che đi. Đáng tiếc gối đầu nhỏ, Tề Bạch lại chắn gấp, từ góc độ của Đông Phương Bất Bại, nửa kín nửa hở…… giáo chủ đại nhân vẻ mặt thâm trầm không ít, thùy hạ mi mắt, thản nhiên nói "đứng lên, đi theo bổn tọa." Đông Phương Bất Bại vốn không muốn cho Tề Bạch đi, nhưng lời đã nói ra rồi cảm thấy vậy cũng không sao, vừa lúc cho hắn ra mắt, coi như cho mọi người thấy thái độ của mình đối Tề Bạch, đỡ cho một số tên không có nhãn lực đánh tới trên người Tề Bạch.

Tề Bạch bị y nhìn cả người rét run, ôm lấy gối đầu nói "ngươi gọi người lấy quần áo của ta vào đã." Đông Phương Bất Bại hôm qua thuần thục cởi sạch sẽ quần áo của hắn ném lên giường, sáng hôm sau tìm quần áo, thực là một chuyện thực xấu hổ.

Giáo chủ đại nhân nhíu mày, đây là ra lệnh cho bổn tọa sao? Bất quá thấy thời gian không còn nhiều lắm, cũng lười cùng hắn so đo, xoay người phân phó Y Lục đem quần áo vào.

Lúc đứng dậy khỏi giường chân có điểm nhuyễn, chủ yếu là do giáo chủ đại nhân rất không vừa, giữa trưa đã làm vài lần rồi, đến buổi tối hắn mới tỉnh lại, đang mơ mơ màng màng ăn cơm, chớp mắt đã bị giáo chủ ném lên giường. Thẳng đến buổi chiều từng chút tinh lực đều bị rút cạn mới cho hắn nghỉ ngơi. Nếu cứ tiếp tục như vậy, mạng nhỏ khó lưu a…… Tề Bạch nhu nhu eo, yên lặng nghĩ.

Đại hội của Nhật Nguyệt Thần Giáo có rất nhiều người đến dự, giáo chủ đích thân chủ trì, họp tại Thành Đức điện. Tham dự đều là lực lượng chủ chốt trong giáo. Bởi vì trong giáo đều là người võ lâm, bình thường đều đi khắp nơi thiên nam hải bắc, cho nên cũng không yêu cầu mỗi lần hội nghị đều phải đến, chính là dù đến hay không thì trước khi diễn ra hội nghị vẫn phải báo về giáo có xác nhận tham gia hay không. Đương nhiên Đoan Ngọ đại hội hàng năm nhất định phải đến, còn có nếu là giáo chủ tuyên bố triệu tập, cũng là tất đến.

Lần này đến đây có chín trưởng lão, ba vị đường chủ, xem như đông đủ. Lúc Tề Bạch theo Đông Phương Bất Bại vào Thành Đức điện, hai bên ánh mắt soi mói nghiên cứu làm lưng Tề Bạch phát lạnh.

Đông Phương Bất Bại đi lên bậc thang, ngồi vào ghế giáo chủ.

Bên dưới mọi người nhất tề quỳ xuống nói "Nhật Nguyệt Thần Giáo, thiên thu vạn tái, Đông Phương giáo chủ, nhất thống giang hồ."

Tề Bạch đứng trên bậc thang không biết làm gì, thấy phía sau nhất tề quỳ xuống, cũng quỳ theo, chính là khẩu hiệu kia như thế nào cũng không nói ra miệng được, mặt nghẹn đến đỏ bừng, nguyên lai thực sự có khẩu hiệu như vậy a.

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "đứng lên đi."

Người bên dưới đồng loạt đứng dậy, Tề Bạch cũng đứng lên, thấy phía sau có cây cột, lập tức lui lại hai bước, đứng ở bên cột, chắn tầm nhìn của người bên dưới.

Đông Phương Bất Bại liếc Tề Bạch một cái, không quan tâm hắn. Dưới kia đã muốn nhất nhất bắt đầu hội báo.

Một bên là phân tích hướng đi của bạch đạo, một bên là báo cáo mấy việc vặt xảy ra trong giáo.

Tề Bạch đứng ở trên nghe, nghĩ rằng Nhật Nguyệt Thần Giáo không hổ là đại ma giáo đối đầu với danh môn chính phái, quả nhiên vẫn là có chút thực lực.

Mắt thấy các trưởng lão đều đã báo cáo xong rồi, Đông Phương Bất Bại đang chuẩn bị phân phó tan họp, lại thấy một người tiến lên từng bước, khom người nói "thuộc hạ Quang Minh tả sứ Hướng Vấn Thiên, có việc yếu báo." Nói xong ngẩng đầu, một đôi mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Tề Bạch.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày "nói."

Hướng Vấn Thiên tiến lên từng bước, chỉ vào Tề Bạch đứng trên bậc thang, lớn tiếng hỏi "thuộc hạ muốn hỏi Tề công tử, hôm qua vì cớ gì khinh bạc thần giáo Thánh cô?" lời này vừa nói ra, cả điện đều ồ lên.

Tề Bạch cũng là cả kinh, mắt nhìn xuống dưới điện, có mấy đại hán trợn mắt nhìn mình. Đại hán ngày hôm trước đụng mặt cũng đang ở dưới điện, nếu không phải có Đông Phương Bất Bại ngồi trên điện, chỉ sợ sẽ lập tức xông lên giết mình. Hắn có chút hoảng sợ nhìn thoáng qua Đông Phương Bất Bại, vừa lúc Đông Phương Bất Bại cũng liếc qua, trong mắt như có ý trấn an, ý bảo hắn đừng nói gì, liền quay đầu đi, Tề Bạch lấy lại bình tĩnh, cảm thấy tốt hơn nhiều lắm, cũng cúi đầu nhìn xuống bên dưới.

Đông Phương Bất Bại quay đầu nhìn xuống điện, có kinh nghi bất định, có cúi đầu không nói, có tức sùi bọt mép…… cười cười không rõ ý tứ hàm súc hỏi Hướng Vấn Thiên "tả sứ nghe lời ấy ở nơi nào a?"

Hướng Vấn Thiên giận dữ nói "hôm qua ta trên đường đi gặp thánh cô, thấy nàng quần áo không chỉnh tề, cổ áo tay áo đều có chút tổn hại, lúc ấy e sợ làm Thánh cô bất ngờ, nên đã chất vấn hạ nhân. Nghe nói Tề công tử ngẫu ngộ Thánh cô, liền muốn vào rừng nói chuyện, hạ nhân đều bị sai đi lấy rượu lấy thức ăn, không nghĩ tới trở về đã thấy……"

Lời này vừa nói ra, người không biết chuyện nhưng không dám phát ngôn lung tung đều có sắc mặt giận dữ, một lão giả dáng người cao ráo tiến lên nói "giáo chủ, thằng nhãi này hủy hoại danh dự Thánh cô, việc này phải nghiêm trị không tha."

Đông Phương Bất Bại nghe xong Hướng Vấn Thiên nói, nhíu mày, trong lòng có chút hiểu được. Trong lời nói đều là nghe qua lời bọn hạ nhân, đến lúc đó chỉ cần nói là lo lắng Thánh cô, dưới tình thế cấp bách không biện tình hình cụ thể, có thể phủi sạch không còn một mảnh…… Nói vậy hắn chuyện này từ đầu đến cuối đều biết tường tận, nói không chừng là chính hắn xúi giục Nhậm Doanh Doanh…… Về phần nguyên nhân, Đông Phương Bất Bại bí hiểm cười cười, tâm nói ngươi nói hay như vậy, bản giáo chủ không nhất định không đồng ý. Nay làm ra thủ đoạn như vậy…… bổn tọa cùng ngươi chơi đùa……

Phía dưới Hướng Vấn Thiên chỉ cảm thấy lưng chợt lạnh, nghe Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "Đồng đường chủ đừng vội, Tề Bạch thân không võ công, mà Doanh Doanh học võ từ nhỏ, chỉ sợ có hiểu lầm. Sao không kêu Doanh Doanh đến kiểm chứng một chút?"

Vừa nói ra, Đông Phương Bất Bại nhìn người bên dưới, Đồng Bách Hùng nhíu nhíu mày, liếc Tề Bạch một cái, lui trở về, ánh mắt lại liếc Hướng Vấn Thiên vài lần, có loại thản nhiên hoài nghi. Đông Phương Bất Bại trong lòng âm thầm gật đầu, Đồng Bách Hùng tuy rằng nhìn thô, tâm lại tế (tinh tế, tế nhị), hơn nữa

hắn luôn là đối Hướng Vấn Thiên có chút đề phòng, nay phát giác sự tình khác thường, quả nhiên không hề xuất đầu. Còn lại mọi người phần lớn là nhân tinh, cũng đều biết có khác thường, nhưng vẫn thờ ơ lạnh nhạt. Chỉ có Tần trưởng lão, ánh mắt nhìn Tề Bạch vẫn là không tốt. Đông Phương Bất Bại thầm than, Tần trưởng lão này võ công không tệ, người cũng thành thật, cho nên mình mới đề bạt lên làm trưởng lão, chính là nay xem ra…… thật sự có chút thành thật quá.

Hướng Vấn Thiên liếc Đông Phương Bất Bại một cái, nhíu mày nói "Thánh cô dù sao cũng là nữ tử, lại đã trải qua sự tình kia, nay lại bảo Thánh cô đi lên đại điện thuyết minh, chỉ sợ không ổn. Thuộc hạ nghĩ, danh dự của Thánh cô là việc lớn, giết không tha."

Nghe được mấy chữ "giết không tha", Đông Phương Bất Bại ánh mắt mị mị, một cỗ tức giận trong lòng bốc lên, nếu hôm qua y không đến kịp lúc ngăn lại, chỉ sợ việc này sớm đã bị mọi người biết hết. Nhậm Doanh Doanh là con gái Nhậm Ngã Hành, giáo chúng đối nàng rất coi trọng. Chính mình nếu che chở Tề Bạch, sẽ làm người trong giáo đối hắn càng thêm phẫn hận, theo đó cũng đối mình bất mãn, thực sự là nước cờ hảo a.

Đông Phương Bất Bại ánh mắt lạnh vài phần, cười nói "này không ngại, vừa vặn lúc ấy bổn tọa cũng ở đó, có thể chắc chắn Doanh Doanh không bị tổn hại gì. Nay kêu nàng đến thuyết minh, chính là làm cho các vị trưởng lão rõ ràng hơn chân tướng sự thật thôi."

Hướng Vấn Thiên ánh mắt chợt lóe, khom người nói "nếu đã như vậy, Hướng Vấn Thiên tuân lệnh giáo chủ."

Không bao lâu Nhậm Doanh Doanh cước bộ nhẹ nhàng uyển chuyển bước vào, trước đối Đông Phương Bất Bại hơi hơi khom mình nói "Đông Phương thúc thúc."

Sau đó đối các vị trưởng lão trong điện hơi cúi đầu nói "các vị thúc thúc bá bá hảo."

Nói xong quay đầu cười nói "Đông Phương thúc thúc tìm Doanh Doanh tới làm gì vậy?"

Đông Phương Bất Bại liếc Hướng Vấn Thiên một cái nói "Doanh Doanh, Hướng tả sứ nói Tề Bạch mạo phạm ngươi, có việc này?"

Nhậm Doanh Doanh nhìn Đông Phương Bất Bại một cái, lại quay đầu liếc Hướng Vấn Thiên một cái, tròng mắt chuyển chuyển, cười nói "Tề đại ca là mạo phạm Doanh Doanh……"

Trong điện mọi người cả kinh, lại nghe Nhậm Doanh Doanh nói tiếp "hắn hôm qua cũng không chịu bồi Doanh Doanh ngoạn, Doanh Doanh sinh khí, không cẩn thận ngã, y phục đều bị rách. Này không phải mạo phạm Doanh Doanh sao? Đông Phương thúc thúc, ngươi đánh hắn bản tử đi." Lời này chẳng những làm sáng tỏ Tề Bạch không mạo phạm Nhậm Doanh Doanh, lại còn thuyết minh sự tình ngày hôm qua đều là do nàng hồ nháo tạo thành.

Nhậm Doanh Doanh cười hì hì nhìn Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại nhíu mày, lãnh ý trong

mắt dịu đi đôi chút, Hướng Vấn Thiên đứng bên cạnh cảm giác lãnh ý hơi giảm, cũng nhẹ nhàng thở ra. Hắn này cũng là đi một nước cờ hiểm, thứ nhất là muốn thử địa vị của Tề Bạch trong lòng Đông Phương Bất Bại, thứ hai…… cũng không nghĩ ngay lúc này chọc giận Đông Phương Bất Bại.

"Đều là hiểu lầm, bổn tọa an tâm, Doanh Doanh lui ra đi, không được hồ nháo." Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

Nhậm Doanh Doanh lại tiến lên từng bước, điềm nhiên nói "Đông Phương thúc thúc, Doanh Doanh còn có chuyện muốn nói."

———-

Hết chương 15……

16. Chương 16: Ngươi Sẽ Làm Gì?

Đông Phương Bất Bại cười cười, gật đầu ý bảo Nhậm Doanh Doanh nói.

"Đông Phương thúc thúc, Doanh Doanh mấy ngày trước nằm mơ, mơ thấy phụ thân." Nhậm Doanh Doanh ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại nghiêm túc nói, trong điện không khí ngưng trọng, phần lớn mọi người cúi đầu, cũng có vài người lo lắng nhìn Nhậm Doanh Doanh. Nhậm Ngã Hành chết, thủy chung là một việc không nên truy xét, vô luận là với Đông Phương Bất Bại hay với Nhậm Ngã Hành, chỉ sợ trong lòng đều có nghi ngờ, chính là cho dù là người của Nhậm Ngã Hành, giờ phút này vô luận làm cái gì, đều không phải thời cơ.

Đông Phương Bất Bại hứng thú cười rộ lên "nga? Nhậm giáo chủ đối ngươi nói cái gì?"

Nhậm Doanh Doanh bĩu môi nói "phụ thân mắng Doanh Doanh không ngoan, không hiểu chuyện. Nói Doanh Doanh thân là nữ nhi của hắn, là Thần giáo Thánh cô, hắn là nên hiểu chuyện chút." Nói xong nhìn thoáng qua mọi người phía sau "phụ thân nói Đông Phương thúc thúc cùng các vị bá bá thúc thúc đều là vì thần giáo mà đổ máu, Doanh Doanh không xứng làm Thần giáo Thánh cô."

Đông Phương Bất Bại chọn chọn mi, bất động thanh sắc nói "Doanh Doanh đã biết các vị trưởng lão vất vả, chứng minh ngươi đã trưởng thành, bổn tọa thật là vui mừng, về phần cái khác không cần quá mức tự trách." Y dừng một chút, nhìn xuống mọi người trong đại điện thần sắc khác nhau nói "bổn tọa lúc này tuyên bố, Doanh Doanh chẳng những là Nhật Nguyệt Thần Giáo Thánh cô, mà còn là giáo chủ tiếp theo của Nhật Nguyệt Thần Giáo." Lời này vừa nói ra, trong đại điện không khí nhất thời ngưng trọng, tất cả mọi người cúi đầu, ai cũng không biết Đông Phương Bất Bại lời này là nói thật hay nói đùa, chỉ có thể trầm mặc ứng đối.

Nhậm Doanh Doanh cả kinh mở to hai mắt nhìn, liếc nhanh về Hướng Vấn Thiên một cái, thấy hắn cũng

vẻ mặt kinh ngạc, giật mình, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, chỉ thấy y an nhàn ngồi trên giáo chủ tọa, thần sắc thản nhiên nhìn nàng, làm nàng có một loại cảm giác không chỗ nào che dấu.

"Doanh Doanh…… Doanh Doanh không được…… Doanh Doanh không được…… Doanh Doanh không làm nổi giáo chủ đâu……" Nhậm Doanh Doanh ấp a ấp úng nói, theo bản năng nhìn Hướng Vấn Thiên……

Lúc này Hướng Vấn Thiên đã muốn thu hồi kinh ngạc, liếc Nhậm Doanh Doanh một cái…….

Nhậm Doanh Doanh bối rối ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, có chút e dè.

Đông Phương Bất Bại lại cười nói "bổn tọa nói ngươi, thì chính là ngươi." Sau đó dừng một chút lại nói "Doanh Doanh, ngươi còn gì muốn nói với ta?"

"Doanh Doanh…… Doanh Doanh muốn xuống núi lịch lãm." Nhậm Doanh Doanh theo bản năng liếc Hướng Vấn Thiên một cái, nhếch miệng, giống như đồng ý vội vàng nói "Doanh Doanh nếu đã là Nhật Nguyệt Thần giáo Thánh cô, cũng muốn vì thần giáo dốc sức. Muốn giống như phụ thân cùng Đông Phương thúc thúc vậy, sớm ngày trưởng thành đủ tư cách Thánh cô."

Tề Bạch nghe đến lúc này, mới xem như xâu chuỗi tất cả sự kiện lại, Nhậm Doanh Doanh hãm hại hắn, là vì muốn xuống núi. Việc Nhậm Doanh Doanh xuống núi trong nguyên tác hắn không có ấn tượng gì, nhưng giờ phút này có thể hiểu được. Hắn biết Hướng Vấn Thiên là thân tín của Nhậm Ngã Hành, vẫn âm thầm tra nơi Nhậm Ngã Hành rơi xuống, hơn nữa cuối cùng thật sự là gã cũng tìm được. Hướng Vấn Thiên tìm Nhậm Ngã Hành, ngay tại trong giáo cũng có người của Nhậm Ngã Hành, nhưng gã được Đông Phương Bất Bại phân làm tả hữu, tất nhiên cùng Đông Phương Bất Bại có tiếp xúc. Tìm Nhậm Ngã Hành không thể không nói cũng có một phần là vì gã. Mà Nhậm Ngã Hành đến bây giờ trừ bỏ Đông Phương Bất Bại ra thì không có ai biết lão còn sống, Hướng Vấn Thiên càng không biết. Cho nên xúi giục Nhậm Doanh Doanh đối đầu Đông Phương Bất Bại là tất yếu, dù sao đối với phe Nhậm Ngã Hành mà nói, nếu Nhậm Ngã Hành không có, thì Nhậm Doanh Doanh mới là chính thống…… Nay Hướng Vấn Thiên vội vã đưa Nhậm Doanh Doanh xuống núi, chỉ sợ là cảm thấy Hắc Mộc Nhai là địa bàn của Đông Phương Bất Bại, nếu muốn Nhậm Doanh Doanh hoàn toàn đứng ở bên mình, gã càng phải lấy được nhiều sự tin cậy của Nhậm Doanh Doanh đi……

Nếu một màn ngày hôm qua không bị Đông Phương Bất Bại xen vào, chỉ sợ Hướng Vấn Thiên đã sớm giết hắn, sau đó thừa dịp Đông Phương Bất Bại bế quan mang theo Nhậm Doanh Doanh xuống núi, còn có thể truyền tin "nam sủng của giáo chủ khinh bạc Thánh nữ, Thánh nữ phẫn xuống núi." Đến lúc đó Đông Phương Bất Bại mất đi tín nhiệm của giáo chúng. Hơn nữa cho dù Hướng Vấn Thiên không giết hắn, Đông Phương Bất Bại vì ổn định giáo chúng, cũng sẽ giết hắn…… Tề Bạch rùng mình một cái, trên người toát ra một thân mồ hôi lạnh, may là hôm qua Đông Phương Bất Bại đến đúng lúc……

Tề Bạch bình phục tâm tình, trong đầu lại nhanh chóng nghĩ, rất nhiều tình tiết trong Tiếu Ngạo Giang Hồ hắn đều không nhớ rõ, nhưng hắn còn nhớ sau khi Nhậm Doanh Doanh xuống núi sẽ gặp Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung cùng Hướng Vấn Thiên cứu Nhậm Ngã Hành ra, cuối cùng bọn họ bốn người tới giết Đông Phương Bất Bại. Tuy rằng không biết ngăn cản Nhậm Doanh Doanh xuống núi sẽ có kết quả gì, nhưng hắn theo bản năng cảm thấy, không thể để cho Nhậm Doanh Doanh xuống núi, nghĩ vậy, vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại nhìn lướt qua mọi người trong điện, thản nhiên nói "để Doanh Doanh xuống núi lịch lãm, các ngươi thấy thế nào?"

Dưới điện một mảnh trầm tĩnh, nay hai người trong lời nói đều quá mức nguy hiểm, ai cũng không dám tùy tiện phát biểu ý kiến. Đồng Bách Hùng đột nhiên tiến lên từng bước nói "thuộc hạ cảm thấy không ổn, người giang hồ đối Thần giáo ta có nhiều hiểu lầm, Thánh cô tùy tiện xuống núi, quá mức nguy hiểm."

Sau đó có mấy người lục tục đi lên, đều phụ họa Đồng Bách Hùng.

Nhậm Doanh Doanh nghiêng người, nhìn vẻ mặt các vị trưởng lão, lăng một lúc, đột nhiên nói "Doanh Doanh cũng là Thần giáo Thánh cô, tự nhiên không làm mất uy danh Thần giáo. Nếu bởi vì giang hồ hiểm ác mà rụt đầu không dám ra, thế chẳng phải uổng công sinh thành của phụ thân, uổng công dưỡng dục của Đông Phương thúc thúc? Doanh Doanh không sợ!"

Hướng Vấn Thiên tiến lên từng bước nói "Nhật Nguyệt Thần giáo tả sứ Hướng Vấn Thiên, nguyện bảo hộ Thánh cô xuống núi lịch lãm, nếu Thánh cô xảy ra chuyện gì, nguyện lấy chết tạ tội."

Đông Phương Bất Bại nhìn Nhậm Doanh Doanh, ôn nhu hỏi "Doanh Doanh, ngươi chắc chắn muốn xuống núi sao?"

Nhậm Doanh Doanh liếc Đông Phương Bất Bại một cái, lại cúi đầu liếc Hướng Vấn Thiên, nói "Doanh Doanh quyết định, muốn xuống núi." Trong giọng nói lại thiếu vài phần kiên định, Đông Phương Bất Bại nghe rõ ràng, thản nhiên cười cười. Dư quang lại thấy Tề Bạch đứng một bên nhìn y, trên mặt lộ vẻ lo âu.

Y hứng thú sờ cằm, đột nhiên quay đầu hỏi "Tề Bạch, ngươi có gì muốn nói với bổn tọa sao?"

Tề Bạch đột nhiên bị gọi tên không khỏi sửng sốt, theo bản năng hổn hển trừng cái người đang nhàn nhã vẻ mặt tràn đầy hứng thú ngồi ở kia, tâm nói ta thật sự là ngu ngốc mới lo lắng cho con người này.

Đông Phương Bất Bại bị Tề Bạch trừng, theo bản năng có chút chột dạ, nghĩ rằng bổn tọa thật sự rất chờ mong ngươi muốn nói cái gì mà. Nghĩ nghĩ lại cảm thấy, bổn tọa là Đông Phương Bất Bại, dựa vào cái gì mà bổn tọa phải chột dạ, Nghĩ đến đây, mày nhíu lại, nói "bổn tọa là đang hỏi ngươi, nói mau."

Người trong đại điện nháy mắt có loại ảo giác, sao lại cảm thấy mấy lời này của giáo chủ đại nhân có gì đó không đúng, giống như làm nũng…… nháy mắt một trận ác hàn, nghĩ nghĩ, chắc không phải đâu…… nhất định là ảo giác……

Tề Bạch hung tợn trừng Đông Phương Bất Bại một cái, chính là ánh mắt mọi người trong đại điện đều tập trung trên người hắn, hắn đành phải đứng ra nói "tại hạ tuy rằng không phải người trong Thần giáo cũng cảm thấy Doanh Doanh cô nương xuống núi là không ổn…… thứ nhất cũng như Đồng trưởng lão đã nói, giang hồ quá mức nguy hiểm……"

Hướng Vấn Thiên âm thầm nhíu mày, lập tức tiến lên từng bước nói "Tề công tử chẳng lẽ cảm thấy người trong Thần giáo ta đều là nhu nhược vô tích sự? Có Hướng Vấn Thiên ta đây, tuyệt đối sẽ không để ai hãm hại Thánh cô!"

Tề Bạch nhìn Hướng Vấn Thiên vẻ mặt kích động, cười cười nói "tại hạ không có ý này, Hướng tả sứ còn chưa nghe tại hạ nói xong."

"Hừ, ngươi muốn nói gì thì nói, người của Thần giáo ta, không có loại nhu nhược! sẽ không vì ngươi nói có mấy câu mà đem lá gan vứt cho chó ăn." Hướng Vấn Thiên hừ lạnh một tiếng, lui về chỗ.

Tề Bạch không thèm để ý cười cười, nói tiếp "tục ngữ có câu, thiên kim chi tử, tọa bất thùy đường(1). Nay Doanh Doanh cô nương thân là Thánh cô, lại là giáo chủ tương lai, tự nhiên là đại biểu toàn bộ thần giáo. Đối Doanh Doanh cô nương bất kính, đó chính là cho Nhật Nguyệt thần giáo một cái tát, Nhật Nguyệt thần giáo tất nhiên là phải bằng mọi cách đòi lại mặt mũi. Nếu là bất kính, vậy thì đơn giản……" Tề Bạch liếc nhìn mọi người dưới điện một cái "nếu là so với bất kính càng nghiêm trọng hơn? Đến lúc đó cho dù có báo thù, cũng vô pháp vãn hồi thì tính sao?"

Thấy Hướng Vấn Thiên giống như là muốn nói, đột nhiên đề cao thanh âm "tại hạ biết trong điện này đều là hào kiệt, tất nhiên không có loại tham sống sợ chết, chính là……" Hắn thanh âm nhu hòa xuống, nhìn Nhậm Doanh Doanh nói "Doanh Doanh cô nương, bổn ý của ngươi là muốn tốt cho thần giáo, tình cảnh như vậy là ngươi muốn thấy sao? Tại hạ cảm thấy nếu vào đúng lúc, làm đúng chuyện, không để ý ánh mắt nghi kỵ của người khác, mới chân chính là người dũng cảm. Nay Doanh Doanh tiểu thư còn nhỏ, võ công còn chưa đại thành, làm gì đã vội vã đi lịch lãm? Phải biết rằng cho dù là hùng ưng, cũng phải kiên nhẫn chờ đến khi đủ lông đủ cánh…… mới có thể tung cánh bay lên! Doanh Doanh tiểu thư, ngươi thấy sao?"

Đông Phương giáo chủ ngồi trên điện, trong mắt hiện lên ý cười, đường nét khuôn mặt dường như bởi vì ý cười ấy mà nhu hòa đi rất nhiều.

Nhậm Doanh Doanh nhìn Tề Bạch, ánh mắt lóe lóe, hé miệng nói "là Doanh Doanh lo lắng không chu toàn."

Hướng Vấn Thiên đứng bên cạnh nắm chặt nắm tay, lại chậm rãi trầm tĩnh lại, hơi hơi ngẩng đầu, âm lãnh liếc Tề Bạch một cái, lại nghe thấy thanh âm thản nhiên của Đông Phương Bất Bại truyền đến "Hướng tả sứ, Doanh Doanh tuổi còn nhỏ, nàng lo lắng không chu toàn, bổn tọa không trách nàng. Về phần ngươi……"

"Đông Phương thúc thúc……" Nhậm Doanh Doanh kích động hô.

Đông Phương Bất Bại nhìn nàng một cái, nói tiếp "bổn tọa tin tưởng ngươi đối Doanh Doanh cũng là có ý tốt, cho nên…… cũng không trách phạt ngươi. Chính là ngươi thân là tả sứ, sau này lại là người phụ tá Doanh Doanh, lỗ mãng như thế, thật sự là tối kỵ. Bổn tọa hy vọng ngươi có thể dạy bảo Doanh Doanh sớm một năm, chú ý mọi chuyện, đồng thời cũng bảo hộ an nguy Doanh Doanh. Đông Phương Bất Bại cười rất là chính khí lăng nhiên "bổn tọa hy vọng ngươi có thể hiểu được, tuy rằng Doanh Doanh tuổi còn nhỏ, tuy rằng nàng cần phải có người dạy bảo, chính là vô luận làm sư phụ hay làm thuộc hạ, ngươi cũng phải làm cho nàng hiểu rõ đạo lý, mà không được bắt nàng làm cái gì, ngươi hiểu không?"

Đông Phương Bất Bại nói xong, Nhậm Doanh Doanh cả người chấn động, thần sắc phức tạp liếc Hướng Vấn Thiên một cái.

Hướng Vấn Thiên từ lúc Đông Phương Bất Bại nói đến một nửa thần sắc đã tái nhợt, liền quỳ xuống nói "thuộc hạ không dám, thuộc hạ chính là nhất thời tình thế cấp bách, đối giáo chủ cùng thánh cô tuyệt đối không hề có ý xấu, mong giáo chủ nắm rõ."

Đông Phương Bất Bại quay đầu liếc Tề Bạch một cái, ý bảo hắn đi theo mình, sau đó thản nhiên nói "đều lui xuống đi." Nói xong đã đứng dậy, mang theo Tề Bạch, thản nhiên bước đi trước thần sắc phức tạp của mọi người.

Đông Phương Bất Bại dẫn Tề Bạch đi thẳng đến thư phòng, trước mặt Tề Bạch ra lệnh: bắt đầu từ hôm nay, giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của Nhậm Doanh Doanh cùng Hướng Vấn Thiên, nhất định phải cẩn thận không được để bọn họ phát hiện, hơn nữa nhất cử nhất động đều phải báo cáo.

Phân phó xong, phất tay cho người lui, sau đó cười nhìn Tề Bạch nói "lại đây."

Tề Bạch thở phì phì quay mặt đi không để ý đến y, giáo chủ đại nhân kéo người đến trước mặt mình, thân thủ sờ sờ mái tóc thật dài của Tề Bạch, cúi đầu nói "dục muốn lấy chi, tất trước cùng chi…… Tề Bạch ngươi muốn cái gì?"

Tề Bạch cúi đầu, đón nhận ánh mắt lạnh nhạt của Đông Phương Bất Bại, lại đột nhiên có loại cảm giác, có lẽ đây là lần đầu tiên Đông Phương Bất Bại ăn nói khép nép mang theo khẩn cầu như vậy. Hắn đột nhiên cảm thấy trong lòng ê ẩm, yết hầu nhanh phát đau, hắn nghĩ nghĩ, còn nghiêm túc hỏi "nếu là ngày hôm qua ngươi không ở đó, hôm nay lúc Hướng Vấn Thiên chất vấn ta, ngươi sẽ làm sao?"

Chú thích: Thiên kim chi tử, tọa bất thùy đường: thành ngữ trích trong "Sử ký" của Tư Mã Thiên thời Tây Hán – nghĩa đen: người có thân thể đáng giá ngàn vàng, không ngồi dưới hiên nhà – nghĩa bóng: thân thể của người có tiền thì cực kỳ đáng quý.↑

Hết chương 16……

17. Chương 17: Dương Liên Đình Gặp Nạn

Đối với vấn đề của Tề Bạch, Đông Phương Bất Bại chỉ thản nhiên nói "Hướng Vấn Thiên còn không có tư cách thỏa hiệp cùng bổn tọa." Không nói đến y đã phái bốn thị vệ bên người Tề Bạch đảm bảo sẽ không để

xảy ra chuyện gì đến mức không thể vãn hồi, cho dù sự tình thực nghiêm trọng, nếu y ngay cả thứ mình muốn cũng không bảo vệ được, y còn là Đông Phương Bất Bại sao?

Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn Tề Bạch, lại hỏi "còn ngươi, có muốn cái gì không?" cái này y vốn không cần hỏi, cũng như y cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ hỏi qua Dương Liên Đình. Y chính là cảm thấy nên cấp cho, giống như một cuộc giao dịch, ta cho ngươi cái ngươi cảm thấy đáng giá, ngươi cho ta cái ta cần. Y vốn cũng không định hỏi Tề Bạch, y thậm chí đã chuẩn bị thứ thích hợp cấp cho Tề Bạch.

Nhưng vừa rồi y lại có loại dự cảm, Tề Bạch dường như còn quan trọng với y hơn cả tưởng tượng. Liền tỷ như thực tùy ý cùng Tề Bạch nói chuyện phiếm, tỷ như ngủ cùng một giường, tỷ như muốn thuộc hạ nhận thức Tề Bạch, tỷ như bọn họ trong lúc làm chuyện đó, không giống như một loại nhu cầu, trước khi y kịp nhận ra thì đã trầm mê trong đó, hơn nữa còn không muốn thoát ra. Mà về phương diện khác, lai lịch của Tề Bạch, những hành động kỳ lạ cùng kháng cự đối với y đều làm cho y tâm sinh mê hoặc, lại âm thầm cảnh giác. Dù sao nam nhân yêu nhau là cấm kỵ, huống chi y thân thể còn không trọn vẹn…… Dương Liên Đình là vì quyền thế phú quý, vậy còn Tề Bạch? Hắn muốn cái gì? Vì sao lại dễ dàng chấp nhận y như vậy?

"Dục muốn lấy chi, tất trước cùng chi." Y dùng loại phương thức này phá vỡ kết minh yếu ớt của Nhậm Doanh Doanh cùng Hướng Vấn Thiên. Nhìn hai ngươi kia dưới mí mắt y hợp tác khăng khít đến nghi kỵ lẫn nhau, bất quá ngắn ngủi chí mấy câu nói. Y đột nhiên có chút sợ hãi…… y nghĩ, mọi khi Tề Bạch hôn liền biến y thành toàn thân ôn nhu, mỏi mệt liền ngoan ngoãn nằm trong lòng y, bình thường cùng hắn nói chuyện phiếm rồi lại liên miên cằn nhằn nhưng tỏ ra vô cùng thân thiết…… chút ôn nhu này, đến tột cùng là vì cái gì? Y không biết chính mình có nguyện ý hay không cấp, cấp cái gì thì tốt……

Tề Bạch có chút đỏ mặt, đối với Đông Phương Bất Bại, hắn tuy rằng có loại thản nhiên sợ hãi, có lẽ còn có chút thích mặc dù chưa đến mức yêu, dù sao đối với người hiện đại mà nói, lên giường cũng không có quá nhiều ý nghĩa. Nhưng hắn quả thật tín nhiệm y, loại tín nhiệm này, không phải trực giác tình yêu, mà bởi vì hiểu biết cùng yêu thích Đông Phương Bất Bại con người này mà sinh tín nhiệm. Hắn tin tưởng Đông Phương Bất Bại không có cái gì cần phải lừa hắn, cho nên vừa rồi trên điện Thành Đức, lúc Hướng Vấn Thiên khí thế bức nhân, chính là nhờ có một ánh mắt của Đông Phương Bất Bại, làm cho lòng hắn an tĩnh xuống. Hiện tại tuy rằng Đông Phương Bất Bại không có trực tiếp trả lời, nhưng ý tứ đã muốn hiểu được, cho dù sự tình thực sự không xong, cũng muốn che chở hắn…… Tề Bạch trong lòng ngọt ngào, lại nghe Đông Phương Bất Bại còn nghiêm túc hỏi "dục muốn lấy chi, tất trước cùng chi. Ngươi muốn cái gì?" trong lời nói còn lộ ra ý tứ khẩn cầu, có cảm giác, giống như muốn thông báo với hắn…… hắn có thể hiểu Đông Phương Bất Bại là muốn trao đổi với hắn, cho nên mới hỏi hắn muốn cái gì…… đương nhiên loại trao đổi này không chỉ là trên giường đi, là muốn lấy tâm hắn sao? Kỳ thật Đông Phương Bất Bại cứ như vậy cũng rất tốt……

Không thể không nói đây là một sự hiểu lầm vô cùng xinh đẹp, đối với Đông Phương Bất Bại mà nói, y cảm thấy Tề Bạch nhận y quá dễ dàng, làm cho y cảm giác không an toàn, hơn nữa Tề Bạch lai lịch không rõ, tự nhiên hoài nghi Tề Bạch có mục đích khác, câu hỏi như vậy cũng có ý là vô luận ngươi muốn cái gì cứ nói ra, ta đều có thể thỏa hiệp. Nhưng đối với Tề Bạch mà nói, hắn là xuyên đến, cùng Đông Phương Bất Bại bất quá là theo bản năng làm theo boss thôi, cho dù xxoo cũng là hắn nằm trên, tuy rằng lượng vận động có chút lớn, nhưng tóm lại vẫn là thỏa mãn. Hắn không cảm thấy mình đã cho Đông Phương Bất Bại cái gì, tự nhiên cho rằng Đông Phương Bất Bại là muốn hắn tặng cái gì đó, nên mới giả vờ hỏi hắn muốn cái gì……

Tề Bạch ngượng ngùng liếc Đông Phương Bất Bại, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, còn ngẩng đầu nhìn hắn…… tim đập nhanh quá a…… hắn sờ sờ mũi, mắt liếc trái lại liếc phải, cẩn trọng nói "ngươi hỏi ta muốn cái gì,

chi bằng ngươi nói luôn ngươi muốn cái gì đi……" Tề Bạch có chút lòng dạ hẹp hòi, nếu Đông Phương Bất Bại thật sự thích hắn, hắn muốn mình phải là người duy nhất, nếu không được là người duy nhất thì cũng phải loại bỏ Dương Liên Đình…… dù sao hắn hai ngày nay vẫn vì nhớ đến trong nguyên tác Đông Phương Bất Bại vì Dương Liên Đình mà chết mà buồn bực…… cho nên yêu cầu nhất định không thể tùy ý nói, họa ở mồm mà ra!

"Cái gì?" Đông Phương Bất Bại sửng sốt, Tề Bạch tà liếc y một cái, nhìn nóc nhà nói "ngươi cũng phải nói ngươi muốn cái gì mới công bằng đi, vạn nhất ta thực phúc hậu muốn ít thứ, đến lúc đó ngươi liền công phu sư tử ngoạm, ta liền mệt……" Đông Phương Bất Bại nhìn tai Tề Bạch dưới mắt thường nhìn thấy được trở nên đỏ rực, đột nhiên hiểu được, khóe miệng không tự giác nhếch lên, đưa tay câu cổ Tề Bạch, ngăn cái miệng khả ái kia lại.

Tề Bạch e e thẹn thẹn từ chối một chút, liền ôm cổ giáo chủ đại nhân cùng nhau nỗ lực, tốt xấu gì mình cũng là người nằm trên, loại chuyện này nên là mình chủ động…… chính là hôn khoảng một phút đồng hồ, hắn có điểm khó thở, giáo chủ đại nhân lại hôn đến nghiện, gắt gao bám lấy, Tề Bạch lập tức từ kích động biến thành bi đát, cuối cùng phải dùng đến cả tứ chi đẩy giáo chủ đại nhân vài lần mới thoát ra. Thở hổn hển nửa ngày mới bình phục lại hô hấp, thật mất mặt, đã thế ngẩng đầu lên lại nhìn thấy giáo chủ đại nhân mặt không đỏ khí không suyễn ngồi trên giường nhìn mình, khóe miệng cong cong, một bộ vui sướng khi người gặp họa. Tề Bạch lấy hết can đảm, a ô cắn cho giáo chủ một ngụm.

Đông Phương Bất Bại cúi đầu nhìn dấu răng trên xương quai xanh của mình nhíu mày, người này hai ngày trước thấy mình còn sợ tới mức phát run, bây giờ đã dám cắn người, lá gan lớn cũng thật mau……

Tề Bạch cắn xong, nhả ra, thấy xương quai xanh của giáo chủ đại nhân sáng bóng, còn dính nước miếng của mình, có điểm ngượng ngùng, lại sáp qua liếm liếm, sau đó không ngoài dự đoán lại bị giáo chủ đại nhân ôm lấy lại hít thở không thông một hồi……

Tề Bạch thở phì phò chọc chọc Đông Phương Bất Bại "ngươi nói mau, ngươi rốt cuộc muốn cái gì, ngươi nói rồi ta nói……" yêu cầu của hắn còn nghẹn trong bụng không nói ra thì không thoải mái, nói muốn hay không làm cái thủ tục kết giao, tỷ như Tề Bạch tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, nếu phát hiện Tề Bạch phạm sai lầm, nhất định là giáo chủ đại nhân lầm linh tinh……

Đông Phương Bất Bại ánh mắt thâm trầm sờ sờ đôi môi hồng nhuận của Tề Bạch, khóe miệng câu lên nói "bổn tọa hiện tại không muốn hỏi……"

Tề Bạch giận dữ, tâm nói đùa ta sao, lại cắn cho một ngụm.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa, Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày, ôm Tề Bạch không hờn giận nói "có chuyện gì?"

Ngoài cửa truyền đến thanh âm thị vệ "khởi bẩm giáo chủ, Dương tổng quản ở Hàng Châu gặp nạn, bị thương nghiêm trọng."

Nhậm Doanh Doanh trở lại viện tử của mình, miễn cưỡng tựa trên ghế nằm ngẩn người. Vừa mới ngồi xuống, nha hoàn Tiểu Thúy bên người liền bưng trà cùng điểm tâm đến.

"Thánh cô, giáo chủ kêu người qua, có chuyện gì vậy?" Tiểu Thúy hạ giọng hỏi. Nàng là nha hoàn hầu hạ Nhậm Doanh Doanh từ nhỏ, quan hệ cùng Nhậm Doanh Doanh có chút thân thiết. Nhậm Doanh Doanh hai năm nay tính tình càng ngày càng không tốt, tiểu nha hoàn trong viện không cẩn thận chút là sẽ có tao ương, chỉ có Tiểu Thúy coi như cấp vài phần mặt mũi, sẽ không một câu không đúng liền phạt người.

"Không có gì, chính là nói với Đông Phương thúc thúc ta muốn xuống núi, Đông Phương thúc thúc không cho." Nhậm Doanh Doanh nghịch ngọc bội đeo bên hông mình, không chút để ý nói.

"Thánh cô sao lại muốn xuống núi" Tiểu Thúy kinh hãi. Nhậm Doanh Doanh tuy rằng cùng Hướng Vấn Thiên có liên hệ, nhưng bọn họ dù sao một người là nữ nhi của giáo chủ tiền nhiệm, một người là tâm phúc tiền giáo chủ, tự nhiên không dám quang minh chính đại liên hệ, đều là vụng trộm trao đổi tin tức, chính là nha hoàn bên người cũng không biết.

Nhậm Doanh Doanh thùy hạ ánh mắt, thản nhiên nói "chính là cảm thấy trên núi chán, muốn xuống núi nhìn xem."

Tiểu Thúy ánh mắt ngưng trọng, trái phải nhìn nhìn, mới thấp giọng nói "thánh cô nghe nô tỳ nói một câu."

Nhậm Doanh Doanh kỳ quái liếc Tiểu Thúy một cái, không để tâm gật gật đầu nói "ngươi nói đi."

"Thánh cô nay không thể xuống núi." Tiểu Thúy nói "nô tỳ đại nghịch bất đạo, lúc trước Nhậm giáo chủ làm việc không minh bạch. Đông Phương giáo chủ không thể không phòng a, nay tiểu thư võ công yếu, còn không có năng lực tự bảo vệ mình, tùy tiện xuống núi chẳng phải làm cho người ta có cơ hội? Mà Hắc Mộc Nhai thủ vệ sâm nghiêm, tiểu thư nếu ở trong này xảy ra chuyện gì, cho dù hắn có năng lực cỡ nào cũng không thể chống lại miệng lưỡi giáo chúng, hiện tại chỉ có Hắc Mộc nhai mới là nơi an toàn nhất a."

Nhậm Doanh Doanh liếc Tiểu Thúy một cái, ánh mắt chớp động, cuối cùng lại lạnh lùng nói "Đông Phương thúc thúc đối đãi ta như thân sinh, niệm tình ngươi tù nhỏ hầu hạ ta, lời này ta coi như chưa từng nghe qua, ngươi về sau vạn lần không được nhắc lại."

Tiểu Thúy bùm một tiếng quỳ xuống nói "tính mạng nô tỳ không quan trọng, chỉ mong thánh cô cân nhắc, không thể chủ quan."

"Ngươi đứng lên đi." Nhậm Doanh Doanh nhìn Tiểu Thúy một hồi, mới thản nhiên nói.

"Dạ." Tiểu Thúy đứng lên, lo lắng liếc Nhậm Doanh Doanh một cái, đang muốn lui ra, lại bị Nhậm Doanh Doanh gọi trở lại.

“Ta một mình ngồi đây cũng buồn, chi bằng ngươi bồi ta đi.” Nhậm Doanh Doanh đổi tư thế ngồi, vừa khéo đưa lưng về phía Tiểu Thúy, mắt nhìn về chén trà men xanh trên bàn, mặt nước hiện lên bộ dáng Tiểu Thúy, vẫn là dáng vẻ lo lắng.

Nhậm Doanh Doanh trong lòng hiểu rõ, lại giống như nói chuyện phiếm mở miệng nói “hôm nay ta nói muốn xuống núi, Hướng thúc thúc nói muốn bảo hộ ta. Nhưng vẫn là bị Đông Phương thúc thúc bác bỏ, các trưởng lão cũng thật đáng giận, một đám đều nói ta xuống núi không tốt.”

Tiểu Thúy nhìn Nhậm Doanh Doanh, vẻ mặt ưu tư, có lẽ là vừa rồi bị Nhậm Doanh Doanh trách cứ, bộ dáng muốn nói ra suy nghĩ của mình nhưng lại không dám nói.

“Ta trách ngươi một câu mà ngươi cũng giận ta sao?” Nhậm Doanh Doanh đô đô miệng, ánh mắt oán trách liếc Tiểu Thúy một cái.

Tiểu Thúy do dự một lúc, chần chờ mở miệng nói “nô tỳ cũng không hiểu cái gì, chính là nói lung tung thôi, tiểu thư nghe một chút đi.”

“Yên tâm, ngươi nghĩ gì thì nói cái đó, nếu nói sai, ta chỉ chê cười một chút, không trách ngươi.” Nhậm Doanh Doanh nói.

“Hướng tả sứ có thể tin, nhưng nô tỳ cảm thấy, cùng hắn một chỗ có vẻ nguy hiểm.” Tiểu Thúy sắp xếp lại suy nghĩ nói “Lúc Nhậm giáo chủ vẫn còn, Hướng tả sứ cùng Đông Phương giáo chủ vẫn bất hòa…… Nay Hướng tả sứ trong giáo uy danh không bằng trước đây, nô tỳ lo lắng…… lo lắng Hướng tả sứ có tâm tư khác, đến lúc đó Thánh cô nếu cùng hắn một chỗ, chỉ sợ trở thành một tấm bia đỡ…… thủ đoạn của Đông Phương giáo chủ……”

Nhậm Doanh Doanh thoáng run lên, oán trách xoay người nhìn Tiểu Thúy nói “ngươi xem lại đi, Đông Phương thúc thúc với Hướng thúc thúc đối Doanh Doanh đều là tốt lắm, vào miệng ngươi đều thành người xấu cả, ta lần này nếu tha cho ngươi sẽ làm người ta chê cười, về sau cấm nói bậy.”

Ps: mọi người đều nói Tề Bạch là nhược công, tại hạ giải thích một chút…… bởi vì ta cảm thấy Đông Phương Bất Bại rất mạnh, hơn nữa không có mẫu thân, cho nên Tề Bạch nhu nhược một chút mới hài hòa. Hơn nữa Tề Bạch thân là nhị lưu tiểu ngôi sao, chứng minh hắn là phi thường khéo đưa đẩy. Người như vậy vốn là khi quan hệ với người khác, sẽ không lấy cứng đối cứng. Lại nói lúc này Tề Bạch đối Đông Phương Bất Bại chính là thích và cũng có chút yêu, hoặc là thân là một người xuyên qua, cũng quen làm theo tình tiết câu chuyện. Đợi cho đến khi hắn yêu sâu đậm, hắn sẽ muốn bảo hộ Đông Phương Bất Bại, sẽ đứng ra lúc Đông Phương Bất Bại cần hắn, sẽ thay đổi vận mệnh Đông Phương Bất Bại. Cho nên Tề Bạch chỉ trở nên mạnh mẽ lúc hắn đối mặt với sự lựa chọn hay niềm kiên trì đối tình yêu. Hơn nữa trong truyện cũng thể hiện, Tề Bạch vẫn là có một chút nhanh trí cùng tài ăn nói, đương nhiên trừ lần đó ra, hắn cũng chỉ là một tiểu nhược công không có võ công mà thôi.

trên đây là lời tác giả nhé.

———-

Hết chương 17……

18. Chương 18: Nhân Danh Ánh Trăng, Cắn Chết Ngươi

Ăn cơm trưa, Đồng Bách Hùng chờ các vị trưởng lão đến cầu kiến, tuy rằng buổi sáng đều tham dự đại hội, nhưng dù sao có một vài việc vẫn là không thể nói trực tiếp trong đại hội. Lúc Đông Phương Bất Bại bảo Tề Bạch đi theo, đến cửa sau, Tề Bạch chỉ thấy ánh mắt mấy vị trưởng lão nhìn hắn không chút thiện cảm. Tề Bạch vừa nghĩ liền hiểu được, chính mình là một người không rõ lai lịch, tham dự quá nhiều sự việc trong giáo sẽ làm cho người ta không yên tâm. Dù sao hắn cũng không muốn làm gì làm cho Đông Phương Bất Bại cùng thuộc hạ của y sinh ra bất đồng đâu.

Tề Bạch túm túm tay áo Đông Phương Bất Bại, cười nói "ta muốn ngủ một lát."

Đông Phương Bất Bại tự nhiên là hiểu được chuyện gì xảy ra, nhìn Tề Bạch vài lần, thấy hắn không có gì không thoải mái, mới gật gật đầu nói "đi đi."

Thấy Tề Bạch vào phòng, Đông Phương Bất Bại quay đầu, ánh mắt mang theo cảnh cáo liếc mấy vị trưởng lão một cái, mới hướng thư phòng đi đến. Tuy rằng y cũng hiểu được để Tề Bạch cách xa giáo vụ một chút thì tốt hơn, nhưng nghĩ đến nếu để Tề Bạch chịu ủy khuất, vẫn là không thoái mái.

Các vị trưởng lão câm như hến đi theo phía sau, trong lòng giống như kinh đào hải lãng (1). Bọn họ tận hôm qua mới trở về, chỉ nghe nói trên Hắc Mộc nhai gần đây có một vì Tề công tử lai lịch không rõ, rất được giáo chủ sủng ái. Nhưng cũng mặc kệ, Đông Phương Bất Bại lãnh tình lãnh tính, sủng ái như thế nào thì cũng có mức độ. Bất quá thì lại thêm một Dương Liên Đình nữa thôi, nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi của giáo chủ, quan hệ so với tưởng tượng của bọn họ còn sâu sắc hơn nhiều. Không khỏi đều nhăn mày, Tề Bạch này rốt cuộc là lai lịch như thế nào.

Tề Bạch quấn chăn nằm trên giường, lại nghĩ tới tình cảnh buổi sáng mình cùng Đông Phương Bất Bại trong thư phòng, chỉ cảm thấy tai nóng lên, kia xem như thông báo trong lòng lật đi lật lại cân nhắc mấy lần, hung hăng tốn hơi thừa lời, đại ma đầu, nói chuyện không rõ ràng, làm cho người ta vội muốn chết. Bất quá những lời này, nghĩ như thế nào đều thấy ái muội…… Tề Bạch trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, trong lòng có chút thích, lại có chút bất an.

Thích thì không cần phải nói rồi, bất an chủ yếu là bởi vì Dương Liên Đình. Từ sau khi hắn cùng Đông Phương Bất Bại một chỗ, hắn cũng ít khi nhớ tới Dương Liên Đình, giống như cố ý quên đi sự tồn tại của người này. Nhưng Tề Bạch biết, mình thực ra rất để ý Dương Liên Đình. Trước kia không nghĩ là không dám nghĩ, hiện tại vẫn là không dám nghĩ đến, cũng không thể không nghĩ đến. Nếu thế giới này cùng trong nguyên tác giống nhau, như vậy cuối cùng Đông Phương Bất Bại sẽ yêu Dương Liên Đình yêu đến có thể chết vì gã. Nay mình xuyên đến đây, cũng cùng Đông Phương Bất Bại cùng một chỗ, nhưng Dương Liên Đình vẫn như cũ là tổng quản Nhật Nguyệt Thần Giáo, Đông Phương Bất Bại cũng không tỏ thái độ gì. Cũng không phải hắn tâm tư ngoan độc, nhất định Dương Liên Đình phải chết, một khi vẫn còn, liền

nhịn không được lo được lo mất. Nói thực ra, buổi sáng ở thư phòng nghe tin Dương Liên Đình gặp nạn, sinh mệnh đe dọa, hắn cảm thấy thở phào nhẹ nhõm, hắn là hy vọng Dương Liên Đình chết đi. Nhưng nhìn Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày, cũng không nói gì, hắn lại nhịn không được nghĩ, vạn nhất nếu mình bị thương, tính mạng đe dọa, Đông Phương Bất Bại có thể hay không cũng nhăn mặt nhíu mày như vậy liền trôi qua…… Tề Bạch càng nghĩ càng phiền muộn, đành đứng dậy đi lại trong sân một chút.

Bên ngoài im ắng, Đông Phương Bất Bại không thích trong viện có quá nhiều hạ nhân. Cho nên sau khi y đi ra ngoài, nha hoàn hầu hạ liền lập tức không thấy, chỉ đến lúc ăn cơm rửa mặt mới xuất hiện. Hôm nay trời mặc dù nắng, nhưng cũng không nóng, gió thu mang theo chút mát mẻ thổi qua, trong viện hương hoa quế thoang thoảng, Tề Bạch nhất thời cảm thấy tâm tình tốt hơn không ít, thấy dưới tàng cây hoa quế có cái ghế nằm, liền đi qua nghiêng người nằm xuống, sau đó trong gió nhẹ mơ mơ màng màng ngủ thiếp……

Lúc Tề Bạch nửa tỉnh nửa mê, chỉ cảm thấy xung quanh tựa hồ có nhiều người đi qua đi lại, đang lúc mơ mơ màng màng, hắn nghe thấy có người nói "Nghe nói Dương tổng quản bị thương rất nặng."

"Đúng vậy, giáo chủ quả nhiên là rất sủng ái Dương tổng quản, vừa nghe nói Dương tổng quản bị thương đã tự mình xuống núi……"

"Hư, đừng để Tề công tử nghe được……"

"Sợ cái gì, cũng đắc ý không được bao lâu……"

……

"Công tử…… tỉnh tỉnh……" Tề Bạch là bị Y Lục đánh thức, lúc hắn ngồi dậy còn có điểm lăng lăng…… Y Lục bên cạnh cầm kiện áo choàng khoác lên người Tề Bạch, miệng còn liên miên cằn nhằn "công tử như thế nào có thể ngủ ở chỗ này, mấy hôm nay trời có chút lạnh, ngài ngủ lại không đắp chăn, cũng không sợ bị đông lạnh thành bệnh……"

"không sao…… ta không chú ý……" Tề Bạch nhìn bốn phía, mặt trời đã hạ, viện tử giống như trước khi ngủ bốn bề im lặng, hắn hỏi "hình như vừa rồi có nhiều người đi vào đây……"

Y Lục nghi hoặc nhăn mặt nhíu mày "không có a, chỉ có mình ta vào đây, bằng không sao lại để cho ngươi một mình nằm ở đây…… bên kia viện tử của giáo chủ có mấy người đi vào, bất quá thanh âm hẳn là không truyền đến bên này……"

Tề Bạch nhu nhu mày, cười nói "đại khái là ta nằm mơ đi." Chính là ý cười có chút thản nhiên, làm cho người ta có cảm giác thực ưu thương. Y Lục trong lòng đột nhiên có điểm ê ẩm, nhớ tới chuyện mình vừa nghe được, muốn nói lại thôi……

Tề Bạch hướng Y Lục cười cười nói "ngươi đi làm việc đi, ta muốn ra ngoài một chút." Thấy Y Lục vẻ mặt lo lắng nhìn hắn, an ủi vỗ vỗ vai nàng, phủi phủi nụ hoa rơi trên người xuống.

Có lẽ là do các trưởng lão đều đã trở lại, trên Hắc Mộc nhai so với bình thường náo nhiệt hơn nhiều, nhóm nha hoàn tiểu tư chạy đến chạy đi, thấy Tề Bạch đều hướng hắn hành lễ. Tề Bạch lại cảm thấy náo nhiệt này thật xa lạ, chính mình đứng trong đó, ngột ngạt đến cực điểm, giương mắt nhìn phía sau núi ít người hơn một chút, cước bộ vừa chuyển liền đi qua.

Vẫn là con đường trải đá thật dài, mơ hồ có thể thấy hòn giả sơn ở cuối con đường. Một trận gió thổi qua, thanh âm lá cây kêu sàn sạt, làm cho người ta không tự giác trầm tĩnh trở lại…… Tề Bạch vẫn là đi đến một nửa liền rẽ vào trong rừng cây, tìm một gốc cây ngồi xuống. Hắn cũng không biết chính mình là làm sao, chỉ muốn tìm một chỗ không người yên lặng ngồi xuống, còn muốn uống rượu……

Đang nghĩ, liền phát hiện bên cạnh có một người, vạt áo đỏ sẫm dính một chiếc là khô. Tề Bạch tiện tay lấy xuống, ngẩng đầu, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại đang cúi đầu nhìn hắn, mặt mày có phần ôn nhu. Hắn cười cười nói "sao ngươi lại tới đây?"

Đông Phương Bất Bại đem người kéo lên, hỏi ngược lại "như thế nào lại đến đây?"

Tề Bạch miễn cưỡng tựa vào lòng Đông Phương Bất Bại nói "nơi này yên tĩnh thôi……" sau đó tà liếc Đông Phương Bất Bại một cái, cười nói "ta đi chậm như vậy, ngươi đi theo phía sau cũng không ngại phiền."

Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày, cảm thấy lời này tựa hồ có ý tứ. Đem người trong lòng kéo ra trước mặt hỏi "sao lại không vui?" y nhớ rõ người này vừa nãy vẫn tốt, chẳng lẽ là lúc y nghị sự cùng các vị trưởng lão không cho hắn đi theo?

"Không có." Tề Bạch thùy hạ ánh mắt, cảm thấy có chút mệt, túm túm tay áo Đông Phương Bất Bại nói "ta đói bụng, trở về đi."

Đông Phương Bất Bại cùng Tề Bạch chậm rãi trở về, y quả thật là theo Tề Bạch một đường tới đây, bất quá không phải theo dõi hắn, chính là cảm thấy bộ dáng của Tề Bạch lúc đó thực thương tâm, bất tri bất giác liền đi theo. Hiện tại cảm thấy giống như Tề Bạch hiểu lầm, lại không biết giải thích như thế nào.

Trời tuy rằng còn sáng, bất quá cũng đã chạng vạng rồi. Hôm nay trong giáo nhiều người, trong không khí tràn ngập hương thơm đồ ăn. Tề Bạch cùng Đông Phương Bất Bại nắm tay cùng nhau đi đến viện tử, chỉ thấy mấy nha hoàn nâng mấy thùng nước ra ngoài, Tề Bạch tò mò hỏi "làm cái gì vậy?"

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "ngày mai ngươi theo ta xuống núi một chuyến."

Tề Bạch dừng một chút, cái gì cũng không hỏi, chỉ gật gật đầu, đi mau hai bước vào phòng.

Đông Phương Bất Bại vào theo, y cảm thấy Tề Bạch có điểm không thích hợp, cũng mơ hồ biết nguyên nhân, chính là y là Đông Phương Bất Bại…… y làm chuyện gì chưa bao giờ cần giải thích với ai. Hơn nữa lần này xuống núi là kết quả thảo luận cùng các vị trưởng lão, đề cập đến không ít chuyện không hợp lí…… Đông Phương Bất Bại ngồi bên cạnh Tề Bạch, nhăn mặt nhíu mày nói "Giang Nam bên kia có một số việc, ta phải xuống núi xem……" nói một câu, lại không biết giải thích như thế nào.

Tề Bạch chờ y nói xong, cười tủm tỉm nói "Đông Phương, ta muốn uống rượu."

Bình rượu thon dài, hương hoa quế thuần túy, Đông Phương Bất Bại uống hết hai bình, Tề Bạch uống hết ba bình.

Lúc đi ngủ, Tề Bạch tựa hồ có chút say, nằm trên giường không nhúc nhích. Đông Phương Bất Bại đưa tay theo xương quai xanh một đường sờ xuống, cảm giác làn da dưới ta run rẩy, y gợi lên khóe miệng, sáp lại liếm tai Tề Bạch, sau đó là cổ.

Tề Bạch run rẩy, vẫn là không nhúc nhích. Đông Phương Bất Bại có chút không kiên nhẫn, trực tiếp chạm đến chỗ kia của Tề Bạch, lại phát hiện đã muốn cứng ngắc thẳng tắp, sờ vào tay nóng bỏng.

"Không cần sao?" Đông Phương Bất Bại ở bên tai Tề Bạch cười nói, Tề Bạch không nói lời nào, lại chuyển thân, đưa lưng về phía Đông Phương Bất Bại. Không khí lập tức lạnh xuống.

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng đứng dậy, phương diện này bị cự tuyệt, là cái y khó chịu nhất. Y cảm thấy chính mình chật vật như vậy, cơ hồ có xúc động muốn giết Tề Bạch. Nhưng cuối cùng y chỉ nắm chặt nắm tay, xoay người xuống giường.

"Đông Phương……" Tề Bạch cũng dậy, ngồi trên giường nhìn Đông Phương Bất Bại mặc quần áo, trong nháy mắt, hắn muốn nhìn Đông Phương Bất Bại cứ như vậy rời khỏi. Nhưng cuối cùng nhịn không được vẫn là kêu một tiếng.

Đông Phương Bất Bại mặt không chút thay đổi nhìn hắn, lãnh ý trong mắt làm hắn nhảy dựng trong lòng. Hắn cúi đầu, tránh ánh mắt Đông Phương Bất Bại, đưa tay túm tay áo Đông Phương Bất Bại. Lôi lôi kéo kéo vẫn không nhúc nhích, đành phải chính mình đi qua, ôm eo Đông Phương Bất Bại, rầu rĩ nói "ta uống rượu……"

Lại lôi kéo Đông Phương Bất Bại, vẫn là bất động "Đông Phương…… ta say…… trong lòng mất hứng…… nhưng là luyến tiếc ngươi……"

Lại túm túm, cúi đầu nói "không tha thứ ta sao?" hàn ý tựa hồ giảm đi chút, nhưng vẫn là không nhúc nhích.

Tề Bạch bĩu bĩu môi nói "ta nghe người ta nói Đông Phương giáo chủ vừa nghe Dương Liên Đình bị thương liền vội vã tự mình xuống núi đi thăm…… còn nói Tề công tử đắc ý không được bao lâu……" nói còn chưa dứt lời, bên hông đã bị vòng tay ấm áp ôm trụ.

Tề Bạch ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, đáng thương nói "Đông Phương…… ta quả nhiên thất sủng sao……" Đông Phương Bất Bại thở dài, một chút tính tình đều không có.

"…… Ta xuống núi làm việc, Dương Liên Đình đã báo cáo lại yên ổn rồi, ngươi không muốn……" Ôm người

lên giường, Đông Phương Bất Bại giải thích được một nửa, lại bị người cắn một ngụm trên cổ……

Người trong lòng cười hì hì nhả ra, cúi đầu nhìn vết cắn, y còn chưa có phản ứng, lại một ngụm cắn lên xương quai xanh của y……

"Ngươi là cẩu sao……" Đông Phương giáo chủ thở phì phò cả giận nói, Tề Bạch cắn cũng không phải quá đau, chính là da y vốn mẫn cảm, Tề Bạch còn chuyên tìm chỗ nhạy cảm nhất mà cắn, chỗ bị cắn vừa đau lại vừa ngứa, thật sự có điểm chịu không nổi……

Tề Bạch nằm trong chăn lăn a lăn, từ ổ chăn lộ ra cái đầu bù rù, hướng về phía Đông Phương Bất Bại cười thực vui vẻ, cúi đầu, cắn lên ngực một cái, còn hút hút hai cái, Đông Phương giáo chủ cả người chấn động, Tề Bạch đá văng chăn, đem hai cái đùi giáo chủ đặt lên vai……

"Làm cái gì……" Đông Phương Bất Bại cả kinh, y từ trước đến giờ đều là ở trong chăn đưa lưng về phía người kia làm, nay như vậy, thân thể hết thảy đều để lộ dưới ánh trăng, làm cho y thấy vô cùng xấu hổ. Chính là vừa rồi bị ép buộc, vô lực tránh thoát.

Tề Bạch cười tủm tỉm cắn lên miệng Đông Phương Bất Bại một ngụm, sau đó dùng lực đỉnh đầu, tiến vào……

Sau đó đối với Đông Phương giáo chủ mà nói, quả thật là một trải nghiệm nước sôi lửa bỏng, Tề Bạch tiến vào cái nặng cái nhẹ, có đôi khi y chịu không nổi, nhiều lúc lại có cảm giác gãi không đúng chỗ ngứa, không được thỏa mãn……

Cố tình mỗi lần y nghĩ sắp đến lúc cao trào, Tề Bạch đều ghé vào trên người y phì phò nghỉ ngơi một hồi, tra tấn y nghiến răng nghiến lợi, lại bất lực……

Cuối cùng tuy rằng chỉ làm một lần, nhưng làm xong giáo chủ đại nhân cũng bị ép đến không được…… trừng mắt liếc Tề Bạch nằm trong lòng y, ngủ như heo một cái, Đông Phương Bất Bại oán hận lúc nãy tốn hơi thừa lời.

Lại nghe Tề Bạch trong lòng bĩu bĩu môi, lẩm bẩm nói "ta muốn nhân danh ánh trăng, cắn chết ngươi đại ma đầu không tuân thủ nữ tắc này!"

Kinh đào hải lãng: sóng lớn cuồn cuộn↑

———-

Hết chương 18……

19. Chương 19: Cải Trang Vi Hành

Tề Bạch hôm qua nửa thật nửa giả mượn rượu giả điên, buổi sáng tỉnh lại, có vài phần chột dạ. Lén lút nhìn bốn phía, phát hiện Đông Phương Bất Bại không có ở đây, trong lòng an tâm một chút. Lại nghĩ tới hôm qua nháo như vậy cũng chưa bị giáo chủ đại nhân một cước đá xuống giường, chính mình chui trong ổ chăn vụng trộm vui vẻ nửa ngày mới thần thanh khí sảng rời giường.

Y Lục trầm mặc hầu hạ Tề Bạch rửa mặt chải đầu xong, sau đó thần sắc quái dị ra ngoài bưng một nồi xương hầm đặt trước mặt Tề Bạch. Tề Bạch có điểm há hốc mồm, nhìn nhìn Y Lục.

Y Lục nói "giáo chủ nói đối Tề công tử không cần tốn hơi thừa lời." Kỳ thật Đông Phương Bất Bại nói là, hai ngày nay đều cắn xương y, làm cho y khắp người đầy dấu răng cẩu! Y Lục thực sự không biết Tề Bạch rốt cục làm gì mà Đông Phương Bất Bại nói hắn như vậy, nhưng là lúc vô ý nàng cũng nhìn thấy dấu răng ái muội trên cổ cùng cánh tay giáo chủ, còn có đôi môi so với bình thường diễm lệ nở nang hơn nhiều…… hàm nghĩa trong đó, thật sự làm cho hoàng hoa khuê nữ như nàng cảm thấy áp lực thật lớn……

"Công tử, nhanh ăn đi. Giáo chủ đã an bài xong tùy thời đều có thể đi, đến lúc đó chỉ có thể ăn lương khô." Y Lục đỏ mặt nói……

"Ân……" Tề Bạch cúi đầu, tai có điểm nóng lên……

Lúc này Thành Đức điện đã có điểm náo nhiệt. Đông Phương Bất Bại hôm qua cùng các vị trưởng lão bàn bạc quyết định xuống núi, tin tức tuy rằng để lộ ra, nhưng thẳng đến hôm nay trước khi đi mới chính thức tuyên bố.

"…… giáo chủ lần này đi chỉ sợ mất một hai tháng, thuộc hạ lo lắng nếu tin này bị võ lâm chính đạo biết được, đến lúc đó thừa dịp thần giáo phòng thủ yếu ớt, tấn công lên Hắc Mộc nhai……" Thượng Quan Vân trầm giọng nói.

Đông Phương Bất Bại ngón tay thon dài gõ nhẹ lên tay vịn ghế, thản nhiên nói "kia Thượng Quan đường chủ có hảo ý gì?"

Thượng Quan Vân quỳ xuống nói "thuộc hạ không có hảo ý gì, chỉ có một khỏa lòng son dạ sắt, nguyện lưu lại thủ vệ Hắc Mộc Nhai." Dưới điện có mấy người không dấu vết cánh tay run lên.

Đông Phương Bất Bại ngón tay gõ lên tay vịn, nói "rất tốt."

Hướng Vấn Thiên cũng tiến lên từng bước nói "thuộc hạ hôm qua nghe giáo chủ chỉ giáo, mỗi khi tư cập đều có sở ngộ. Nghĩ tới lúc trước ngôn hành lỗ mãng, vô cùng hối hận. Lần này tuy rằng cùng với giáo chủ tả hữu, nghe giáo chủ chỉ giáo, nhưng tự biết chính mình dũng mãnh có thừa, ứng biến không đủ, sợ làm hỏng đại sự của giáo chủ. May còn có chút khí lực, nguyện lưu lại Hắc Mộc Nhai bảo hộ an nguy thánh cô."

Đồng trưởng lão dường như lạnh chân nhẹ nhàng chà chà chân.

Đông Phương Bất Bại ngón tay chậm rãi dừng ở tay vịn, chậm rãi nói "rất tốt."

Lại có mấy vị trưởng lão nhất nhất tiến lên, có tự thỉnh lưu lại, có tự thỉnh xuống núi cùng Đông Phương Bất Bại. Chỉ có Đồng Bách Hùng, Cổ Bố cùng Tần trưởng lão là đứng yên không nhúc nhích.

Đông Phương Bất Bại hướng bọn họ nhíu mày, Đồng Bách Hùng tiến lên từng bước nói "lão phu nghe giáo chủ." Thượng Quan Vân cùng Hướng Vấn Thiên hơi hơi bĩu môi.

Cổ Bố được xưng "hoàng tôn mặt giả", sắc mặt khó coi, người cũng cực gầy, lạnh băng đứng ở nơi đó không nói, thấy Đông Phương Bất Bại nhìn nhìn, mới phun ra ba chữ "nghe giáo chủ."

Tần trưởng lão gãi gãi đầu, nhìn trái nhìn phải nói "ta cũng nghe giáo chủ."

"Kia liền như vậy đi." Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "Hướng tả sứ, Thượng Quan đường chủ cùng Văn, Khâu, Đỗ, Mạc, Tiết năm vị trưởng lão ở lại Hắc Mộc Nhai. Tần, Lang, Vương, Bảo bốn vị trưởng lão cùng bổn tọa xuống núi. Đồng, Cổ nhị vị đường chủ trở về phân đà chủ trì những chuyện khác."

"Tuân mệnh." Mọi người đều được như ý nguyện của mình, cùng đáp lại.

Nhậm Doanh Doanh biết tin đến đưa tiễn cũng tiến lên nói "Doanh Doanh chúc Đông Phương thúc thúc thuận buồm xuôi gió, sớm ngày trở về."

Tuy rằng tuyên bố xong, nơi này đều là người giang hồ, không có nhiều chuyện phiền toái như vậy, cầm lấy binh khí, mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Đông Phương Bất Bại phân phó một khắc sau đến giáo môn khẩu tập hợp, chính mình quay lại chỗ Tề Bạch. Vừa đi đến cửa chợt nghe Tề Bạch trong phòng nói "Y Lục, giúp ta tìm quạt đi."

Đông Phương Bất Bại chọn chọn mi, chợt nghe Y Lục bất đắc dĩ nói "công tử, hôm nay trời lại không nóng, mang quạt đi làm gì?"

"Phong lưu tiêu sái thôi, một thân bạch y, không có cây quạt làm sao phong lưu được……" Đông Phương Bất Bại ngoài cửa cùng Y Lục đồng loạt rút trừu mi mắt.

Y Lục vô lực nói "công tử như vậy đã phong lưu lắm rồi……"

Tề Bạch túm vạt áo trắng trước ngực, đột nhiên vỗ đầu nói "ta như thế nào lại quên mất, hành tẩu giang hồ thì phải mặc y phục hiệp khách chứ, không cần quạt, tìm kiếm cho ta đi."

Giáo chủ đại nhân không nhịn được đẩy cửa vào, Y Lục quay lại hành lễ. Tề Bạch quay lại, lại thoắt cái quay về. Đông Phương Bất Bại sửng sốt, chỉ thấy Tề cún con lỗ tai đỏ bừng, y không tiếng động nhếch nhếch khóe miệng.

Tề Bạch lại túm túm vạt áo, nhức đầu, có chút khẩn trương nói "Đông Phương…… ngươi xem đẹp không……"

Đông Phương Bất Bại đi qua, sửa sang lại vạt áo nói "ừm, đẹp lắm."

"Ta đây deo kiếm đẹp không, ngươi là người giang hồ, ta cũng phải giống người giang hồ mới xứng." Tề Bạch nắm tay áo giáo chủ đại nhân, ngượng ngùng nói, thấy chỗ cổ áo có dấu răng, mặt có chút nóng lên.

Đông Phương Bất Bại vuốt vuốt tóc Tề Bạch, cũng không quay đầu lại phân phó nói "đi khố phòng lấy một thanh kiếm đến."

……..

Đến cuối cùng Tề Bạch vẫn là không lấy kiếm, chỉ đeo một cái chủy thủ…… chủ yếu là kiếm rất nặng……

Tuy rằng muộn, nhưng là đến trước giữa trưa, đoàn quân của giáo chủ đại nhân cũng chậm rãi hạ sơn.

Nhìn theo Đông Phương Bất Bại một hàng xuống núi, những người ở lại ý tứ không rõ liếc nhau một cái, cười ha ha.

Mạc trưởng lão dẫn đầu chắp tay nói "nay giáo chủ không ở, lão nhân ta già rồi không dùng được, trọng trách bảo hộ an nguy giáo trung đều dựa vào các ngươi a. Bất quá nếu có cái gì cần lão nhân ta hỗ trợ, ta cũng không dám chối từ, cứ việc phân phó lão nhân ta."

Đỗ trưởng lão cũng nói theo "lão Đỗ ta cũng vậy, bất kể việc gì, cứ việc phân phó."

Văn, Khâu nhị vị trưởng lão liếc Hướng Vấn Thiên một cái, không nói gì.

Thượng Quan Vân không vội tỏ thái độ, cũng liếc Hướng Vấn Thiên một cái.

Hướng Vấn Thiên "giáo chủ đã bảo ta đến viện tử của Thánh cô sớm một năm, nay giáo chủ không ở, cũng là phải làm. An nguy Đình Phương Viên liền giao cho ta phụ trách đi, nơi khác còn có Thượng Quan đường chủ……"

Thương Quan Vân cười nói "như vậy, tại hạ cũng không chối từ, nỗ lực bảo vệ giáo trung."

Nói xong, trước mặt các vị trưởng lão, hướng thị vệ phía sau nói "giáo chủ không ở trong giáo liên quan đến an nguy Hắc Mộc Nhai, vì phòng ngừa để lộ bí mật nguy hiểm, mọi người ai cũng không được xuống núi, làm trái giết không tha."

Văn, Khâu hai vị trưởng lão sắc mặt thay đổi, Hướng Vấn Thiên lại gật đầu nói "nên như thế, Hướng mỗ chắc chắn tuân thủ." Nói xong trầm mặc thật lâu sau hướng Nhậm Doanh Doanh ôm quyền nói "thuộc hạ hộ tống thánh cô hồi Đình Phương Viên."

Nhậm Doanh Doanh hướng mọi người cười cười, điềm nhiên hỏi "Đông Phương thúc thúc không ở, an nguy Hắc Mộc Nhai liền vất vả các vị thúc thúc bá bá." Sau đó cười cười đối Hướng Vấn Thiên gật đầu nói "Hướng thúc thúc, chúng ta đi thôi."

Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Doanh Doanh rời đi đầu tiên.

Văn, Khâu hai người cũng ly khai theo.

Mạc, Đỗ hai vị trưởng lão cười ha hả hướng Thượng Quan Vân nói vất vả rồi, cũng đi theo.

Thượng Quan Vân cúi đầu sờ sờ thân kiếm, ý tứ không rõ cười cười, sau đó đối thị vệ phía sau nói "bắt đầu từ hôm nay, tăng mạnh phòng ngự, mỗi ngày hai lần thay quân, có chuyện gì lập tức báo ta."

"Tuân mệnh."

……..

Đi được một đoạn xa, Đỗ trưởng lão đột nhiên thở dài nói "lão Mạc a, ta như thế nào lại cảm thấy trong lòng hoang mang rối loạn, có chút không nỡ a."

Mạc trưởng lão sờ sờ cằm, nở nụ cười "lão Đỗ, ngươi có biết giáo chủ lần này xuống núi là vì chuyện gì không?"

Đỗ trưởng lão chần chờ nói "là…… Dương tổng quản?"

Mạc trưởng lão cười cười "đoán lại đi."

Đỗ trưởng lão nghĩ nghĩ "nghe nói sổ sách bên Giang Nam nộp lên có vấn đề……"

Mạc trưởng lão cười nhạo một tiếng "ngươi đoán lại đi……"

Đỗ trưởng lão lại nghĩ, vẻ mặt có điểm kỳ quái nói "hình như có người giang hồ nháo sự…… còn có lời đồn nói Giang Nam bên kia có tòa sơn đại phóng kim quang, giống như có cái gì bảo bối được khai quật…… còn nghe nói hình như thân phận Tề công tử có tin tức……" nói xong gãi gãi đầu "kỳ quái, giáo chủ rốt cục là và cái gì mà xuống núi a?"

Mạc trưởng lão thở dài "ta vốn cũng không hiểu lắm, vừa rồi, ta đột nhiên phát hiện giáo chủ việc này một chút đạo lý cũng chưa……sở hữu có thể gọi là lý do, đều là mấy việc nhỏ không đáng giá……"

Đỗ trưởng lão nhận ra có chuyện không tầm thường, khẩn trương nói "kia rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Mạc trưởng lão lại thở dài nói "ai biết là chuyện gì xảy ra, chỉ biết hôm qua, các vị trưởng lão đều một mình gặp qua giáo chủ…… sau lại truyền ra tin tức giáo chủ xuống núi. Ngày hôm qua tin tức đều truyền khắp, hôm nay giáo chủ mới công khai tuyên bố, muốn lưu lại đều lưu lại, muốn đi đều đi theo, hơn nữa lập tức đã xuống núi…… như là tạo cơ hội cho người khác……"

Đỗ trưởng lão cảm thấy trên trán có mồ hôi, mặt trắng bệch.

Mạc trưởng lão lắc đầu đi về phòng mình, trước khi đi thấp giọng nói "tục ngữ nói trong núi vô lão hổ, hầu tử xưng bá vương…… hy vọng ta đoán sai…… nếu thực sự như ta nghĩ, chỉ sợ trong giáo loạn mất……"

Đoàn người Đông Phương Bất Bại xuống núi liền đi một mạch đến chạng vạng mới tìm khách trọ nghỉ chân.

Tề Bạch đi theo Đông Phương Bất Bại vào khách phòng, lập tức sợ tới mức cả kinh, chỉ thấy trong phòng đã có hai người, bộ dạng giống hắn và Đông Phương Bất Bại như đúc, quần áo cũng cùng loại. Tề Bạch nhìn nhìn người giống hắn kia, nhíu nhíu mày, thế nào cũng cảm thấy yếu nhược như vậy, hắn không có nhược như vậy đi…… xem xem bên hông người nọ, không có chủy thủ, chỉ có một khối ngọc bội.

Hai người kia liếc cũng không liếc Tề Bạch một cái, đối Đông Phương Bất Bại vừa chắp tay vừa hành lễ nói "giáo chủ, đều chuẩn bị tốt."

"Ân." Đông Phương Bất Bại đi đến trước cửa sổ, hướng ra ngoài nhìn nhìn, sau đó ôm lấy Tề Bạch, thấp giọng nói "đừng lên tiếng." sau đó nhảy ra khỏi cửa sổ thả người phiêu phiêu rơi xuống, được cây cối che chở theo cửa sau khách điếm đi ra ngoài, vừa vặn một chiếc xe ngựa trờ đến, Tề Bạch chỉ cảm thấy hoa mắt, đến lúc mở mắt ra đã ngồi trong xe.

Bên ngoài xe ngựa trông rất bình thường nhưng bên trong ngồi rất thoải mái, có một cái đệm lông thật dày, Đông Phương Bất Bại sờ lên thùng xe không một cái khe hở bấm một cái, một cái kệ dựng lên, bên trong có một chiếc hộp nhỏ.

Đông Phương Bất Bại cầm một hộp điểm tâm ném cho Tề Bạch, sau đó lấy ra một cái hòm bạch ngọc cùng

một cái gương đồng, trên mặt vẽ loạn một hồi, sau đó khác lên kiện áo khoác đỏ thẫm, bên trong là nội y thuần trắng. Chờ Đông Phương Bất Bại thu hồi mọi thứ, quay đầu lại, đã hoàn toàn biến thành một người khác. Tuy rằng vẫn là đẹp mắt, nhưng là thiếu đi khí phách dương cương, hơn vào phần bệnh khí, vẫn là một bộ dáng lạnh như băng.

Tề Bạch hai mắt sáng lóe nhìn nhìn Đông Phương Bất Bại, túm túm tay áo giáo chủ đại nhân, kích động nói "chúng ta đây là cải trang vi hành sao?"

Giáo chủ đại nhân mí mắt rút trừu.

Tề Bạch cụng cụng Đông Phương Bất Bại "chỉ hai người chúng ta sao? Ai cũng không mang theo?"

Đông Phương Bất Bại chọn chọn mi hỏi "còn muốn mang ai?"

Tề Bạch một bên nghĩ một bên nói "ít nhất cũng dẫn thị vệ với hạ nhân đi…… ân…… ít nhất mang theo Y Lục, nam nữ phối hợp, làm việc không phiền lụy thôi."

Giáo chủ đại nhân ta ác nhếch khóe miệng "thị vệ hạ nhân đều có, về phần nha hoàn……" nói xong híp mắt nhìn Tề Bạch "cũng có sẵn."

Ps: Văn, Khâu nhị vị trưởng lão trong nguyên tác sớm đã chết, ma giáo hiện tại hẳn là chỉ còn 8 vị trưởng lão, lần trước lúc viết đại hội, không cẩn thận lỡ bút, rõ ràng đã đem sai liền sai, thôi cho hai vị trưởng lão tối nay chết vậy……

Hết chương 19……

20. Chương 20: Giáo Chủ Đại Nhân Lòng Dạ Hẹp Hòi Cùng Tề Cún Con

Tề Bạch thấy ánh mắt Đông Phương Bất Bại không đúng, nặn ra một khối điểm tâm, đưa đến bên miệng Đông Phương Bất Bại, lấy lòng nói "đói không, ăn miếng đi." Muốn đem đề tài lúc nãy cho qua.

Giáo chủ đại nhân đem điểm tâm trên tay Tề Bạch ăn vào, sau đó từ một ngăn tủ khác lấy ra một kiện nữ trang phấn hồng ném cho Tề Bạch.

Tề Bạch trừng mắt nói "ta không mặc!"

Giáo chủ đại nhân âm hiểm nhíu nhíu mày, Tề cún con bổ nhào vào lòng giáo chủ, lấy lòng cọ cọ, đôi mắt to ngập nước hướng giáo chủ đại nhân chớp chớp "ta giả làm tiểu tư được không……"

Đông Phương Bất Bại tựa hồ có điểm khó xử hạ mi mắt, thản nhiên nói "một hồi còn phải qua cửa thành."

Tề Bạch ngẩng đầu nghĩ nghĩ, giống như trong TV, ra vào thành cái gì đều có binh lính canh giữ, còn muốn tra lộ dẫn linh tinh gì đó, thời điểm mấu chốt cũng chỉ có thể ủy khuất một chút, Tề Bạch bi ai liếc giáo chủ một cái "…… không có y phục tiểu tư sao?"

Đông Phương Bất Bại nhún nhún vai "chỉ có cái này."

Tề Bạch bĩu môi "kia ra khỏi thành ngươi mua y phục tiểu tư cho ta, ta không phẫn nha hoàn."

Giáo chủ đại nhân vui vẻ gật đầu.

Tề Bạch tội nghiệp cởi ngoại bào, giáo chủ đại nhân tiếp nhận áo choàng, ý bảo hắn cởi tiếp.

Tề Bạch tạc mao, Đông Phương Bất Bại nhăn mặt nhíu mày, thực khó xử nói "quên chuẩn bị giày."

? Tề Bạch khó hiểu chớp mắt, Đông Phương Bất Bại giải thích nói "y phục nha hoàn không đủ dài, che không hết chân, thấy ngươi đi giày nam khẳng định bị lộ."

Kia làm sao bây giờ? Tề Bạch tiếp tục khó hiểu, giáo chủ đại nhân lược lược khoa tay múa chân một chút, đại ý muốn Tề Bạch đem y phục cùng giày đều cởi hết ra, sau đó đắp áo choàng lên, giả vờ đang làm chuyện đó……

Tề Bạch mặt xoát cái đỏ bừng, xe chấn loại chuyện này hắn đời trước cũng chưa từng trải qua, cư nhiên đời này được thể nghiệm, lúc qua thành, còn bị người khám xét, lại phẫn là người nằm dưới…… CMN…… cổ nhân này sao có thể phóng khoáng như vậy a……

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "lập tức sẽ ra khỏi thành."

Tề Bạch khẽ cắn môi, đem y phục giày dép cởi sạch sẽ, đoạt lấy nữ trang trong tay Đông Phương Bất Bại, sau đó nhào vào lòng giáo chủ đại nhân.

Tề Bạch chỉ lo thẹn thùng không biết giáo chủ đại nhân bất động thanh sắc gợi lên khóe miệng……

Xa phu phía trước thấp giọng nói "công tử, đến cổng thành rồi." xe ngựa đi thêm hai bước, dừng lại.

Tề Bạch khẩn trương chui chui trong lòng Đông Phương Bất Bại, dựng thẳng lỗ tai khẩn trương nghe ngóng thanh âm bên ngoài, chỉ nghe bên ngoài một cái thanh âm vui tươi hớn hở nói "đông gia, lúc này ra khỏi thành?"

Xa phu thản nhiên nói "ân, có chút việc."

"A, ngài đến vừa kịp, muộn chút là cửa thành đóng lại rồi."

Xe ngựa tiếp tục đi, người nọ còn ở phía sau tiếp tục hô "đông gia đi thong thả, thuận buồm xuôi gió nga!"

Tề Bạch từ trong lòng giáo chủ đại nhân chui ra, ngón tay chỉ vào y run a run không nói nên lời……

Đông Phương Bất Bại mỉm cười "bổn tọa chỉ nói là nếu thấy ngươi đi giày nam sẽ bị lộ…… lại chưa nói sẽ bị kiểm tra……"

Tề Bạch còn muốn nói, Đông Phương Bất Bại đã đem y phục của hắn đến, việc đã đến nước này, nhiều lời vô ích, Tề Bạch yên lặng mặc y phục, thực bi thương ngồi xổm gần cửa thùng xe không nói lời nào.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười, châm nến, cầm quyển sách bắt đầu nhàn nhã đọc.

Một nén nhang trôi qua……

Đông Phương Bất Bại liếc nhìn Tề Bạch không có khí lực ngồi xổm trước cửa xe, y phục đơn bạc, liếc Tề Bạch đang lạnh run một cái "lạnh không?"

Tề Bạch bĩu môi.

Đông Phương Bất Bại ngoắc tay "lại đây đi."

Tề Bạch nhào tới, Đông Phương Bất Bại từ thùng xe lấy ra một cái chăn lông thú mềm mại phủ lên hai người, lấy một khối điểm tâm từ hộp điểm tâm bên cạnh đưa đến miệng Tề Bạch "đói không?"

Tề Bạch lắc lắc đầu, giáo chủ đại nhân xoa xoa miệng đút cho hắn khối điểm tâm, lại hỏi "khát không?"

Tề Bạch gật đầu, giáo chủ đại nhân cầm chén cho hắn.

Ăn uống no đủ rồi, Tề Bạch trong chăn xoay xoay, tìm tư thế thoải mái ngủ trong lòng giáo chủ đại nhân.

Giáo chủ đại nhân cười thổi tắt nến, cũng thực thư thái ôm Tề Bạch nằm xuống, này xem như trả thù đi…… Đông Phương giáo chủ lòng dạ hẹp hòi nghĩ vậy……

Ngẫm lại bộ dáng đáng thương hề hề của Tề Bạch, trong bóng đêm hắc ám đôi mắt của giáo chủ đại nhân phát sáng lên, giống như…… còn không đủ……

Ngủ trên xe ngựa không phải chuyện thoải mái gì, Tề Bạch mơ mình đang ngồi thuyền, bỗng thuyền bị lật, bừng tỉnh, hóa ra vẫn còn trên xe.

Đến lần cuối cùng tỉnh lại, xe không biết đã dừng lúc nào, Đông Phương Bất Bại không ở trên xe, ánh sáng theo khe cửa chiếu vào. Tề Bạch xốc màn xe nhìn ra bên ngoài, không khí tươi mát còn mang theo chút khí lạnh của sáng sớm phả vào mặt, Đông Phương Bất Bại đứng cùng một người mặc bố y trường bào, tầm ba bốn mươi tuổi, thoạt nhìn bộ dáng giống chưởng quầy, đứng cách đó không xa, tựa hồ đang trao đổi cái gì.

Tề Bạch nhảy xuống xe, không biết từ đâu lại xuất hiện thêm một người mặc y phục vải bố, bộ dáng tiểu tư thoạt nhìn trên dưới hai mươi tuổi, đưa cho Tề Bạch bột đánh răng cùng nước rửa mặt, chỉ chỗ cho Tề Bạch, cười tủm tỉm nói "công tử, bên kia có một con suối, có thể đến rửa mặt. Lát nữa chúng ta vào thành ăn cơm."

Nước sông có chút lạnh, táp lên mặt lập tức tỉnh táo hẳn lên. Vội vàng xuống núi, chuẩn bị tốt người thế thân, sau đó hóa trang rời đi. Tề Bạch dù có ngốc đến đâu đi chăng nữa thì cũng biết trong Nhật Nguyệt Thần Giáo nhất định là có vấn đề, chính là hắn nghĩ muốn vỡ đầu cũng không nghĩ ra lúc này Nhật Nguyệt Thần Giáo có đại sự gì phát sinh, bây giờ Nhậm Doanh Doanh bất quá mới mười tuổi, còn chưa có gặp Lệnh Hồ Xung, các trưởng lão Nhật Nguyệt Thần Giáo đều là tối nghẹn khuất đại ma đầu, tất cả đều đã ăn tam thi não thần đan, một đám bị đùa nghịch như con rối, tuyệt không dám phản giáo…… chẳng lẽ, chính mình là nguyên nhân làm cho tình tiết câu chuyện thay đổi?

Từ sau khi mình đến đây, biến hóa lớn nhất hẳn là Dương Liên Đình bị phái đi xuống núi, sau đó bị tập kích dẫn đến bị thương. Nhưng có lẽ Dương Liên Đình vốn nên bị như vậy. Tề Bạch lại nhớ tới Nhậm Doanh Doanh vì muốn xuống núi không tiếc hãm hại mình, Nhậm Doanh Doanh sau khi xuống núi có phải hay không cũng là tình tiết trong kịch bản? Chính là xem bộ dáng Đông Phương Bất Bại tựa hồ cũng không muốn cho Nhậm Doanh Doanh xuống núi, cũng không phải là do mình ngăn cản. Chính mình hẳn là chưa có can thiệp nhiều đi…… Nhớ tới Nhậm Ngã Hành cùng Nhậm Doanh Doanh lúc này ở trên Hắc Mộc Nhai, Tề Bạch còn có vài phần cảm giác bất an. Chính là nghĩ lại, Đông Phương Bất Bại có thể một đường đi lên vị trí giáo chủ, tự nhiên là có thủ đoạn, hơn nữa hiện ta xem ra, quyền chủ động tựa hồ vẫn nằm trong tay Đông Phương Bất Bại. Có đại boss ở đây, hắn còn có gì phải lo lắng đâu? Cũng không tin Đông Phương đại boss cùng đại thần biết trước kịch bản như hắn ở đây mà còn để xảy ra chuyện gì. Tề Bạch mân môi cười rộ lên, đi theo đại ma đầu lưu lạc giang hồ, vừa nghe đã thấy khốc rồi~

"Cười cái gì?" Bên người đột nhiên truyền đến thanh âm đại boss, Tề Bạch không ý thức nói "nghĩ cùng đại ma đầu lưu lạc giang hồ……" nói được một nửa chợt nghe thấy tiếng hút khí, Tề Bạch nghẹn lại.

"Đại ma đầu?" Đông Phương Bất Bại bình tĩnh chọn chọn mi, đem dụng cụ rửa mặt trên tay Tề Bạch đưa cho tiểu tư bị dọa sợ đứng một bên, sau đó kéo Tề Bạch qua ngồi lên một tảng đá, bắt đầu trên mặt hắn vẽ loạn.

"Ách…… ngươi là đại ma đầu, ta là tiểu ma đầu thôi…… ha ha……" Tề Bạch cười gượng nói.

Giáo chủ đại nhân tay không ngừng, thản nhiên liếc Tề Bạch một cái "tiểu ma đầu? ngươi?" một bộ dáng khinh người……

"…… Ha ha……" Tề Bạch tiếp tục cười gượng.

Đông Phương Bất Bại nhăn mặt nhíu mày "khó nghe chết, câm miệng."

Tề Bạch nghe lời câm miệng lại.

Đông Phương giáo chủ vẽ lên mặt Tề Bạch xong, lại đem một ít tóc dài của hắn buộc lên một cái đuôi ngựa cao cao, dùng cái cặp đem tóc cố định lại. Lại đội thêm một cái mũ nhỏ tơ tằm, dùng khăn bao lại, thoạt nhìn như một tiểu tư bộ dáng thanh tú.

Giáo chủ đại nhân lấy từ tay tiểu tư một bộ y phục của tiểu tư kéo Tề Bạch lên xe thay đồ.

Hết thảy thu thập thỏa đáng, xe ngựa dọc theo hướng Hà Gian phủ tiến vào.

Giáo chủ đại nhân mở miệng "bổn tọa thiếu gia của Đông gia Đông Phương Vũ, hai người bên ngoài một người là quản sự Trung Thúc, một người là tiểu tư Đông Dũng, ngươi là người của bản công tử…… gọi Đông Cẩu Nhi."

Cẩu Nhi? Tề Bạch trợn mắt, căm giận nói "ta mới không phải cẩu nhi!"

Đông Phương giáo chủ giống như không để ý nhấc tay, tay áo trơn trượt xuống khuỷu tay, lộ ra trên cánh tay một cái dấu răng xanh xanh……

Tề Bạch mất hết khí thế, nắm tay áo, nhỏ giọng nói "…… không phải cố ý mà……"

Giáo chủ đại nhân lại lơ đãng kéo kéo cổ áo, lộ ra hai dấu răng xanh xanh trên xương quai xanh……

Tề Bạch cãi chày cãi cối "là da ngươi quá non……"

Giáo chủ đại nhân chọn chọn mi, Tề Bạch vẻ mặt lấy lòng đi qua, đôi mắt to ngập nước nhìn Đông Phương Bất Bại "Đông Phương…… là ta sai…… nhưng gọi Cẩu Nhi hảo khó nghe……"

Giáo chủ đại nhân sửa sang lại cổ áo, thản nhiên nói "vậy kêu Đông Mị Nương đi……"

"Mị Nương……" Tề Bạch cứng ngắc, đầu năm nay lại gọi nam nhân là Mị Nương sao?

Giáo chủ đại nhân lại nói tiếp "Mị Nương là nha hoàn bên người bản công tử." Nói xong thản nhiên liếc Tề Bạch một cái "nam nữ phối hợp, làm việc không phiền lụy thôi…… bản công tử nghĩ Đông Dũng sẽ vui vẻ……"

Tề Bạch bi phẫn nói "ngươi bá quyền chủ nghĩa, không phân rõ phải trái, khi dễ người ta."

Giáo chủ đại nhân gật gật đầu nói "ta là đại ma đầu mà." Liếc Tề Bạch một cái "Cẩu Nhi hay Mị Nương?"

Tề Bạch giãy dụa cân nhắc một lúc lâu, đành ôm hận nói "Cẩu Nhi thì Cẩu Nhi!"

Giáo chủ đại nhân mỉm cười gọi "Cẩu Nhi."

Tề cún con liếc một cái suýt lé mắt, giáo chủ đại nhân nhíu nhíu mày.

"Lúc bản công tử gọi ngươi Cẩu Nhi, ngươi phải kêu có Cẩu Nhi."

Tề Bạch thiếu chút nữa phun ra một búng máu, cắn răng nước mắt lưng tròng nói "có…… Cẩu Nhi……"

Giáo chủ đại nhân khiển trách "phản ứng mau một chút, lời nói ra nhẹ nhàng chút." Lại nắm cằm Tề Bạch, không hờn giận nhìn vẻ mặt như khổ qua kia nói "còn phải cười cao hứng chút……"

Bên ngoài thùng xe truyền đến thanh âm Đông Dũng "Công tử, đến Hà Gian Phủ rồi, lập tức sẽ vào thành."

Tề Bạch trong lòng yên lặng rơi lệ, bồi đại ma đầu hành tẩu giang hồ…… không tốt a~

Hết chương 20……

21. Chương 21: Giang Hồ

Xe ngựa không cần kiểm tra liền được vào Hà Gian Phủ, thanh âm rao hàng không dứt bên tai, Tề Bạch vén màn xe nhìn xem, cảm thấy so với trong tưởng tượng của mình thì náo nhiệt hơn nhiều. Tuy rằng trời vừa sáng, ngã tư đường đã có không ít người, phần lớn là người bán hàng rong gánh hàng, cùng phụ nhân cắp giỏ mua đồ ăn, ngẫu nhiên đi qua vài người giang hồ lưng đeo kiếm, phần lớn cửa hàng ven đường đều

đã mở cửa đón khách, trước cửa mỗi khách điếm đều có một tiểu nhị trên vai vắt một cái khăn lau, hướng người tới người lui tiếp đón.

"Xem cái gì vậy?" Đông Phương Bất Bại thấy Tề Bạch ghé vào cửa xe, cái mông xoay đến xoay đi, thực giống cái đuôi chó con, không nhịn được hỏi.

Tề Bạch cười tủm tỉm quay đầu "bên ngoài rất náo nhiệt a, muốn đi dạo." không biết từ khi nào, Tề Bạch khi nói chuyện với Đông Phương Bất Bại luôn mang theo giọng mũi như làm nũng.

"Lát nữa mang ngươi đi." Đông Phương Bất Bại không khỏi nói, y cũng không biết từ khi nào, càng ngày càng không thể cự tuyệt yêu cầu mềm nhũn của Tề Bạch.

"Ân." Tề Bạch gật đầu, cảm thấy có chút tò mò, lúc trước rõ ràng đi gấp như vậy, nay dường như sẽ ngốc một trận ở Hà Gian Phủ này. Bất quá ai cũng không tiện nói bí mật, hắn cũng không hỏi, lại xoay qua nhìn bên ngoài.

Xe ngựa vòng mấy vòng, dừng lại ở một cái ngõ nhỏ.

Bên ngoài truyền đến thanh âm Đông Dũng "công tử, đến."

Tề Bạch nhìn ra ngoài cửa xe liền nhìn thấy một cái đại môn thực khí phái, trên tấm biển có hai chữ "Đông Phủ" hắn vén mành nhảy xuống xe, bên ngoài Trung Thúc cùng Đông Dũng một trước một sau cung kính đứng, thấy trên xe có người xuống, theo bản năng liền chuẩn bị hành lễ, lại phát hiện người xuống là Tề Bạch, hai người có điểm không nói gì.

Tề Bạch thấy biểu tình hai người cũng không hiểu lắm, quay đầu nhìn thoáng qua, Đông Phương Bất Bại một tay vén rèm diện vô biểu tình nhìn hắn.

"Công tử, như thế nào không xuống?" Tề Bạch chớp chớp mắt.

Giáo chủ đại nhân nhìn Tề Bạch một hồi, bất đắc dĩ thở dài, tay đỡ thùng xe nhảy xuống, ngẩng đầu lên đã thấy Tề Bạch mân môi cười trộm, giống như đang nói này không phải không cần người đỡ cũng có thể xuống xe đó thôi!

Giáo chủ đại nhân chọn chọn mi "Cẩu Nhi?"

Tề Bạch nhếch miệng, thu lại tươi cười cọ qua "công tử, Cẩu Nhi sắp chết đói, ngươi đói không?"

Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ nhìn trời, một bên Trung Thúc cùng Đông Dũng ánh mắt có điểm trợn trắng.

———-

Đại môn Đông phủ khí phái, bên trong lại càng khí phái.

Đông Dũng mở cửa, Tề Bạch theo Đông Phương Bất Bại tiến vào, liền thấy trong viện tề xoát xoát năm sáu người đứng đó, y phục thoạt nhìn đều thực đẹp đẽ quý giá, như là quản sự trướng phòng linh tinh, thấy Đông Phương Bất Bại đều khom mình hành lễ nói "công tử." có lẽ là không nghĩ có ngoại nhân ở đây, tuy rằng nhiều người, nhưng là thanh âm cũng không lớn.

Đông Phương Bất Bại gật gật đầu, mang Tề Bạch đi thẳng vào trong phủ.

Dọc theo đường đi nha hoàn tiểu tư thấy Đông Phương Bất Bại đều đến hành lễ, xem ra cũng không khỏi giật mình. Chính là có mấy người đỏ mặt đi tới, Tề Bạch vuốt cằm hung hăng trừng mắt nhìn Đông Phương Bất Bại đi trước một cái, đại ma đầu không tuân thủ nữ tắc.

Đông Phương Bất Bại mang theo Tề Bạch bảy quẹo tám rẽ vào một cái sân, bên cạnh có hai gian phòng ở. Kết cấu cùng chỗ ở của Tề Bạch trên Hắc Mộc Nhai có chút tương đồng, bên ngoài một gian có một cái bàn gỗ nước sơn đen bóng, trên bàn có bát cháo nóng hầm hập cũng sủi cảo thủy tinh, còn có mấy thứ khác.

Ăn cơm, giáo chủ đại nhân nhìn Tề Bạch cứ ba ba nhìn y, vì thế vung tay lên, mang theo Tề Bạch cùng Trung Thúc và Đông Dũng xuất môn.

Từ lúc Tề Bạch xuyên đến cổ đại, vẫn là lần đầu tiên đi dạo phố, thấy cái gì đều ngạc nhiên, nghĩ tới những đồ này đến thời hiện đại đều thành đồ cổ, trong lòng liền kích động.

Giáo chủ đại nhân nhìn Tề Bạch đông sờ sờ tây ngó ngó, một bộ vô cùng hưng phấn, không khỏi bật cười. Chính là ánh mắt đảo qua đến nơi nào đó, đột nhiên lóe lên một chút, quay đầu liếc Đông Dũng một cái, Đông Dũng cũng đang nhìn qua, thấy thế liền gật đầu, hướng một bên thoắt cái chui vào trong đám người.

Tề Bạch đi dạo một trận, cũng không còn ngạc nhiên như lúc ban đầu nữa, quay đầu tìm Đông Phương Bất Bại, đã thấy y cách phía sau vài bước, một thân bạch sam, tiêu sái tuấn dật, mặc dù mang theo bệnh khí lại có khí chất xuất chúng, lúc này không biết đang suy nghĩ cái gì, cả người toát ra cảm giác thản nhiên xa cách. Mọi người đi qua theo bản năng cách y một khoảng nhất định, lại nhịn không được quay đầu nhìn thêm vài lần.

Tề Bạch lui lại phía sau vài bước túm tay áo Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại nhìn hắn "như thế nào không xem nữa?"

Tề Bạch nhìn bốn phía, sau đó nhìn Đông Phương Bất Bại nói "…… muốn nhìn ngươi."

Đông Phương Bất Bại ngẩn người, buồn cười nói "mệt sao?"

"Không mệt, còn muốn đi dạo." Tề Bạch túm ống tay áo Đông Phương Bất Bại kéo về phía trước.

Đi được vài bước có chút tò mò nhìn bốn phía, đột nhiên nói "thật kỳ quái, sao lại có nhiều người đeo đao kiếm như vậy?"

Đông Phương Bất Bại cười cười, không nói chuyện.

Tề Bạch nhìn nhìn Đông Phương Bất Bại, trong lòng có vài phần hiểu biết, nếu hắn đoán không sai, bọn họ hẳn là vẫn theo hành trình lúc trước. Từ lúc xuống núi bất quá là một ngày hai đêm, nơi này tụ tập nhiều người giang hồ như vậy…… Tề Bạch nhíu nhíu mày, trong Nhật Nguyệt Thần Giáo khẳng định có vấn đề, mà theo hắn biết vấn đề lớn nhất chính là Hướng Vấn Thiên……

Đang nghĩ, phía đối diện đi tới hai đại hán lưng hùm vai gấu, lúc sắp đi ngang qua Tề Bạch, thanh kiếm bên hông chợt lóe, lộ ra hai chữ "Phúc Uy". Tề Bạch ngẩn người, hắn đột nhiên nhớ đến, Tiếu Ngạo Giang Hồ tất cả đều là từ bộ bí tịch Quỳ Hoa Bảo Điển kia mà bắt đầu. Bản chính bị Hồng Diệp thiền sư trước lúc chết tự tay đốt đi, còn có hai bản sao lưu truyền, một quyển là ở Hoa Sơn Phái, sau bị Nhật Nguyệt Thần Giáo đoạt mất, Nhậm Ngã Hành cho Đông Phương. Một quyển khác chính là Quỳ Hoa Bảo Điển bản thiếu, sau cổ ngộ ra bảy mươi hai lộ Tịch Tà Kiếm Pháp. Sau đó Phúc Uy tiêu cục bởi vì Tịch Tà Kiếm Pháp mà bị Thanh Sơn phái diệt môn, Lâm Bình Chi đầu nhập vào Hoa Sơn Phái cướp mất mối tình đầu của Lệnh hồ Xung, sau đó Lệnh Hồ Xung bị mọi người xa lánh lại được Nhậm Doanh Doanh đối xử tốt…… Nay Phúc Uy tiêu cục vẫn còn, Nhậm Doanh Doanh còn nhỏ, nếu lúc này làm cho Đông Phương Bất Bại đi trộm bí tịch, lại giết Nhậm Ngã Hành, có phải hay không kết cục như trong nguyên tác sẽ không xảy ra?

Tề Bạch quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại cũng nhìn hắn, trong mắt mông lung, nhìn không ra cảm xúc.

Tề Bạch đột nhiên hiểu được, có lẽ kết cục thảm nhất với hắn, không phải Đông Phương Bất Bại chết đi, mà là Đông Phương Bất Bại không tín nhiệm hắn, hắn càng làm nhiều, bọn họ cách càng xa…… có lẽ đáy lòng có nỗi sợ hãi như vậy, cho nên hắn mới theo bản năng ít xem ít hỏi……

"Suy nghĩ cái gì?" Đông Phương Bất Bại nhìn hắn, thản nhiên hỏi.

"Ta vừa mới có loại cảm giác……" Tề Bạch ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại "cảm thấy chính mình một cước bước vào giang hồ, nước bùn văng khắp nơi, huyết vũ tinh phong, lại không rút chân ra được……"

Đông Phương Bất Bại khó hiểu hỏi "vì sao rút không ra?"

Tề Bạch giơ tay lên, nắm lấy bàn tay người kia, mười ngón đan nhau, hắn cười nói "bởi vì vừa mới cầm tay, không muốn buông ra……"

Đông Phương Bất Bại dừng một chút, tươi cười thản nhiên nói "phải không?"

Tề Bạch chớp chớp mắt, vẻ mặt ủy khuất nép vào "lời ngon tiếng ngọt của ta nghe không hay sao, như thế nào không cảm động vậy?"

Giáo chủ đại nhân khóe mắt rút trừu, đột nhiên có loại xúc động hóa thân thành cẩu, cắn chết người này đi.

Tề Bạch sờ sờ bụng, giật giật ống tay áo giáo chủ đại nhân "a, ta đói bụng."

Giáo chủ đại nhân nghiêm mặt nói "ngươi đói bụng, bảo ta làm gì."

"Ta là người của ngươi mà." Tề cún con túm vạt áo trước của giáo chủ đại nhân kéo a kéo, liền càng giống cẩu hơn.

Đông Phương Bất Bại chọn chọn mi còn chưa nói, chợt nghe bên cạnh có tiếng nói the thé "ban ngày ban mặt, không biết xấu hổ." giáo chủ đại nhân tâm ngoan nháy mắt tăng vọt, khí tràng bùng nổ, hàn ý tung tóe.

"A, này là ai a?" Tề Bạch túm trụ ống tay áo giáo chủ đại nhân quay ra hỏi, đừng bởi vì mình mà giết chết một nhân vật trong truyện a, những người xuyên qua đều biết, bất kể lúc nào, tuyệt đối không thể phá hư tình tiết câu chuyện, bằng không bàn tay vàng cái gì đều khai không được.

Đông Phương Bất Bại mặt không chút thay đổi nhìn Trung Thúc, y là đại boss, không phải mấy tiểu nhân lâu la đều có thể nhận thức.

Trung Thúc cau mày suy nghĩ nửa ngày mới không chắc chắn nói "vị này thoạt nhìn tựa hồ là…… Thanh Thành phái?"

Thanh Thành phái? Tề Bạch nhăn mặt nhíu mày, trong ấn tượng của hắn, Thanh Thành phái cũng không phải hạng tốt đẹp gì.

Mấy người bên kia tựa hồ bị Tề Bạch chậm trễ chọc giận, hừ lạnh một tiếng mắng "đồ không biết liêm sỉ ti tiện cũng xứng gọi tên Thanh Thành phái……"

Lời còn chưa dứt Trung Thúc đã bay qua, đá thẳng vào miệng người nọ, đá người văng đi vài trượng, hé miệng phun ra một búng máu.

Tề Bạch trợn mắt, quả nhiên là giang hồ a, một cước đá qua, thiểu chút nữa nát thành tương hồ……

Trên đường lập tức hỗn loạn, dân thường cùng mấy gành hàng rong đều chạy vào hai bên ngã tư đường trốn, đứng từ xa nhìn về phía mấy người giang hồ. Người nọ lấy tay chống lên, nỗ lực muốn ngồi dậy, kết quả lại phốc một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Đông Phương Bất Bại bất mãn liếc Trung Thúc một cái, tâm nói chưa ăn cơm sao, như thế nào một cước đá xuống còn có tinh thần như vậy?

Trung Thúc trong nháy mắt mồ hôi lạnh ứa ra, lau lau, nghĩ rằng có hay không nên đá cho cước nữa.

Tề Bạch lại là túm túm tay áo Đông Phương Bất Bại, có điểm không dám nhìn, giang hồ cái gì a, có nên huyết tinh như vậy hay không a……

Mấy người còn đang rối rắm, lại thấy xa xa có hai người vội vàng chạy tới, một người ngồi xuống sờ sờ cánh tay người nọ, đối người kia hơi hơi lắc đầu. Người nọ quét mắt liếc Trung Thúc một cái cả giận nói "tôn giá người nào? Vì sao tổn thương tính mạng sư đệ ta?"

Trung Thúc tiến lên chắp tay nói "lệnh sư đệ nhục mạ công tử nhà ta, tại hạ chính là khiển trách chút thôi."

"Ngươi hạ thủ ngoan độc, còn nói khiển trách chút thôi." Người nọ tính tình hỏa bạo, tiến lên quát.

Trung Thúc chỉ khoát tay "A, ngươi còn dám lớn miệng, lão phu cũng không tiếc khiển trách một phen." Lại nói tiếp "lão phu tay chân già yếu, không khống chế tốt lực đạo. Nếu không may đá mạnh quá, mong các vị thông cảm."

Tề Bạch rúc đầu trong lòng Đông Phương Bất Bại buồn cười, vài câu này của Trung Thúc thật sự chọc giận người ta. Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ để Tề Bạch dựa vào, cũng không còn cách nào khác.

"Khẩu xuất cuồng ngôn, hôm nay ta cho ngươi biết tay……" người kia tính tình hỏa bạo, vác kiếm đi qua, lại bị người ngồi đó kéo lại, không hờn giận kêu một tiếng "Phương sư ca."

Vị Phương sư ca kia ôm sư đệ đứng lên nói "các ngươi rốt cuộc là người phương nào, lưu lại danh hào. Núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, sớm muộn gì Thanh Sơn phái chúng ta cũng đến đòi lại."

"Nha!" Trung Thúc đang muốn nói, Tề Bạch lại kêu một tiếng.

PS lời tác giả: lúc trước ta vẫn nghĩ Hướng Vấn Thiên tên là Hướng Thiên Vấn…… hôm qua xem lại mới biết mình nhầm…… ách, thập phần có lỗi, sau này sẽ đổi lại Hướng Vấn Thiên trở về đúng tên là được rồi.

Còn có hai ngày nay cảm mạo thêm đau đầu, nhưng tận lực cam đoan một ngày một chương, một tuần sáu chương.

———-

Hết chương 21……

———————————

22. Chương 22: Mưa Gió Sắp Đến

Đông Phương Bất Bại nghe Tề Bạch kêu một tiếng, cúi đầu hỏi "sao vậy?"

Tề Bạch sờ sờ đầu, hắn vừa rồi đột nhiên nhớ ra người này là ai. Đoạn đầu Tiếu Ngạo Giang Hồ chính là Phúc Uy tiêu cục bị diệt môn, giết cả nhà Lâm Chấn Nam là người phái Thanh Thành, tên Cổ cái gì Đạt. Cổ cái gì Đạt kia, hắn là người bị Trung Thúc đá một cước. Hắn vừa rồi còn nhìn thấy hai người mang theo lệnh bài "Phúc Uy" đi ngang qua, kia hẳn là hai tiêu cục sư Phúc Uy đi…… chính là xác định rõ một chút cho an tâm……

Tề Bạch nghĩ nghĩ, hắn còn nhớ rõ trước khi Lâm Chấn Nam bị diệt môn, tựa hồ nhi tử của Dư Thương Hải còn ở quán rượu đùa giỡn nữ tử, bị Lâm Bình Chi gặp được giết. Này phỏng chừng mới là nguyên nhân chân chính mà Phúc Uy tiêu cục bị diệt môn, bằng không xem Dư Thương Hải thu lễ của Phúc Uy tiêu cục, có thể nhìn ra là gã dùng thủ đoạn để lừa lấy Tịch Tà Kiếm Phổ chứ không phải trực tiếp diệt môn. Lúc này nếu muốn biết Phúc Uy tiêu cục còn không, chỉ cần hỏi Dư Thanh Hải còn sống hay không là biết.

Tề Bạch nghĩ nghĩ, hướng Đông Phương Bất Bại cười cười, ý bảo hắn không có việc gì, sau đó quay đầu đối vị Phương sư ca kia cười nói "vị này là Thanh Thành phái Phương Nhân Trí Phương thiếu hiệp đi."

Phương Nhân Trí cảnh giác ôm quyền "đúng là tại hạ."

Tề Bạch cười tủm tỉm nói "a, xảy ra việc này, thật sự là đại thủy trôi long vương miếu, người một nhà đánh người một nhà, ta và nhi tử của chưởng môn Dư công tử quan hệ rất tốt, hắn hiện tại ở Hà Gian phủ sao, vừa lúc cùng nhau gặp mặt?"

Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày, từ sau khi Tề Bạch xuất hiện ở Hắc Mộc Nhai, chỉ nói hắn từ một nơi rất xa đi thuyền đến trung nguyên, lần này xem như là lần đầu tiên nhắc tới người hắn nhận thức. Thân thế của Tề Bạch nếu không điều tra rõ ràng thì mãi mãi là một cái gai trong lòng y, nay có manh mối là chuyện tốt, chính là…… nghe giọng điệu Tề Bạch, y đột nhiên cảm thấy thực khó chịu.

Trung Thúc không biết chuyện, chỉ biết này là người của công tử, bộ dáng còn thực được sủng ái, nghe xong lời này, trong lòng cả kinh, tâm nói không phải đá sai người đi.

Phương Nhân Trí hồ nghi nhìn Tề Bạch "thiếu chưởng môn không ở Hà Gian…… các hạ nhận thức thiếu

chưởng môn chúng ta? Có thể xưng tên ra?"

Tề Bạch an tâm, xem ra tình tiết Tiếu Ngạo Giang Hồ vẫn chưa bắt đầu. Bất quá Thanh Thành phái Dư Thương Hải quá mức có thù tất báo, tuy rằng giáo chủ đại nhân của hắn nhạ được rất tốt, nhưng nếu tùy tiện gặp phải một người như vậy còn chưa đủ sốt ruột đâu. Hơn nữa bọn họ hiện tại cải trang thành người Đông phủ, một đường đi đến đây, mấy thủ vệ canh cổng thành đối Trung Thúc nhiệt tình cung kính, lại nhìn Đông phủ khí phái cùng thái độ người bên trong, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại cũng tốn không ít tâm tư vào Đông gia này. Lại càng không nghĩ thời điểm này, Đông Phương Bất Bại có thể ra vẻ Đông công tử, hơn nữa không hề đề phòng ở tại Đông trạch, Đông phủ khẳng định cái gọi là thỏ khôn có ba hang của Đông Phương Bất Bại. Tuy rằng Đông Phương Bất Bại cùng Trung Thúc đều một bộ dáng không chút nào cố kỵ, nhưng hắn vẫn là không muốn rước thêm phiền toái mà đi trêu chọc người Đông phủ…… nay, vẫn là bịa ra một cái thân phận thì tốt hơn……

Tề Bạch tà liếc Phương Nhân Trí một cái, ái muội chớp chớp mắt nói "các ngươi nói với hắn ta là Bách Hoa Lâu Bạch công tử hắn sẽ biết, ta và thiếu chưởng môn các ngươi quan hệ không phải bình thường, trong đó còn có một đoạn không tiện nói cho người ngoài biết…… chuyện này là khuyết điểm của ta, nghe hắn nói qua hình như cùng một người tên Cổ cái gì Đạt có quan hệ, chính là chưa thấy qua, nay không ngờ xảy ra chuyện này, sau này ổn thỏa sẽ tìm hắn bồi tội đi……"

Đông Phương Bất Bại cùng Trung Thúc ở một bên nghe, khóe mắt rút trừu.

Phương Nhân Trí nhưng thật ra có chút tin tưởng, vị thiếu trang chủ kia của bọn họ võ công hạng thường, thích nhất ở xóm cô đầu tạp nham, tuy rằng không nghe nói có hứng thú với nam nhân, nhưng nói không chừng là chưa truyền ra thôi.

Lại nhìn người này tuy rằng một bộ tiểu tư nhưng chất liệu y phục lại quý báu, diện mạo cũng vô cùng tốt, mà như hình mẫu yêu thích của thiếu trưởng môn kia, chẳng lẽ…… Phương Nhân Trí mí mắt không tự giác rút trừu, tâm nói này là chuyện gì a, hạ nhân của nhân tình của thiếu chưởng môn giết Thương Nhân Đạt, chuyện này rốt cuộc là nên báo cho chưởng môn trước hay báo cho thiếu trưởng môn đây a? bất quá vị công tử này có quan hệ với thiếu chưởng môn, thật đúng là không thích hợp đứng đây trước mặt công chúng nói ra.

Nghĩ vậy, Phương Nhân Trí cũng không còn tâm tư gì đứng ra giúp Thương Nhân Đạt, huống chi hắn vốn không thích vị cổ sư đệ này, chính là vì nể mặt là đồng môn, không thể không quản thôi. Hơn nữa hắn cũng nhìn ra hai người bên cạnh vị Bạch công tử kia cũng không dễ chọc, có thể một cước đá cho cổ sư đệ gân mạch đứt đoạn, thêm hắn cùng hai sư đệ cũng không thèm để vào mắt, lời nói của vị Bạch công tử kia là thật hay là giả để sau, quan trọng là đối phương nếu đã đưa thang ra, thì mình nên thức thời. Hắn quay đầu nhìn người phía sau một cái, sau đó đối Tề Bạch nói "đã vậy, kia tại hạ trước cáo từ. Mong các hạ hết lòng tuân thủ lời hứa, đến Thanh Thành phái ta nói rõ nguyên do." Nói xong dứt khoát ly khai.

Tề Bạch quay đầu, chỉ thấy giáo chủ đại nhân thâm trầm nhìn hắn "…… Bách Hoa Lâu Bạch công tử?"

Tề Bạch giật mình một cái, dư quang liếc qua nhìn người giang hồ còn đứng đầy xung quanh xem náo nhiệt, vì thế lấy lòng kéo kéo ống tay áo Đông Phương Bất Bại cười nói "trước rời đi rồi nói sau được không?"

Trung Thúc nhìn xung quanh đều là người, cũng biết là không tốt. bước lên trước nói "công tử, sắc trời không còn sớm, chi bằng trước về phủ ăn cơm?"

Đến Đông phủ, còn chưa vào phòng đã thấy nha hoàn lục tục bày đồ ăn lên bàn. Trung Thúc đi theo phía sau làm một động tác thúc giục, đợi cho bọn họ vào đến phòng, đồ ăn đã muốn dọn xong. Trung Thúc đi sau kính cẩn đóng cửa lại, sau đó lui~

Tề Bạch vừa ngẩng đầu, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại sắc mặt âm u nhìn hắn, không khỏi xấu hổ gãi gãi đầu. Lại nói hắn hình như cũng không có làm cái gì đáng giận, giáo chủ đại nhân làm gì để ý ghê vậy? nghĩ rằng hắn thật sự đã làm tiểu quan, nên sinh khí? Nhưng mà sinh khí hắn sao không nói gì với hắn?

Đông Phương Bất Bại thấy Tề Bạch không nói lời nào, hàn khí nói "bổn tọa đang chờ ngươi giải thích."

Tề Bạch cười cười, không đáp hỏi lại "Đông Phương, ngươi sinh khí cái gì a?"

Đông Phương Bất Bại ngẩn người, y tức giận Tề Bạch trước mặt mọi người nói mình là tiểu quan. Nói như vậy là để lừa người khác, nhưng đối với Đông Phương Bất Bại cùng hắn một chỗ lâu như vậy, y biết rõ Tề Bạch như vậy tuyệt đối không làm tiểu quan được. Trên người hắn không có hương vị phong trần, tính cách cũng không giống. Tề Bạch tuy rằng trong lúc đó cách làm thực sự có hiểu biết, đối y cũng thực ôn nhu, nhưng cũng không có cảm giác đê tiện, ngược lại cảm thấy thực thân thiết. Tính cách hắn tuy rằng hơi nhược, thường thường còn muốn ôm y làm nũng, chính là trong lúc lơ đãng lại lộ ra vài phần tùy tính cùng quý khí, chỉ làm cho người ta mềm lòng, một chút đều không có cảm giác ăn nói khép nép. Chính là hắn vì sao lại phải bôi đen mình như vậy, Đông Phương Bất Bại thực sinh khí, thực giống như người của mình bị người khác coi là hèn hạ, làm cho y đau lòng.

"Vì sao lại nói như vậy?" Đông Phương Bất Bại thanh âm lạnh lùng nói.

Tề Bạch nháy mắt mấy cái, trong mắt tràn ngập ý cười, ma cọ sát cọ dựa vào "ta vốn chính là Bách Hoa Lâu Bạch công tử nha, là đầu bài đó, công phu nhất đẳng nhất bổng! Có phải hay không a?" nói xong dùng chân huých huých chân Đông Phương Bất Bại, cười gian như mèo tinh.

Đông Phương Bất Bại mặt càng đen, nghiến răng, chính là không nói được, không có biện pháp, Tề Bạch người này thật sự quá nhược, thủ đoạn của giáo chủ đại nhân chính là giảm đi tám trăm lần hắn cũng chịu không nổi. Nếu thực sự bị thương, mình lại đau lòng.

Tề Bạch nhìn giáo chủ đại nhân, tâm tình tốt lên, ôm eo y oán giận "còn không phải đều tại ngươi sao, xúc động như vậy, tuyệt không nghĩ xem hiện tại là tình huống gì. Nhiều người giang hồ như vậy, vạn nhất có đánh nhau, người khác nhìn võ công nhận ra ngươi thì làm sao bây giờ?"

Đông Phương Bất Bại thế nhưng sắc mặt không dịu đi, mặt lạnh nói "bổn tọa hỏi là, ngươi vì cái gì lại nói mình như vậy?"

Tề Bạch ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, cười nói "ta chỉ nghe qua con của Dư Thanh Hải là một tên háo sắc, trong lúc nhất thời mới nghĩ ra biện pháp này. Dù sao nơi này ta cũng chỉ nhận thức một mình ngươi, chỉ cần ngươi không hiểu lầm ta, ta mới không quan tâm người khác nghĩ ta như thế nào……" Câu này quả thật là lời thật lòng, thời hiện đại paparazi đối với hắn một cái diễn viên hạng hai nói chuyện đều một bộ chanh chua. Tề Bạch khi đó đều có thể lạnh nhạt chống đỡ, hiện tại bất quá bị coi như tiểu quan thôi, chỉ cần biết Đông Phương Bất Bại đối hắn như thế nào, những người khác nghĩ gì hắn căn bản không quan tâm.

"Ngươi nếu cảm thấy ta chịu ủy khuất, về sau sủng ta nhiều hơn là được rồi." Tề Bạch cười hì hì.

Đông Phương Bất Bại bất đắc dĩ sờ sờ đầu hắn, tâm nói bổn tọa hiện tại sủng ngươi đã muốn sủng lên tận trời rồi……

Khúc mắc đã được giải tỏa, hai người hôn nhẹ rồi ăn cơm.

"Về sau không cần ngươi chủ trương, bổn tọa trong lòng đều biết, không tới phiên ngươi thay ta xuất đầu, biết không?" Giáo chủ đại nhân gắp cho Tề Bạch đũa rau nói, tuy rằng hiện tại tình huống đặc thù, nhưng một cái Thanh Thành phái nho nhỏ y còn không thèm để vào mắt, chỉ cần lấy thân phận Đông phủ công tử cũng có thể thu phục.

Tề Bạch cười tủm tỉm gật gật đầu, chợt nghe Trung Thúc gõ cửa nói "công tử, Đông Dũng đã trở lại."

Lúc này, trên quan đạo đi đến Hà Gian phủ, một đội nhân mã chậm rãi đi tới.

Y Lục ngồi trên mã xa cuối cùng của đội ngũ, vén rèm lên nhìn con đường phía trước, trong lòng không yên, quay đầu nhìn Kỳ Môn ngồi bên cạnh "Kỳ Môn tỷ, khi nào thì có thể đến Hà Gian a?"

Kỳ Môn theo Y Lục vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, thản nhiên nói "hẳn là đêm nay có thể đi."

Ngồi đối diện nàng là một nha hoàn bộ dáng rất được, thần sắc toát ra vài phần mị thái, nghe hai người đối diện nói chuyện cũng hướng ra ngoài nhìn thoáng qua, vừa lúc nhìn thấy Tần trưởng lão đi cạnh đội kỵ mã, ánh mắt chợt lóe, nhắm mắt lại dựa vào thùng xe chợp mắt.

Tần trưởng lão thần sắc có chút ngưng trọng, nhớ tới hôm qua trước khi xuống núi Đông Phương Bất Bại dùng truyền âm nhập mật công đạo lão một phen cũng chỉ có thể vò đầu. Tuy rằng còn không rõ ràng lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng lão có thể cảm giác được, mục đích lần này giáo chủ xuống núi, chỉ sợ không đơn giản……

Ps: Dương tra công hiện tại đang bị thương, làm cho hắn chết rất không có cảm giác thành tựu. Ít nhất cứ để hắn trị khỏi vết thương rồi lại làm vật hy sinh cho chút mâu thuẫn nho nhỏ của Tề Bạch cùng Đông

Phương Bất Bại. Văn này là thoải mái, tuyệt đối không có đại ngược.

23. Chương 23: Phong Mãn Lâu

Ánh chiều tà cuối ngày chiếu xuống cây xanh ngoài thành, trên quan đạo đều phủ một màu hồng thản nhiên.

Trong trời đất ráng hồng này, chậm rãi xuất hiện một đội nhân mã. Binh lính Giáp thủ thành nhìn phía xa xa bĩu môi hỏi binh lính Ất "hôm nay hẳn là không có lão gia đại nhân nào đến đây đi."

Binh lính Ất nhìn đoàn xe đang tiến dần đến, há miệng thở dốc "cừ thật, xe kia nhìn đủ khí phải a! Bất quá không có nghe nói ai muốn lại đây a!"

Binh lính Giáp nhăn mặt nhíu mày "có khi nào là người giang hồ? mấy ngày nay trong thành đến không ít người giang hồ…… mong đừng xảy ra việc gì……"

Đoàn xe rất nhanh đã đi tới trước mặt, binh lính Ất nhìn binh lính Giáp "a, ca, tra hay không tra?"

Binh lính giáp trừng mắt liếc một cái "ngươi không cần mạng sao?"

"…… cần."

"Vậy đừng động."

Đông Phương Bất Bại một hàng chậm rãi vào thành, Tần trưởng lão ngồi trên lưng ngựa nhìn người giang hồ đứng hai bên đường ánh mắt bất hảo nhìn mình, nhăn mặt "nương a, không nên nhiều thử tặc như vậy a."

"Lão Tần." Tang trưởng lão tiến lại gần nói "tình hình có vẻ không ổn a, chúng ta xuống núi mới hai ngày một đêm, như thế nào tụ tập nhiều người như vậy a?"

"Đúng là không ổn." Tần trưởng lão gật gật đầu.

"Này khẳng định có chuyện lớn rồi." Tang trưởng lão nhỏ giọng nói "dù sao chúng ta cách Hắc Mộc Nhai vẫn còn gần, nên phái người quay lại Hắc Mộc Nhai hồi báo đi thôi."

"Trước báo giáo chủ đã rồi tính sau." Tần trưởng lão hàm hồ nói.

Mắt thấy đã đến khách điếm, đoàn xe chậm rãi dừng lại, hai người đều xoay người xuống ngựa, cùng những người khác xếp thành hai hàng đứng bên khách điếm cung nghênh giáo chủ xuống xe.

Màn xe bị vén lên, đầu tiên bước xuống là một bạch y công tử vô cùng mỹ mạo, toàn thân đều lộ ra quý khí, chỉ là tóc quá ngắn, nhìn có vài phần quái dị.

Công tử kia vừa xuống xe sau quay người lại, cười tủm tỉm hô một tiếng "Đông Phương".

Màn xe lại bị vén lên, một bàn tay đưa ra, khớp xương rõ ràng, ngón tay thon dài, nõn nà như bạch ngọc, đẹp đến làm cho người ta nín thở.

Bạch y công tử tiến lên đỡ lấy bàn tay kia, trên xe một người bước xuống, trường bào màu đỏ kiêu sa, tóc đen dài xõa tung trên vai, hé ra khuôn mặt mỹ mạo như bạch ngọc, chỉ là lạnh như băng, chỉ có lúc nhìn vị bạch y công tử kia mới lộ ra chút lo lắng. Không khí giống như ngưng trệ, mọi người nháy mắt hóa đá. Thẳng đến khi hai người kia đi vào khách điếm mới phục hồi tinh thần lại.

Một đại hán lưng hùm vai gấu hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, mắng "mẹ nó, đại ma đầu này như thế nào bộ dáng so với hoa khôi Xuân Hi Lâu còn mất hồn……" nói còn chưa dứt lời, không biết từ nơi nào có một vật bay đến "phanh" một tiếng găm vào miệng hắn, đại hán kia loạng choạng lui về sau hai bước, đặt mông ngồi xuống đất, miệng đầy máu, vài cái răng cắm vào khối hạch đào tô.

Khách điếm đối diện, trên bàn trà trên lầu hai, tiểu tư Tề Bạch cười tủm tỉm phiêu mắt liếc một cái giáo chủ đại nhân cả người tản ra lãnh ý, ngả ngớn nói "còn không phải là tuyệt sắc tiểu mĩ nhân sao!" sau đó bị một ánh mắt lạnh như băng trừng một cái.

Tề Bạch ghé vào cửa sổ nhìn xuống nửa ngày, sau đó ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, lo lắng nói "làm sao bây giờ? Ngươi tính cùng người võ lâm đó đánh một trận sao?"

Đông Phương Bất Bại nhấp ngụm trà, thản nhiên nói "nơi đó không tốt?" Nhật Nguyệt Thần Giáo trên giang hồ là ma giáo, thanh danh không tốt, chính y cả người cũng lộ ra tà khí, duy ngã độc tôn, làm việc chỉ tùy tâm tình. Nhưng Tề Bạch là người mềm lòng, khí chất trên người thực chính. Y nay nếu cùng Tề Bạch một chỗ, sẽ không thể không để ý cái nhìn của Tề Bạch đối với y. Chính là nhìn dưới lầu cái gọi là võ lâm chính đạo tâm tư khác nhau, trong lòng thật sự phiền, những người này nếu không trêu chọc đến y, y cũng lười động đến họ. Nhưng nay những người này trêu chọc trước mặt y như vậy, y dù sao cũng là Đông Phương Bất Bại, làm sao có thể bỏ qua.

Tề Bạch lắc lắc đầu, phun ra hai chữ "ngu ngốc."

Đông Phương Bất Bại có điểm giật mình, nếu Tề Bạch nói tàn nhẫn y còn có thể lý giải, ngu ngốc? đây là ý tứ gì?

Tề Bạch nhìn dưới lầu người tụ lại càng nhiều nói "ngươi xem những người này, còn có thể có cao thủ?"

"Đám ô hợp."

Tề Bạch quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại "đám ô hợp này bị người dụng tâm kín đáo gọi đến đây, tổng sẽ không kỳ vọng bọn họ có thể giết người đi?"

Đông Phương Bất Bại chọn chọn mi, Tề Bạch lại nói "ngươi hẳn là cũng biết, bọn họ yếu như vậy, khẳng định là giết không được ngươi. Tìm những người này đến, khẳng định là để cho ngươi giết. Một khi ngươi động thủ, Thiếu Lâm Võ Đang mấy lão lỗ mũi trâu (1) đầu bóng lưỡng còn có lý do giết ngươi, người ta còn được coi là đức cao vọng trọng. Đến lúc đó một đám tụ hội lại, cùng tấn công, ngươi làm sao bây giờ.

Đông Phương Bất Bại đang nghe, chính là nghe đến câu cuối cùng, lại thấy không lọt tai, ngạo nghễ nói "bổn tọa tại sao phải sợ bọn họ?"

Tề Bạch nhào vào trong lòng Đông Phương Bất Bại cọ cọ nói "đại ma đầu đương nhiên là không sợ, nhưng là ta sợ a……"

Đông Phương Bất Bại há miệng, không nói.

Tề Bạch thấy mình làm cho giáo chủ đại nhân không nói nên lời, trong lòng đắc ý cái đuôi đều nhếch cao lên. Ho khan hai tiếng, chắp tay sau lưng nói "tại hạ ngu kiến, nay biện pháp tốt nhất chính là gậy ông đập lưng ông. Ai hãm hại ngươi, chúng ta liền vu oan họ, những người võ lâm chẳng những không thể thương tổn, còn phải bảo vệ tốt bọn họ, làm cho bọn họ thay chúng ta nói chuyện. Người võ lâm không phải đều thích bí tịch bảo tàng cái gì sao? Chúng ta đã vu oan liền vu oan triệt để luôn, chẳng những đổ tội hắn giết người võ lâm, còn phải đổi tội hắn trộm bí tịch!"

Đông Phương Bất Bại đen mặt nhìn Tề Bạch, không còn gì để nói. Chỉ thấy Tề Bạch nói xong, đôi mắt trong suốt long lanh lấp lánh nhìn y, nếu có thêm cái đuôi phe phẩy đằng sau thì không khác gì một con chó con.

Đông Phương Bất Bại không tự giác đưa tay ra xoa đầu Tề Bạch, cười nói "ân, thực ngoan."

Tề Bạch trừng mắt nhìn, cái gì thực ngoan, phải là nhìn xa trông rộng mới đúng đi?

———-

Lúc này trên Hắc Mộc Nhai, Thượng Quan Vân nhìn người đang quỳ dưới đất, thần sắc ngưng trọng "ngươi nói…… giáo chủ mệnh ngươi trở về triệu tập nhân mã?"

Người quỳ xuống vội nói "dạ, giáo chủ sau khi xuống núi, dọc đường đi bị rất nhiều người chửi rủa, chọc

giận giáo chủ, mệnh thuộc hạ trở về triệu tập nhân mã, huyết tẩy lũ chuột nhắt Hà Gian phủ."

Thượng Quan Vân thần sắc biến ảo, sau một lúc lâu vỗ bàn nói "lớn mật, Nhật Nguyệt Thần Giáo ta từ sau khi Đông Phương giáo chủ kế vị, cùng võ lâm chính đạo coi như nước sông không phạm nước giếng, nay ngươi dám giả truyền ý chỉ của thánh chủ, đến tột cùng là có mưu đồ gì?"

Người quỳ xuống sợ tới mức run lẩy bẩy, đang muốn nhận chợt nghe phía sau có người cười nói "Thượng Quan Vân, ngươi nhát gan sợ phiền phức thì thôi đi, cần gì phải làm trái chỉ lệnh của giáo chủ, làm hại các huynh đệ khác cùng nhau chịu giáo chủ chỉ trích?" là Văn, Khâu hai vị trưởng lão.

Thượng Quan Vân ánh mắt hơi trầm xuống nói "giáo chủ xuống núi bất quá hai ngày, kể cả ra roi thúc ngựa thì cùng lắm hôm nay mới đến Hà Gian phủ, thời gian ngắn như vậy, người này như thế nào có thể trở về báo tin, rõ ràng có quỷ. Huống chi khi giáo chủ xuống núi có lệnh ta ở lại bảo vệ tốt Hắc Mộc Nhai, như thế nào có thể tùy tiện xuống núi, vạn nhất trúng kế điệu hổ ly sơn thì làm sao?"

Văn, Khâu hai người giọng điệu ngưng lại, chợt nghe phía sau có tiếng cười ha ha nói "nếu giáo chủ có lệnh, mặc kệ thật giả cũng nên đi xem." Thượng Quan Vân nhìn qua, đúng là Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên chắp tay sau lưng đi vào, thản nhiên nói "giáo chủ lần này xuống núi, lão phu trong lòng vẫn không nỡ…… nay nghe được giáo chủ bị người vây khốn, thật sự là lòng nóng như lửa đốt a……" chính là nhìn bộ dáng gã tuyệt không sốt ruột, vẫn giống như bình thường, Thượng Quan Vân nhìn Hướng Vấn Thiên không nói lời nào.

Hướng Vấn Thiên cười nói "lão phu chỉ sợ giáo chủ xảy ra cái gì ngoài ý muốn, sắp đến Đoan Ngọ rồi, đến lúc đó ta cũng chỉ có con đường chết……" Thượng Quan Vân nghe vậy trong lòng nhảy dựng, mỗi năm đến Tết Đoan Ngọ, bọn họ tất cả đường chủ trưởng lão đều phải hội tụ tại Hắc Mộc Nhai, lĩnh một viên giải dược tam thi não thần đan, nếu không có, thi trùng sẽ phá vỏ chui ra. Một khi vào đến não, người đó sẽ hành động như yêu như quỷ, ngay cả cha mẹ thê tử cũng sẽ cắn tới ăn. Chính là nghe trong lời nói Hướng Vấn Thiên, tựa hồ……

Hướng Vấn Thiên liếc Thượng Quan Vân một cái "may mà lão phu được thánh cô tương trợ, lấy được phương pháp phối dược, cuối cùng cũng giải được độc." lại nói "chính là tuy rằng độc đã được giải trừ, nhưng cũng không thể không để ý giáo chủ, nay lão phu liền đích thân dẫn người xuống núi bảo hộ an nguy giáo chủ…… Thượng Quan đường chủ có nguyện đi cùng ta?"

Văn trưởng lão lúc này cười nói "Thượng Quan đường chủ nếu muốn bảo vệ quyền thế phú quý của mình, cũng nên vì giáo chủ làm chút sự tình mới tốt." chính là hai chữ "giáo chủ" này, cũng không biết là giáo chủ nào.

Thượng Quan Vân hé miệng, đột nhiên cười nói "một khi đã như vậy, tại hạ tự nhiên tẫn một phần sức lực."

Mấy người nhìn nhau cười rộ lên, chợt nghe ngoài cửa có người nói "Thượng Quan, hơn nửa đêm ngươi gọi bọn ta đến đây có chuyện gì?" là Đỗ Đồng hai vị trưởng lão.

Hướng Vấn Thiên lại đem lời vừa rồi nhắc lại một lần, Đỗ trưởng lão sắc mặt trắng bệch, liếc Đồng trưởng lão một cái, không nói.

Đồng trưởng lão thần sắc ngưng trọng, trầm ngâm một hồi nói "dù sao đi nữa, Hắc Mộc Nhai cũng có nhiều cao thủ, nhóm ngươi đã xuống núi bảo hộ giáo chủ, ta cùng lão Đỗ lớn tuổi lực suy, liền ở lại Hắc Mộc Nhai đi."

Hướng Vấn Thiên cũng không cưỡng cầu, gật đầu nói "cũng tốt" sau đó triệu tập nhân thủ, cùng Văn, Khâu hai vị trưởng lão và Thượng Quan Vân suốt đêm xuống núi.

Đình Phương Viện, Nhậm Doanh Doanh nằm trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, bảo Tiểu Thúy mang một bầu rượu đến, đối ánh trăng bàng bạc ngoài cửa sổ một ly lại một ly uống cạn. Cuối cùng say mơ màng ghé vào trên bàn lẩm bẩm nói "các ngươi chớ trách Doanh Doanh…… Doanh Doanh chính là…… chính là tự bảo vệ mình thôi……" Tiểu Thúy đứng một bên nhìn, trong mắt lộ ra vài phần thương tiếc……

[*] Các vị đạo sĩ tu theo pheo phái Võ Đang như Xung Hư trong Tiếu ngạo giang hồ, Trương Tam Phong trong Ỷ thiên Đồ long ký được gọi là các lão "lỗ mũi trâu". Mô phỏng theo hình dáng sợi lông trâu, bọn bàng môn tả đạo chế ra thứ ám khí gọi là Ngưu mao châm.↑

Hết chương 23……

24. Chương 24: Nhẫn Tâm

Cuối ngày ánh chiều tà dần dần tán đi, mặt trăng lộ ra nửa khuôn mặt, vụng trộm quan sát Hà Gian Phủ bị hắc ám bao trùm. Sáng tối luân phiên, ẩn ẩn lộ ra bất an cùng xao động.

Này có lẽ là một đêm chẳng lành……

Tề Bạch nằm trên người Đông Phương Bất Bại, tinh tế hôn lên da thịt trắng nõn bên dưới, trong lòng có chút bất an……

"Đông Phương, ta thân phận không rõ, ngươi mang theo ta, không lo lắng sao?" Tề Bạch chôn đầu trong ngực Đông Phương Bất Bại rầu rĩ hỏi.

"Ân." Giáo chủ đại nhân giống như thúc giục đưa tay bám vào bả vai Tề Bạch "đừng ngừng lại……"

Tề Bạch nâng nửa người trên lên, giống như tìm tòi nghiên cứu nhìn Đông Phương Bất Bại, cố chấp hỏi "vì

sao?"

"Không vì sao hết."

"Vậy ngươi tin tưởng ta sao?"

Đông Phương Bất Bại không kiên nhẫn ngẩng đầu lên, hôn lên cằm Tề Bạch, tiếng thở sốc thoát ra, nghe giống như nói là phải, cũng giống như…… không……

……

Trên quan đạo, một đội nhân mã cấp tốc đi tới. Hướng Vấn Thiên ngồi trên lưng ngựa, ánh mắt nhìn về phía xa, trong lòng có một cỗ cảm xúc mênh mông không rõ đè nén. Con đường phía trước kéo dài vô hạn, cảm giác như có thể thông đến chân trời. Nhưng trong lòng gã, tựa hồ chỉ cần nhảy một bước là có thể đến cổng thành Hà Gian phủ. Bởi vì gã đã có thể ngửi được một cỗ hương khí mê người, đó là hương vị của sự thành công……

……

Mặt trăng treo cao.

Trong Đông phủ, Tề Bạch thở hổn hển, cảm giác được mồ hôi đang dọc theo cơ thể chảy xuống…… hắn nắm chặt bả vai Đông Phương Bất Bại, vô lực nói "chậm một chút…… mau bị ngươi giết chết rồi……"

Eo đã muốn vô lực, chính là bị một đôi tay gắt gao ôm trụ, tiếp tục làm vận động pit-tông……

Giáo chủ đại nhân cũng không để ý, một đôi mắt phượng khép hờ, đôi chân dài quấn lên người Tề Bạch, thân thể theo động tác trên tay kịch kiệt phập phồng.

……..

Ánh trăng tiệm ẩn.

Trong khách điếm, một trận chửi bậy thô lỗ cắt ngang màn đêm.

"Cách lão tử, giáo chủ khó có được hảo tâm không lấy mạng ngươi, ngươi cũng kiềm chế chút cho lão tử. Khói mê loại này hạ đâu không hạ ngươi lại dám hạ vào trong đó, ngươi chán sống có phải hay không?" Tần trưởng lão một cước đá một người ra khỏi khách điếm, chỉ vào ngã tư không người bên ngoài chửi ầm lên "các ngươi một đám đều nghe rõ cho ta, còn dám quấy rầy lão tử ngủ, lột hết quần áo nhảy xuống cống mà tắm đi!" nói xong phì phì trở về phòng ngủ.

Một gian sương phòng gần đó, một bóng đen lật ngói trên mái nhà ra, đem gói bột trắng trong lòng rắc vào, sau đó đậy tấm ngói lại, ánh trăng chiếu vào, hé ra một khuôn mặt kiều diễm.

…….

Mặt trăng dần dần hạ xuống, phía đông đường chân trời, ẩn ẩn lộ ra một đạo bạch quang. Như là một thanh kiếm màu bạc, chém vào bóng đêm vô biên vô hạn……

Đông Phương Bất Bại mặc y phục chỉnh tề, ngồi trên giường vuốt vuốt tóc Tề Bạch, trong mắt dường như có vài phần áy náy…… thật lâu sau, y chậm rãi thu hồi ngón tay, nhanh chóng đi xuất môn.

…….

Gà gáy ba tiếng, Hà Gian phủ dường như ngáp một cái, từ giấc ngủ say dần tỉnh lại.

Những người buôn bán đã chuẩn bị hàng hóa tốt lắm, bắt đầu gánh hàng ra cửa.

Sáng sớm bà tử tức phụ nấu cơm chi nha một tiếng đẩy cửa phòng.

Cửa thành Hà Gian, thị vệ thủ thành đông đủ, xèo xèo nha nha mở cửa thành.

Trong thành một đám người võ lâm cầm đao kiếm đi qua đi lại, nhóm ba nhóm hai lục tục ra khỏi thành.

"Có thể đi……" Binh lính Giáp nhẹ nhàng thở ra, hoàn hảo không có cái gì đại loạn tử.

"Ca, ngươi nhìn xem bọn họ như thế nào đều đi về một hướng a?" Binh lính Ất thủ trong chòi gác nhìn xa xa nói.

"Mặc kệ nó, không liên quan đến Hà Gian phủ là được rồi." Binh lính Giáp không để tâm lắc lắc đầu "người võ lâm này, cũng không biết mỗi ngày chạy tới chạy lui, đánh tới đánh lui vì cái gì. Mỗi ngày chém chém giết giết, nói chết liền chết, cũng không phải đều là do cha mẹ sinh ra nuôi dưỡng giống nhau sao?"

…….

Khách điếm.

Đám người Nhật Nguyệt Thần Giáo đang ăn cơm, một thị về cầm một phong thư tiến vào nói "giáo chủ, người của Ngũ Nhạc đưa thư đến, nói buổi trưa hôm nay, hẹn giáo chủ tại mười dặm ngoài Hà Gian phủ…… còn nói……"

Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày "còn nói cái gì?"

Thị vệ lau mồ hôi lạnh nói "nói phải thảo phạt ma giáo thập tông tội trạng……"

Giáo chúng Nhật Nguyệt Thần Giáo "……"

Thị vệ lại sờ sờ mồ hôi lạnh nói "còn nói……"

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng "nói!"

"Còn nói…… không đi là rùa đen rút đầu……"

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng quét mắt liếc mọi người một cái.

Tang, Vương hai vị trưởng lão nhất tề nhìn Tần trưởng lão.

Tần trưởng lão sờ sờ đầu, than thở nói "nhìn ta làm cái gì……"

Tang trưởng lão nghĩ bụng mọi ngày ngươi không phải là người đầu tiên nhảy ra sao, như thế nào lần này không tích cực? Quay đầu nhìn thoáng qua Vương trưởng lão, tiến lên nói "bọn chuột nhắt này dám bất kính giáo chủ, nhất định phải nghiêm trị không tha!"

Đông Phương Bất Bại liếc Bảo trưởng lão một cái, Bảo trưởng lão cười khổ thi lễ "để thư lại quá mức hoang đường, tất có kỳ quái, cẩn thận thì hơn."

Vương trưởng lão cũng tiến lên từng bước hành lễ nói "tuy nói như thế, nhưng bọn chuột nhắt chính đạo này quá mức càn rỡ, nếu cứ như vậy mặc kệ, vậy mặt mũi Nhật Nguyệt Thần Giáo ta để đâu?"

Đông Phương Bất Bại cúi đầu trầm tư một hồi, thản nhiên nói "được rồi, Tang, Vương nhị vị trưởng lão trước đi xem thực hư thế nào, bổn tọa liền ứng trước, buổi trưa liền đến."

Tang, Vương nhị vị trưởng lão nhẹ nhàng thở ra, Tần, Bảo hai vị trưởng lão bộ dạng phục tùng liễm mục.

Mọi người cùng đáp "tuân mệnh."

……

Lúc Tề Bạch tỉnh ngủ, bên cạnh đã không còn người. Đại khái là vài ngày không có làm, lại thêm hai ngày

nay giáo chủ đại nhân áp lực quá lớn, hắn ngày hôm qua bị ép buộc quá. Nhớ tới lúc mới cùng giáo chủ đại nhân cùng nhau, khi đó cảm giác vừa tỉnh lại, eo chân nhuyễn như cọng bún vậy.

Tề Bạch lại nằm trên giường một hồi, vẫn là đỡ eo ngồi dậy thay quần áo. Có lẽ mấy ngày nay cơ hồ thời thời khắc khắc đều ở cùng Đông Phương Bất Bại, đột nhiên bây giờ không thấy lại cảm giác thiếu thiếu.

Trong phòng một người cũng không có, có lẽ là quá mức im lặng, lại có vài phần hương vị ngưng trọng. Tề Bạch vịn bàn đi đến uống hai chén trà lạnh, sau đó đứng thẳng dậy chậm rãi xuất môn.

Trời đã gần trưa, thời tiết hôm nay tốt lắm, ánh nắng chiếu trong sân thật ấm áp.

Trước cửa viện tử một người lẳng lặng đứng.

Tề Bạch chậm rãi đi qua hỏi "Trung Thúc, Đông Phương đâu?"

Trung Thúc quay đầu, cười nói "người của Ngũ Nhạc hạ chiến thư, hẹn gặp giáo chủ tại mười dặm ngoài thành. Giáo chủ đi qua xem tình hình." Sau đó nói thêm "công tử vẫn là nên đi ăn một chút đi, giáo chủ đích thân phân phó, đồ ăn vẫn luôn được hâm nóng."

Tề Bạch gật đầu, đi đến phòng ăn một chút.

Đồ ăn như trước thực phong phú, Tề Bạch vừa ăn vừa nghĩ đến lúc còn ở Hắc Mộc Nhai, giáo chủ đại nhân rõ ràng đối thể lực của hắn rất bất mãn, tổ yến nhân sâm bắt hắn ăn mấy lần. Sau khi xuống Hắc Mộc Nhai đều là đi vội vàng, không có điều kiện, tổ yến nhân sâm ăn cũng ít hơn, nhưng những đồ ăn khác đều thực phong phú, lúc cùng nhau ăn cơm đều không cho hắn ăn rau.

Tề Bạch gõ gõ đầu mình, tâm nói thực sự là dại trai, bất quá mới một lúc như vậy, như thế nào đã nhớ thành cái dạng này.

Ăn cơm xong, Tề Bạch trong thư phòng tùy tiện lật một quyển sách, chính là như thế nào cũng không tĩnh tâm được, sách vở lật ào ào từ đầu đến cuối, lại lật từ cuối về đầu. Trong đầu hiện ra giáo chủ đại nhân một thân hồng y, mị nhãn như tơ tuyệt sắc phong tình. Vì thế càng nhịn không được……

Đang phát ngốc, chợt nghe bên ngoài có tiếng bước chân hỗn độn, tựa hồ ai đó từ xa một đường chạy đến đây, Tề Bạch trong lòng căng thẳng, mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Một thị vệ quỳ gối bên Trung Thúc nói gì đó, Trung Thúc thân thể đột nhiên cứng đờ, nắm lấy bả vai người nọ tựa hồ truy vấn cái gì, sau đó hoang mang rối loạn chạy đi. Thị vệ kia cũng đứng lên, chạy theo ra ngoài. Chính là lúc đứng lên giống như không đứng thẳng được tay quơ quơ, theo góc độ của Tề Bạch, vừa khéo có thể nhìn thấy vết máu trên mặt hắn……

Tề Bạch ném sách lại, vừa chạy vừa hô "chờ đã……"

Chính là hắn chạy chậm, trong viện lập tức trống rỗng, một người cũng không thấy.

Đông Phủ quá lớn, Tề Bạch lúc trước đều là được Đông Phương Bất Bại mang theo vào, hắn cũng không nhớ rõ đường, chỉ có thể dựa vào cảm giác chạy lung tung.

Chạy nhanh, phần eo đau lợi hại, hai cái đùi nhuyễn cơ hồ sắp rụng khỏi chân.

Ánh mắt cũng chướng chướng, nước mắt chỉ chực rơi xuống.

Cũng không biết chạy bao lâu, giống như thật lâu thật lâu, cũng giống như chỉ mới qua vài phút…… đến lúc Tề Bạch phát hiện bả vai mình bị người khác giữ lại, chân mềm nhũn, ngồi thụp xuống. Qua làn nước mắt, Tề Bạch thấy Trung Thúc luôn luôn mỉm cười giờ trở nên nghiêm túc ngưng trọng, hắn há miệng thở dốc, không nói nên lời.

Trung Thúc lại biết hắn muốn hỏi cái gì, một bên nâng hắn dậy một bên nhanh chóng nói "lúc giáo chủ đuổi đến, người võ lâm không biết thế nào đều trúng mê dược, bất tỉnh. Huynh đệ trong giáo cũng không biết từ khi nào trúng mười cân nhuyễn cân tán, nội bộ toàn vô. Sau lại Hướng tả sứ, Thượng Quan đường chủ cùng Khâu, Văn nhị vị trưởng lão xuất hiện, nói là có người trong giáo truyền ý chỉ, bảo bọn họ phái người lại đây trợ giúp. Giáo chủ tuy rằng đã có đề phòng, nhưng Hướng tả sứ cùng Thượng Quan đường chủ bốn người bọn họ đột nhiên làm khó dễ, vẫn là bị thương, hiện tại trốn ở sau núi cách đây mười dặm chẳng biết tung tích…… ám vệ bên người giáo chủ thấy tình huống không ổn, vội chạy về báo tin, hai người khác một đường theo giáo chủ vào núi……"

Tề Bạch kinh ngạc nghe, giờ mới phản ứng lại được, bắt lấy tay Trung Thúc nói "ngươi mau phái người đi tìm Đông Phương a!"

Trung Thúc trầm giọng nói "đã phái người đi, đám người Nhậm Ngã Hành không biết Đông Phủ cùng giáo chủ có quan hệ. Nơi này vẫn an toàn, công tử trước đi nghỉ ngơi một chút đi."

Tề Bạch lắc lắc đầu nói "ta cũng phải đi tìm y."

Trung Thúc tựa hồ có điểm khó xử, nhíu mày không nói lời nào.

Tề Bạch cúi đầu cầu xin nói "cho ta đi cùng đi, ta không có nội lực nhưng có thể cải trang thành dân thường, sẽ không gây thêm phiền toái."

Trung Thúc trầm mặc một lúc lâu, sau đó mới khó xử gật đầu.

Tề Bạch nghiêng ngả lảo đảo theo một gã thị vệ đi thay y phục, Trung Thúc ánh mắt phức tạp nhìn bóng

dáng hắn, có phần không đành lòng.

Thân ảnh đỏ thẫm lặng yên không một tiếng động đứng sau lưng Trung Thúc, thản nhiên nói "có phải hay không cảm thấy bổn tọa tâm quá độc ác?"

Trung Thúc lắc lắc đầu, lại gật gật đầu, làm người đứng đầu giáo, cẩn thận, bài trừ uy hiếp bên người là đúng, chính là làm tình nhân, như vậy quả thực quá mức tổn thương người……

Đông Phương Bất Bại lông mi đen dài rung rung vài cái, nhẹ giọng nói "phái nhiều người bảo hộ tốt hắn, vô luận thế nào, bổn tọa đều phải thấy hắn bình an."

"Nhiều người, có khi nào sẽ đả thảo kinh xà?" Trung Thúc chần chờ hỏi.

Đông Phương Bất Bại nhìn phương hướng Tề Bạch vừa đi, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói "vô phương, bổn tọa bất quá là thử tâm ý hắn thôi. Về phần cái khác, có thể thử ra thì tốt, không ra cũng không sao…… bổn tọa tự nhiên có thể bảo hộ tốt người của mình."

Lúc đầu quyết định cùng Tề Bạch một chỗ, y cũng không quá để ý đến lai lịch Tề Bạch. Dù sao mặc kệ hắn muốn làm gì, trước tiên phải xem hắn có bản lĩnh làm được dưới mí mắt mình hay không đã. Chính là thời gian hai người cùng một chỗ càng ngày càng dài, y không khỏi càng ngày càng nổi lòng tham…… Nghĩ tới tất cả mọi việc Tề Bạch làm đối với y là có mục đích riêng, trong lòng dường như khó chịu. Hơn nữa lai lịch Tề Bạch như thế nào cũng không tra ra manh mối, trong lòng lại càng loạn hơn……

Thế cho nên y một người đã lâu không nhúng tay vào giáo vụ, đột nhiên xuống núi, nhân tiện tẩy trừ người trong giáo có tâm tư bất chính, mặt khác mang theo Tề Bạch, cũng là làm cho người đã đưa Tề Bạch lên núi lộ diện, hoàn toàn diệt trừ.

Nhưng trong lòng y, tối trọng yếu chỉ có một người, y muốn biết Tề Bạch đối y nhiều lời ngon tiếng ngọt như vậy, rốt cuộc có bao nhiêu phần thực, bao nhiêu phần giả……

Hết chương 24……

25. Chương 25: Sụp Đổ

Hướng Vấn Thiên trong lòng vội vã, lúc đến Hà Gian Phủ so với dự tính còn sớm hơn một chút.

Từ xa đã thấy Tang trưởng lão đứng đó ngoắc gã, Hướng Vấn Thiên xoay người xuống ngựa, tiến lên hỏi

“thế nào rồi?”

Tang trưởng lão nói “thành, đám người giáo chủ trúng mười cân nhuyễn cân tán, nay bị một đám người võ lâm vây khốn trong mười dặm, song phương đều có người chết. Chúng ta bây giờ đánh úp vào, vừa lúc có thể bắt Đông Phương nghịch tặc.”

Hướng Vấn Thiên nghe vậy tâm chậm rãi thả xuống, không thể ức chế vui sướng trong lòng. Gã nhìn mười dặm xung quanh, hung hăng vung tay lên, dùng thanh âm trầm thấp lớn tiếng nói “mọi người theo ta, giết Đông Phương nghịch tặc!”

Tang trưởng lão dừng một chút, thoáng lúng túng “khụ khụ…… nếu đi từ hướng này, chúng ta sẽ đối đầu người của Ngũ Nhạc, đến lúc đó nếu không động thủ, Đông Phương Bất Bại chắc chắn cảnh giác, nếu động thủ thì khó tránh khỏi thương vong. Vẫn là đi bên kia tốt hơn, lúc đó trực tiếp đến phía sau người thần giáo, thuận tiện hành động.”

Hướng Vấn Thiên không được tự nhiên ho khan hai tiếng, phất phất tay, dẫn đầu đi dọc theo một con đường nhỏ bên cạnh.

Quả nhiên người của Nhật Nguyệt Thần Giáo cùng võ lâm chính phái đang giằng co, song phương có không ít người xếp bằng ngồi xuống, tuy rằng liếc mắt một cái không nhìn thấy thi thể, nhưng khẳng định là trải qua kịch chiến.

Hẳn là người trong ma giáo đã trúng mười cân nhuyễn cân tán, nỗ lực chống đỡ, mà người võ lâm chính phái không quá mức đông đảo, nên mới chống cự được đến bây giờ đi…… ý niệm thản nhiên xẹt qua trong đầu, Hướng Vấn Thiên trong lòng vui vẻ, hướng Văn, Khâu hai người sử một cái ánh mắt, ba người phân nhau trái phải đứng bên người Đông Phương Bất Bại.

Hướng Vấn Thiên đã tính toán trước toàn bộ võ lâm chính phái, đem toàn bộ ân oán trước kia đổ lên đầu Đông Phương Bất Bại. Tuy rằng chuẩn bị trước Đông Phương Bất Bại mất cảnh giác, thừa dịp y không phòng bị lấy mạng y. nhưng cũng không muốn người ta nhìn thấy mình đối Đông Phương Bất Bại hành lễ. Vì thế nghiêng người, để Khâu Văn hai người kia che trước người mình, sau đó hạ giọng nói “thuộc hạ tới cứu giá chậm trễ, mong giáo chủ thứ tội.”

Đông Phương Bất Bại gật gật đầu, tựa hồ bị thương không nhẹ, vừa muốn mở miệng, lại đột nhiên ôm ngực, cúi gập thắt lưng.

Thời cơ tốt! Hướng Vấn Thiên cùng Khâu Văn hai người đồng thời nghĩ vậy, sau đó không hẹn mà cùng xuất thủ……

Vừa đánh úp, ba người đều chọn trực tiếp dùng chưởng, ba bàn tay cơ hồ đều dán lên ngực Đông Phương Bất Bại, nội kình phun ra, lại cảm thấy…… tựa hồ cứng rắn, tay còn có……

Hướng Vấn Thiên nhíu mày, thấy Đông Phương Bất Bại nhẹ nhàng như tờ giấy, kinh phiêu bay về phía

sau, sau đó biến mất ở rừng cây cách đó không xa.

Ba người rất nhanh liền biết tình huống không thích hợp, chính là đột nhiên cảm thấy chênh lệch một chút, vẫn là làm cho bọn họ cảm thấy chênh lệch một chút……

Bất quá mới một lát, xung quanh mới vừa rồi yên ắng đột nhiên hỗn loạn lên, không biết là ai hô lên một câu "Hướng tả sứ phạm thượng tắc loạn, giết giáo chủ!"

Sau đó xung quanh rất nhiều thanh âm hô lên, lúc Hướng Vấn Thiên định lui lại, lại phát hiện rất nhiều người vây quanh mình. Trang phục màu đen mang theo hoa văn đỏ sẫm, thường xuyên thấy bên người giáo chủ, là ám vệ của giáo chủ, chính là…… vì sao đột nhiên có nhiều như vậy? câu hỏi này mãi đến thời gian một nén nhang sau đó, vẫn tràn ngập trong đầu Hướng Vấn Thiên……

Mười dặm xung quanh nhất thời ồn ào lên, người võ lâm đến xem người ma giáo nội đấu.

Giáo chúng Nhật Nguyệt Thần Giáo còn lại giống như con kiến mất đầu chạy tới chạy lui, kêu lên "mau tìm giáo chủ!"

Có người kêu "Hướng Vấn Thiên phản loạn! Khâu trưởng lão, Văn trưởng lão phản loạn!"

Còn có người kêu "bắt sống Hướng Vấn Thiên, hắn đánh cắp bảo vật thần giáo……" Người võ lâm vây xem dựng thẳng lỗ tai, tuy không nghe rõ rốt cuộc bảo vật là cái gì, nhưng dùng từ bảo, tự nhiên không phải vật tầm thường. Vì thế sau này giang hồ đồn đãi đủ mọi thể loại, đều nói Hướng Vấn Thiên đánh cắp bảo bối ma giáo, có người nói bảo đồ, có người nói bí tịch, có người nói tuyệt thế thần binh…… hoặc là bọn họ tâm tâm niệm niệm cái gì thì nói thành cái đó……

Trong tiếng quát tháo hỗn loạn, có một thanh âm không phải lớn nhất, nhưng là đặc biệt nhất, mọi người có chút thận trọng còn nhớ rõ, một mỹ mạo tiểu niên rơi lệ đầy mặt, quát to chạy tới bóng dáng ngồi dưới gốc cây trong rừng, ngồi bên người Đông Phương Bất Bại, cùng y cử chỉ vô cùng thân thiết.

Người Nhật Nguyệt Thần Giáo giáo hoặc là người tróc nã phản loạn, hoặc là đi tìm Đông Phương Bất Bại, cơ hồ không có ai để ý đến hắn, mặc kệ hắn nghiêng ngả lảo đảo chạy vào rừng cây……

Đồng thời, một cái xe ngựa bình thường từ hướng khác chạy vào rừng cây.

Tề Bạch mặc một thân y phục vải bố đỡ người trên xe xuống. Đưa mắt nhìn bốn phía, phía trước là rừng cây ngút ngàn, hắn hướng về phía trước chạy hai bước nói "Đông Phương chính là mất tích ở đây sao?"

Trung Thúc lắc lắc đầu, chỉ mười dặm phía trước nói "là ở nơi đó, bất quá chỗ đó người võ lâm nhiều, rất

nguy hiểm, hơn nữa một mảnh rừng chúng ta đã tìm qua hai ba lần, giáo chủ hẳn là không ở bên kia."

Nói xong vỗ vỗ tay, hai thị vệ nhảy từ trên cây xuống. Trung Thúc nói "giáo chủ đột nhiên gặp chuyện không may, lão phu còn phải đi xem tình huống thần giáo hiện tại, không thể bồi công tử tìm kiếm, để bọn họ bảo hộ công tử đi."

Tề Bạch lung tung gật gật đầu, chạy vào trong rừng sâu. Trung Thúc nhìn theo hắn đi xa, quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại lẳng lặng đứng phía sau.

"Giáo chủ." Trung Thúc chắp tay hành lễ nói.

Đông Phương Bất Bại khoát tay áo, thản nhiên nói "ngươi đi đi, đừng đả thương võ lâm chính đạo, phàm là người trong thần giáo có phản tâm, bắt toàn bộ lên Hắc Mộc Nhai."

"Dạ." Trung Thúc ngẩng đầu lên đã không thấy Đông Phương Bất Bại.

Tề Bạch không biết phương hướng cứ thế chạy vào trong rừng sâu, trải qua một trận hỗn loạn vừa rồi, lúc này hắn đã muốn trấn định không ít. Ít nhất đã biết bắt đầu tự hỏi, mà không phải trong đầu trống rỗng.

Chính là các loại suy nghĩ ùn ùn kéo đến, ở trong đầu hắn ong ong tác hưởng.

Hắn thật sự không rõ, vì cái gì đột nhiên biến thành như vậy…… Đông Phương Bất Bại không phải một người bình tĩnh thong dong sao? Như thế nào lại rơi vào tình cảnh bị thương mất tích?

Chỉ thần nghĩ tới lúc này Đông Phương Bất Bại bị thương đe dọa đến tính mạng, Tề Bạch hận không thể đấm cho mình vài quyền. Hắn lúc trước vì tị hiềm, rõ ràng biết Đông Phương Bất Bại có nguy hiểm, lại cái gì cũng không truy vấn. Nếu hắn hỏi, ít nhất có thể nói cho Đông Phương Bất Bại biết ai đáng tín nhiệm, ai không thể tin. May ra Đông Phương Bất Bại có thể tránh qua một kiếp này…… có lẽ, Đông Phương Bất Bại không phải trải qua một kiếp này, là vì hắn xuất hiện cải biến kịch tình, cho nên mới……

Tề Bạch có điểm mơ hồ, có lẽ hắn căn bản không nên xuất hiện…… trong nguyên tác tuy rằng Đông Phương Bất Bại cũng phải chết nhưng cũng là sống qua rất nhiều năm…… Tề Bạch chỉ cảm thấy ngực một trận đau nhức, dựa vào gốc cây, có chút vô lực ngồi xuống.

Đông Phương Bất Bại cách đó không xa nắm chặt quyền, có xúc động muốn đi ra, chính là đại tâm huyết của y, đây là cơ hội thử thách Tề Bạch, nếu bỏ qua lần này, sẽ không bao giờ có lần thứ hai nữa, nghĩ vậy, y bắt buộc chính mình thu chân lại.

"Công tử?" thị vệ đứng phía sau tiến lên từng bước lo lắng hỏi.

"Ta không sao." Tề Bạch quay đầu, khóe mắt có chút hồng, thần sắc thực bình tĩnh. Chính là trong bình tĩnh lộ ra một cỗ tức giận mờ mịt, làm cho người ta đau lòng. "các ngươi không cần đi theo ta, tản ra cùng nhau tìm đi."

Hai thị vệ có chút khó xử liếc nhìn nhau.

"Ta không sao." Tề Bạch lập lại, kiên trì nói "có việc gì ta sẽ kêu các ngươi." Hắn hiện tại thực sự cần yên tĩnh một chút.

"……vâng." Hai thị vệ đều biết Đông Phương Bất Bại ở đằng sau, cho nên làm bộ chần chờ một chút, sau đó ly khai, chia phương hướng ra đi tìm.

Chờ hai thị vệ đi xa, Tề Bạch mới tựa cây đứng lên, phía trước là rừng cây nhìn không thấy giới hạn, liếc mắt một cái nhìn lại, trời đất mênh mông bức bối. Đông Phương Bất Bại lúc này rốt cuộc ở nơi nào, hắn rốt cuộc có hay không tìm được y?

Tề Bạch đi rất chậm, nhưng vẫn cố gắng đi, ngẫu nhiên dừng lại nghỉ một chút, lại một lần cũng không có quay đầu.

Hắn nghĩ nếu thật sự tìm được Đông Phương Bất Bại thì sẽ như thế nào? Hắn đi làm sao? Chính là ý niệm này vừa hiện ra trong đầu đã bị hắn trốn tránh bỏ qua, nếu Đông Phương Bất Bại thật sự…… Tề Bạch nghĩ, có lẽ hắn chết đi cũng tốt.

Tuy rằng cảm tình với Đông Phương Bất Bại còn chưa sâu nặng đến mức chết cùng nhau. Có lẽ nếu là ở xã hội hiện tại, hắn yêu một người so với yêu Đông Phương Bất Bại còn sâu nặng hơn, thất tình cũng tuyệt đối không lựa chọn kết thúc sinh mệnh của mình.

Nhưng giờ phút này, nếu Đông Phương Bất Bại thực sự chết, hắn cũng có cảm giác sống không nổi. Có lẽ từ khi xuyên đến đây, thế giới của hắn chỉ xuất hiện Đông Phương Bất Bại, chỉ một mình Đông Phương Bất Bại. Thân ảnh màu đỏ kiêu ngạo kia chiếm trọn tầm mắt hắn, đầy sức sống. Cho nên một khi y chết, trụ cột chống đỡ thế giới của hắn ầm ầm đổ xuống, thế giới của hắn chỉ còn tường đổ, không thể trở về ban đầu.

Trong rừng cây càng ngày càng không dễ đi, rừng cây này trên núi, địa thế nhấp nhô, có nơi cơ hồ không rõ đường đi.

Tề Bạch càng chạy càng kiệt sức, đi một đoạn lại phải tựa gốc cây nghỉ ngơi một lúc. Chỉ một lúc ngắn ngủi, quần áo giày dép bàn tay đều là bùn đất, mồ hôi ròng ròng, vẻ mặt khổ sở.

Tề Bạch đột nhiên cười rộ lên, hắn nghĩ tới Đông Phương Bất Bại khiết phích như vậy, không biết lúc này y chật vật thế nào. Có phải hay không trên mặt cũng dính bùn đất, không biết có phải hay không bị thương, không biết miệng vết thương có phải hay không đổ máu, không biết y có xé y phục băng bó vết thương hay không…… không biết y giờ phút này…… có hay không nghĩ đến hắn……

Giọt nước mưa rơi trên bùn đất, Tề Bạch sờ sờ mặt, trên mặt một mảnh trơn dính, bùn đất trên tay cùng với nước mắt, Tề Bạch nghĩ đến giờ phút này mình vô cùng chật vật, dùng tay áo che mắt, rốt cuộc ức chế không được khóc lên thành tiếng……

Đông Phương Bất Bại cảm thấy tim mình như nát ra rồi, y ôm ngực mình, nghĩ rằng mặc kệ mục đích Tề Bạch đến bên người y là để làm gì, nhưng có thể bởi vì y gặp nạn mà đến tận đây đã quá đủ…… cứ như vậy đi…… chính là vừa mới chạy ra hai bước lại ý thức được mình không thể cứ thế mà chạy ra ngoài, chỉ đành tránh đằng sau cái cây, trước đem y phục mình xé rách một chút, lại lấy chút bùn đất bôi lên mặt lên người, sau đó tìm trên người một vật, làm thành máu nhiễm đầy y phục, sau đó từ gốc cây đi ra, lại thấy Tề Bạch lảo đảo ngã sấp xuống, sau đó nằm trên đất không nhúc nhích……

"Tề Bạch……" Đông Phương Bất Bại cảm thấy tim mình co rút một cái, một đường chạy như điên qua, gắt gao đem Tề Bạch ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy trong tay run rẩy. Y cúi đầu xem người trong lòng, sau đó ngây ngẩn cả người……

Tề Bạch đang lẳng lặng mở to đôi mắt nhìn y, không chút sợ hãi, cũng không giận……

"Ngươi…… ngươi biết ta ở phía sau?" bởi vì chột dạ thất kinh giáo chủ đại nhân ấp a ấp úng hỏi.

Tề Bạch có chút mờ mịt nhìn, đưa tay sờ sờ mặt Đông Phương Bất Bại, giọng điệu có chút mơ hồ thản nhiên nói "Đông Phương…… ta yếu như vậy, không có võ công, đi cũng không được bao nhiêu đường…… vạn nhất ta tìm không thấy ngươi làm sao bây giờ? Nếu ta mất tích bị thương là ta thì tốt rồi…… ngươi lợi hại như vậy, nhất định có thể tìm ra ta……" Tề Bạch thản nhiên cười cười nói "ta đột nhiên nghĩ, nếu ta bị thương, cần ngươi, không biết ngươi có hay không cứ đột nhiên như vậy xuất hiện trước mặt ta……"

———-

Hết chương 25……

26. Chương 26: Chật Vật

Đông Phương Bất Bại cảm thấy, có lẽ đời này lúc chật vật nhất của y chính là hiện tại……

Nhìn Tề Bạch ánh mắt có chút mờ mịt, lại có loại nhát gan không dám nhìn thẳng.

Tề Bạch thản nhiên nhìn Đông Phương Bất Bại đem hắn ôm vào trong ngực, vì trốn tránh cái đau trong tim mà thả lỏng thần trí, lại bởi vì cái ôm ấm áp mà từng chút một hồi phục. Hắn chậm rãi mở mắt nhìn, cảm thụ được hơi thở ôn nhu quen thuộc quanh mình.

"Đông Phương?" thật lâu sau, Tề Bạch chần chờ kêu một tiếng.

"Ân" đáp lại hắn là dùng sức ôm ấp cùng với ánh mắt trốn tránh.

Tề Bạch trầm mặc.

Hắn muốn hỏi, này hết thảy có phải hay không đều là thử? Lại cảm thấy không cần thiết phải hỏi…… nếu không phải hắn quá kích động, lại mất lí trí, sớm nên nhìn ra đám người Trung Thúc không thích hợp, ngôn hành cử chỉ quá mức trật tự, thiếu bối rối cùng vội vàng……

Hắn muốn hét lên với Đông Phương Bất Bại, có biết ta sẽ lo lắng, sẽ khổ sở hay không? Lại cảm thấy chính mình không có tư cách…… hắn không thể giải thích thân phận của mình, mà y lại là Đông Phương Bất Bại.

Vì thế, phẫn nộ muốn phát tiết, lại bị mạnh mẽ kiềm chế trong lồng ngực, hóa thành một cỗ toan sáp nảy lên trong lòng.

Tề Bạch trừng mắt nhìn, chớp đôi mắt đầy sương mù, có chút mệt mỏi nhắm hai mắt lại, hắn đột nhiên cảm thấy mệt chết đi, tứ chi bủn rủn vô lực……

Đông Phương Bất Bại ôm Tề Bạch đứng lên, việc đã đến nước này, nói gì cũng là vô dụng. Y dùng tay áo xoa xoa mặt Tề Bạch, xoay người trở về.

"Đừng tức giận." Đông Phương Bất Bại vừa đi vừa thấp giọng nói "chỉ cần không vượt qua điểm mấu chốt, ngươi bắt ta bồi tội như thế nào cũng được."

"Điểm mấu chốt là gì?" Tề Bạch mở to mắt, đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Đông Phương Bất Bại, trong mắt ẩn ẩn tức giận.

"Ngươi." Đông Phương Bất Bại dừng một chút nói.

Tề Bạch nhíu mày.

"Điểm mấu chốt là ngươi, vô luận thế nào cũng không cho phép rời khỏi ta." Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

Tề Bạch bĩu môi, tâm nói sao phải nghe lời ngươi…… chính là hờn dỗi nghẹn trong lòng giống như bị xé ra một chút, dần dần tiêu tán đi…… Hắn đem mặt chôn trong lòng Đông Phương Bất Bại, chỉ cảm thấy mí mắt thật nặng. Mặc kệ thế nào, Đông Phương Bất Bại còn ở đây là tốt rồi…… về phần lừa hắn chậm rãi tính sau……

Đông Phương Bất Bại cảm giác thân thể cứng ngắc trong lòng dần trở nên mềm mại, cước bộ cũng nhẹ đi không ít, thật cẩn thận chú ý dưới chân, tránh động đến người trong lòng.

Hai thị vệ đi theo phía sau, liếc nhau vài cái, dúng ánh mắt tiến hành trao đổi ngắn ngủi.

Thị vệ Giáp "giáo chủ đi nhầm đường rồi, làm sao bây giờ?"

Thị vệ Ất "làm sao ta biết được, dù sao ta cũng tuyệt đối không đi nhắc nhở đâu. Bây giờ mà quấy rầy giáo chủ, tuyệt đối chỉ có con đường chết."

Thị vệ Giáp "ta cũng không muốn đi……"

Thị vệ Ất "…… làm sao bây giờ?"

Thị vệ Giáp "cúi đầu đi theo giáo chủ, làm bộ không thấy đường đi……"

Thị vệ Ất "được rồi……"

Bên kia chiến đấu, cơ hồ không có trì hoãn.

Nhóm ám vệ hợp lực chống lại Hướng Vấn Thiên.

Khâu, Văn hai vị trưởng lão thấy tình huống không ổn, phẫn nộ nhìn về phía Tang trưởng lão, Tang trưởng lão sắc mặt bụi bại nói "giải dược là giả, đó là một cục……" vì thế hai vị kia cũng hiểu ra, bọn họ sở dĩ trợ giúp Hướng Vấn Thiên điều kiện tiên quyết là Hướng Vấn Thiên phải cho họ giải dược của tam thi não thần đan, dù sao so với quyền thế phú quý mà nói, vẫn là tính mạng quan trọng hơn một chút.

Nay bọn họ đã rơi vào thế yếu, nếu cố gắng chống trả, cho dù bọn họ thoát được, đợi đến Đoan Ngọ mà không có giải dược cũng chỉ có con đường chết. Nếu lưu lại còn có khả năng bảo mệnh, dù sao lần này người nhúng tay vào rất nhiều, tục ngữ có câu pháp không trách chúng. Đông Phương Bất Bại lại có thủ đoạn khống chế bọn họ, không nhất định sẽ giết chết. Chính là sau này lại không biết thế nào……

Về phần Thượng Quan Vân ngay từ đầu đã đứng bên ngoài, lúc đám người Hướng Vấn Thiên động thủ, hắn đứng một bên quan vọng. Với hắn mà nói, tuy rằng cảm thấy Đông Phương Bất Bại làm giáo chủ tương đối tốt, nhưng nếu Hướng Vấn Thiên thật sự lên làm giáo chủ, hắn cũng không quá để tâm. Nay thấy tình thế không đúng, bước lên bắt tay giúp ám vệ đem Hướng Vấn Thiên cùng Khâu Văn ba người trói lại, sau đó để bọn họ cùng Vương trưởng lão đứng một chỗ.

Tang trưởng lão bởi vì lập công chuộc tội, không bị trói, ủ rũ ủ rũ đứng một góc.

Nhóm ám vệ quay đầu nhìn Thượng Quan Vân, Thượng Quan Vân cười làm lành nói "ta là bị nghịch tặc Hướng Vấn Thiên ép xuống núi, vốn định giả vờ nhập đầu với bọn họ rồi cảnh báo giáo chủ. Chính là giáo chủ anh minh, sớm có chuẩn bị. Ta sợ làm hỏng kế hoạch của giáo chủ nên mới không dám vọng động……"

Tần trưởng lão chính khí vù vù đang chỉ huy thị vệ trói chặt đám người Hướng Vấn Thiên, nghe vậy trừng mắt, hướng ám vệ nói "trói thật chặt cho ta!" huynh đệ trong giáo mình đánh nhau, vốn chính là chuyện nháo tâm, huống chi còn có đám chuột nhắt võ lâm chính đạo đứng bên xem, thật sự là mất mặt cực điểm. Lão từ trước trong lòng đã nghẹn khuất, chính là bởi vì khi xuống núi Đông Phương Bất Bại truyền khẩu dụ cho lão nên không dám vọng động. Lúc này nghe thấy Thượng Quan Vân ông nói gà bà nói vịt một phen biện bạch, lửa lập tức bốc lên. Tâm nói lão Tần ta biết ngươi không phải ngày một ngày hai, ngươi vô tội, ngươi mà vô tội ta lấy đầu xuống cho ngươi làm bồn cầu.

Mấy ám vệ cũng không thèm để ý đến Thượng Quan Vân, Thượng Quan Vân biết tình thế bất lợi, đơn giản ngoan ngoan chịu trói, sau đó đến một góc không người ngồi xuống, chính là nhìn về phía Tần trưởng lão sau lưng không có hảo ý.

Thu thập phản đồ, Tần trưởng lão tập hợp giáo chúng, theo phân phó của Đông Phương Bất Bại, nhất nhất ghi vào sổ, dẫn người chậm rãi trở về Hắc Mộc Nhai.

Bảo trưởng lão cũng quay về khách điếm, dẫn nha hoàn tiểu tư cùng vài thị vệ, theo phân phó chuyển hướng đi đón Dương Liên Đình đang bị trọng thương.

Phần lớn người Nhật Nguyệt Thần Giáo cưỡi ngựa rời đi, người võ lâm tụ tập cũng đều giải tán……

Thị vệ giải trang giáo chủ cởi bộ hồng y gây chú ý kia, trở về Đông Phủ.

Còn lại mỗi thị vệ giả trang Tề Bạch, vừa bi đát xoa hai cái đùi, lúc nãy ở trong rừng cây qua lại bôn ba, vừa xoa cổ họng, giả bộ thâm tình kêu Đông Phương Bất Bại……

Đông Phương Bất Bại lần này xuống núi mục đích chủ yếu là thăm dò thân phận Tề Bạch, bởi vậy định ra hai kế hoạch. Trong đó một cái là giả bộ chính mình gặp nạn, mọi người không rảnh bận tâm y. Sau đó xem phản ứng của Tề Bạch, liên hệ với ai. Cái khác chính là bắt một thị vệ giả trang Tề Bạch, tạo ra vài cơ hội bên cạnh không có người, xem có ai nhận thức hắn, cùng hắn liên hệ không. Lúc trước Trung Thúc dẫn Tề Bạch đến rừng cây, lại thấy bộ dáng giáo chủ không ổn, trong lòng biết Tề Bạch bên kia là không thể dựa vào được. Cho nên phái người sắm vai thị vệ của Tề Bạch, bắt hắn ở trong rừng chạy nhiều chút.

Vì thế Đông Phương Bất Bại ôm Tề Bạch đi trong rừng cây đang buồn bực như thế nào đi mãi không ra, đột nhiên truyền đến thanh âm thực mất hồn kêu tên y……

Y chỉ lăng lăng sửng sốt liền nhận ra mình đi nhầm đường, quay đầu nhìn hai thị vệ phía sau hận không thể bả đầu mai địa hạ hai thị vệ, đang chuẩn bị quay lại, liền cảm thấy vạt áo bị người túm, cúi đầu, thấy Tề Bạch trợn mắt nhìn y……

“Có người kêu tên ngươi……” Tề Bạch thản nhiên nói.

“…… Nghe lầm.” giáo chủ đại nhân lúng túng nói, cảm giác thực vi diệu.

Tề Bạch diện vô biểu tình nói “ta muốn đi xem……” kỳ thật lúc nghe thấy thanh âm đó, hắn đã mơ hồ đoán được là ai, cũng đoán được mục đích làm vậy. Liếc mắt một cái, bất quá là trong lòng một hơi không thoải mái, muốn nhìn bộ dáng xấu hổ của giáo chủ đại nhân thôi.

Đông Phương Bất Bại quay đầu liếc hai thị vệ phía sau một cái, định bảo bọn họ đi trước đem người lôi đi. Lại nghe Tề Bạch hừ hừ nói “bởi vì không tin tưởng, cho nên muốn thử thách. Bởi vì không tín nhiệm, cho nên mới lừa ta, có phải không? Cũng là ta không cảm thấy được, biết rõ không được tin tưởng, lại không nên đưa ra yêu cầu không an phận……”

Đông Phương Bất Bại yên lặng quay đầu, đem Tề Bạch chuyển qua sau lưng mình, thản nhiên nói “ôm chặt ta, cõng ngươi đi.”

Tề Bạch đắc thắng nhếch nhếch khóe miệng, ôm cổ giáo chủ đại nhân. Trải qua một hồi sợ bóng sợ gió như vậy, phẫn nộ, sinh khí khẳng định là có. Nhưng làm cho hắn càng nhận ra tầm quan trọng của Đông Phương Bất Bại trong lòng hắn. Có lẽ không trải qua sẽ không tin nổi, hắn thế nhưng bởi vì nghĩ đến Đông Phương Bất Bại có khả năng gặp nguy hiểm mà mất hết can đảm, nghĩ đến cái chết.

Hắn vốn không phải người hay nghĩ ngợi nhiều, này cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhận mệnh. Vô luận như thế nào, chính mình cũng sợ là không thoát khỏi bàn tay giáo chủ đại nhân. Chính là tức giận đầy mình mà không có chỗ phát tiết thực sự là không cam lòng……

Đông Phương Bất Bại cõng Tề Bạch, như chim lớn bay vọt lên, nháy mắt đã đứng trên cây, sau đó mượn lực từ cành cây bay vọt tới chỗ phát ra thanh âm.

Mà lúc này thị vệ sắm vai Tề Bạch hơi hơi nhíu mày, cố ý liếc xung quanh một cái, sau đó giả bộ vô lực, thở hổn hển đỡ gốc cây ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đông Phương Bất Bại đứng cách thị vệ không xa cũng nhíu mày, thần sắc có chút phức tạp.

Tề Bạch cảm nhận được cảm xúc của Đông Phương Bất Bại, khẩn trương không dám thở mạnh.

Chỉ nghe thấy tiếng tất tất tốt tốt rất nhẹ vang lên, thị vệ giật mình quay đầu lại, làm một bộ dáng kinh hỉ hô lên “Đông Phương sao?” Tề Bạch nhìn thấy mà một trận bội phục.

“Công tử, là ta.” Một giọng nữ kiều mỵ đáp, một nữ tử từ sau gốc cây đi ra.

Đông Phương Bất Bại mặt có điểm đen, Tề Bạch vẻ mặt nghi hoặc.

Thị vệ làm ra một bộ cực kì kinh hỉ sau lại thành vô cùng thất vọng thất hồn lạc phách, yên lặng cúi đầu……

"Công tử không nhận ra ta sao?" nữ tử sóng mắt trong suốt liếc qua, thị vệ lấy tay lau mặt, thản nhiên "uh" một tiếng.

"Công tử đã quên sao? Trên Hắc Mộc Nhai…… trong rừng cây nhỏ……" nữ tử thẹn thùng hé ra khuôn mặt hồng hồng hàm hồ nói.

Tề Bạch sửng sốt, nhớ ra ngày đó trong rừng cây có một đại hán cùng một tiểu nha hoàn yêu đương vụng trộm. Hắn cẩn thận nhìn nhìn, quả nhiên có vài phần tương tự.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, nhóm ám vệ đi theo Tề Bạch mỗi ngày đều báo cáo. Nữ nhân kia vừa nhắc đến Hắc Mộc Nhai y liền nhớ ra. Y còn nhớ hình như Cát trưởng lão cùng nha hoàn của Dương Liên Đình yêu đương vụng trộm, bị Tề Bạch nhìn thấy. Y thời gian này ngay cả giáo vụ cũng lười quản, loại chuyện yêu đương vụng trộm này lại càng không để ý, chính là không nghĩ tới nữ nhân kia cư nhiên một đường theo tới nơi này, tựa hồ là đi theo Tề Bạch, y mị hí mắt.

Thị vệ kia tự nhiên là không biết chuyện này, nhưng vẫn làm bộ như không yên lòng gật gật đầu.

Chợt nghe nàng kia từ từ nói "từ xưa đa tình trống không hận, ta thấy công tử là người đa tình, chính là không gặp đúng người, đáng thương đáng tiếc……"

Hết chương 26……

27. Chương 27: Rối Loạn

Đông Phương Bất Bại sắc mặt có điểm đen, Tề Bạch cũng hắc tuyến, tâm nói rõ ràng là thế giới võ hiệp, như thế nào lại như tiểu thuyết Quỳnh Dao……

Thị vệ kia nhìn trời nói "ngươi rốt cuộc muốn nói gì?"

Nữ nhân kia thương xót liếc thị vệ một cái "ta chỉ là nhắc nhở ngươi, ngươi bị ma đầu Đông Phương Bất Bại lừa rồi."

Đông Phương Bất Bại thần sắc ngưng trọng, mắt lộ ra sát khí, muốn động thủ, tay lại bị Tề Bạch đè lại.

Ánh mắt hai người giao nhau, cũng tiến hành một phen không tiếng động trao đổi.

Giáo chủ đại nhã nghiêm mặt, thần sắc có chút hung tợn "chẳng lẽ ngươi tin bổn tọa lừa ngươi sao?"

Tề Bạch lạnh lùng nhíu mày "đã có vết xe đổ, ai biết còn gạt ta cái gì? Ngay cả để ta nghe một chút cũng không dám sao?"

Giáo chủ đại nhân ngoảnh mặt đi "tùy ngươi."

Tề Bạch cũng quay đầu "hừ!"

Ách…… thị vệ lau mặt, rối rắm, tâm nói đây là vấn đề nhạy cảm, nhiệm vụ của hắn là nghĩ biện pháp tiếp xúc với những người nhận thức Tề công tử, tra ra thân phận Tề công tử. Về phần cái khác, hẳn là không liên quan đi…… vì thế làm mặt lạnh nói "Đông Phương đối ta như thế nào, trong lòng ta tự khắc rõ ràng, không cần người khác nhắc nhở. Tại hạ còn có việc, đi trước." Nói xong đang muốn đi lại bị nữ nhân kia ngăn cản……

"Chuyện mà công tử nói phải chăng là đi tìm Đông Phương Bất Bại "bị thương"?" Nữ nhân cười lạnh một tiếng nói "chỉ sợ giáo chủ đại nhân của ngươi vì hoàn thành được mưu kế mà đang dương dương tự đắc, sớm đã quên còn một người là ngươi rồi."

Thị vệ tự nhiên rõ ràng tình huống hiện tại, rối rắm đứng đó, trầm mặc thật lâu, sau đó vẻ mặt đau đớn kịch liệt ngẩng đầu, nghẹn ra một câu "ngươi nói cái gì ta cũng không tin, ngươi tránh ra!" sau đó yếu đuối vô lực đẩy nữ nhân kia một cái, đồng thời mũi chân dùng sức, đá một hòn đá nhỏ, làm cho nữ nhân dẫm vào hòn đá kia, đứng không vững, đặt mông ngồi xuống đất. Sau đó nhân cơ hội sải chân định chạy…… chính là vừa mới chạy được một chân, chân kia liền bất động, nhìn lại, tay áo bị túm…… thị vệ ngẩng mặt lên trời thở dài, quả nhiên y phục thị vệ không có vạt áo dài vẫn lưu loát hơn……

"Công tử liền cam tâm bị lừa, ngay cả nghe cũng không muốn nghe sao?" nữ nhân kia chấp nhất nói.

Thị vệ kia tâm nói, y phục đều bị ngươi túm, ta một cái Tề công tử không võ công còn có thể cự tuyệt sao, đành nói "ngươi nói đi." Lại bổ sung "nhưng là ta sẽ không tin."

"Công tử cũng biết lần này Đông Phương Bất Bại xuống núi chỉ là vì tương kế tựu kế diệt trừ người không phục hắn trong giáo. Vừa rồi Hướng Vấn Thiên cùng phản loạn trưởng lão liên can đều bị bắt, nay đang bị áp giải về Hắc Mộc Nhai. Hắn đã sớm có phòng bị, bị thương chắc chắn là giả. Như vậy, chỉ sợ ngay cả sủng hạnh đối công tử……" nữ nhân dừng lại một chút nói "…… cũng là giả, nói vậy chỉ là thủ thuật che mắt đám người Hướng Vấn Thiên thôi……"

Thị vệ túm túm chân, bất động, chỉ có thể nội tâm rơi lệ đầy mặt, bên ngoài hỗn độn lắc lắc đầu nói "ta không tin……"

Tề Bạch xem sợ run cả người, trong lòng cũng lệ rơi đầy mặt, tâm nói ngươi tốt xấu gì cũng đang giả trang thành ta, có thể hay không không cần đi theo Quỳnh Dao phong a……

"Thật không biết Đông Phương Bất Bại kia cho ngươi uống bùa mê thuốc lú gì, đến giờ này vẫn còn khăng khăng một mực! Ngươi ngẫm lại xem, nếu là trong lòng Đông Phương Bất Bại có ngươi, cho dù không nói cho ngươi tình hình kế hoạch cụ thể, cũng nên an bài hộ tống công tử rời đi! Phải biết rằng nơi này hội tụ nhiều người võ lâm như vậy, cơ hồ người người đều thấy công tử cùng Đông Phương Bất Bại cùng một chỗ, công tử tay trói gà không chặt, nếu bị bọn họ phát hiện, chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn! Có thể thấy được Đông Phương Bất Bại căn bản không để an nguy công tử trong lòng!" Nữ nhân một bên túm tay áo thị vệ, một bên vịn vào đó đứng lên, một bộ chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Đông Phương Bất Bại liếc Tề Bạch một cái, tâm nói ta nhưng vẫn đều là cùng ngươi một chỗ, trong lòng tuyệt đối có ngươi.

Tề Bạch trừng mắt liếc y một cái, kia phải cảm tạ ngươi rồi.

Đông Phương Bất Bại quay đầu, bổn tọa đối với ngươi tốt như vậy, ngươi cái đồ không biết phân biệt.

Tề Bạch cũng quay đầu, nghĩ lại mình vừa rồi lo lắng đến mất hết can đảm, liền một bụng hỏa, rất mất mặt.

Thị vệ vẻ mặt rối rắm cúi đầu. Nói đến mức này rồi, còn lắc đầu không tin thì quả thực là quá giả tạo……

Nữ nhân thấy hắn buông lỏng, đổ thêm dầu vào lửa nói "công tử cũng biết Dương Liên Đình Dương tổng quản?"

Độ mẫn cảm tăng vọt……

Thị vệ thất bại lau mặt, tâm nói chuyện của giáo chủ không phải một thị vệ như ta có thể nghe, ta cũng không muốn biết quá nhiều để rồi bị giết người diệt khẩu a, đại tỷ có thể cho ta một con đường sống không……

Nữ nhân thấy hắn vẻ mặt rối rắm, đắc thắng mỉm cười, hơi hơi cúi người nói "tiểu nữ là nha hoàn Tiểu Ngọc hầu hạ Dương Liên Đình. Ta đảm bào, Đông Phương Bất Bại đối Dương tổng quản tin một bề nhưng là còn hơn công tử mấy trăm lần…… liền ngay cả lần này Dương tổng quản xuống núi cũng là vì trong giáo có loạn, sợ Dương tổng quản bị thương, nên mới dùng công tử ngụy trang. Hơn nữa tin Dương tổng quản bị thương vừa truyền đến, Đông Phương Bất Bại liền đem người xuống núi, hỏi đám người vừa mới bắt được một chút…… này chẳng lẽ không đúng hướng quan giận dữ sao?"

Tề Bạch nghĩ nghĩ, bình tĩnh liếc Đông Phương Bất Bại một cái.

Đông Phương Bất Bại nhíu mày, tâm nói nữ nhân này nói bậy, ngươi sẽ không tin đi?

Tề Bạch diện vô biểu tình quay đầu tiếp tục nghe.

Giáo chủ đại nhân tâm rối loạn……

Thị vệ dưới tàng cây trong lòng cũng loạn, nữ nhân này tuy rằng nói đến chuyện nhạy cảm, nhưng nghe xong cũng không để ý. Nhưng biết nữ nhân này là nha hoàn của Dương tổng quản lại cảm thấy không giống trước, Tề công tử cùng giáo chủ không bao lâu, nếu nói giáo chủ lợi dụng hắn cũng có khả năng. Nhưng giáo chủ cùng Dương tổng quản đã hai năm, toàn giáo cao thấp đều biết, vạn nhất nàng biết cái gì không nên biết, mình thật sự không ổn rồi.

Nếu nghĩ biện pháp thoát khỏi nàng…… nữ nhân này tuy rằng không biết võ công, nhưng tay chân linh mẫn, chính mình hiện tại phẫn Tề công tử không võ công, chỉ sợ không dễ dàng thoát khỏi.

Nếu bạo lậu võ công, chỉ sợ phá hỏng kế hoạch……

Nếu trực tiếp giết nàng, tựa hồ không thỏa đáng……

Thị vệ thở dài, nghĩ rằng may mà nơi này chỉ có hai người bọn họ, vạn nhất có cái gì không ổn, không hội báo là được……

Đang nghĩ, đột nhiên phát hiện trên cành cây cách đó không xa có một mạt màu đỏ, thoạt nhìn quen mắt làm cho người ta kinh hãi…… nhìn kĩ lại, chỉ thấy sau khe hở lớp là cây, giáo chủ đại nhân sắc mặt âm trầm theo dõi hắn, làm hắn sợ tới mức chân mềm nhũn ngã xuống……

"Công tử cuối cùng là muốn thông……" Tú Ngọc thương tiếc liếc thị vệ một cái, hạ eo đỡ hắn đứng dậy "Đông Phương Bất Bại đại ma đầu này tuyệt đối không xứng để công tử thật tình đối đãi, không nói đến Dương tổng quản, hắn còn có vài cái thiếp thân, chính là hoang dâm vô độ."

Tề Bạch lại liếc Đông Phương Bất Bại một cái, ánh mắt thản nhiên.

Nhìn ánh mắt Tề Bạch càng ngày càng lạnh, Đông Phương Bất Bại thay đổi sắc mặt, y đời này lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác khó lòng giãi bày như vậy, cũng là lần đầu tiên chột dạ như vậy…… Y trước kia quả thật có nhiều nữ nhân, nam nhân mà, thể hiện thân phận địa vị, trừ bỏ quyền thế phú quý, không phải là nữ nhân sao.

Y trước đây thân là Nhật Nguyệt Thần Giáo hữu sứ, chấp chưởng hơn phân nửa quyền lợi trong giáo, tự nhiên có rất nhiều thuộc hạ hiếu kính y. Lễ vật hiếu kính nhiều nhất, chính là đủ loại kiểu dáng nữ nhân, xinh đẹp, kiều my, đoan trang, khả ái…… đủ loại kiểu dáng, cần gì có đó.

Hơn nữa lúc đó y quả thật cũng thích nữ nhân.

Sau lại vì luyện công phải tự cung, mới bắt đầu thích nam nhân.

Cho nên mới có Dương Liên Đình, sau lại có Tề Bạch……

Này hết thảy đều là thật, chính là ý tứ biểu hiện ra ngoài, lại làm cho y có loại cảm giác thực không đúng.

Tuy rằng y thích nữ nhân, tuy rằng y tự cung rồi mới thích nam nhân, nhưng…… y cảm thấy nếu y không tự cung, có lẽ vẫn là thích Tề Bạch……

Chính là nói như vậy, ngay cả y nghe cũng cảm thấy là giả……

Đông Phương Bất Bại dùng sức ôm Tề Bạch, Tề Bạch cúi đầu, nhìn hai người bên dưới……

Thị vệ tự trấn định được Tú Ngọc nâng dậy, vừa rồi hắn thấy giáo chủ, tự nhiên cũng thấy Tề Bạch trong lòng giáo chủ. Nhìn bộ dáng giáo chủ khẩn trương thì biết, y lừa Tề công tử, là sự thật.

Khả nha hoàn kia một phen nói, ngay cả mình nghe đều có chút tin, Tề công tử nghe chỉ sợ……

Hắn lau lau mồ hôi, nay hắn có nguy cơ vô cùng lớn, không phải vì mình nói nhiều biết nhiều bị diệt khẩu, mà là Tề công tử hiểu lầm giáo chủ, giáo chủ giận chó đánh mèo trút giận lên mình……

Cho nên việc hắn cần phải làm là vì giáo chủ biện bạch, làm cho Tề công tử giải trừ hiểu lầm……

Nhưng ngẫm lại lời nói nữ nhân này, câu nào cũng có lý, thật sự làm cho người ta rối rắm a……

Thị vệ ngẩng đầu nhìn Tú Ngọc, lạnh lùng nói "còn có cái gì muốn nói thì nói nốt đi, ngươi nói nhiều như vậy, hẳn là còn mục đích khác đi."

Tú Ngọc cười cười nói "ta nói với công tử một phen vừa rồi, thật sự chính là tiếc thay cho Tề công tử. Có lẽ là ta nhiều chuyện chút, nhưng Tề công tử thật sự rất ngốc. Đông Phương ma đầu tả ủng hữu ôm, nam nữ giai nhi, chưa từng có một tia thật tình? Công tử thân là nam tử, lại chịu nằm dưới thân một nam nhân khác, vốn là một chuyện vô cùng khuất nhục, nếu hai người yêu nhau, tự nhiên không vấn đề, nhưng một mảnh thật tình đưa cho người như vậy……" Tú Ngọc lắc lắc đầu nói "Dương tổng quản thông minh hơn công tử, hắn làm tổng quản hai năm, quyền thế, phú quý, nữ nhân đều hưởng thụ qua. Cho dù Đông Phương Bất Bại chán ghét hắn, chỉ bằng hai năm này về sau hắn liền không lo cơm ăn áo mặc. Vậy còn công tử? Ngươi có cái gì?"

Tú Ngọc lời nói trầm xuống…… Bốn phía đột nhiên trở nên dị thường im lặng, Tề Bạch cũng không biết trong lòng mình là tư vị gì, tâm ý Đông Phương Bất Bại hắn có thể cảm nhận được, Đông Phương Bất Bại có bảy tiểu thiếp hắn cũng biết, hơn nữa tình huống hiện tại của Đông Phương Bất Bại cũng không thể có nữ nhân, về phần Dương Liên Đình…… Tề Bạch lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy trong lòng ngũ vị tạp trần, vô

cùng rối loạn.

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng nhìn người dưới tàng cây, sát ý mãnh liệt xuất hiện, tay lại bị Tề Bạch đè lại. Bàn tay kia tinh tế trắng nõn yếu đuối vô lực, giống như chiếc lá rụng khinh khinh phiêu phiêu đặt trên tay y, lại làm cho tay y như nặng thêm ngàn cân.

Y đột nhiên hiểu được, có những vấn đề tưởng chừng như vô cùng đơn giản. Nguyên lai một khi để ý, liền thật sự không thể chấp nhận được dù chỉ một hạt cát.

Trước kia y cảm thấy vô luận Tề Bạch lên núi là có mục đích gì, chỉ cần y phòng bị tốt là được rồi.

Trước kia y cảm thấy Tề Bạch không thương y đều không sao cả, y đã thích, thì luôn luôn có thủ đoạn giữ hắn lại.

Nhưng hiện tại y biết, như vậy không được, bởi vì tâm cảm thấy như hư không, không đủ……

Đông Phương Bất Bại trở tay nắm lấy tay Tề Bạch, nghĩ rằng nếu không được, như vậy cùng nhau tìm ra vấn đề, từng bước từng bước giải quyết đi.

Tề Bạch giống như cảm nhận được tâm tình Đông Phương Bất Bại, nắm chặt tay nhau, thân thể nhích lại phía sau, lưng cùng ngực tiếp xúc, tâm cũng thoáng yên ổn xuống……

Hết chương 27……

28. Chương 28: Không Ly Khai

Thị vệ đỡ cây, cảm thấy có xúc động muốn ngất, nói thêm thì sợ vị đại tỷ này còn nói ra cái gì không nên nói, không nói đi…… hắn vụng trộm liếc giáo chủ đại nhân trên cây một cái, tâm nói giáo chủ còn ở bên trên nhìn, ta dám đi sao…… chính là đang rối rắm, lại nghe nữ nhân kia ôn nhu khuyên giải an ủi nói "công tử cũng không cần quá lo lắng…… Đông Phương Bất Bại đại ma đầu tuy rằng là lợi dụng công tử, nhưng xem thái độ mấy ngày nay đối công tử…… vẫn là có chút cảm tình……"

Thị vệ một cỗ lửa giận bốc lên, tâm nói ngươi có thể bớt nhiều chuyện chút được không, hiện tại giáo chủ mặt đã đen như đáy nồi rồi, nói thêm còn có ích lợi gì? Có thể bảo mệnh sao? Hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái, lạnh lùng nói "cô nương không biết là trong lời nói của mình trước sau mâu thuẫn sao? Đầu tiên là nói xấu Đông Phương lợi dụng ta, hiện tại lại nói Đông Phương đối ta có cảm tình…… Tại hạ thầm nghĩ cô nương nói như vậy rốt cuộc có dụng ý gì? Nếu là nhắc nhở, nay đã nói xong, có thể đi rồi đi?"

Tú Ngọc thấy hắn thần sắc không tốt, chọn mi cười nói "có phải nói xấu hay không trong lòng công tử tự rõ ràng…… hơn nữa lời nói tiểu nữ tử mặc dù không đúng, nhưng cũng đều là lời vàng ngọc…… Nói Đông Phương Bất Bại không có thiệt tình là thật, nói Đông Phương Bất Bại có cảm tình với công tử cũng là thật…… Đông Phương Bất Bại tả ủng hữu ôm, hắn đối công tử, cũng không tính như khách làng chơi đến thanh lâu, lời ngon tiếng ngọt cũng thế, vung tiền như rác cũng thế, bất quá là một hồi phong lưu…… thiệt tình mặc dù không có, nhưng đã lên giường, cảm tình cũng vẫn có…… công tử nghĩ sao?" nói xong tà liếc thị vệ một cái, lại nói "về phần ta có dụng ý gì…… ta là thật sự thương tiếc công tử gặp được, mới nói một phen với công tử…… bất quá ta mạo hiểm phong lưu, một đường theo công tử đến tận đây, cũng quả là muốn giúp công tử một việc……"

Thị vệ trộm nhìn Đông Phương Bất Bại trên cây, kiên trì nói "trước tiên nói mục đích của ngươi là gì."

Tú Ngọc hạ mi mắt, có chút lúng túng nói "công tử hẳn là còn nhớ rõ lúc gặp ta trong rừng nhỏ trên Hắc Mộc Nhai đi. Ngay lúc đó sự tình bị công tử cùng Tần trưởng lão bắt gặp…… Tần trưởng lão là người không giấu được chuyện gì, sớm muộn gì cũng truyền ra…… lúc này Dương tổng quản còn đang trọng thương bên ngoài, còn an toàn, một khi hắn quay lại, biết được chuyện này, tính mạng ta khó bảo toàn…… ta muốn cầu công tử cho ta đi theo hầu hạ bên người……"

Thị vệ cười lạnh nói "ngươi nếu nói Đông Phương đối ta như khách làng chơi đối kỹ nữ, làm sao có thể khẳng định ta nghe xong lời ngươi nói, còn có thể ở lại bên người Đông Phương?"

Tú Ngọc nhìn hắn một cái, nở nụ cười "lời ta vừa nói, là làm cho công tử nhận rõ bản chất của Đông Phương Bất Bại. Bây giờ lời ta nói, là để cho công tử nhận rõ tình cảnh chính mình……" Nàng dừng một chút nói "không giấu gì công tử, ta lúc trước ở thanh lâu, coi như lăn qua hồng trần. Cái khác không nói, nhìn nam nhân vẫn là chuẩn…… nếu ta đụng tới loại khách làng chơi như Đông Phương Bất Bại, tuyệt đối sẽ nghe lời đến cực điểm, hắn muốn xem ta cười ta liền cười, muốn nghe ta kêu ta liền kêu, chỉ sợ hắn đem ta đùa chết khiếp, ta cũng nhất định làm cho hắn phải tận hứng…… hắn không đuổi ta đi, ta liền một bước cũng không dám đi, hắn nếu kêu ta chướng mắt, ta chính là đi cũng phải đi thật xa……" nói xong nhìn thị vệ vẻ mặt dại ra, tươi cười chua xót "người như hắn đứng trên đầu người khác, duy ngã độc tôn, tùy tâm sở dục…… người khác trong mắt hắn, chỉ sợ đều như con kiến tầm thường. Công tử nếu đã dính đến hắn, hết thảy liền do hắn định đoạt…… cho dù hắn đối ngươi mất hứng thú, cũng chỉ có hắn vứt bỏ ngươi, không có chuyện ngươi vứt bỏ hắn…… cũng không phải ngươi muốn rời đi liền có thể rời đi……"

Tề Bạch không tự giác quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại đem đầu áp bên tai hắn, cúi đầu nói "lời người này nói chỉ có một câu cuối cùng vừa lòng ta, nếu ngươi đã muốn dây dưa với bổn tọa, vô luận như thế nào, đều đừng nghĩ đến chuyện rời đi……"

Tề Bạch yên lặng không nói.

Thị vệ trầm mặc một hồi, chuyển đề tài "ngươi lên Hắc Mộc Nhai, rốt cuộc có mục đích gì? Nếu lo Dương tổng quản đối ngươi bất lợi, vì sao không đào tẩu?"

"…… Nói cho công tử cũng không sao." Tú Ngọc trầm mặc một hồi nói "ta lên Hắc Mộc Nhai là vì tìm muội muội của ta…… phụ mẫu ta chết sớm, ca ca mê đánh bạc, bởi vì thua quá nhiều, đem ta cùng muội muội bán vào thanh lâu trả nợ…… muội muội tuổi còn nhỏ, tuy rằng bị bán vào thanh lâu, nhưng vẫn chưa…… vốn định trước về sau sẽ tốt hơn, không nghĩ đến, từ sau đó ta vẫn chưa một lần nhìn thấy muội muội, chỉ

nghe nói tựa hồ bị đưa đến nơi nào đó…… ta trăm phương nghìn kế hỏi thăm, ngẫu nhiên biết được Tiết công tử là người trong ma giáo, thường xuyên vơ vét một ít nữ nhân đưa lên Hắc Mộc Nhai. Ta nghĩ muội muội cũng bị đưa lên Hắc Mộc Nhai, nên mới nghĩ biện pháp, cũng bị đem lên. Rồi bị Dương tổng quản lựa chọn, làm nha hoàn……"

"Trên Hắc Mộc Nhai thủ vệ sâm nghiêm, ta tuy rằng là nha hoàn của Dương tổng quản, nhưng cũng không thể tùy ý đi lại, chỉ phải nhờ đến Cát trưởng lão, không nghĩ muội muội cũng không có tin tức, tình trạng như vậy…… ta vì lên núi đã trả giá rất nhiều, không cam lòng cứ như vậy mà từ bỏ…… vô luận như thế nào, đều muốn hết sức tìm ra……"

Thị vệ liếc Tú Ngọc một cái, lúc trước nghe nàng châm ngòi giáo chủ cùng Tề công tử, còn tưởng rằng có âm mưu ghê gớm gì, không nghĩ tới là loại nguyên nhân này…… nếu nàng nói là sự thật, cũng là một người đáng thương, chính là loại chuyện này hắn cũng không thể làm chủ……

Tú Ngọc thấy hắn do dự, vội hỏi "ta tuyệt sẽ không gây phiền toái cho công tử, ta từng hầu hạ bên người Dương tổng quản, đối hắn có một chút hiểu biết, Dương Liên Đình người này nhỏ mọn, chờ hắn trị thương trở về, chắc chắn sẽ tìm công tử gây phiền toái, lưu ta tại bên người, có thể giúp công tử chiếu cố. Hơn nữa ta lăn lộn trong phong trần, nếu công tử không có chủ ý, cũng có thể giúp công tử mưu hoa mưu hoa."

Thị vệ không tự giác ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại, Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua Tề Bạch, Tề Bạch cũng ngẩng đầu nhìn hắn…… thần sắc rõ ràng muốn bóp chết nàng.

Đông Phương Bất Bại hé miệng, tuy rằng nhìn nữ nhân kia không vừa mắt, vẫn là gật gật đầu.

Thị vệ âm thầm thở phào, giáo chủ nếu ngay cả nữ nhân này cũng buông tha, liền sẽ không truy cứu hắn……

Tâm tình thả lỏng, khẩu khí cũng dịu đi không ít, nói "nếu người nói là sự thật, ta giúp ngươi cũng không vấn đề."

Tú Ngọc thoạt nhìn cũng nhẹ nhàng thở ra, tươi cười cũng nhẹ nhàng nhiều hơn nói "ta biết công tử là một người lương thiện, sẽ không đành lòng xem ta chịu chết." Nói xong tiến lên đỡ hắn nói "chúng ta đi thôi!"

o ? Đi đâu? Hắn còn có nhiệm vụ…… giáo chủ đại nhân còn đang nhìn mà……

Tú Ngọc túm áo hắn vừa đi vừa nói "ta bất quá là một tiểu nha hoàn, tự dưng chạy loạn, nếu bị phát hiện, mất mạng như chơi. Nay công tử nếu đồng ý giúp ta, chẳng bằng, nói ta nhìn thấy công tử bị ngã, chạy tới nâng dậy, sau lại cùng công tử trong rừng cây tìm giáo chủ…… công tử còn có thể coi đây là cớ đem ta bên người, nói ta nhanh nhẹn, hầu hạ chu đáo……"

Thị vệ đỡ trán quay đầu nhìn Đông Phương Bất Bại……

Trên cây trống không…… giáo chủ đại nhân cùng Tề công tử đã rời đi rồi……

Nghe xong đoạn đối thoại làm cho người ta sốt ruột kia, giáo chủ đại nhân cùng Tề Bạch trong lòng đều loạn…… Đông Phương Bất Bại đơn giản một đường ôm Tề Bạch chạy trên nóc nhà trở về Đông Phủ.

Vẫn là gian sương phòng kia, đi vào phòng ngủ giống như còn phảng phất hương vị dâm mỹ hoan ái lưu lại từ tối hôm qua. Ánh mặt trời ấm áp giữa trưa chiếu vào, có loại không khí an bình yên tĩnh. Gian phòng này như là thế giới kia, làm cho người ta có cảm giác như trong đại mộng hư ảo……

Chỉ có lá thư nằm trên mặt đất mới biểu thị hết thảy mọi chuyện đều là sự thực. Tề Bạch đem thư nhặt lên, nhớ tới tình cảnh mình buổi sáng dựa bên cửa sổ, tâm thần không yên, trong lòng nói không rõ là tư vị gì……

Đông Phương Bất Bại có chút không yên lòng đi theo Tề Bạch, nhìn hắn thần sắc lạnh nhạt, không hiểu sao cảm thấy hoảng hốt. Y rất muốn giải thích, giải thích, chính là loại hành vi này đối với y mà nói rất xa lạ…… do dự một lúc lâu, khô khốc phun ra một câu "đói bụng sao?"

"Ân" Tề Bạch thản nhiên gật gật đầu.

Đông Phương Bất Bại hướng ra cửa ngoắc ngoắc ngón tay, thị vệ thủ trước cửa thực mau lẹ, sưu một cái chạy vội đi phòng bếp kêu cơm.

Đông Phương Bất Bại mất mát buông tay, lần đầu tiên cảm thấy hiệu suất quá cao, cũng là chuyện làm cho người ta cảm thấy thực buồn bực…… y nhìn thoáng qua Tề Bạch, đi qua ngồi lên một bên ghế hắn, dùng trán áp lên vai Tề Bạch, sau một lúc lâu mới rầu rĩ nói "ta đối với ngươi là thật."

Tề Bạch cảm thấy khóe mắt ê ẩm, hé miệng thản nhiên nói "uh".

"Còn sinh khí sao?" Đông Phương Bất Bại ôm Tề Bạch, tay trượt xuống eo, vừa nặng vừa nhẹ xoa xoa.

"Ngươi nói xem." Tề Bạch thản nhiên nói, thân thể lại nhích gần vào Đông Phương Bất Bại.

"Đừng tức giận……" Giáo chủ đại nhân trong lòng mừng thầm, thuận miệng nói "bổn tọa không thích nhìn ngươi sinh khí……"

[_]?!! Không thích? Vậy đi chỗ khác mà tìm cái ngươi thích…… Tề Bạch hừ lạnh một tiếng, kéo ghế ngồi xuống.

Đông Phương Bất Bại sửng sốt một lúc mới phản ứng lại sao lại thế này. Không khỏi nhìn trời, tâm nói bổn tọa nhất thời nói sai sao…… nói không thích cũng là theo bản năng thôi, ý bổn tọa là…… Đông Phương Bất Bại nhớ lại nửa ngày, phát hiện chính mình nghĩ đến đều là không nói lời nào, trực tiếp một ánh mắt

lạnh đảo qua……

Y nhìn nhìn Tề Bạch, quay ót lại với y, lấy tay chống má nhìn ra ngoài sân…… ánh mắt tuyệt đối mặc kệ phía sau……

Giáo chủ đại nhân một bên thở dài cho địa vị giảm xuống cực nhanh của mình, một bên đem ghế dựa nhích đến gần Tề Bạch, ôm eo Tề Bạch ôn nhu nói "nhìn cái gì vậy?" tâm tư lại bị xúc cảm trên tay hấp dẫn, eo lưng Tề Bạch không tinh tế như nữ nhân, cũng không mất cân đối như y mà là trong mềm mại mang theo dẻo dai…… giáo chủ đại nhân liếm liếm khóe miệng, đột nhiên nhớ tới nhiệt hỏa ngày hôm qua, khi đó tay y đặt trên eo Tề Bạch, mồ hôi trên da Tề Bạch theo đường cong cơ thể chảy xuống tay y, y tựa hồ theo bản năng muốn đem Tề Bạch nhét vào trong thân thể mình…… nơi đó của hắn hung hăng đỉnh vào chỗ kia của mình, giống như đốt pháo trong cơ thể mình…… giáo chủ đại nhân thở dài, chỉ cảm thấy trong thân thể có chỗ nào đó "ba" một cái, tuôn ra mấy đốt lửa hoa, chậm rãi bốc cháy……

———-

Hết chương 28……

29. Chương 29: Tình Yêu Cùng Tín Nhiệm

Loại chuyện này, một người có cảm giác, người kia ít nhiều cũng có thể cảm nhận được.

Tề Bạch có thể cảm giác Đông Phương Bất Bại ở phía sau ánh mắt nhìn mình cảng ngày càng nóng bỏng, tay ở trên lưng càng sờ loạn, hắn lười biếng xoay lại, thản nhiên nói "đồ ăn đến."

Giáo chủ đại nhân mất nửa nhịp mới tiêu hóa hết ba chữ này, ý là trở về chỗ cũ đi…… một đôi mắt bốc lửa bắn về phía cửa.

Một loạt nha hoàn vừa mới đi tới cửa nhất tề sợ run cả người…… chỉ thấy giáo chủ đại nhân sắc mặt dữ tợn, theo bản năng đã muốn chạy……

Tề Bạch nâng quai hàm chậm rãi nói "chết đói……"

Đông Phương Bất Bại cắn răng nói "còn không mau bày đồ ăn!"

Một đĩa lại một đĩa, Tề Bạch ánh mắt đảo qua, tìm món mình thích ăn.

Đông Phương Bất Bại vốn là không muốn ăn, y đói là đói cái khác…… vì thế nhìn ánh mắt Tề Bạch, giúp hắn gắp đũa rau.

Tề Bạch ăn thực thanh tú, cho dù cực kì đói, vẫn như cũ bào trì tao nhã, mỗi lần chỉ ăn một miếng, lúc ăn sẽ không đem và cả bát cơm vào miệng, mà là chụm đũa lại, xắn một miếng cơm, cẩn thận để vào miệng, chậm rãi nhai nuốt.

Đông Phương Bất Bại một bên gắp rau cho hắn, một bên nhìn hắn thích ăn cái gì, chỉ cảm thấy như con thỏ nhỏ đang cắn củ cải đỏ. Ngẫu nhiên ngẩng đầu cắn một ngụm, sau đó cũng chỉ thấy cái miệng nhỏ động động, ăn xong lại ngẩng đầu cắn một ngụm…… cực khả ái……

Ánh mắt y không tự chủ nhìn vào đôi môi vì ăn cơm mà trở nên hồng nhuận, con mắt tối lại…… lại theo đường cong duyên dáng của cái cằm, cũng bởi vì nhai nuốt mà hầu kết nhẹ nhàng trượt lên xuống…… chuyển qua xương quai xanh đơn bạc lại phi thường mê người…… y đột nhiên phát hiện, Tề Bạch tựa hồ gầy……

Tề Bạch vốn có chút gầy, lại không có võ công, trong mắt y xem ra là vô cùng gầy yếu. Lúc làm chuyện đó tuy rằng cảm giác rất tuyệt, nhưng lại không thể tận hứng. Cho nên y vẫn muốn đem Tề Bạch nuôi béo một chút…… chính là sau này y càng ngày càng để ý lai lịch Tề Bạch, đại bộ phận tâm tư đều dồn hết vào kế hoạch lần này, ít quan tâm Tề Bạch hơn một chút, nay mới phát hiện, hắn gầy……

Đông Phương Bất Bại đột nhiên cảm thấy ngực rầu rĩ……

Tề Bạch ăn xong đồ ăn trong bát rồi, cũng không thấy Đông Phương Bất Bại gắp đồ ăn cho hắn, kỳ quái nhìn qua, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại thùy hạ mi mắt ngồi ở chỗ kia, thần sắc trên mặt thoạt nhìn có chút ưu thương…… Hắn đột nhiên cũng không muốn ăn nữa…… suy nghĩ hỗn loạn cố gắng đuổi đi nay nháy mắt lại ùa về……

Tín nhiệm này nọ, ngay từ đầu đã là một bức tường ngăn cách hắn cùng Đông Phương Bất Bại, hắn đã ít nghe ít xem ít nói ít làm, nghĩ đến chính mình đã muốn đủ cẩn thận, nhưng thẳng đến sáng nay, hắn nghe được tin Đông Phương Bất Bại bị thương, mới cảm nhận được nỗi đau thấu tâm can……

Tề Bạch lắc lắc đầu, hắn đã từng lăn lộn trong giới giải trí, gặp muôn hình muôn vẻ đủ loại giao dịch, hắn đã nghĩ đến mình đời này không thể yêu thương một người nào nữa. Lại không nghĩ rằng tình yêu đến yên lặng không một tiếng động, lại làm cho người ta tuyệt vọng như vậy……

Đối với thử nghiệm của Đông Phương Bất Bại, hắn cũng không có quá nhiều phẫn nộ…… trải qua thống khổ dài đằng đẵng cơ hồ nghiền nát trái tim hắn kia, hắn cho dù có phẫn nộ hơn nữa, cũng bị vui sướng khi nhìn thấy Đông Phương Bất Bại hoàn hảo vô thương hòa tan……

Hắn tuyệt vọng là, trải qua thống khổ như vậy, biết được kết cục, bảo hắn như thế nào trơ mắt nhìn kịch tình phát triển, lại làm sao dễ dàng tha thứ cho Nhậm Ngã Hành an an ổn ổn ở Tây Hồ chờ Lệnh Hồ Xung cứu đi? Nhưng là Nhậm Ngã Hành là bí mật lớn nhất đối với Đông Phương Bất Bại trừ bỏ việc tự cung, hắn lại như thế nào có thể không làm y nghi ngờ mà giết chết Nhậm Ngã Hành?

Mặt cường ngạnh của Đông Phương Bất Bại hắn biết rõ, hắn thật sự sợ hãi vạn nhất mình không hoàn toàn diệt trừ được Nhậm Ngã Hành, lại bị Đông Phương Bất Bại hoài nghi, bị y cường ngạnh giam lại bên người, cuối cùng trơ mắt nhìn y chết đi……

"Làm sao vậy?" thân thể bị ôm vào lồng ngực ấm áp, Tề Bạch kinh ngạc quay đầu, Đông Phương Bất Bại vẻ mặt lo lắng nhìn hắn…… Vẻ mặt như vậy nếu để cho giáo chúng Nhật Nguyệt Thần Giáo nhìn thấy, nhất định sẽ khiếp sợ không nói ra lời. Mà hắn lại lúc nào cũng có thể cảm nhận được Đông Phương Bất Bại đối hắn dung túng cùng quan tâm…… tỷ như lúc hắn ăn cơm sẽ gắp cho hắn đũa rau, chú ý lúc nào hắn không vui, dễ dàng tha thứ hắn đem y cắn đến dấu răng đầy người, dễ dàng tha thứ hắn kêu y là đại ma đầu…… người này là Đông Phương Bất Bại, là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo, là đại ma đầu võ công cái thế giết người không chớp mắt, đối với hắn, vẫn đều là dung túng lại dung túng…… cho dù hắn lai lịch không rõ, cho dù hắn thái độ vô lễ, cũng chưa từng chân chính thương tổn hắn……. có phải hay không trong lúc bất tri bất giác, thay đổi không phải là hắn, kỳ thật y mới thay đổi thật nhiều? Yêu thương không chỉ có hắn, kỳ thật y yêu càng sâu?

Có phải hay không cho dù không có tín nhiệm, đứng trước tình yêu, bọn họ đều đã từng bước thoái nhượng?

Tề Bạch đột nhiên đẩy Đông Phương Bất Bại ra, lạnh lùng nói "ngươi tránh ra, ta không muốn nhìn thấy ngươi!"

Đông Phương Bất Bại ngẩn người, tâm nói vừa rồi hẳn là không làm cái gì chọc đến hắn đi…… chẳng lẽ vừa rồi sinh khí, ăn no mới có sức phát tác? Bất quá lần này y quả thật tổn thương Tề Bạch, giáo chủ đại nhân nhớ tới bộ dáng lệ rơi đầy mặt cách đây không lâu của Tề Bạch, tâm mềm như nước…… nghĩ rằng cứ như vậy phát tiết ra cũng tốt, so với bộ dáng buồn bã ỉu xìu vừa rồi, hiện tại đã có sức sống hơn.

Vì thế đưa tay ôm lấy eo Tề Bạch đem người kéo vào trong lòng, ôn nhu nói "nếu tức giận, liền đánh ta vài cái, đừng giận hỏng chính mình……"

Tề Bạch hừ lạnh một tiếng nói "ngươi đem ta làm nữ nhân mà hống sao? Ta cũng không phải tiểu thiếp của ngươi!"

Giáo chủ đại nhân chớp mắt, hóa ra là ghen tị, nhất thời có chút vui rạo rực. Nghĩ rằng nếu là ghen, lấy đao chém bổn tọa hai nhát, bổn tọa cũng cam lòng, ai bảo bổn tọa không đúng lúc đem hậu viện nữ nhân xử lí đâu…… vì thế càng ôn nhu nói "là ta sai, đều là ta sai, đem các nàng toàn bộ giao cho ngươi xử lí được không, đừng tức giận, lòng ta chỉ có một mình ngươi, không có người khác……"

Tề Bạch nhìn trời, tuy rằng hắn đột nhiên muốn thử xem Đông Phương Bất Bại đối hắn có thể dễ dàng tha thứ tới mức độ nào, nhưng thật sự không nghĩ tới y cư nhiên có thể buồn nôn đến trình độ này…… hắn nhu nhu cái trán nói "vậy còn Dương tổng quản?"

Tề Bạch nói ra còn có chút tâm tư, cảm thấy mình giống như nữ nhân ghen tuông……. Nhưng là Dương Liên Đình quả thật làm cho hắn không để ý không được……

Đông Phương Bất Bại dừng một chút nói "nếu ngươi không thích, ta đem hắn đuổi đi, không bao giờ nhìn thấy hắn nữa." Dương Liên Đình dù sao cũng theo y hai năm, hơn nữa là người đầu tiên đem y đặt dưới thân……

Tề Bạch liếc Đông Phương Bất Bại một cái, Đông Phương Bất Bại vuốt vuốt tóc hắn, thấp giọng nói "hắn

dù sao cũng từng có quan hệ với ta, nữ nhân ta cũng có, nhưng đều là người khác đưa……" Năm đó tâm tư y đều đặt cả vào mưu quyền, nữ nhân với y mà nói chỉ là tiêu khiển. bằng không y cũng không dứt khoát tự cung như vậy…… lại nói, Dương Liên Đình xem như người đầu tiên y có cảm tình.

Tề Bạch tuy rằng đối cách xử lí của Đông Phương Bất Bại có chút mất tự nhiên, nhưng trong lòng vẫn là vừa lòng. Dù sao Đông Phương Bất Bại cuối cùng chết vì tên Dương Liên Đình kia, chắc là có cảm tình. Nếu ngược lại có thể vì tình nhân mới mà giết chết tình nhân cũ, thật sự là quá tuyệt tình…… hắn nghĩ nghĩ lại nói "ta muốn làm tổng quản!"

Đông Phương Bất Bại lần này ngay cả dừng cũng chưa dừng một chút nói ngay "Tề tổng quản, nội vụ Nhật Nguyệt Thần Giáo từ nay về sau liền giao cho ngươi."

Tề Bạch nhìn trời nói "ta muốn nha hoàn xinh đẹp……"

Đông Phương Bất Bại thấy Tề Bạch một bộ muốn gây phiền toái, ngược lại cảm thấy thú vị, cười nói "nha hoàn của ngươi không đủ dùng sao?"

Tề Bạch liếc Đông Phương Bất Bại một cái, chọn mi nói "thiếu vài người làm ấm giường……"

Tuy rằng biết Tề Bạch chính là phát giận, Đông Phương Bất Bại vẫn là hít sâu, mới nghiến răng nói "bổn tọa làm ấm cho ngươi, cam đoan cho ngươi ấm đến đổ mồ hôi…… ngươi còn muốn cái gì?"

Tề Bạch nhìn Đông Phương Bất Bại, thản nhiên nói "nếu ta nói, muốn mạng của ngươi thì sao?"

Không khí tựa hồ lập tức ngưng lại, Tề Bạch đứng thẳng tắp, nhìn Đông Phương Bất Bại trước mắt, cảm thấy hô hấp đều có chút khó khăn.

Đông Phương Bất Bại cũng nhìn hắn, lại đột nhiên mỉm cười. Không phải cười lạnh, không phải cười nhạo, mà là một loại cười giống như một hơi thở phào nhẹ nhõm…… y lại một lần nữa ôm eo Tề Bạch, có chút thân mật cọ cọ má hắn, sau đó nói "đừng sợ, vô luận thế nào ta cũng không giận dữ với ngươi, ngươi có cái gì khó xử đều nói cho ta biết, ta giúp ngươi." Lần thử này, đã làm cho y đau lòng khôn nguôi, y cũng quyết định về sau không bao giờ thử Tề Bạch nữa. Nếu Tề Bạch nguyện ý tự mình nói cho y, tự nhiên không thể tốt hơn, hóa giải khúc mắc của y, cũng giải quyết nan đề Tề Bạch…… càng chứng minh Tề Bạch đối y tín nhiệm……

Tề Bạch cảm thấy ánh mắt có chút mơ hồ, hắn nhếch miệng, khó khăn nói "nếu là một tổ chức rất lớn?"

Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói "đừng sợ, có ta đây." Trong giọng nói có chân thật đáng tin cùng kiên định.

"Nếu đối đầu với võ lâm chính đạo?"

“Ngươi không phải kêu ta là đại ma đầu sao? Dù sao Nhật Nguyệt Thần Giáo ta từ khi nào lại sợ võ lâm chính đạo?”

“Vạn nhất bọn họ rất mạnh, ngươi bảo hộ không được ta thì sao?”

Đông Phương Bất Bại hôn nhẹ trán Tề Bạch, thản nhiên nói “nếu có một ngày, ta bảo hộ không được ngươi, kia định là vì ta đã muốn mất, chúng ta đồng quy vu tận đi……”

Tề Bạch đưa tay ôm cổ Đông Phương Bất Bại, hung hăng hôn lên……

Cửa đóng, rèm buông……

Tề Bạch cúi đầu nhìn Đông Phương Bất Bại bị hắn đặt dưới thân, trong thân thể trừ bỏ tình dục còn có một cỗ cảm giác xa lạ dao động……

Hắn nhớ tựa hồ đọc được ở đâu một câu, lúc làm tình, ngươi tự nhiên biết rõ……

Hắn nhìn Đông Phương Bất Bại nằm dưới thân, trường bào đỏ thẫm càng làm tôn lên da thịt trắng nõn như tuyết, mái tóc dài hỗn độn rối tung trên giường, mắt phượng hơi hơi đỏ lên, đẹp đến mê người.

Đông Phương Bất Bại thở hổn hển nhìn hắn, trong mắt có loại khó hiểu thản nhiên, thân thể lại bày ra tư thế không chút nào cự tuyệt chào đón hắn……

Tề Bạch hôn môi y, có loại khát vọng muốn hôn lên toàn thân y, giống như dã thú đánh dấu sở hữu lên vật mà nó yêu thích.

Tề Bạch một bên hôn, một bên lấy tay bởi vì vội vàng mà có chút run run cởi y phục Đông Phương Bất Bại, lại ở lúc cởi áo lót của Đông Phương Bất Bại nắm lấy tay y……

Tề Bạch dán lên tai Đông Phương Bất Bại, dùng thanh âm khàn khàn cúi đầu nói “ta muốn chính mình cởi bỏ nó……” hắn cảm thấy trong cơ thể mình có một con dã thú, ở trong huyết mạch kêu gào khát cầu……

Hết chương 29……

30. Chương 30: Con Thỏ Vẫn Là Con Thỏ……

Tề Bạch giống như ăn một cái bánh ngọt lớn, đem Đông Phương Bất Bại từ trên xuống dưới cắn không sót một chỗ.

Hắn bạo phát 200% sức mạnh, cơ hồ đem eo mình gãy đôi.

Đợi cho đến khi hắn cảm thấy dã thú trong cơ thể đã tinh bì lực tẫn, chỉ có thể nằm úp sấp xuống nghỉ ngơi, Đông Phương Bất Bại thân thể vẫn là lửa nóng…… so qua mỗi lần lại càng nóng hơn……

Đối với giáo chủ đại nhân mà nói, Tề Bạch ở trên giường, yếu như con thỏ nhỏ vậy, làm cho y hận không thể một ngụm ăn vào trong bụng.

Bỗng dưng hôm nay Tề Bạch trở nên cường thế, liền giống như đội một lớp da sói, giống như con thỏ nhỏ cải trang đại hôi lang…… càng khả ái, càng mê người…… hơn nữa Tề Bạch hiếm khi lộ ra một chút bá đạo, giống như ném một hòn đá vào mặt hồ, khơi dậy bản năng đoạt lấy của giáo chủ đại nhân – bản năng của loài sói, công khai chủ quyền đối với một con dê.

Cho nên lúc Tề Bạch vô lực ghé vào trên người giáo chủ đại nhân, ngón tay tinh tế mà xinh đẹp của giáo chủ đại nhân lướt trên eo lưng Tề Bạch, một chút một chút hướng xuống dưới……

Tề Bạch nỗ lực lắc mông né tránh, vô lực trừng mắt liếc Đông Phương Bất Bại một cái.

Giáo chủ đại nhân nở nụ cười…… đưa tay qua, chuẩn xác nắm lấy chỗ kia đã mềm nhũn của Tề Bạch, giống như không để ý cọ cọ đỉnh "không được sao?"

Tề Bạch cắn răng, những lời này đối với một nam nhân mà nói, hơn nữa đối với một nam nhân là công, là cỡ nào sỉ nhục a!!! hắn thật sự rất muốn nói một câu "ta còn làm được!"

Chẳng qua, Tề tiểu nhược yên lặng rơi lệ, vừa rồi quá kích động, dùng sức quá nhiều, một chút đường sống cũng không lưu lại, eo hắn đều muốn gãy ra rồi…… thực sự không được……

"Ta…… ta còn sinh khí!" Do dự một lúc lâu, Tề Bạch đành phải kiên trì nói, một phen đẩy Đông Phương Bất Bại dính trên người hắn ra "ngươi tránh ra, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa!" Tề Tiểu Bạch trong lòng rơi lệ, Đông Phương Bất Bại thật sự là thủ kĩ cao siêu, sờ xuống nữa hắn sẽ thân bất do kỉ…… xảy ra án mạng đó……

"Cho nên ngươi thượng bổn tọa rồi…… đột nhiên phát hiện mình vẫn còn sinh khí?" giáo chủ đại nhân cố gắng áp chế khóe miệng, tâm nói sao có thể khả ái như vậy……

Tề Bạch theo khí lực mất hết hầu như không còn khả năng tự hỏi, trì độn vòng vo nửa ngày, tâm nói lời này, như thế nào có vẻ ta như vậy nhị thiếu đâu?

Vì thế hung ác nói "đó là một loại sinh khí khác!!" nói xong nhìn Đông Phương Bất Bại áp không được ý cười, đột nhiên có loại xúc động muốn thay đổi sắc mặt, tâm nói này không phải càng nhị sao?

"Kia bổn tọa có thể hay không lựa chọn một chút phương thức tức giận?" Đông Phương Bất Bại gối lên vai Tề Bạch, cười nói.

"Tránh ra, ngươi đi giường khác ngủ!! Ta thật sự sinh khí!!" Tề Bạch bĩu môi, trong lòng lập tức ủy khuất, tâm nói thực sự là rất khi dễ người, có võ công thì giỏi a…… ta mà có võ công, ta cũng làm được!! Dù sao ngươi buổi sáng còn khi dễ ta, ta còn rất khổ sở, ngươi lại tiếp tục khi dễ người…… đừng tưởng rằng nói hai câu dễ nghe là muốn làm gì thì làm!!

Đông Phương Bất Bại nhìn con thỏ con xù lông kia, một cỗ điện lưu chảy qua cơ thể, thiếu chút nữa phác thông một ngụm nuốt vào……

"Đừng tức giận, là bổn tọa không tốt……" giáo chủ đại nhân cười hôn hôn Tề Bạch, thỏ con nhà mình, chính là không thể khi dễ, vạn nhất thật sự sinh khí, mình lại đau lòng…… chính là tay vừa chạm đến làn da bởi vì còn mồ hôi mà trở nên ẩm ướt non mịn, liền giống như vô thức sờ xuống dưới……

"Chớ có sờ ta!!" Tề Bạch thanh âm run run, vô lực phát hiện chỗ kia đang từ từ trở nên cứng rắn nóng bỏng…… nhưng là tứ chi vẫn mềm nhũn, thân thể sau một hồi vận động kịch liệt trở nên bủn rủn mệt mỏi……

Giáo chủ đại nhân hôn vành tai Tề Bạch, cảm giác được người trong lòng trở nên nóng bỏng, đắc ý nở nụ cười……

"Ngoan, không có việc gì, bổn tọa giúp người, nhất định cho ngươi thoải mái……" Vừa nói, một bên buông tha chỗ kia đã bắt đầu đứng lên, ngược lại đi đến địa phương khác tiếp tục an ủi……

Tề Bạch phẫn hận một ngụm cắn lên cổ Đông Phương Bất Bại, bắt buộc chính mình đứng lên làm việc…… tốt xấu gì hắn cũng là công…… không thể yếu ớt như tiểu thụ đi, tuy rằng hắn cảm thấy mình không có bao nhiêu tôn nghiêm của một công quân……

Đông Phương Bất Bại đối với công kích của Tề cún con không có bao nhiêu đau đớn, tuy rằng lần trước lúc Tề cún con cắn y, y nho nhỏ trả thù một chút, nhưng chính là bởi vì việc kia làm cho y cảm giác mình ở thế hạ phong, bị tổn hại mặt mũi thôi. Trên thực tế chút xíu đau đớn này, ngược lại có thể làm cho y tăng thêm hưng phấn.

Y một bên lấy tay cùng mắt đo đạc phần trước cơ thể Tề Bạch, thương tiếc vuốt qua xương sườn, dừng lại ở chỗ mẫn cảm kia…… giống như có pháp thuật, cảm thụ được da thịt trong tay y run run, tiếng thở dốc ức chế không được bật ra, lần lượt thay đổi thành một khúc tiên nhạc làm cho y ý loạn tình mê…… dục hỏa kiềm chế không được bùng lên, nơi nào đó dưới thân mềm mại, tự động hé ra khép vào, khát vọng nuốt cái gì đó……

Y hôn lên môi Tề Bạch, thân thể chậm rãi ngồi xuống. Cảm giác được trong cơ thể nhiều thêm một thứ……

nhịn không được thở ra một hơi thật dài……

Y đưa tay ôm Tề Bạch vào ngực, thanh âm khàn khàn nói "lần này để ta tới……" có thời điểm khát vọng bùng lên khắc chế không được, cho dù đã muốn gắt gao ôm nhau, vẫn là cảm thấy không đủ, phải ăn cả đối phương vào trong bụng, mới có thể coi như an ủi một chút……

Cái mông chậm rãi nâng lên lại hạ xuống, giống như đang thưởng thức cái gì……

Tề Bạch khó nhịn đỉnh eo lên, thở hổn hển nói "nhanh lên một chút……"

Tần suất dần dần tăng mau, giống như ăn được đại tiệc ước mơ tha thiết, không thể không lang thôn hổ yết……

Tề Bạch bắt lấy bả vai Đông Phương Bất Bại, hét "chậm…… chậm một chút…… không được……"

Đông Phương Bất Bại nghe bên tai thanh âm thở dốc cùng giọng mũi khắc chế không được ngẫu nhiên bật ra, cảm giác thỏa mãn cùng thành tựu đồng thời dâng lên…… y biết mình có thể khống chế tần suất cùng tiết tấu…… cùng với dài ngắn……

Y nhìn Tề Bạch bởi vì kích động mà ánh mắt lấp lánh lệ quang, nhịn không được mà vươn đầu lưỡi liếm liếm…… có lẽ đã sớm phát hiện chuyện này, nhưng không ngờ giờ phút này giống như chỗ xung yếu mãnh liệt đến nỗi muốn phá ngực chui ra, y nghĩ người trên giường này là người của y, cũng chỉ có thể là của y! y nghĩ có lẽ chính mình đã bất tri bất giác hãm vào quá sâu, rốt cuộc trốn không thoát…… cho nên nhìn hắn khổ sở, sẽ đau lòng…… liền ngay cả dung túng hắn cũng cảm thấy đó là một chuyện thực hạnh phúc…… y thích con thỏ nhỏ này trước mặt y giương oai, dùng răng nanh cắn củ cải kia làm nũng mà cắn y……

Y nhớ tới lời Tề Bạch lúc trước nói với mình, liền nở nụ cười…… điều y sợ cho tới bây giờ cũng không phải là cường đại địch nhân, mà chính là tâm ý Tề Bạch…… chỉ cần Tề Bạch đối y thẳng thắn thành khẩn, cho dù toàn bộ võ lâm chống lại y thì thế nào? Cho dù thật sự cường đại đến ngay cả y cũng chống đỡ không được, như vậy vì con thỏ nhỏ của y mà chết thì có quan hệ gì?

Không biết vì cái gì, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh y ngồi trên Thành Đức Điện, hình ảnh kia làm y cảm thấy uy nghiêm lại lạnh như băng, cảm giác tịch mịch, y cảm thấy một mình cô độc hưởng thụ thành công, chẳng thà làm một người bình thường, như vậy hạnh phúc hơn nhiều……

———-

Kết quả của việc giáo chủ đại nhân tận hứng là, Tề Bạch thẳng đến ngày hôm sau đều không xuống giường được……

"Đến, há miệng!" giáo chủ đại nhân đích thực là phá lệ lần đầu tiên uy cơm cho người khác, chính là y uy đến có chút vui quên trời đất…… tỷ như múc thìa thứ nhất đưa đến miệng Tề Bạch, nhìn hắn ngậm thìa

nuốt vào, hầu kết chuyển động…… sau đó rút thìa ra, lấy tay cọ cọ miệng hắn vài cái, lau đôi môi dính thức ăn, sau đó lại lấy khăn bên cạnh lau tay…… Đông Phương Bất Bại nuốt ngụm nước miếng, tâm nói về sau mỗi ngày đều uy cơm như vậy thì tốt rồi……

Tề Bạch lại là khổ sở, hắn liếc mắt xem thường giáo chủ đại nhân đáng khinh kia lấy tay sờ a sờ loạn trên miệng hắn, nhịn không được cả giận nói "rốt cuộc có để cho ta ăn cơm hay không, miệng ta căn bản không có dính cái gì có được không a!!"

Giáo chủ đại nhân chọn chọn mi, thu tay lại, lại múc một chén cháo, trước tiên cọ cọ lên môi Tề Bạch, sau đó đút vào miệng Tề Bạch……

‖ Tề Bạch không thể nhịn được nữa quay đầu "ta không ăn!!" vốn hắn đã đủ rối rắm rồi, bị một tiểu thụ làm cho không xuống giường được::>_<::

Tề Bạch hung hăng cắn răng, một lần nữa ở trong lòng hò hét, biết võ công thì giỏi lắm a!!

Giáo chủ đại nhân bao dung nhìn Tề Bạch xù lông, vô cùng ôn nhu sờ sờ mái tóc không dài không ngắn của Tề Bạch, nói "bổn tọa không đùa ngươi, ăn cơm đi." Ánh mắt chuyển qua cơ thể đơn bạc của hắn, có phần áy náy nói "xem ngươi gầy như vậy……"

Tề Bạch nhìn gương mặt thánh mẫu kia, thiếu chút nữa phun ra một búng máu, tâm nói suốt ngày bị ngươi vật ra xxoo, ngươi giả vờ vô tội cái gì a!!

Không thể không nói, Tề Bạch từ sau khi bị giáo chủ đại nhân lừa gạt, nhất thời trở nên thập phần hung hãn a.

Giáo chủ đại nhân sau khi khảo nghiệm lại được dễ dàng tha thứ, cái đuôi cũng đều đứng lên, dù sao cũng nguyện ý chết vì hắn, cứ để hắn càn rỡ chút cũng không vấn đề gì đi……

Tề Bạch nhìn giáo chủ đại nhân, mặt nghiêm túc nói "ngươi đi ra, ta tự ăn." Tình cảnh này nếu là trước đây, hắn cùng lắm là ôm eo đi ra ngoài, còn bây giờ, hắn trực tiếp đuổi người.

Đông Phương Bất Bại lơ đễnh xoa xoa đầu Tề Bạch, cầm bát đặt vào tay hắn nói "bổn tọa không làm khó ngươi, ăn cơm thật ngon đi, một hồi còn có chuyện cùng ngươi nói."

Tề Bạch nghĩ đến ngày hôm qua, trong lòng có mấy phần nặng nề. Thật ra ngày hôm qua hắn muốn trực tiếp cùng Đông Phương Bất Bại nói rõ, để cho y đảm nhiệm, đem hết thảy giao cho Đông Phương Bất Bại quyết định…… chẳng qua là lời đến khóe miệng lại không nói ra được……

Hết chương 30……

31. Chương 31: Thẳng Thắn

Cơm nước xong, nha hoàn vào dọn dẹp, Tề Bạch nhìn Đông Phương Bất Bại muốn nói lại thôi, chuyện tới trước mắt, không khỏi lại có chút lo được lo mất.

Đông Phương Bất Bại nhìn, cũng không thúc giục y, rời khỏi tọa ỷ, đem Tề Bạch ôm vào trong ngực, gò má dán tại một chỗ, hơi thở nhàn nhạt ấm áp hòa lẫn, tạo nên một cảm giác thực thân mật.

Y hiểu Tề Bạch khó xử, tổ chức giang hồ xử phạt phản đổ là rất nghiêm khắc. Nếu như Tề Bạch tiết lộ tổ chức cho y, đồng nghĩ với việc phản bội tổ chức, cũng có nghĩa là đem sinh tử toàn bộ giao vào tay y…… nếu như y không có cách nào bảo vệ hắn, hoặc có một ngày chán ghét hắn…… Tề Bạch sẽ rất thảm…… chuyện đem tính mạng mình giao cho người khác như vậy, y cũng không cách nào làm được…… Đông Phương Bất Bại ôm ôm Tề Bạch, trong lòng âm thầm quyết định, sau này nhất định phải đối với Tề Bạch thật tốt.

Ý niệm vừa chuyển, lại phân tích tổ chức của Tề Bạch hẳn là rất lớn…… khẳng định không phải là Ngũ Nhạc, đám người kia một lũ ô hợp, y căn bản không thèm để vào mắt. Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi nếu liên hợp với nhau ngược lại thực lực cũng không nhỏ, nhưng mấy lão già kia lúc nào cũng minh triết bảo thân, sẽ không vô duyên vô cớ tùy tiện gây chuyện. Y từ sau khi lên làm giáo chủ, đối sự vụ trong giáo không quan tâm, cũng không chủ động trêu chọc vào bọn họ…… hơn nữa đây đều là những đại phái, nếu muốn đối phó với địch nhân đều phải mở đại hội võ lâm, tập thể vây công, như vậy trừ khử y đại ma đầu này, có thể có danh tiếng, thật tốt. Nếu như bọn họ tìm người ám sát y, chính là nếu thành công, cũng không được tuyên dương…… về phần những thứ khác, y bây giờ không nhớ nổi còn có những cái kia……

Đông Phương Bất Bại trong lòng có nhàn nhạt không hiểu chợt lóe rồi biến mất, ý niệm chuyển một cái, lại nhớ tới một chuyện.

Những môn phái giang hồ kia nếu phái người thi hành nhiệm vụ, cũng đều có thủ đoạn khống chế nhất định. Hơn nữa người thi hành nhiệm vụ càng trọng yếu, tổ chức đối với hắn giam khống lại càng nghiêm mật, tỷ như Nhật Nguyệt Thần Giáo dùng tam thi não thần đan để khống chế người có chức vụ khá cao, hơn nữa thân quyến của những người này cũng đều ở phụ cận Hắc Mộc Nhai…… trong lòng nghĩ, lại có điểm bất an, y quả thật tự tin có thể bảo vệ Tề Bạch chu toàn, nhưng vạn nhất bọn họ hạ độc Tề Bạch để khống chế, vạn nhất là một cái kỳ độc kể cả Lâm Bình Chi cũng không có thuốc giải thì làm sao bây giờ? Vạn nhất Tề Bạch có thân nhân bị giam lỏng thì làm sao bây giờ? Y tuyệt đối sẽ không để Tề Bạch rời đi…… nhưng nếu vì y mà thân nhân Tề Bạch chết đi……

Trái tim dường như có một bàn tay vô hình bóp chặt, Đông Phương Bất Bại nhất thời có chút thở không thông, y theo bản năng cầm lấy tay Tề Bạch, nói "đừng nói trước…… chờ ta gọi Lâm Bình Chi tới đây giúp ngươi kiểm tra thân thể trước rồi lại nói……"

Tề Bạch bên này đang rầu rĩ, vừa mới lấy lại tinh thần, lại bị Đông Phương Bất Bại dọa cho sợ hết hồn, tâm nói thế nào lại bị dọa cho hoảng thành như vậy…… lại nghĩ, không đúng a, tại sao lại phải kiểm tra

thân thể ta, chẳng lẽ thức ăn vừa rồi có độc? cuống cuồng lôi kéo tay Đông Phương Bất Bại vội nói "gọi Lâm Bình Chi làm cái gì? Thân thể ta làm sao?"

Đông Phương Bất Bại bình ổn tâm thần nói "ngươi trước khi bị đưa đến Hắc Mộc Nhai, có hay không ăn phải cái đồ không tốt gì, tỷ như độc dược, cổ độc?"

Tề Bạch mê mang chớp chớp mắt, có chút không phản ứng kịp.

Đông Phương Bất Bại vội vàng hỏi "có sao? Ngươi nói môn phái của ngươi đã dùng cái gì khống chế ngươi? Dược vật? hay là dùng người uy hiếp? ngươi đừng sợ, ta sẽ nghĩ biện pháp!"

Người sợ là ngươi đi…… Tề Bạch đột nhiên cảm thấy con mắt ê ẩm.

Đông Phương Bất Bại lúc này cũng tỉnh táo lại, ôm ôm bả vai Tề Bạch, thấp giọng an ủi "đừng sợ, vô luận thế nào ta cũng sẽ che chở ngươi. Ngươi trước đem tình hình nói cho ta, bổn tọa nhất định cho bọn họ trả giá thật lớn……" câu cuối cùng giọng nói vô cùng lạnh lẽo……

Tề Bạch nhìn giáo chủ đại nhân mới vừa rồi còn vẻ mặt âm lãnh, lúc quay sang nhìn hắn liền nhu tình như nước, bị dọa sợ đến nhảy dựng lên, cũng không kịp cảm động, nuốt nuốt mấy ngụm nước bọt, môi mấp máy, có chút nói không ra lời…… hắn ngày hôm qua bất quá là tâm tình khó chịu, nho nhỏ ngạo kiều một chút, những lời đó đều là dò xét, đều là gạt người, căn bản không nghĩ tới tình huống như thế này a! căn bản không nghĩ đến mấy câu nói loạn của hắn lại làm cho giáo chủ đại nhân lo lắng như vậy…… còn trở nên đáng sợ như vậy……

Rốt cuộc nên làm sao bây giờ a…… hay là tiếp tục lừa gạt?

Tề Bạch nhìn vẻ mặt lo âu của giáo chủ đại nhân, tâm nói cứ thế này làm sao hắn chịu nổi a…… mấu chốt là hắn tuyệt đối không có kĩ năng lừa gạt, không đúng, bây giờ không phải lúc nghĩ chuyện đó…… hắn ngay cả mấy đại môn phái cũng không biết rõ, ngay cả Ngũ Nhạc gì gì kia cũng không nhớ, làm sao có thể đi ra từ tổ chức nào a…… vạn nhất lừa gạt rồi bị phát hiện, hậu quả nhất định càng nghiêm trọng hơn……

Nhưng là thành thật khai báo sao…… hắn có chút sợ a……

Đông Phương Bất Bại thấy sắc mặt Tề Bạch lúc xanh lúc trắng lúc ảo não, nhất thời tâm hoảng ý loạn, tâm nói chẳng lẽ là tà môn cổ độc chú thuật gì đó, một khi nói ra là sẽ phát tác đi…… còn là thủ đoạn khác lợi hại hơn? Giáo chủ đại nhân ôm Tề Bạch định hướng bên ngoài chạy.

Tề Bạch thấy tình cảnh này cũng không dám do dự, bám vào ngực giáo chủ, giọng nhỏ như muỗi kêu nói "cái đó…… là lừa ngươi…… căn bản không có môn phái nào hết……"

Nhất thời, trong phòng trở nên an tĩnh quỷ dị, giáo chủ đại nhân thân thể cứng đờ, Tề Bạch được ôm trong lòng chậm rãi ngồi xuống……

"Ngươi nói cái gì? lặp lại lần nữa?" Đông Phương Bất Bại rất bình tĩnh, Tề Bạch lại cảm thấy không khí xung quanh vô cùng căng thẳng…… hắn đáng thương ngẩng đầu nói "Đông Phương~ ta muốn biết ngươi rốt cục có quan tâm ta không……" mặc dù lời mình nói ra, nhưng bản thân cũng thấy nổi da gà, nhưng đối phó với Đông Phương Bất Bại, hắn cũng chỉ có một ngàn lẻ một chiêu này thôi…… Tề Bạch đem đôi mắt ngập nước mở lớn hơn một chút……

Đông Phương Bất Bại mắt lạnh xuống, mang theo vô tận lạnh lẽo quét qua, cũng thấy ánh mắt đáng thương hề hề của Tề Bạch, sau đó tựa như khối băng gặp phải nước nóng, tan rã……

Giáo chủ đại nhân vẫn cố giữ khuôn mặt băng lãnh, nghiến răng nói "giờ ngươi biết ta quan tâm ngươi thế nào rồi chứ?"

Tề Bạch hướng trong ngực giáo chủ đại nhân cọ cọ, mặt khoa trương cảm động nói "ta biết Đông Phương tốt nhất…… ta cũng quan tâm Đông Phương lắm……" sau đó chân chó bổ sung thêm một câu "ta cũng có thể chết vì Đông Phương Bất Bại mà……"

Nếu Tề Bạch có đuôi, nhất định bây giờ đang vẫy rối rít vui sướng…… Đông Phương Bất Bại nhìn tiểu công Tề Bạch trong ngực mình rất vô sỉ giả bộ khả ái cầu xin tha thứ, đột nhiên có ý niệm như vậy thoáng qua, nhưng y vẫn bất vi sở động lạnh lùng nói "bổn tọa hỏi ngươi, biết vậy tại sao còn muốn bổn tọa lo lắng đến tận bây giờ, có phải hay không bổn tọa không hỏi, ngươi liền cứ thế lừa gạt ta?"

Tề Bạch ánh mắt dời đi, nhỏ giọng nói "đều là ngươi nói chuyện quá cảm động…… sau đó ta không cẩn thận liền kích động thôi……"

Đông Phương Bất Bại muốn hỏi "ngươi kích động xong thì làm sao?" bất quá y lập tức nhớ lại, sau liền đổi thành y kích động…. y kích động rồi kết quả là Tề Bạch chân còn mềm nhũn không xuống giường được đây……

Đúng lúc này Tề Bạch ngẩng đầu liếc y một cái, nhỏ giọng oán thầm "sau ngươi liền kích động……" vừa nói vừa xoa eo, còn có chút ủy khuất……

Đông Phương Bất Bại lau mặt một cái, ngày hôm qua lúc Tề Bạch nói được một nửa liền hôn hắn, trong nháy mắt, y bỗng nảy sinh ý nghĩ muốn cùng Tề Bạch một chỗ hết thảy chuyện khác đều không quan tâm…… bởi vì trước đó Tề Bạch thoạt nhìn thật sự là vô cùng đau khổ…… y lúc đó không tiếp tục hỏi tới, một là bởi vì tình huống lúc đó, y thế nào cũng không muốn từ chối Tề Bạch. Hai là bởi vì, Tề Bạch đã muốn tín nhiệm y, đem chuyện nói cho y biết, y nghĩ mình chỉ cần biểu hiện thái độ vĩnh viễn sẽ không buông tha hắn là được, không muốn quá mức bức bách hắn…… nào biết người này cứ như thỏ vậy, cư nhiên loại chuyện như vậy cũng dám hồ sưu……

Muốn trách cũng chỉ có thể trách y quá đa tâm…… sao có thể đem Tề Bạch đánh đồng với tử sĩ sát thủ chứ…… cái loại sát thủ liếm máu trên mũi đao cùng Tề Bạch như con thỏ con này có cái gì giống nhau đâu……

Chỉ là hết thảy đều trở lại điểm ban đầu, kế hoạch lúc trước của y, một phần bởi vì tim của mình mềm yếu

mà chết yểu, mà thị vệ giả trang Tề Bạch một đường đi đều không gặp người nhận thức Tề Bạch, trừ nha hoàn Tú Ngọc đó……

Đông Phương Bất Bại nhìn Tề Bạch núp trong ngực y, mặc dù giả bộ đáng thương hề hề, lại không che dấu được trong mắt không có sợ hãi, đột nhiên có cảm giác vô lực……

Giáo chủ đại nhân cau mày lại, hung ác nói "bổn tọa không có tâm tình nói nhảm với ngươi, ngươi thành thật khai báo cho ta, ngươi rốt cuộc là ai? nhà ở đâu? làm thế nào mà lên được Hắc Mộc Nhai? Rốt cuộc có mục đích gì? Ngươi không thành thật nói, bổn tọa liền đánh bản tử ngươi!"

Tề Bạch cho tới bây giờ đều là được giáo chủ đại nhân phủng trong lòng bàn tay mà cưng chiều, nghe vậy nháy mắt xù lông "ngươi dựa vào cái gì mà dám đánh bản tử ta?!"

Giáo chủ đại nhân lạnh lùng chọn chọn mi.

Tề Bạch yên lặng, đối với hắn mà nói mọi chuyện đi hết một vòng lại trở lại điểm xuất phát…… lai lịch của mình rốt cuộc có nên nói hay không? Giáo chủ đại nhân rốt cuộc có tin hay không? Nếu không nói mọi chuyện làm sao mà giải quyết được?

Do dự nửa ngày, giáo chủ đại nhân không nhịn được, cau mày nói "không cho phép do dự, có cái gì liền trực tiếp nói, chẳng lẽ còn chuẩn bị lừa bổn tọa lần nữa?"

Tề Bạch lập tức nói "ta là người địa cầu, quốc gia là cộng hòa dân chủ nhân dân Trung Hoa, nhà ở Bắc Kinh. Thật ra là bởi vì ta không cẩn thận từ trên cầu thang ngã xuống nên mới từ một thế giới khác chuyển đến Hắc Mộc Nhai……"

Giáo chủ đại nhân ánh mắt hơi lành lành nhìn Tề Bạch, phất tay một cái nói "chuyện này quá hoang đường, đổi."

Tề Bạch trong lòng hừ một tiếng, lòng nói ta là nói lời thật, cũng biết cổ nhân các ngươi không tiếp thu nổi mà!

Đông Phương Bất Bại mắt lạnh quét tới "nói tiếp!"

Tề Bạch ngẩng đầu nghĩ một chút nói tiếp "ta là người Hán, nhà ở kinh sư. Bởi vì cha mẹ ta chết sớm lại không có thân quyến, cho nên cùng người làm bán gia tài đi ngao du, sau đó người làm cũng chết, liền còn lại một mình ta. Ngày đó ta xuất hiện ở Hắc Mộc Nhai đúng là ngày giỗ cha mẹ ta, ta theo thói quen đến tế cha mẹ, cho nên không cẩn thận lên Hắc Mộc Nhai, sau đó bi thương quá độ té xỉu…… chân tướng chính là như vậy……"

Đông Phương Bất Bại tay cũng lười động, trực tiếp một ánh mắt lạnh quét qua, tâm nói Hắc Mộc Nhai ta tuy không phải năm bước một cương, mười bước một tiếu, nhưng cũng không có người ngu ngốc, ngươi khi

bọn hắn đều là người mù sao…… giáo chủ đại nhân lần đầu tiên hoài nghi y có phải hay không quá mức dung túng con thỏ nhà mình……

Còn không hài lòng? Tề Bạch vuốt mặt một cái, bắt đầu nghĩ xem mình xem nhiều truyện xuyên không như vậy rốt cục nhân vật trong đó giải quyết vấn đề lai lịch như thế nào…… suy nghĩ hồi lâu, hắn từ trong ngực giáo chủ đại nhân bò ra ngoài, ngồi ngay ngắn đối diện giáo chủ đại nhân, ho khan một tiếng, sau đó nhìn chăm chú Đông Phương Bất Bại, gần từng chữ nói "thật ra thì, ta mất trí nhớ……"

Hết chương 31……

32. Chương 32: Thần Côn

Đông Phương Bất Bại chọn chọn mi, cười lạnh nói "ngươi sẽ không chuẩn bị nói cho bổn tọa ngươi quên chính mình như thế nào lên Hắc Mộc Nhai, lại quên mất chính mình là ai đi?"

"A a…… dĩ nhiên là không……" Tề Bạch cười khan một tiếng, tiếp tục bịa chuyện "ta là hơn một năm trước bị mất trí nhớ…… tỉnh lại liền phát hiện mình ở trong núi, ngay cả mình là ai cũng quên, thiếu chút nữa chết đói……"

"Sau đó, ta gặp được một lão đầu……" Tề Bạch len lén liếc giáo chủ đại nhân, thấy y bất động thanh sắc nghe, cũng không biết là tin hay không tin, chỉ có thể tiếp tục bịa chuyện "lão đầu kia đem ta về chỗ lão ở, cứu ta một mạng, ta trên người không có đồng nào, lại quên mình là ai, chỉ có thể ở lại…… lão đầu đó cũng không đuổi ta, nói là chúng ta có duyên, cũng cùng hắn có chút duyên thầy trò, muốn ta bái ông ta làm thầy……"

Đông Phương Bất Bại không thèm che giấu ánh mắt quét từ cánh tay đến trên đùi Tề Bạch một vòng…… Tề Bạch trừng hắn một cái, giải thích "lão đầu kia võ công như thế nào ta không biết, nhưng đắc ý nhất chính là khả năng xem quẻ, cũng chỉ chịu dạy cho ta xem quẻ. Hắn nói ta ra lệnh định tên cùng mệnh cách cực mạnh, nhưng hai mạnh gặp nhau, phải có một thương, nói ta nếu muốn sống an bình, thì chớ học võ công mới tốt……"

Đông Phương Bất Bại như cũ diện vô biểu tình nghe, khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

Tề Bạch tiếp tục nói "hơn nữa hắn nói nếu như ta học võ, sẽ không chịu khổ nổi, tư chất cũng không tiện, kể cả học cũng không có thành tựu gì, nhưng là quẻ xem là trời cao phú cũng là cực mạnh…… vì vậy ta cùng lão đầu kia học một năm xem quẻ, để cho ta nhanh chóng lên sơn, tìm ra người định mệnh của ta. Nói lúc này chính là thời cơ tốt nhất để gặp nhau, nếu sớm một ít, hắn muốn quá nhiều, thượng sẽ không quý trọng tình cảm…… nếu trễ một chút, tình cảm sẽ bị chia rẽ, ta cho dù có thể cùng hắn chung một chỗ, cũng sẽ có tiếc nuối……"

Đông Phương Bất Bại hỏi "sau đó thì sao?"

Tề Bạch càng bịa càng thuận miệng, dừng một chút nói tiếp "trước khi đi, lão đầu tặng ta hai quẻ. Trong đó một cái nói chuyến này khó khăn nặng nề, lão đầu liền làm người tốt một lần, trực tiếp đem ta đến bên người định mệnh của ta. Ta đã mất trí nhớ, lại ở trên núi một năm. Theo lão đầu một đường ngồi xe lên đường, cũng không biết rốt cục là từ nơi nào tới nơi nào. Sau đó lão đầu tựa hồ gặp một người, cũng hắn đánh nhau. Trong lúc vô tình đụng đến xe ngựa, ngựa bị giật mình, mang theo ta một đường chạy như điên. Sau đó ta liền mất đi ý thức, tỉnh lại thì đã ở Hắc Mộc Nhai rồi."

Đông Phương Bất Bại suy nghĩ một chút hỏi "lão đầu kia tên gọi là gì? Có biệt danh gì không?"

Tề Bạch lắc đầu một cái nói "lão đầu kia nói hắn quen nhàn vân dã hạc, thấy chúng ta hữu duyên, lại tính ra ta là thiên sát tinh chiếu mệnh, thân nhân hoàn toàn không có, chỉ có một thân một mình, cho nên mới vì ta dừng lại một năm, đã là nhân chí nghĩa tận. Đợi đến thời cơ thích hợp, đem ta giao cho người định mệnh của ta, cũng coi như là toàn liễu một năm tình thầy trò, sau này không nhất định có cơ hội gặp nhau, còn chưa biết tên họ……"

Giáo chủ đại nhân sờ cằm nói "bổn tọa lúc nào gặp sư phụ ngươi, sẽ thay ngươi trọng tạ một phen."

Tề Bạch rũ mắt, gật đầu một cái, trong lòng mừng thầm, may quá ~ thần côn cái gì, dùng để hù dọa cổ nhân, quá tốt mà!

Đông Phương Bất Bại ngẫm lại lời mình vừa nói, mặc dù vẫn còn chút huyễn hồ, nhưng ít ra cũng hiểu phần nào…… y suy nghĩ một chút nói "ngươi nói hắn tặng ngươi hai quẻ, quẻ còn lại là gì?"

Tề Bạch trầm ngâm một hồi, nghiêm túc ngẩng đầu nói "quẻ kia là đưa cho người định mệnh của ta, bởi vì quái tượng quỷ dị hiểm ác, cát hung khó định, lão đầu nói để bọn ta đến thời cơ thích hợp mới nói cho ta biết người định mệnh của ta."

Đông Phương Bất Bại chọn chọn mi, y không nghĩ lại liên quan đến y, nhất thời tò mò hỏi "lúc nào mới là thời cơ thích hợp?"

Tề Bạch nhún vai nói "ta cũng không biết, bất quá ta cảm thấy bây giờ nói cho ngươi biết cũng không sao. Lão đầu nói người định mệnh của ta có một sinh tử kiếp khó khăn, ở hướng đông nam, nơi có nước……" Tề Bạch vừa nói vừa nhớ lại, Hắc Mộc Nhai là ở Hà Bắc, Nhậm Ngã Hành là bị nhốt ở Tây Hồ, cũng chính là ở Hàng Châu, đúng là hướng đông nam. Hắn dừng một chút lại nói "lão đầu luôn nói thiên cơ bất khả lộ, nói chuyện cũng có chút không minh bạch. Hắn chỉ nói người định mệnh của ta chôn một tai họa ngầm, đang âm thầm phục thù, cuối cùng có một ngày sẽ thoát ra……" nhớ lại kết cục của Đông Phương Bất Bại trong sách, Tề Bạch trong lòng khó chịu, có chút chán nản nói "lão đầu nói ta cùng người định mệnh của ta sẽ cùng chết…… ta hỏi hắn tai họa ngầm là cái gì, giải quyết như thế nào, hắn lại không chịu nói, chỉ nói người định mệnh của ta sẽ biết."

Lời cảnh cáo cuối cùng Tề Bạch dùng một loại phương thức tốt nhất hắn có thể nghĩ tới nói ra, có loại cảm giác thở phào nhẹ nhõm, hắn lẳng lặng ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại nhìn hắn, trên mặt thần sắc thâm sâu khó dò, hồi lâu đột nhiên hỏi "ngươi cùng lão đầu kia học xem quẻ một năm, học như thế nào? Là học trắc chữ? Xem tướng? xem tinh? Hay những cái khác?"

Tề Bạch lắc lắc đầu nói "đều không phải, lão đầu nói xem quẻ phân ra làm tiểu tọa, trung tọa và đại thừa. Đại thừa liên quan đến quốc gia an nguy, cần người tâm tư chí thuần mới được. Hơn nữa tiết lộ thiên cơ vô cùng tổn thọ, nếu không phải lòng mang chí lớn, bây giờ không cần thiết phải học. Trung tọa là coi hung cát cho người khác, cũng coi như tiết lộ thiên cơ, tuy đối với tuổi thọ tổn thương không lớn, lại vô cùng có hại, khó được yên ổn. Cho nên chỉ cho ta học tiểu tọa, không phải là trắc chữ, cũng không phải xem tướng, là dự cảnh……"

Tề Bạch thấy Đông Phương Bất Bại có chút nghi ngờ, giải thích "con người đều là không có cách nào tự thân vận mạng, nhưng là có vài người trực giác rất linh, lúc gặp gỡ nguy hiểm sẽ có dự cảm. Những người này quẻ xem ra là thiên phú, chỉ cần tu luyện thêm, có thể khiến cho loại dự cảm này mạnh hơn, lúc gặp phải chuyện liên quan đến vận mạng, cũng có thể có phòng bị trước, có thời điểm thậm chí có thể thấy hình ảnh cụ thể……"

Đông Phương Bất Bại suy nghĩ một chút hỏi "vậy ngươi từng có dự cảm gì không?"

Tề Bạch suy nghĩ một chút mình từ sau khi chuyển kiếp đến bây giờ, gặp được mấy nhân vật trong truyện, mắt sáng lên nói "có một lần, bất quá ta không biết là có ý nghĩa gì…… ngươi còn nhớ ngày đó chúng ta đụng phải phái Thanh Thành không? Ta lúc ấy trong đầu thoáng hiện ra hai hình ảnh, một là một cái đại môn, ngoài cửa có cắm cờ, trông có vẻ giống tiêu cục gì đó, chẳng qua là không thấy rõ, trên đất còn viết mấy chữ, máu chảy đầm đìa, hình như là "ra cửa mười bước chết"…… còn hình ảnh kia là một quyển sách, bên trên có mấy chữ, hình như là tịch tà kiếm phổ……" Tề Bạch làm như không hiểu gì gãi gãi đầu "bất quá không biết là có ý gì, có thể là mấy người trong tiêu cục kia gặp đại nạn gì đi…… bất quá cái này hình như cùng ta không có quan hệ……"

Đông Phương Bất Bại không nói gì, y nhớ trước đây từng nghe tin tức từ thủ hạ, nghe nói Phúc Uy tiêu cục muốn hướng Tứ Xuyên phát triển, đặc biệt phái người đến phái Thanh Thành, phái Nga Mi đưa lễ, bất quá chưởng môn hai phái không chịu thu. Phái Nga Mi tự nhiên là e ngại thân phận danh tiếng, không muốn mất hình tượng. Nhưng thái độ phái Thanh Thành cũng có chút đối đầu, nghe nói người của phái Thanh Thành nếu đụng phải người Phúc Uy tiêu cục, rất ít khi dung hiệp……

Hơn nữa y còn nhớ đến tin đồn trên giang hồ từ rất lâu về trước, nghe nói Phúc Uy tiêu cục Lâm Chấn Nam võ công không được, nhưng bốn năm mươi năm trước, người sáng lập Phúc Uy tiêu cục Lâm Đồ Xa một bộ tịch ta kiếm phổ cũng là tiên hữu địch thủ, đã từng đánh bại Trường Thanh Tử phái Thanh Thành……

Nếu nói Lâm Đồ Xa ban đầu luyện tịch tà kiếm phổ của Phúc Uy tiêu cục, người của Thanh Thành phái vì Tịch Tà Kiếm Phổ tìm Phúc Uy tiêu cục gây phiền toái cũng thật có thể. Vừa nghĩ thế, Đông Phương Bất Bại cũng động tâm……

Phải biết tôn chỉ của ma giáo chính là cất giấu thiên hạ võ công tuyệt học tuyệt thế thần binh.

Ngay cả giáo chủ đời này luyện Quỳ Hoa Bảo Điển cũng là đoạt được. Còn có Nhậm Ngã Hành luyện hấp

công, cùng với Hắc Mộc Nhai còn lưu giữ Thái Cực Quyền của Trương Tam Phong, về phần những cái khác, nhiều không kể xiết……

Nếu như phái Thanh Thành đích thực đang có âm mưu lấy Tịch Tà Kiếm Pháp của Phúc Uy tiêu cục, y cũng có thể đi theo tham gia náo nhiệt một chút, để xem bộ tịch tà kiếm pháp kia là thật hay chỉ là hư danh…… hơn nữa vừa khéo đi qua Hàng Châu……

Đông Phương Bất Bại trong lòng có chút phiền não, y thật sự hy vọng lời Tề Bạch nói là thật, nhưng y lại không thể để cho mình hoàn toàn tin tưởng. Hôm nay hai bí mật lớn nhất của y, một là tự cung, Tề Bạch đã biết, hai là Nhậm Ngã Hành, Tề Bạch cũng nhắc đến…… hai bí mật này một khi tiết lộ ra ngoài, địa vị của y cơ hồ dao động……

Bất quá…… Đông Phương Bất Bại nhìn Tề Bạch, có lẽ chuyện người định mệnh là thật, nếu không y thế nào đối hắn phá lệ nhiều như vậy? hơn nữa muốn tin tưởng hắn vô điều kiện……

"Trước ngươi không phải mất trí nhớ sao? Tên của ngươi là sau đó lấy, hay là nhớ lại?" Đông Phương Bất Bại hỏi.

Tề Bạch gãi gãi đầu, nói "lão đầu nói ta họ Tề, về phần tên……" Tề Bạch nghĩ một chút nói "ta trước không phải là mất trí nhớ sao, quá khứ trong đầu ta hoàn toàn trống rỗng, cho nên liền đặt cho mình tên gọi là không…… sở dĩ không gọi là Tề Không, là bởi vì thấy thật khó nghe……"

Đông Phương Bất Bại không nói, bất quá Tề Bạch so với Tề Không hợp với con thỏ nhỏ nhà y hơn……

"Chúng ta là chuẩn bị về Hắc Mộc Nhai sao?" Tề Bạch đột nhiên hỏi, hắn mặc dù đem quá khứ mình nói ra, cũng đã cảnh cáo Đông Phương Bất Bại, nhưng y có tin hay không còn là chuyện khác. Tề Bạch cảm thấy, hắn bây giờ nghĩ tới Nhậm Ngã Hành sống tốt ở Tây Hồ, trong lòng liền loạn thành đoàn…… thế sự thay đổi, Tề Bạch cảm thấy còn là khoái đao chém loạn ma, nghĩ biện pháp đi Hàng Châu, đem Nhậm Ngã Hành giải quyết triệt để. Hơn nữa Hướng Vấn Thiên lần này bị Đông Phương Bất Bại tương kế tựu kế bắt được, giết được Nhậm Ngã Hành nữa, Nhậm Doanh Doanh lại ngay dưới mí mắt hắn, còn có Lệnh Hồ Xung, bọn họ hợp lại giết Đông Phương Bất Bại…… coi như tương lai y gặp cái gì, không có biện pháp bồi Đông Phương Bất Bại đi tới cuối cùng, cũng không uổng một lần xuyên đến Tiếu Ngạo Giang Hồ……

Đông Phương Bất Bại hỏi "ngươi muốn đi chỗ nào sao?" mặc dù giọng nói bình thản, nhưng cũng không che giấu ý tứ dò xét.

Tề Bạch thần sắc ảm đạm nói "chẳng qua là nếu xuống núi, nghĩ muốn đi chỗ này…… một mực ở trên núi, có chút buồn bực……"

Đông Phương Bất Bại trầm mặc một chút, đột nhiên ôm Tề Bạch vào trong ngực nói "bôn tọa đã quyết định tin tưởng ngươi, chỉ cần ngươi không dối gạt bổn tọa làm cái gì không nên làm, bổn tọa liền tuyệt đối không nghi ngờ ngươi. Chỉ cần ngươi nhớ, vô luận gặp phải phiền toái gì, bổn tọa nguyện ý giúp ngươi gánh vác."

Tề Bạch vùi đầu vào cổ Đông Phương Bất Bại, nhẹ nhàng "uh" một tiếng.

Đông Phương Bất Bại nói "nếu thấy buồn bực, cùng bổn tọa đi Hàng Châu đi…… cửa hàng bên kia báo có chút vấn đề, bổn tọa đúng lúc đi xem xem."

Tề Bạch trầm mặc, gật đầu một cái.

———-

Hết chương 32…

33. Chương 33: Tiểu Nhạc Đệm

Mặc dù đã quyết định hành trình, nhưng bởi vì giáo chủ đại nhân kiên trì sẽ trừng phạt Tề Bạch vì tội lừa dối, cho nên trì hoãn bốn ngày sau mới lên đường……

Tề Bạch mấy ngày nay bởi vì bất mãn phương thức trừng phạt của giáo chủ đại nhân, cơ hồ thời thời khắc khắc đều rất nóng nảy.

Vì thế Đông phủ thường gặp cảnh tượng như vậy.

Tề Bạch "ngươi đi ra đi ra, ta thấy ngươi liền phiền……"

Giáo chủ đại nhân ánh mắt ý vị thâm trường nhìn cái mông nhỏ cong cong lại co dãn của Tề Bạch liếc vài lần, vuốt cằm nói "thất ngôn với bổn tọa cũng là tội không nhỏ a……"

Tề Bạch ngạo kiều hất mặt nói "ta không phải người Nhật Nguyệt Thần Giáo các ngươi!"

Giáo chủ đại nhân thiêu thiêu mi "Tề tổng quản, ngươi có phải hay không quên mất cái gì?"

Tề Bạch tức, hồi lâu nói "ta không làm!"

Giáo chủ đại nhân mắt phượng âm hiểm nhìn lưng Tề Bạch, chậm rãi nói "tổng quản Nhật Nguyệt Thần Giáo ta, cũng là ngươi nghĩ muốn làm liền làm, không muốn làm liền không làm sao? Làm hay chịu phạt?" Giáo chủ đại nhân giọng nói uy hiếp.

Tề Bạch hung tợn trừng lớn hai mắt, một hơi cắn lên cổ giáo chủ đại nhân.

Giáo chủ đại nhân ôm Tề Bạch, tay tự nhiên trượt xuống địa phương hấp dẫn kia, không nhanh không chậm nói "tập kích giáo chủ, nhưng là trọng tội a……"

Tề Bạch lại gặm một cái, nghiến răng nói "ta cắn nam nhân của ta, không được sao?"

Giáo chủ đại nhân khựng lại, khóe miệng nhếch lên cười "vậy ngươi tiếp tục đi, có muốn hay không tìm cái giường nằm, ngươi cắn cũng thoải mái một chút…… nơi cắn cũng nhiều một chút……"

Tề Bạch chán nản nhả ra, hắn thấy mình đã là da mặt dày không biết xấu hổ lắm rồi…… không nghĩ tới có ngày nhìn thấy Đông Phương Bất Bại như vậy…… Đông Phương Bất Bại lại còn CP hắn…… y sờ mông mình, nội tâm củ kết vạn thiên……

Chư vị khách quan thỉnh không nên nghĩ sai, giáo chủ đại nhân nói trừng phạt xác xác thật thật là trừng phạt.

Bất quá người hành hình là giáo chủ đại nhân, địa điểm hành hình chính là trên giường, hình cụ biến thành ngón tay thon dài tão nhã của giáo chủ……

Hơn nữa giáo chủ đại nhân liên tục đánh lên mông Tề Bạch hai mươi cái, còn rất bỉ ổi sờ cằm nói "thật muốn ăn táo đỏ a……" nghiêng đầu nhìn cái mông thỏ hồng hồng, dừng một chút lại thở dài nói "thật ra thì đào cũng nhiều nước, ăn cũng ngon……"

Tề Bạch "……"

Mà chuyện khác làm Tề Bạch bùng phát chính là, giáo chủ đại nhân mời cho hắn một đại phu……

Lúc đại phu còn chưa đến, Tề Bạch nằm trên bàn luyện tự…… chủ yếu là hai ngày nay cần cù làm lụng quá, hắn cảm thấy mình phải tu thân dưỡng tính một phen.

Sau đó Trung Thúc vui vẻ tiến vào nói "giáo chủ, lần trước ngài giao cho ta tìm đại phu chuyên trị "cái đó" đã tìm được rồi, hắn đang ở gần đây."

Đông Phương Bất Bại vừa nghe ánh mắt sáng lên, vội nói "nhanh đi mời tới." Trung Thúc cười nói "thuộc hạ đã tra được khách điếm hắn đang ở, liền phái người đi mời, đã đi được một khắc (15 phút) rồi, rất nhanh sẽ đến……"

Tề Bạch trợn trắng mắt, tâm nói hai người có tật xấu, mời đại phu còn mày qua mắt lại, cũng không biết cao hứng cái gì…… chẳng lẽ vợ Trung Thúc mang thai?

Sau đó đại khái nửa canh giờ, Trung Thúc hoan hoan hỉ hỉ tiến vào nói "giáo chủ, lý đại phu đã đến."

Giáo chủ đại nhân đi qua rút lấy cây bút trên tay Tề Bạch, dẫn Tề Bạch đi xem đại phu……

Tề Bạch ……(o)……

Tề Bạch mê mang bị giáo chủ đại nhân ấn ngồi vào ghế xem bệnh.

Đại phu là một lão đầu gầy còm, nắm cổ tay Tề Bạch xem mạch.

Đại phu ảo não lắc đầu nói "hư a…… thái hư a……"

Tề Bạch hắc tuyến, tâm nói đây là cái thể loại đại phu gì a, thế nào thần thần thao thao……

Đông Phương Bất Bại đứng một bên gật gù, phụ họa nói theo "thái hư a……"

Đại phu xem xong mạch, đút tay vào ống tay áo, híp mắt quan sát Tề Bạch một phen, lại nhìn Đông Phương Bất Bại một cái, sau đó mạn thôn thôn đối Đông Phương Bất Bại nói "Đông công tử, có thể hay không để cho lão phu đơn độc kiểm tra thân thể vị công tử này hay không……"

Giáo chủ đại nhân thiêu mi nói "ngươi kiểm tra đi, vô luận kiểm tra chỗ nào, bổn công tử cũng không cần thiết tránh……"

Lão đại phu khổ sở nhìn Tề Bạch một cái, ngón tay chỉ ra ngoài cửa, cằm nhọn hướng giáo chủ đại nhân nói "ngươi đi ra ngoài!"

Giáo chủ đại nhân hé mắt……

Tề Bạch trừng mắt nói "ngươi không ra ngoài, ta liền ra!" hắn lúc này mới kịp phản ứng, đại phu này nhìn qua là biết chuyên trị bệnh đó. Bị bắt xem cái đói đại phu…… quá vũ nhục ngươi đi! Hơn nữa hắn căn bản rất bình thường có được hay không, giống như Đông Phương Bất Bại ngươi mới là không bình thường có được hay không?!!

Giáo chủ đại nhân mặc dù rất khó chịu, nhưng nghĩ đến tính phúc sau này, mặt đen như đít nồi đi ra ngoài.

Tề Bạch yên lặng quay đầu nhìn đại phu, bi thúc nói "thân thể ta thực sự không có vấn đề……"

Con mắt híp híp của đại phu cũng mở ra, nhìn nhìn ngoài cửa, nhỏ giọng nói "ta biết ngươi không có vấn đề…… chính là bị ép……"

Tề Bạch cái mũi chua xót, nắm tay đại phu, tri kỉ a……

Lão đại phu lại hướng ngoài cửa nhìn nhìn, nói "lão phu hành y đã nhiều năm, thấy vô số tình huống như thế…… cho nên mới đem Đông công tử ly khai, cho ngươi vài lời khuyên……"

Lão đại phu lại đưa ra một ngón tay, nói "thứ nhất, tốt nhất là có thể khống chế số lần, mỗi tháng ba mươi ngày, nếu có thể khống chế cứ cách ba ngày hoặc hai ngày làm một lần, một tháng không vượt quá mười lần, vấn đề cũng không lớn……"

Tề Bạch yên lặng nhìn trời, tâm nói vấn đề là, ta mặc dù là công, nhưng không khống chế được a……

Lão đại phu nhìn biểu cảm Tề Bạch, thông cảm vỗ vỗ tay hắn, đưa ra ngón tay thứ hai, thấp giọng nói "thứ hai, nếu như không khống chế được số lần, vậy thì nghĩ biện pháp khác……" lão phu đem thanh âm ép thấp hơn, tiến đến bên tai Tề Bạch nói "tỷ như lấy tay hoặc là…… miệng lưỡi……" lão đại phu ý vị thâm trường nhìn Tề Bạch một cái, ho khan hai tiếng, khôi phục âm lượng bình thường nói "tóm lại nghĩ một vài biện pháp khác có thể giúp Đông công tử tận hứng……"

Tề Bạch mặt có chút phát xanh, đau khổ cắn môi, chỉ có thể trong lòng điên cuồng rơi lệ hét lên "lão tử mới là công!!"

Lão đại phu nhìn biểu cảm Tề Bạch, căn cứ theo kinh nghiệm hành y nhiều năm, vị Đông công tử kia cũng không phải hạng bình thường a, nhìn lại vị Tề công tử này…… lão phu thở dài lắc đầu một cái, sợ rằng vô luận là số lần hay phương thức, cũng không phải do Tề công tử làm chủ, vậy thì chỉ có điều thứ ba thôi……

Lão đại phu an ủi vỗ vỗ bả vai Tề Bạch nói "công tử chớ vội, hai cái kia không làm được, còn có một biện pháp…… nhưng cái này công tử phải chịu khổ……" lão đại phu liếc đến Tề Bạch nói "chỗ đó, tiết quá nhiều, sẽ hư…… nếu muốn không hỏng, thì không thể tiết quá nhiều lần……" lão lại tiến tới bên tai Tề Bạch thấp giọng nói "công tử nơi đó dù sao cũng…… không thể dùng đến…… dứt khoát chờ đến lúc sắp xuất…… mình bóp…… ho khan một cái……" lão đại phu hiển nhiên nói cũng có chút ngượng ngùng, hàm hàm hồ hồ nói "dù sao nhớ…… chớ xuất quá nhiều lần…… ba điều này có thể tham khảo một chút, cộng thêm thuốc ta cho, công tử nhất định có thể khá hơn……"

Tề Bạch mặt từ xanh biến thành tím, trong lòng đã lệ tuôn như mưa, sau đó trực tiếp biến thành thác nước……

Đưa lão đại phu đi, giáo chủ đại nhân cầm đơn thuốc, mặt khó chịu tiến vào.

"Đại phu này nổi danh như vậy sao, phóng đại đi……"

Tề Bạch phụ họa gật đầu một cái, có phải phóng đại hay không hắn không biết, nhưng nghe lời khuyên thứ hai thứ ba của hắn, khẳng định không tầm thường.

"…… không trị hết thì thôi đi, lại còn dám để bổn tọa làm ít đi! Bổn tọa nếu nguyện ý làm ít đi còn cần hắn làm cái gì! Sao hắn không dứt khoát bào bổn tọa đừng làm luôn đi! Người như vậy mà cũng gọi là thần y! coi bổn tọa là cái gì chứ!" Đông Phương Bất Bại tức giận nói.

Tề Bạch yên lặng nghe, thương cảm cho lão đại phu kia, không bình thường không phải là hắn, phóng đại cũng không phải lão đại phu……. Thủ phạm chân chính chính là cái tên đại ma đầu trước mắt tinh lực dư thừa như dã thú này, đã thế lại còn không có một chút tự biết rõ!

Tề Bạch ngày ngày uống thuốc, về số lần làm sao…… cái này không cần nhắc đến, giáo chủ đại nhân sai thuộc hạ đi khắp nơi tìm thần y, hơn nữa còn nghiêm túc thông báo, lần này nhất định phải tìm được danh phó thần y thực sự!

Cho nên bốn ngày này, Tề Bạch chẳng những bị giáo chủ đại nhân bạo lực ngược đãi, đánh cái mông…… còn phải sống trong hàng loạt ánh mắt khác thường…… Lý đại phu kia thật sự rất nổi danh, cho nên sau khi hắn xem Lý đại phu, tất cả thị vệ nha hoàn vừa thấy hắn, khóe miệng không nhịn được có chút co quắp……

Hôm trước, có một thị vệ đến Đông Phủ – kể từ sau khi xuống núi, Đông Phương Bất Bại một mực giả trang làm Đông công tử, chính hắn là người thế thân giả trang, tin tức Nhật Nguyệt Thần Giáo mỗi ngày đều thông qua ám vệ truyền tới.

Thị vệ nhìn Tề Bạch một cái, thấp giọng nói "khởi bẩm giáo chủ, Hướng Vấn Thiên chạy trốn……"

Chuyện Hướng Vấn Thiên, Đông Phương Bất Bại đã sớm biết…… mặc dù lần này y bắt hết các trưởng lão có phản tâm, nhưng Nhật Nguyệt Thần Giáo sao chỉ có mấy trưởng lão thế này…… Hướng Vấn Thiên dù sao căn cơ cũng sâu, kể từ khi Đông Phương Bất Bại lên làm giáo chủ, gã xuống núi một lần so với một lần dài hơn, chắc là làm nhiều lần động tác……

Đông Phương Bất Bại nếu muốn diệt trừ gã, liền phải diệt trừ tận gốc, định để cho người ta tìm ra sơ hở, để Hướng Vấn Thiên đi, xem y còn có thể chỉnh ra cái gì yêu nga tử……

Hơn nữa…… Đông Phương Bất Bại có chút âm hiểm, y nếu tiếp thu ý kiến của Tề Bạch, sửa đổi kế hoạch, để cho người giang hồ biết Hướng Vấn Thiên trộm bảo bối của Nhật Nguyệt Thần Giáo, phải để cho gã hưởng chút tư vị của con chuột chốn chui chốn nhủi…… giáo chủ đại nhân sờ sờ cằm, Hướng Vấn Thiên đã bị bắt một lần, người ta sẽ cho là bào bối bị trộm đi đã bị thu hồi…… xem ra còn phải tìm thêm người thả phong thanh…… liền nói lúc gã trốn khỏi Hắc Mộc Nhai có đem theo bị tịch nhược kiền…… còn phóng hỏa đốt tàng kinh các của Nhật Nguyệt Thần Giáo…… cũng để cho Nhật Nguyệt Thần Giáo trê giang hồ đạm xuất một chút…… dù sao bây giờ y đối với xưng bá giang hồ không chút hứng thú…… hơn nữa Tề Bạch không có võ công, căn bản không chịu được tranh đấu giang hồ……

Giáo chủ đại nhân nhếch khóe miệng cười…… gắp lửa bỏ tay người một chiêu này, có chút tiện, nhưng cảm giác thực thoải mái……

Tề Bạch còn đang bận tâm, cũng không kiên nhẫn tiếp tục ở lại Đông phủ, chỉ muốn mau chút giải quyết Nhậm Ngã Hành đi.

Vì vậy hôm sau trời vừa sáng, Tề Bạch cùng giáo chủ đại nhân liền lên xe ngựa ngoài cửa Đông phủ, vẫn như cũ Đông Dũng lái xe, Trung Thúc đi theo, một đường đi tới Hàng Châu……

Hết chương 33……

34. Chương 34: Trên Đường Đi

Sáng sớm, tại khúc giao giữa sơn đông cùng kinh sư, trong làn sương mù bao phủ, một chiếc xe ngựa từ xa tiến tới……

Trên xe ngựa, Đông Dũng cùng Trung Thúc một tả một hữu ngồi bên ngoài, lười biếng dựa vào thùng xe lim dim, bên cạnh còn có một con ngựa đi theo, bình thường đều là Trung Thúc cưỡi…… để tăng nhanh hành trình, Đông Phương Bất Bại quyết định trực tiếp dọc theo đường đến Tế Nam phủ mới dừng lại nghỉ ngơi, cho nên bọn họ đã đi một ngày một đêm rồi……

Trên sơn đạo tĩnh lặng tựa hồ có điểm khác thường, Đông Dũng cảnh giác mở mắt lắng tai nghe, nhướng mày, cùi chỏ đụng Trung Thúc một cái…… tựa hồ có mấy phần không chắc chắn.

Trung Thúc ngay lập tức mở mắt, liếc nhìn Đông Dũng, nhìn xung quanh, Đông Dũng cũng hướng bốn phía nhìn nhìn, lại cảm thấy trong dư quang có ánh sáng chợt lóe, định thần nhìn lại, chỉ thấy trên quan đạo cách đó không xa có vài tên sơn tặc…… trong lòng thầm hô không ổn, vội vàng kéo dây cương……

Xe ngựa bỗng dưng dừng lại, Tề Bạch đang ngủ ngáy khò khò lăn hai vòng đụng đầu vào thùng xe, mơ mơ màng màng xoa gáy, vén rèm nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy mấy con ngựa phía trước dừng lại, bảy tám đại hán đứng hai bên đường, nhanh chóng quây thành nửa vòng tròn, đem xe ngựa vây lại, nhất tề nói "cây này là ta trồng, đường này là ta khai, nếu muốn đi qua, lưu lại lộ phí."

Tề Bạch đầu óc mơ hồ, nhìn cảnh tượng quen thuộc trước mắt, nghe câu thoại quen thuộc, phốc một cái bật cười…… đầu óc nhất thời thanh tỉnh, tinh thần sáng láng mở cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài.

Sau lưng, giáo chủ đại nhân đã tỉnh lại từ lâu, bởi vì động tĩnh bên ngoài làm phân tâm mà không kịp thời giữ lại Tề Bạch, hại hắn đụng đầu một cái, yên lặng thu hồi tay đang xoa xoa gáy hắn……

Bọn sơn tặc đọc khẩu hiệu xong, đại hán đứng giữa tay cầm đao tiến lên hai bước, chuôi đao gõ xuống đất, một tay chống nạnh, cáp cáp cáp cáp cười to mấy tiếng, sau đó quát "người trên xe cút xuống đây cho các gia gia……"

Lời còn chưa dứt, một đạo hắc ảnh đập vào miệng hắn ta, một cỗ mùi tanh hôi thối bay ra, nát bấy thành một đống trên đất…… nguyên lai là Đông Dũng dùng chân hất một đống bùn trên đất vào miệng hắn.

Đại hán cầm đao "phi phi phi……"

Tề Bạch "phốc…… ha ha……"

Trung Thúc cùng Đông Dũng bởi vì quấy rầy giấc ngủ của giáo chủ cùng Tề Bạch mà thấp thỏm bất an thấp giọng xin phép "công tử?"

Giáo chủ đại nhân nhìn Tề Bạch ôm thùng xe cười loạn "……"

Mấy tên sơn tặc lúc này cũng biết người trước mắt là mình không thể đụng vào, lặng lẽ lui về sau mấy bước, thấp giọng nói "đại ca, phong chặc, kéo hô?"

Sơn tặc đại ca lúc này mới vừa phun xong bùn trong miệng, nghe vậy mắng "kéo hô cái rắm, lão ấu phụ tử trong sơn trại cũng cần có nước ăn thức uống chứ!"

Vừa nói vừa giơ hai ngón tay nói "các huynh đệ chú ý, kế hoạch hai!"

Tề Bạch nhìn sơn tặc đại ca một tay chống nạnh, một tay chỉ lên trời, nhất thời nhớ tới động tác kinh điển siêu nhân gọi linh thú, nhất thời không nhịn được, lại phốc một tiếng, ôm bụng lăn ra cười……

Hắn bên này cười không ngừng, đem Đông Dũng cùng Trung Thúc làm cho mơ hồ, vừa rồi bọn họ ở trong này làm cái gì vậy……

Hơn nữa đám sơn tặc này nhìn thô lỗ, nhưng lại không biết võ công, không để hai người này vào mắt, cho nên đợi đến lúc phát hiện không đúng, đã chậm……

Mấy tên sơn tặc nhất tề xông lên ngựa kéo xe, giơ tay chém xuống, hai con ngựa không chừa con nào bị ghim vào chân…… ngay sau đó, phác thông một cái, hoành tráng nằm vật trên mặt đất……

Sơn tặc đại ca đã chùi sạch bùn trên miệng, cảnh giác nhìn gương mặt đằng đằng sát khí của Trung Thúc cùng Đông Dũng, nói "ngựa của các ngươi đã bị chúng ta hạ thuốc mê, bây giờ hoặc các ngươi tự kéo xe đi, hoặc mua ngựa của chúng ta rồi đi!" vừa nói, thấy dáng vẻ đằng đằng sát khí của Trung Thúc cùng Đông Dũng, dứt khoát núp ở sau gốc cây, lộ ra nửa khuôn mặt nói "một con ngựa, một trăm lượng bạc…… một tay giao tiền, một tay giao ngựa……" nói xong lại rụt trở về.

Trung Thúc từ trong kẽ răng phun ra mấy chữ "nếu là lão phu chuẩn bị dùng mấy cái mạng chó của các ngươi đổi hai con ngựa thì sao?"

Sơn tặc đại ca lại lộ ra nửa cái đầu, mạnh miệng "lão tử không kiếm được cái ăn, thê tử cũng chết đói theo, thay vì mất mặt với thê tử, không bằng anh dũng chết tại đây, dù sao không cho bạc liền không cho ngựa, muốn mạng ngươi liền lấy đi!"

"Vậy ngươi đi chết ngay đi……" Trung Thúc lạnh lẽo nói, nếu là ngày thường đụng phải chuyện như vậy, hắn

hơn phân nửa cũng liền cho bạc cho xong chuyện. Nhưng bây giờ Đông Phương Bất Bại ngồi trên xe, hắn và Đông Dũng dù sao cũng là thủ hạ đắc lực của Đông Phương Bất Bại, cũng không biết đối phó với mấy tên sơn tặc không biết võ công trước mắt này như thế nào, nếu như cứ thế thỏa hiệp cho bạc, kia mặt mũi Đông Phương Bất Bại để đâu? Hai người đã quyết định, đem mấy tên sơn tặc không biết sống chết này giết đi, cùng lắm thì bọn họ kéo xe……

Tề Bạch vừa mới ngưng cười, nghe vậy vội nói "khoan đã……" bởi vì đã xem nhiều tiểu thuyết, hắn biết làm sơn tặc có không ít người là sống không nổi, bất đắc dĩ mới phải lên núi, cũng không nhất định đều là người xấu…… hơn nữa hắn dù gì cũng là người hiện đại, có chút không tiếp thu nổi đám người này động tí là chém giết……

Hắn bên này vừa nói ra, Trung Thúc cùng Đông Dũng liền dừng tay.

Lại nghe từ xa cũng có người nói "chậm đã."

Vừa nói, người đã lên lên xuống xuống mấy cái, dừng trước xe ngựa, Tề Bạch nhìn, là một đạo sĩ trung niên thân mặc đạo bào, thân hình cao lớn, tướng mạo uy vũ, có mấy phần khí thế.

Đạo sĩ nói "lão phu là chưởng môn phái Thái Sơn Thiên môn đạo nhân, các ngươi là ai, vì sao ở nơi này đấu ẩu?"

Trung Thúc cùng Đông Dũng nhất tề hừ lạnh một tiếng, bọn họ thân là thủ hạ thân tín của Đông Phương Bất Bại, đối với người của Ngũ Nhạc phái từ trước tới giờ luôn khinh thường, cũng không có cảm tình gì, tâm nói lão tử làm cái gì tới phiên ngươi hỏi sao?

Mấy tên sơn tặc con ngươi đảo vòng, liếc mắt nhìn nhau, nhất tề khóc ròng nói "vị đại hiệp này, chúng ta bất quá là bán ngựa thôi, bọn họ không cho bạc, còn muốn lấy mạng bọn ta thay cho ngựa……"

Trung Thúc Đông Dũng lại là hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi chỗ khác, căn bản là khinh thường không thèm giải thích.

Thiên môn đạo nhân nghe vậy, mày rậm nhíu lại, chính nghĩa lăng nhiên nói "như thế chính là hai vị không phải, các ngươi như vậy, cùng cướp bóc có gì khác nhau, lão phu xem các ngươi y phục đắt tiền, cũng không giống như là mua không nổi một con ngựa…… cớ sao phải làm việc ác?"

Mấy tên sơn tặc nghe bả vai co rụt lại.

Trung Thúc hừ lạnh nói "nói nhảm nhiều như vậy, ngươi nếu muốn xen vào chuyện của người khác, để lão phu xem ngươi có bản lĩnh không đã."

Thiên môn đạo nhân vừa nghe, cả giận nói "nếu như vậy, kia ngươi ra tay đi."

Trung Thúc còn muốn nói nữa, lại thấy màn xe lay động, Tề Bạch nhảy ra ngoài nói "chậm đã chậm đã…… hiểu lầm hiểu lầm……"

Trung Thúc cùng Đông Dũng nhìn thấy Tề Bạch, liền nhớ lại vừa rồi trong thùng xe không ngừng truyền ra tiếng cười quỷ dị "phốc……", khóe miệng không khống chế rút trừu, ngậm miệng không nói thêm nữa.

Thiên môn đạo nhân nghe vậy nhìn về phía Tề Bạch, lại phát hiện hắn mặc y phục càng đắt tiền hơn hai người đánh xe vừa rồi, bước chân hư phù, hô hấp nặng nề, rõ ràng không có võ công, có chút nghi ngờ chắp tay nói "tại hạ Thiên môn đạo nhân, không biết công tử xưng hô thế nào?"

Tề Bạch tiêu sái đáp lễ, cười nói "gọi tại hạ là Tề công tử là được rồi."

Thiên môn đạo nhân cau mày suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra trên giang hồ có vị nào gọi là Tề công tử, chỉ đành chắp tay nói "công tử thoạt nhìn rất minh lý, không biết vì sao dung túng thuộc hạ man hoành hành sự như vậy?"

Tề Bạch cười giả lả nói "xem ngươi cũng là ngươi minh lý, không biết có thể hay không vì tại hạ công đạo một phen."

Thiên môn đạo nhân nghe lời này có chút không được tự nhiên, nói "mời công tử nói."

Tề Bạch chỉ chỉ hai con ngựa trên mặt đất, cười hỏi "lấy kinh nghiệm của ngươi, có biết hai con ngựa này là xảy ra chuyện gì không?"

Thiên môn đạo nhân ngồi xuống sờ hai cái không nói lời nào.

Tề Bạch chỉ chỉ phía trước cách đó không xa xe ngựa chưa kịp lấy đi nói "ngươi có biết những thứ này là dùng làm gì?" cuối cùng chỉ đao trong tay sơn tặc nói "ngươi xem đao kia có hay không cùng vết thương vừa rồi giống in?"

Nói xong, nhìn Thiên môn đạo chưởng im lặng không lên tiếng nói "bây giờ ngươi có thể tiếp tục chất vấn ta vấn đề lúc nãy."

Thiên môn đạo nhân nhìn mấy tên sơn tặc kia một cái, khổ sở nhíu mày.

Thật ra lão một đường trở về, trên đường gặp nhóm Tề Bạch, lúc ấy chỉ cảm thấy xe ngựa đắt tiền, người đánh xe thân thủ bất phàm, lão có ý tưởng kết giao, chỉ tiếc xe ngựa không dừng nên không có cơ hội thôi.

Mới vừa rồi lúc lão tới đây, liếc mắt liền nhìn ra là tình huống gì, chẳng qua là một mặt muốn thử một chút võ công đám người Trung Thúc, thăm dò một chút lai lịch, mặt khác……

Sơn tặc chỗ này thật ra thì lão cũng có nghe qua, đều là người đáng thương sống không nổi, hơn nữa bọn họ cũng coi như có quy củ, cho tới bây giờ không lạm sát, cũng không cướp người nghèo, chỉ cướp thương khách hay lui tới, cướp của người giàu chia cho người nghèo, căn bản không coi là quá lỗi. Lão không đành lòng trơ mắt nhìn đám sơn tặc này bị giết, đành phải giả bộ hồ đồ……

Thiên môn đạo nhân lúng túng ho khan hai tiếng, nhìn bọn sơn tặc nói "như thế, chính là các ngươi không đúng."

Sơn tặc đại ca thấy vậy cuống cuồng khóc rống "chúng ta cũng không muốn như vậy a, chính là ở quê có cẩu quan bách hại, chúng ta cũng là không còn cách nào mới phải làm sơn tặc. Hơn nữa cho tới bây giờ cũng không có cướp bách tính, chỉ cướp thương nhân a, chẳng qua là thê tử trên núi đều không có cơm ăn thôi……"

Sơn tặc giáp cũng khóc ròng nói "nửa tháng rồi chưa được ăn cơm no a……"

Sơn tặc ất nói tiếp "bởi vì không có khí lực, nửa tháng rồi cũng không cùng thê tử lên giường……"

Mọi người "……"

Thiên môn đạo nhân ho khan hai tiếng, nhìn Tề Bạch thương lượng "mặc dù là bọn họ không đúng, nhưng là lão phu nhìn công tử xuất thân là người giàu sang, sao không phát thiện tâm."

Tề Bạch sờ sờ túi tiền bên hông, bên trong là tiền lần trước đi dạo phố Đông Phương Bất Bại cho hắn, để hắn mua linh chủy, hắn đếm qua nhiều lần, mấy tờ ngân phiếu thật mỏng, có hai tờ một ngàn lượng, còn có năm trăm lượng, một trăm lượng, còn có vàng lá…… mua linh chủy? ban đầu hắn có chút mơ hồ, tâm nói không lẽ đồ vật cổ đại đắt như vậy? sau đó mới biết, nguyên lai là giáo chủ đại nhân cho quá nhiều tiền.

Tề Bạch nhìn bên phải đám sơn tặc quần áo lam lũ, nhất thời có cảm giác mình là giai cấp áp bức vạn ác…… vì vậy khẽ cắn răng, từ túi tiền rút ra hai tờ ngân phiếu một trăm lượng, rất tiêu sai đưa cho sơn tặc nói "có thể đem ngựa dắt tới đi?"

Sơn tặc đại ca gật đầu cúi người nhào tới, nhanh chóng đem ngân phiếu nhét vào tay áo, sau đó hướng tiểu đệ sau lưng ngoắc ngoắc tay, chỉ thấy sơn tặc kia từ trong ngực rút ra một mặt đồng la, phanh phanh gõ mấy cái, không bao lâu, liền nghe từ trong rừng cây trên núi truyền tới tiếng vó ngựa.

Mấy sơn tặc khác gật đầu cúi người đối Tề Bạch nói "vừa rồi cảm đương, chúng tiểu nhân giúp công tử rời đi" sau đó cùng vị sơn tặc đại ca kia chui vào trong rừng cây, chạy mất……

Đông Dũng thấy trong rừng cây có hai con ngựa kéo xe chạy ra, nhìn hai vết sẹo quen thuộc chỗ chân ngựa, không nói nên lời……

Thiên môn đạo nhân cũng lúng túng, ho khan hai tiếng nói "nếu chuyện đã giải quyết, lão phu cũng cáo từ."

nói xong đang muốn đi, lại đột nhiên quay trở lại, từ trong ngực móc ra một tấm thiệp đỏ nói "Thanh Sơn phái ta ở Tế Nam phủ triệu khai đại hội võ lâm, ta thấy Tề công tử một lòng hiệp nghĩa, cũng là có chí chi sĩ, tặng công tử một tấm thiệp, hi vọng công tử có thể tham gia."

"Đại hội võ lâm", Tề Bạch nhãn tình phát sáng nhận lấy tấm thiệp, làm bộ nói "nhất định nhất định."

Thiên môn đạo nhân cười cười nói "như vậy lão đạo ta ở Tế Nam phủ cung kính chờ đợi công tử đại giá, đến lúc đó chúng ta cùng thương lượng kế sách diệt trừ ma giáo." Nói xong mũi chân chỉ xuống đất, nhảy ra vài trượng nói "lão đạo đi trước một bước, sau này gặp lại."

Tề Bạch cứng ngắc đứng một chỗ, nửa ngày mới ngao một tiếng nhảy vào xe ngựa, lệ uông uông nói "Đông Phương, bọn họ muốn mở võ lâm đại hội diệt trừ ma giáo, làm sao bây giờ làm sao bây giờ a!"

Giáo chủ đại nhân sờ sờ đầu Tề Bạch nói "không sao, những người đó ngày ngày họp bàn muốn trừ Nhật Nguyệt Thần Giáo ta, đã mấy thập niên rồi, Nhật Nguyệt Thần Giáo ta không phải vẫn tốt sao?"

Tề Bạch lau lau nước mắt, tâm nói thì ra cổ nhân đi họp đều không có hiệu suất a……

Xe ngựa lần nữa lên đường.

Trong xe ngựa, Tề Bạch vừa ôm hộp điểm tâm ăn, vừa cùng Đông Phương Bất Bại nói chuyện phiếm "ngươi mới vừa rồi thế nào một mực ngồi trên xe không chịu xuống a, những sơn tặc kia thật buồn cười……"

Giáo chủ đại nhân nhớ tới tiếng cười đáng sợ của Tề Bạch, yên lặng nghiêng đầu qua…… y đột nhiên có cảm giác mình cũng có năng lực dự cảm, y dự cảm danh tiếng lãnh khốc vô tình lòng dạ độc ác của mình sẽ bị Tề Bạch từng chút một xóa sạch……

Tề Bạch vô tâm vô phế tiếp tục ăn điểm tâm, ăn vài miếng, đột nhiên vỗ đầu, hắn nhớ tới Thiên môn đạo nhân là ai rồi……

Hết chương 34……

35. Chương 35: Giáo Chủ Đại Nhân Đói Bụng

Tỉnh Sơn Đông đang lúc phồn hoa nhất, Tề Bạch vén rèm xe nhìn ra bên ngoài một chút, có lẽ là có duyên cớ, chỉ cảm thấy trên đường có gần nửa là người võ lâm, hắn hạ màn xe xuống ngồi trở về, sờ thiệp mời trong áo, đột nhiên cảm thấy có chút tâm thần không yên.

Mặc dù Đông Phương Bất Bại không thèm để đám người đó vào trong mắt, nhưng bọn họ bây giờ bất quá có bốn người, hắn còn vướng chân, vạn nhất thật sự bị những người võ lâm kia phát hiện…… nói cho cùng, hắn về bản chất vẫn còn chút nhát gan của người hiện đại, quá kích thích thật sự có điểm tâm hoảng.

Tề Bạch kéo kéo tay áo Đông Phương Bất Bại, nhỏ giọng nói "nếu không, chúng ta trực tiếp ra khỏi thành đi."

Đông Phương Bất Bại nhìn Tề Bạch từ sau khi xuất phát vẫn hoạt bát nhảy loạn, bây giờ lại đột nhiên đứng ngồi không yên, có chút giật mình…… lúc phát sinh chuyện tình ở Hà Gian phủ, mặc dù quả thật có chút làm tổn thương Tề Bạch, nhưng cũng làm cho hai người hiểu rõ lòng mình, gắn kết hơn.

Đông Phương Bất Bại có thể cảm giác được, từ đó về sau, Tề Bạch lúc đối diện với y có vài phần càn rỡ…… cũng tỷ như trước kia Tề Bạch lúc làm việc nói chuyện luôn len lén nhìn sắc mặt y…… bây giờ căn bản coi như y không tồn tại…… tựa như lúc gặp sơn tặc, chưa có sự đồng ý của y liền tự mình nhảy xuống…… căn bản không cần biết y có đồng ý hay không, liền quyết định đem bạc cho những tên sơn tặc kia…… chỉ có lúc nghe đám người võ lâm kia muốn mở đại hội diệt trừ Nhật Nguyệt Thần Giáo, mới kinh hoảng nhảy vào lòng y……

Đông Phương Bất Bại nhớ lại, trong lòng có mấy phần bất đắc dĩ…… xem ra Tề thỏ con đã muốn trèo lên đầu y giương oai rồi……

Nhưng cúi đầu nhìn dáng vẻ u buồn của Tề Bạch, giáo chủ đại nhân cảm thấy cứ để hắn hoạt bát thì tốt hơn, giương oai thì giương oai đi……

"Thế nào?" giáo chủ đại nhân vừa hỏi vừa gặm miệng Tề Bạch một cái, tay không tự chủ sờ sờ thắt lưng hắn, tâm nói xe này bố trí coi như thoải mái, nhưng có một khuyết điểm lớn, quá không cách âm…… coi như phải đi, cũng phải đến chiều, cứ để bổn tọa ăn no rồi lại nói…… hơn nữa kể từ khi nghe thấy đại hội võ lâm, y liền suy nghĩ làm thế nào đem sự chú ý của đám người võ lâm từ Nhật Nguyệt Thần Giáo rời lên người Hướng Vấn Thiên……

Tề Bạch đối với giáo chủ đại nhân thỉnh thoảng ăn trộm coi như không thấy, cau mày buồn buồn nói "bên ngoài người võ lâm quá nhiều, hay là đi thôi, vạn nhất bị phát hiện làm sao bây giờ?" giáo chủ đại nhân nghe vậy cảm thấy buồn cười, tâm nói bổn tọa là ai chứ, để được đứng trên vạn người, đừng nói đến đám ô hợp bên ngoài, kể cả đám lỗ mũi trâu Thiếu Lâm Võ Đang nếu bổn tọa đánh không lại, dẫn ngươi đi cũng không thành vấn đề…… vì vậy lắc đầu một cái cười nói "có ta ở đây, ngươi lo lắng cái gì?"

Nói xong nhéo cánh tay Tề Bạch một cái hỏi "chạy ba ngày đường, có mệt không?"

Tề Bạch nghe vậy cũng không còn lo lắng, thoải mái dựa vào lòng giáo chủ đại nhân, bĩu bĩu môi nói "mệt chết đi được……" người cổ đại đi đường phương tiện giao thông trừ bỏ cưỡi ngựa chính là đi xe ngựa, xe ngựa còn không có bộ lò xo, đi phải đường không tốt có thể đem người bức điên, mặc dù giáo chủ đại nhân trong xe ngựa đã trải mấy tầng thảm lông, nhưng mấy ngày nay lúc ngủ luôn mơ thấy mình đi thuyền gặp phải bão……

Giáo chủ đại nhân cũng có chút đau lòng, y biết Tề Bạch thân thể yếu, người lại như công tử bột dễ hư "được rồi, nghỉ ngơi hai ngày rồi lại đi, Tế Nam là huyện lớn, Đông phủ ở đây cũng có một tòa nhà……"

Tề Bạch gật đầu, giáo chủ đại nhân ôm Tề Bạch cho hắn dựa tư thế thoải mái, vùi trong ngực y mơ mơ màng màng thiếp đi……

Giáo chủ đại nhân vỗ vai Tề Bạch, nhìn bên ngoài sắc trời vẫn còn sớm, hơi cười, nếu có thể ngủ một giấc bây giờ, buổi tối liền không ngủ được đi……

Không lâu lắm, xe ngựa yên tĩnh lái vào Đông trạch tại Tế Nam phủ.

Đông Phương Bất Bại đem Tề Bạch an trí tại sương phòng phía sau còn mình thì đi thư phòng……

Lúc Tề Bạch tỉnh ngủ đã là buổi tối, từ cửa sổ có thể thấy ánh trăng sáng tỏ treo trên bầu trời.

Đông Phương Bất Bại không có trong phòng, Tề Bạch xuống giường mặc y phục, đi tới cửa phòng chỉ thấy hai thị vệ canh cửa, thấy hắn đi ra vội nói "Tề công tử tỉnh? Bây giờ dùng cơm được không?" nói xong lại giải thích "bây giờ công tử đang ở thư phòng nghị sự, phân phó Tề công tử lúc ngủ dậy không cần chờ hắn dùng cơm."

Tề Bạch sờ sờ bụng, quả thật đã đói, liền gật gật đầu.

Cơm rất nhanh đã được bưng lên, hiển nhiên là vẫn còn bốc khói, cũng rất phong phú, bên cạnh còn có hai tiểu nha hoàn hầu hạ gắp thức ăn…… mỗi tội cái bát cháo tổ yến đặt trước mặt tản ra một cỗ mùi thuốc là làm hắn không vừa ý, đã khó ăn thì thôi, lại nghĩ đến tác dụng của cháo sẽ làm cho hắn có cảm giác ủy khuất. Đáng tiếc hai nha hoàn bên cạnh cứ nhìn chằm chằm, hắn bây giờ một người đàn ông lại trước mặt hai nữ nhân ngượng ngùng thì quá mất thể diện, không thể làm gì khác hơn là nín thở một hơi húp cạn.

Cơm nước xong, bọn hạ nhân rút lui, có hai nha hoàn tiến tới nói "công tử có cần tắm rửa?"

Tề Bạch vội vàng gật đầu, ba ngày đi đường, mặc dù một mực ngốc ở trong buồng xe nhưng hắn vẫn cảm thấy cả người một thân bụi đất.

Nha hoàn hơi khom người nói "thỉnh công tử đi theo nô tỳ." nói xong đi trước dẫn đường, vòng qua một đạo hành lang đến một cái đình lục giác rất lớn.

Tề Bạch nhất thời cảm thấy quen mắt, ở Hắc Mộc Nhai cũng có một cái đình như vậy, bên ngoài là tầng tầng lớp lớp màn che, đi vào là thấy một cái hồ tắm cực đại, hắn quen cửa quen nẻo đi vào, quả nhiên thấy trong hồ đầy nước nóng, bên trên còn rải một tầng cánh hoa.

Quá lãng phí…… Tề Bạch vừa phúc phỉ giáo chủ đại nhân quá xa xỉ, vừa vui sướng nhảy xuống hồ……

Lúc Tề Bạch còn trong nước vui sướng bơi qua bơi lại, giáo chủ đại nhân cũng đi ra khỏi thư phòng.

Lúc Tề Bạch hướng trên người mình đồ hương di tử, giáo chủ đại nhân phân phó không ai được đến gần táo trì cùng sương phòng của y.

Chờ đến lúc Tề Bạch đem mình tắm đến trắng trẻo sạch sẽ, giáo chủ đại nhân cởi y phục ra, vào táo trì……

Đông Phương Bất Bại lặng lẽ từ phía sau ôm lấy hông Tề Bạch, phần hông bị ôm chỉ hơi hơi cứng ngắc một cái, giống như xác nhận hơi thở, nhu thuận tựa vào trước ngực y.

Đông Phương Bất Bại xoay thân thể trong ngực lại, có chút vội vàng hôn lên môi Tề Bạch. Một khắc kia răng môi tiếp xúc, giống như người sắp chết khát lại được uống liễu quỳnh tương ngọc dịch, cơn khát bùng cháy trong thân thể cũng lắng xuống…… y biết mình quá mức vội vàng, nhưng lại không khống chế được.

Loại chuyện này, một khi tao ngộ tình cảm, tựa như kiền sài liệt hỏa, đốt người điên cuồng. Loại cảm giác này trước đây y chưa từng trải qua, cũng không bao giờ muốn mất đi……

Nụ hôn vừa kết thúc, Tề Bạch che đôi môi đỏ thắm, bởi vì có chút phát sưng mà đầy đặn lên rất nhiều, thở hổn hển trợn mắt nhìn, cả giận nói “ngươi cắn ta!”

Giáo chủ đại nhân chỉ cảm thấy Tề Bạch tự kiều tự sân, rất có hương vị, một tay kéo lấy tay Tề Bạch, hôn lên.

Rất lâu sau đó…… Tề Bạch đẩy Đông Phương Bất Bại ra, khom người thở hổn hển nửa ngày, chấp nhận xoay người lại ôm lấy cái eo thon gầy của giáo chủ đại nhân, từng nụ hôn nhẹ nhàng tinh tế như cánh hoa rơi lên người giáo chủ đại nhân, lưu lại dấu hồng nhàn nhạt.

Đông Phương Bất Bại câu câu khóe miệng.

Tề Bạch mặc dù thể chất yếu, chỉ làm một hai lần là không được nữa, nhưng chỉ cần y muốn, kể cả hắn rất mệt mỏi cũng cố gắng đáp lại y…… y tổng có thể cảm giác được động tác của hắn truyền đến vô cùng thân mật ôn nhu…… có lẽ cũng bởi vì như vậy, y mới có thể nóng lòng đòi hỏi như thế……

Có lẽ Tề Bạch đối với y lần lượt đáp lại, cũng bao hàm y đối với hắn cưng chiều cùng dung túng đi…… trong đầu đột nhiên có ý niệm như vậy, Đông Phương Bất Bại không khỏi cảm thấy buồn cười, nghĩ thầm, bổn tọa thân là Đông Phương Bất Bại, tại sao lại có thể có ý nghĩ như vậy……

Tề Bạch thở hổn hển, đưa tay mò vào trong nước, dò vào địa phương khép chặt kia, có lẽ là làm trong nước, cũng không cần khuếch trương quá lâu, nơi đó liền trở nên ướt át.

Thân thể hắn đã sớm hưng phần, ôm lấy hông Đông Phương Bất Bại, bởi vì có nước trợ lực, thân thể giáo

chủ đại nhân trở nên nhẹ nhàng mà dễ dàng nắm trong tay.

Tề Bạch thanh âm ách trứ nói "kẹp lấy ta……"

Giáo chủ đại nhân mắt phượng khép hờ, tản mát ra vô tận dụ dỗ nói "ngươi xác định tư thế này ngươi có thể được?" gần đây, có lẽ là tình cảm càng ngày càng sâu, giáo chủ đại nhân lúc lên giường sẽ có rất nhiều ki tư ham muốn, tỷ như đổi tư thế, tỷ như đổi địa phương, hoặc một ít lời phiến tình…… mấy lời nói mùi mẫn có thể ép đối phương nói ra đôi ba câu. Về phần đổi địa phương, mặc dù giáo chủ đại nhân có ham muốn đó, nhưng bởi vì thân thể không thể ra ánh sáng, đa số thời gian chỉ có thể kiềm chế xuống. Mà đổi tư thế còn là làm cho y buồn bực hơn, không phải là Tề Bạch không muốn phối hợp, thật ra là không có thể lực để mà phối hợp……

Tề Bạch trợn mắt nói "bảo làm thì làm đi."

Giáo chủ đại nhân thiêu thiêu mi, một đôi chân dài liền quấn quanh hông Tề Bạch.

Tề Bạch ôm lấy hông Đông Phương Bất Bại, thân dưới dùng sức, đỉnh vào…… sau đó một loại tiết tấu, theo nước lay động, ra ra vào vào……

Đông Phương Bất Bại chỉ cảm thấy chỗ lửa nóng của Tề Bạch chậm rãi đi vào đi ra, làm nơi đó nhột không chịu được, không thỏa mãn được nhu cầu…… y không tự chủ kẹp chặt hông Tề Bạch, dùng sức lắc lắc cái mông nghênh hợp, vừa nói thật nhỏ "nhanh lên…… nhanh nữa lên……"

Tề Bạch chỉ cảm thấy nước xung quanh đang dao động có tiết tấu đột nhiên trở nên cuồng loạn, dòng nước ngầm chảy xuôi bên dưới làm hắn đứng không vững, thầm kêu hỏng bét, đã đứng thẳng không được, mang theo giáo chủ đại nhân chìm vào trong nước.

Trong hồ phác đằng mấy cái, nổi lên hai cái đầu, giáo chủ đại nhân khuôn mặt chỉ hận rèn sắt không thành thép.

Tề Bạch ủy khuất tố cáo "đều là ngươi lộn xộn!"

Trải qua một cái tiểu nhạc đệm như vậy, hai người ham muốn giảm một chút, lại cảm thấy nước hơi lạnh, giáo chủ đại nhân sợ Tề Bạch lạnh, liền ôm hắn về phòng.

Bất kể thế nào, con thỏ nhỏ của y đã ngủ bão uy tốt lắm, mà đêm…… cũng còn dài……

Hết chương 35……

36. Chương 36: Hồng Tụ Chiêu

Sáng hôm sau, Tề Bạch nằm trên giường, mặt khổ sở nói "không muốn rời giường……"

Đông Phương Bất Bại nhịn cười nói "vậy ngủ tiếp đi, chúng ta hôm nay không đi, chờ thêm hai ngày nữa dự đại hội võ lâm xong thì đi."

Tề Bạch cau mày, mặc dù có chút lo lắng, nhưng giáo chủ đại nhân đã bảo không sao, hắn cũng lười quan tâm. Không thể không nói, hắn đối với thực lực của giáo chủ đại nhân rất là tín nhiệm……

Đông Phương Bất Bại dừng một chút lại nói "bất quá hôm nay ta có chút việc, buổi chiều có thể phải ra ngoài một chuyến, ngươi có muốn đi cùng ta không?"

Tề Bạch khoát tay một cái "nói sau……" vừa nói vừa rúc vào chăn ngủ tiếp, ba ngày đi đường, lại bị giáo chủ chèn ép vất vả đến tận nửa đêm, hắn nhắm mắt vào là ngủ ngay lập tức……

Đông Phương Bất Bại nhìn, lắc đầu một cái, phân phó người canh chừng bên ngoài có chuyện gì báo ngay, lúc này mới đi ra ngoài……

Chờ lúc Tề Bạch không ngủ nổi nữa tỉnh dậy đã là buổi chiều, mơ mơ màng màng mặc y phục ra cửa, thị vệ ngoài cửa nhanh nhẹn gọi nha hoàn, phục vụ Tề Bạch rửa mặt, sau đó dọn cơm.

Ăn uống no đủ, Tề Bạch sờ bụng một cái, đột nhiên cảm thấy không biết nên làm cái gì thì tốt……

Thị vệ vẫn luôn đi theo hắn đề nghị "Tề công tử, sau hoa viên có một rừng trúc, tinh xảo vô cùng, nếu không ngài qua đó ngồi một chút?" Hắn không phải ám vệ bên người Đông Phương Bất Bại, chỉ là hộ vệ bình thường trong Đông Phủ, võ công cũng chỉ thường thường, nhưng được cái cơ trí nhanh nhẹn, nên nói thì nói. Trung Thúc biết giáo chủ hai ngày nay bận rộn liền phái hắn tới bồi Tề Bạch giải buồn.

Tề Bạch từ sau khi theo bên người Đông Phương Bất Bại, lần đầu tiên thấy thị vệ có cảm xúc như vậy, tò mò liếc mắt nhìn, lắc lắc đầu nói "không ngắm cảnh, không có hứng thú, không có cái gì khác tiêu khiển sao?"

Tiểu thị vệ nói "vậy câu cá nhé?"

Tề Bạch lắc đầu.

"Đọc sách?"

Lắc đầu.

"Du hồ?"

Tề Bạch một chưởng đập bàn "du hồ hảo a, du ở đâu?"

Thị vệ nói "trong hồ sau hoa viên có thuyền, còn có thể câu cá……"

Tề Bạch yên lặng buông tay, tâm nói ngươi đây là đang giỡn ta sao……

Tiểu thị vệ thấy Tề Bạch không hài lòng, cũng âm thầm kêu khổ, tâm nói nếu là người khác, muốn ăn muốn uống muốn phiêu muốn đánh bạc Vương Tiểu Tân ta đều có thể phục vụ thư thư nhàn nhàn, Tề công tử ngươi…… liền nhớ tới buổi sáng giáo chủ một phen tôn tôn dạy, ta chính là để cho ngươi ra khỏi cửa cũng không dám làm chủ a…… nhớ tới tình cảnh buổi sáng, Vương Tiểu Tân không nhịn được đổ một thân mồ hôi lạnh, mặc dù trong Đông phủ tại Tế Nam này hắn cũng coi như một trong những thị vệ lanh lợi nhất, nhưng đối chủ tử trước kia, kia thật thật cái gì đều không phải là a…… từ hắn ngày trước trải qua, ngay cả khóe mắt cũng không động một cái. Thời điểm thân cận duy nhất, chính là lúc phát tiền thưởng, lúc đó hắn và đám thị vệ xếp thành một hàng, lĩnh hà bao nhất tề nói lĩnh đạo từ, sau đó chủ tử cũng chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng…… một tiếng này coi như là nói với hắn, nhưng một tiếng ừ nhẹ nhàng này, hắn cũng chỉ được nghe mỗi một lần mà thôi. Nhưng buổi sáng hôm nay, chủ tử thế mà nói với hắn ước chừng đến mấy trăm từ, dặn dò hắn phục vụ Tề công tử cho tốt……

Vương Tiểu Tân càng nghĩ càng sợ, ngẩng đầu thấy Tề Bạch dáng vẻ chán nản, vội nói "Tiểu Tân vụng về, nếu không công tử ngài nói xem ngài muốn làm gì tiêu khiển?"

Tề Bạch suy nghĩ một chút nói "ta muốn ra ngoài đi dạo một chút, được không?"

Vương Tiểu Tân yên lặng rưng rưng, đáng thương nhìn Tề Bạch.

Tề Bạch cũng yên lặng không nói, tâm nói chả nhẽ lại ngủ tiếp?

Vương Tiểu Tân cắn răng nói "nếu không, ta đi hỏi xem?"

Tề Bạch không vấn đề nói "vậy ngươi đi đi." Mặc dù là một người hiện đại xuyên tới cổ đại nhưng vẫn không có cơ hội được đi dạo, hắn thật muốn đi ra xem xem một chút, nhưng hắn cũng biết, bây giờ không phải thời cơ thích hợp, Đông Phương Bất Bại có chuyện, bên ngoài người võ lâm đầy đường…… kể cả không ai ngăn cấm hắn, hắn cũng không dám ra đường.

Vương Tiểu Tân vẻ mặt đau khổ rời đi……

Đông Phương Bất Bại lúc này còn chưa có xuất môn, lúc Vương Tiểu Tân cầu kiến, y đang ở trong thư

phòng xử lý giáo vụ truyền tới mấy ngày trước, nghe nói Tề Bạch muốn ra cửa, giáo chủ đại nhân không tự giác nhíu mày một cái, Vương Tiểu Tân vừa mới len lén liếc mắt một cái, tâm nói tám phần là không được rồi, chính là không biết chủ tử có trách hắn làm việc không tốt hay không, chuyện gì cũng tới bẩm báo…… lại nghe Đông Phương Bất Bại nói "vậy ngươi theo hắn ra ngoài đi dạo một chút đi, đi chỗ Trung Thúc bảo hắn đưa nhiều bạc một chút, hắn thích gì liền mua cái đó."

Nói xong phất tay một cái cho Vương Tiểu Tân đi, mình lại gọi thị vệ ra nói "Tề Bạch xuất môn, các ngươi phái mấy người theo âm thầm bảo vệ, cẩn thận đừng để cho hắn xảy ra chuyện gì."

Nói thật, Đông Phương Bất Bại rất là không muốn cho Tề Bạch ra ngoài, cứ tưởng tượng ra dáng vẻ hưng phấn lúc đi dạo phố lần trước của Tề Bạch, cũng không nhẫn tâm cự tuyệt…… nếu không phải lát nữa mình còn có việc, y muốn chính mình cùng đi……

Lúc Vương Tiểu Tân đi lấy bạc, Trung Thúc vừa nghe là Tề Bạch phải xuất môn, mặc dù biết giáo chủ đã đáp ứng tất có biện pháp, nhưng hắn vẫn phái Đông Dũng đi theo…… hắn biết giáo chủ coi trọng Tề công tử, cũng sợ vạn nhất Tề Bạch xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn vậy thì không ổn.

Tề Bạch nghe nói mình có thể xuất môn, lại còn là Đông Phương Bất Bại đồng ý, ngay cả Đông Dũng cũng phái tới bảo vệ hắn liền cao hứng.

Vì vậy ba người cũng với mấy ám vệ âm thầm đi theo phía sau, hạo hạo đãng đãng đi ra ngoài. Nhưng không nghĩ tới, lần xuất môn này, suýt chút nữa vướng phải rắc rối lớn……

Thật ra thì Tề Bạch cũng rất cẩn thận, không có đi vào những chỗ không nên đi, cũng không có xem náo nhiệt gì, ở trên phố đi dạo một hồi, lúc đi qua hí viên, vào trong sân uống trà xem hí.

Nghe hí xong đi ra, thấy trời đã muộn, liền chuẩn bị về nhà.

Chẳng qua là vừa mới đi được hai bước, lại nghe thấy một thanh âm mê hồn non nớt nói "đại sư huynh~~~"

Tề Bạch thân là một nam nhân, đối với thanh âm manh như vậy lỗ tai cũng chú ý một chút, lại thấy một nam hài trầm thanh đáp "sư muội!"

Tề Bạch không khỏi cau lỗ tai, bước chân không ngừng, mắt thấy sắp ra khỏi phạm vi thanh âm, lại nghe có một thanh âm từ xa hô "Hồ Xung…… Linh San…… Muốn đi……"

Tề Bạch sửng sốt, vội quay đầu lại tìm, lại phát hiện phía sau là ngã tư, người đến người đi, căn bản không tìm được người vừa nói.

Mới vừa rồi là Lệnh Hồ Xung cùng Nhạc Linh San đi…… Lệnh Hồ Xung đây là nhân vật chính tiếu ngạo giang hồ a, Tề Bạch không khỏi sinh ra ý muốn vây xem náo nhiệt, rất muốn nhìn một chút người thật là cái dạng gì, không tự chủ được chạy quay lại mấy bước, hướng mấy phương tìm, lại thấy phía nam có một

nam nhân cùng một lớn một nhỏ hai cô gái đang đi, vội vàng chạy tới……

Đông Dũng cùng Vương Tiểu Tân hai người vội vàng đuổi theo……

Bọn họ chạy một đường không quá gấp gáp, lại làm cho một người ngồi trên lầu hai quán trà ven đường chú ý. Người này chính là Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên kể từ sau khi trốn khỏi ma giáo, ngày qua cũng không tốt đẹp gì. Gã không thể đem tin tức truyền đi, những người trước đây muốn ủng hộ gã đã cắt đứt liên lạc. Mấy người có dã tâm lớn, miễn cưỡng bày tỏ nguyện ý giữ vững hợp tác, nhưng nhất định bắt gã phải lấy ra thực lực và phương án mới bằng lòng hỗ trợ.

Gã lấy đâu ra thực lực chứ…… đang buồn như đưa đám, chợt nghe nói võ lâm chính đạo lại muốn mở đại hội võ lâm, giật mình, chạy tới đây.

Trước kia gã cũng đã lên kế hoạch lợi dụng đám người võ lâm, chẳng qua khi đó gã còn muốn trứ lấy Đông Phương Bất Bại mà thay thế, cho nên muốn đem cừu hận của đám người võ lâm kia đổ lên người Đông Phương Bất Bại…… nhưng bây giờ gã chỉ như con chó nhà tang, chỉ muốn có cơ hội lật người, cũng không kịp nhớ kia rất nhiều, kế hoạch của gã là kích thích võ lâm chính phái đối Nhật Nguyệt Thần Giáo nảy sinh cừu hận, tốt nhất có thể vây công Nhật Nguyệt Thần Giáo, đến lúc đó gã đục nước béo cò, nghĩ biện pháp giết Đông Phương Bất Bại, tụ hợp giáo chúng còn sót lại, một lần nữa xây dựng. Kể cả đến lúc đó giáo chúng Nhật Nguyệt Thần Giáo chết hết, gã cũng coi như báo được thù……

Kế hoạch của gã là như vậy, vì thế một đường tới đây, giả trang thủ hạ của Đông Phương Bất Bại, giết được mấy người võ lâm chính đạo. Hôm nay vừa mới đến Tế Nam phủ, mới vừa ngồi xuống uống chén trà, đang nghĩ tiếp theo nên làm thế nào lợi dụng đại hội võ lâm khích bác Nhật Nguyệt Thần Giáo cùng võ lâm chính phái xung đột…… dù sao bây giờ gã cũng là đào phạm Nhật Nguyệt Thần Giáo, Đông Phương Bất Bại chưa có động tĩnh gì, cho nên cơ hội của gã không nhiều lắm…… dư quang lại thấy trên đường có vài người chạy qua, gã nhãn lực cực tốt, lập tức thấy người chạy đầu tiên kia có chút quen mắt, ngưng thần nhìn, không khỏi sửng sốt, đây không phải là…… Tề Bạch sao? Hắn không phải cùng Đông Phương Bất Bại ở Hắc Mộc Nhai sao? Thế nào một người xuất hiện tại nơi này?

Gã cau mày, cẩn thận nhìn y phục trên người Tề Bạch một chút, lại phát hiện trong đám người phía sau rõ ràng có mấy người đang đuổi theo Tề Bạch đi, nhìn y phục cùng động tác, tựa hồ làm ám vệ bên người Đông Phương Bất Bại đi…… chẳng lẽ, Đông Phương Bất Bại cũng ở đây?

Hướng Vấn Thiên có cảm giác ông trời đang giúp mình, lúc này đang muốn đi xuống bắt Tề Bạch, nhưng đi được hai bước, lại cảm thấy không ổn…… vạn nhất đây là một cái bẫy thì sao…… vạn nhất có người phát hiện hành tung của mình muốn mình xuất hiện thì sao…… vạn nhất Tề Bạch đối Đông Phương Bất Bại cũng không quan trọng như lời đồn đãi thì sao……

Lại nói vừa rồi gã chỉ thoáng liếc qua, cũng không biết rốt cục có bao nhiêu người đi theo Tề Bạch, cũng không biết Đông Phương Bất Bại có hay không ở phụ cận……

Nghĩ vậy, Hướng Vấn Thiên lại do dự……cuối cùng cái gì cũng không làm, một đường đi theo Tề Bạch, quyết định trước tìm ra chỗ ẩn thân của Đông Phương Bất Bại trước lại nói.

Tề Bạch không biết đi theo hắn lại thêm một người, hắn chạy nửa ngày mới đuổi kịp người kia, lại phát hiện mình đuổi lầm người, ba người kia lúc bọn họ đang đuổi theo, một đông một tây một đi thẳng tách ra từ lâu rồi……

Tề Bạch có thể cảm nhận được cảm giác của những người hâm mộ đuổi theo người nổi tiếng, ban đầu lúc hắn còn là minh tinh, gặp phải người hâm mộ liền dùng chiêu cho người thế thân dẫn người hâm mộ đi…… bây giờ gặp báo ứng……

Quay đầu nhìn lại, Đông Dũng cùng tiểu thị vệ đã đứng ở phía sau, mặt không đỏ khí không suyễn, giống như chưa từng vận động…… chẳng qua là biểu cảm trên mặt cũng rất quỷ dị……

Tề Bạch ý thức được hành động vừa rồi có chút làm cho người ta hiểu lầm, bận rộn giải thích "ta hình như vừa nhìn thấy người quen, không nghĩ tới đuổi tới đây lại không thấy đâu……"

Tề Bạch có thể thấy, tiểu thị vệ rõ ràng khóe mắt giật giật.

Đông Dũng luôn luôn là người trầm mặc, lúc này nhìn phía sau Tề Bạch, thần sắc có chút phức tạp.

Tề Bạch nghi ngờ quay đầu lại, chỉ thấy con phố bên trái sau ngã tư đường, tựa hồ có chút náo nhiệt khác thường…… nghe mùi tựa hồ thơm hơn chỗ khác một chút……

"A đế……" Tề Bạch hất hơi xoa xoa mũi, nhìn kiến trúc tửu lâu đầu tiên trên con phố, treo hỉ dương dương ba chữ "Hồng Tụ Chiêu"!

Cái này chẳng lẽ là…… lầu xanh ở cổ đại?

Thị vệ khổ sở nói "công tử, ngươi thật không thể tới nơi này a……"

Đông Dũng cũng trầm mặc dùng một ánh mắt nhìn người vạn ác lăng trì hắn……

Tề Bạch nhìn nhìn rèm che bay bay trên cửa Hồng Tụ Chiêu, trong lòng có chút ngứa ngáy…… cổ đại kỹ viện…… làm gì có nam nhân nào không muốn vào một lần a……

Hết chương 36……

37. Chương 37: Thế Giới Trong Mộng

Tề Bạch mặc dù trong lòng ngứa ngáy, nhưng vẫn còn nhớ nam nhân của mình là ai, trốn giáo chủ đại nhân vào thanh lâu, chính hắn cũng cảm thấy không được, chẳng qua là lại có điểm ngứa chân……

Suy nghĩ một chút, hắn quay đầu nhìn hai thị vệ thương lượng "nếu không, chúng ta đi dạo một vòng trên đường? để cho ta mở mang kiến thức……"

Vướng Tiểu Tân ánh mắt trong nháy mắt từ khiển trách biến thành đồng tình…… tâm nói nam nhân này khổ ép mình tới nhường nào mới có thể đáng thương đến mức đến thanh lâu mà chỉ cầu được đi dạo trên đường một chút……

Đông Dũng lại là lắc đầu một cái, dứt khoát nói "công tử không cần thiết phải có kiến thức về loại địa phương này!"

Bị hai ánh mắt đồng tình cùng bén nhọn đồng thời nhìn chằm chằm là cái dạng gì?

Tề Bạch không biết người khác cảm thấy thế nào, ít nhất hắn cảm thấy, mình nếu ngay cả yêu cầu đáng thương đi dạo ngắm thanh lâu một chút cũng không được, hắn sẽ cảm thấy rất ủy khuất……

Cho nên hắn thở phì phò nói "chính là không cần thiết ta cũng muốn xem!" sau đó thở phì phò đi vào…… thiên đường của nam nhân…… thật là hương phong xông vào mũi a……

Đông Dũng cùng Vương Tiểu Tân liếc mắt nhìn nhau, hai người đều có cảm giác đại nạn sắp đổ xuống đầu, cuống cuồng đuổi theo.

Ám vệ phía sau âm thầm liếc nhau, dùng ánh mắt làm cái trao đổi nhỏ.

Ám vệ giáp "hắn muốn đi thanh lâu?"

Ám vệ ất "muốn ngăn không?"

Ám vệ bính "chúng ta là ám vệ, chỉ có thể ra mặt lúc hắn gặp nguy hiểm nhất."

Ám vệ đinh "vậy làm sao bây giờ?"

Ám vệ giáp chỉ ám vệ đinh nói "ngươi đi hồi báo giáo chủ."

Mấy người còn lại bận rộn theo Tề Bạch vào thanh lâu……

Tề Bạch quả thật chỉ muốn vào xem một cái rồi đi, nhưng hắn lại quên mất cổ đại diêu tả (kỹ nữ) có bao nhiêu điên cuồng……

Cổ đại không thể so với hiện đại, nhìn sách thánh hiền lớn lên, trình độ tư tưởng tuyệt đối không thể so với nam nhân hiện đại từng xem AV.

Cho nên thường có nhiều nam nhân có sắc tâm không có sắc đảm ở ngoài thanh lâu đi dạo, lại không có gan đi vào.

Hơn nữa con đường này thanh lâu tụ tập, cạnh tranh kịch liệt, cũng liền kích thích khả năng kiếm khách của diêu tả…… phải biết, cổ đại cũng không có tảo hoàng cảnh sát, đó là hiệu quả tốt thế nào tới thế đó……

Khi Tề Bạch một cước nhảy vào thanh lâu, đã có vô số ánh mắt lòe lòe tỏa sáng chiếu vào hắn.

Đây là một công tử có tiền a, đây là câu nói đầu tiên xuất hiện trong đầu diêu tả.

Còn là người có tướng mạo…… đa số diêu tả nuốt nước miếng một cái……

Nhìn dáng dấp, chẳng những tính khí hảo, còn giống như là một đứa con nít……

Giám định xong, diêu tả đứng cửa liền như mèo, xách quần chạy qua.

Chẳng qua là Hồng Tụ Chiêu ở đầu phố chiếm được ưu điểm về vị trí, chiếm được tiên cơ.

Mấy diêu tả nhất tề xông lên, hơn nữa còn rất có kỹ xảo tách ra một đám thị vệ cùng Đông Dũng cùng Vương Tiểu Tân, cơ hồ là xô đẩy, đem Tề Bạch nhét vào trong thanh lâu…… cướp bóc? Bắt cóc? Tề Bạch vừa mới đứng vững còn chưa tỉnh lại, vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy bên trong thanh lâu nhất phái ca múa hoan hỉ, oanh thanh yến ngữ bên tai không dứt, (o)…… kinh ngạc.

Đông thúc dù sao cũng có võ công, trước tiên tránh thoát đám diêu tả bên ngoài, chắn trước người Tề Bạch nói "công tử, đi nhanh đi!"

Tề Bạch mất mát lưu luyến nhìn cảnh tượng xinh đẹp trước mắt, đang chuẩn bị cùng Đông Dũng đi ra ngoài, lại thấy một nữ nhân tuổi hơi lớn nhưng vẫn rất có phong vận đi tới cười nói "công tử nếu đã tới, sao không ngồi lại một chút?"

Đây chính là ma ma trong truyền thuyết a! Tề Bạch trong lòng nói không phải là ta không muốn ngồi, chẳng qua là ta là người có gia thất, không thể ngồi a…… vì vậy nói "còn có chút chuyện, không thể ngồi."

Ma ma kiến thức rộng rãi, vừa nhìn cũng biết Tề Bạch phải đi, trong lòng cũng có chút động tâm, thứ người như thế chẳng qua là không có lí do lưu lại thôi, vì vậy thở dài nói "công tử có phải hay không chê nơi này của ta thanh danh bất hảo? thật ra thì nơi này của chúng ta so với khách điếm tửu lâu bên kia bất quá là nhiều cô gái khổ hạnh một chút thôi…… công tử nếu đã tới, sao không ngồi lại nghe một khúc, uống chút trà, để cho những cô gái khổ hạnh này kiếm chút tiền bưng trà rót nước……"

Tề Bạch vốn là động tâm, lại nghe lão bảo nói vậy, hắn nghĩ, cũng đúng, hắn ở đây chỉ nghe một chút, uống chút trà, uống xong liền đi, cũng đâu có làm gì phản bội giáo chủ đâu……

Lão bảo thấy Tề Bạch động tâm, căn bản không cho hắn thời gian suy tính, trực tiếp một cái ánh mắt, chỉ chỉ gian phòng lầu hai, mấy diêu tả lập tức xông tới, một phần đẩy Tề Bạch lên lầu, còn lại chặn đằng sau, đem Đông Dũng đẩy ra……

Tề Bạch cuối cùng bị đẩy đến một gian phòng, đầu tiên nhìn thấy một cô gái khí chất nhu nhược ôm đàn, ngồi trên ghế giữa phòng, diêu tả đẩy hắn đi lên nói "đây là phòng của Tiểu Ngọc cô nương, công tử nếu muốn nghe hát, Tiểu Ngọc cô nương hát là hay nhất, ngài nghe thử xem……"

Lúc đi diêu tả xòe năm ngón tay với Tiểu Ngọc, ý là Tề Bạch là loại khách thứ năm.

Tiểu Ngọc nháy mắt mấy cái, ý tứ là, yên tâm đi, loại này nhất định có thể bắt lại.

Loại thứ năm chính là có sắc tâm, nhưng là có chút xấu hổ vu hủ.

Thứ người như thế chính là trong lòng nghĩ, nhưng là ngoài miệng không dám nói, nếu quá chủ động sẽ bị dọa sợ. Cho nên nếu ngươi so với hắn chủ động, phải nghĩ biện pháp sắc dụ khiến cho hắn mắc câu.

Tề Bạch nào biết tâm tư cô gái nhu nhược trước mắt này, tự mình tìm một cái ghế ngồi xuống, gãi đầu nói "ta cũng không hiểu, nếu không ngươi tùy tiện chọn một bài đi."

Lại nghe cửa bị phanh một tiếng đẩy ra, Đông Dũng cùng Vương Tiểu Tân khí suyễn vừa vào tới.

Một nói "công tử mau cùng ta đi."

Một nói "công tử đi nhanh đi."

Tề Bạch nhìn Tiểu Ngọc mục quang lấp lánh nhìn hắn, không khỏi nói "vẫn là nghe nốt bài này rồi đi đi……" không thể không nói, lão bảo thật rất biết chọn người, đối với Tề Bạch có một tuyệt sắc khí phách mười phần tiểu thụ cho tới phu cương không chấn công mà nói, dáng dấp có được hay không không quan trọng,

dù sao đơn thuần so trình độ xinh đẹp, có thể sánh với giáo chủ đại nhân là số ít a…… chủ yếu là, nhu nhược kia ánh mắt giống như bao cỏ, thật làm cho người được nhìn cảm nhận được nam tử khí khái a……

Tiểu Ngọc yêu kiều cười một tiếng, thắng ~

Hai thị vệ nhất tề lắc đầu, kiên định nói "không được, công tử nên đi mau đi!"

Tề Bạch nhìn Tiểu Ngọc một cái lại nhìn hai người một cái, cuối cùng nói "nếu không các ngươi cùng ta nghe, nghe xong rồi đi?"

Hai thị vệ mặc dù không hài lòng, nhưng nhìn Tề Bạch quyết tâm muốn nghe, đành phải đồng ý.

Đồng thời nơi này, ám vệ báo tin đã đến Đông phủ……

Giáo chủ đại nhân đi công vụ đã trở về, thấy sắc trời không còn sớm, ai biết Tề Bạch còn chưa có trở lại, đang lo lắng, liền thấy ám vệ phái đi theo Tề Bạch trở lại, hơn nữa còn có chuyện muốn hồi báo……

Giáo chủ đại nhân truyền người vào, hỏi "có chuyện gì xảy ra?"

Ám vệ có chút ấp a ấp úng nói "Tề công tử hắn…… hắn……"

Đông Phương Bất Bại trợn mắt "nói!"

Ám vệ nói nhanh "Tề công tử hắn đi thanh lâu……"

Giáo chủ đại nhân dừng một chút, cả người tản ra lãnh ý, nghiến răng nghiến lợi nói "bắt hắn trở lại cho ta!"

Ám vệ đang muốn đi, chợt nghe giáo chủ đại nhân nói "khoan đã, hắn ở nơi nào?"

"Hồng Tụ Chiêu……"

Vừa nói xong, thị vệ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, mở mắt ra lần nữa đã thấy không còn ai…… theo bản năng tay tạo thanh hình chữ thập cầu "…… Tề công tử, ngài bảo trọng a……"

Tề Bạch bên này vẫn còn đang nghe khúc ni……

Thật ra hắn cũng cảm thấy có chút nhàm chán, đã quen nghe nhạc hiện đại, đối với loại nha nha này không

có hứng thú.

Chẳng qua là cô nương người ta đang biểu diễn, hắn cũng nghiêm túc mà lắng nghe thôi……

Tiểu Ngọc cũng rất bi thúc, từ lúc Tề Bạch lưu lại hai thị vệ cùng nghe, nàng liền bi thúc, mặc dù nàng là kỹ nữ, nhưng nhiều người nhìn như vậy, cũng không tiện phát huy a……

Mắt thấy mấy người này chỉ chờ nàng đàn xong sẽ rời đi, chỉ đành đem một khúc mà đàn đi đàn lại nhiều lần, đàn đến nỗi tay đều đau……

Tiểu Ngọc nghĩ, mình phải nghĩ cách, cứ đàn như vậy không phải cách hay a.

Sau đó, Tiểu Ngọc quả thật là nghĩ ra một chủ ý…… Tiểu Ngọc đang gảy đàn, đột nhiên ai u một tiếng ôm lấy ngực……

Tề Bạch vội hỏi "sao vậy?"

Tiểu Ngọc đôi mắt đẫm lệ nói "hình như có con sâu rơi vào trong vạt áo…… Tiểu Ngọc sợ…… công tử giúp ta!"

Tề Bạch bị đôi mắt đẫm lệ kia nhìn, đầu có chút choáng váng, tâm nói bao giờ Đông Phương mới có thể dùng đôi mắt đẫm lệ như vậy nhìn mình đây…… hắn mơ màng nghĩ vậy, căn bản không nhận ra tại sao trong phòng lại có sâu…… vì vậy nói "giúp thế nào?"

Tiểu Ngọc hung hăng cắn răng, tâm nói ngươi là tên ngốc a, lúc này dĩ nhiên là đi qua lột đồ tìm sâu a! lại còn ở đó mà hỏi!

Tiểu Ngọc che ngực vọt đến bên người Tề Bạch, nắm tay Tề Bạch hướng vào trong vạt áo mình xoa, vừa xoa vừa nói "công tử, ngươi mau giúp ta lấy con sâu ra……"

Lại nghe cửa phanh một tiếng, giáo chủ đại nhân một thân bạch y cả người băng hàn đi vào, nghe vậy lạnh lùng nói "có muốn hay không bổn công tử cũng giúp ngươi một chút a?"

Tề Bạch cứng lại……

Tiểu Ngọc bị ánh mắt băng lãnh kia nhìn, chân mềm nhũn ngồi xuống đất…… đây chính là sự khác nhau của Đông Phương Bất Bại cùng Tề Bạch, đối với Tề Bạch, luôn là thấy Tề Bạch tính cách rất tốt, vô luận có chọc hắn như thế nào cũng cảm giác như không có chuyện gì, nhưng đối mặt với Đông Phương Bất Bại, mặc dù y xinh đẹp làm người ta khó cưỡng, nhưng y thật sự không đơn giản, phảng phất phát ra một loại khí thế "ta không dễ chọc", vô luận ai cũng không dám nhìn y, vô luận ai cũng không dám trêu chọc y.

Huống chi hiện tại tâm tình y cực độ ác liệt……

"Ta…… ta……" Tiểu Ngọc dưới ánh mắt giáo chủ đại nhân run lẩy bẩy, ngay cả mấy câu thoại quyến rũ cũng không nói đầy đủ được, cuối cùng liền lăn một vòng chạy ra ngoài cửa.

Giáo chủ đại nhân hừ lạnh một tiếng, vung tay áo, Tiểu Ngọc liền như diều đứt dây đụng vào lan can, cửa cũng đồng thời phanh một tiếng đóng lại……

Mà ngay từ lúc giáo chủ đại nhân mới bước vào cửa, Đông Dũng liền lôi Vương Tiểu Tân chạy ra ngoài.

Tề Bạch đứng trong gian phòng trống, có chút khóc không ra nước mắt nhìn khuôn mặt băng lãnh của Đông Phương Bất Bại……

"…… thật ra thì ta chỉ muốn tới xem một chút……" hắn rụt rè giải thích "định nghe một chút thủ khúc rồi về, bọn Đông Dũng vẫn bồi ta……"

Giáo chủ đại nhân lạnh lùng nói "nghe nghe, nghe đến nỗi đưa tay vào trong y phục kỹ nữ sao?"

Tề Bạch rất muốn nói là chính nàng cầm tay ta nhét vào trong y phục nàng ta có được hay không……

Nhưng lời này hắn thân là nam nhân mà lại nói ra, thật sự là có chút gây hiểu lầm……

Cho nên cuối cùng hắn đàng hoàng nói "…… ta sai rồi, ta không nên tới nơi này, nhưng thật sự ta chỉ là đến nhìn xem thôi, tuyệt đối không có ý nghĩ phản bội ngươi!"

Đông Phương Bất Bại là nổi giận đùng đùng chạy tới, trong thân thể phảng phất có ngọn lửa bùng cháy, một cỗ tức giận lại không phát tiết được. Nghe những lời này, lại giống như ngọn lửa không còn, chỉ để lại đầy đất tàn tích……

Y biết lời Tề Bạch nói là thật, thân là nam nhân, y nhìn là biết Tề Bạch có hay không động tình…… mà một nam nhân lúc sờ vào ngực nữ nhân mà lại không có cảm giác gì, hắn là thật sự đối nữ nhân này không có ham muốn. Thật ra thì y tức giận như vậy, nói cho cùng, bất quá là sợ thôi…… dù sao nam nữ mới là chính đạo……

Giáo chủ đại nhân điều chỉnh lại cảm xúc, giống như lúc tới vù một cái đi mất, đương nhiên còn đem theo Tề Bạch đi cùng……

Lại nói đến Hướng Vấn Thiên, gã một đường chạy theo Tề Bạch đến kỹ viện, chui vào một cái góc nhỏ nhìn, không bao lâu đã thấy Đông Phương Bất Bại tiến vào…… lại thấy không bao lâu, Đông Phương Bất Bại ôm Tề Bạch một trận gió đi rồi……

Gã dĩ nhiên không dám đi theo, không nói đến gã theo không kịp tốc độ của Đông Phương Bất Bại, chính là cùng đi, còn có một cặp ám vệ theo sau giáo chủ, không cẩn thận bị tên nào nhìn thấy thì xui xẻo……

Đang vội vã, lại nghe người bên cạnh cười chế giễu một tiếng, nói "ta đã nói người đó giống Bạch công tử, đang buồn bực thế nào mà một tiểu quan lại đến thanh lâu đây…… không ngờ đã tới bắt gian rồi……"

"Bạch công tử?" Hướng Vấn Thiên ánh mắt lóe lên nhìn sang nói "thật sự là tiểu quan? Ta thấy tiểu công tử kia dáng dấp tư văn, không giống a?"

Người vừa cười nhạo chính là Vu Nhân Hào, bởi vì tham dự đại hội võ lâm, bọn họ không có trở về, trực tiếp đến Tế Nam phủ. Mới vừa rồi lúc Tề Bạch tiến vào, hắn liền nhìn thấy, hắn vốn là xem thường đám tiểu quan, lại thấy Tề Bạch bị một đám kỹ nữ vây quanh, trong lòng có chút động. Phải biết bọn họ người giang hồ cũng không có bao nhiêu tiền, đi thanh lâu không ít người bị lão bảo khinh thường.

Hôm nay thấy Tề Bạch bị bắt gian, không nhịn được liền nói "cũng không tính là tiểu quan, là Bách hoa lâu Bạch công tử, thế nhưng quan hệ với Thiếu chưởng môn chúng ta cũng không cạn……" nói xong giận dữ buồn bực uống một ngụm rượu.

Hướng Vấn Thiên đang định hỏi thêm, khóe mắt lại liếc thấy một người, cũng chính là Vương Tiểu Tân mới vừa rồi đi cùng Tề Bạch. Ám vệ bên cạnh Đông Phương Bất Bại võ công đều tốt, thấy Đông Phương Bất Bại trở về đều vèo vèo đi theo, chỉ còn dư lại mình hắn, đuổi cũng đuổi không kịp, chỉ đành khổ sở chạy theo……

Hướng Vấn Thiên trong lòng mừng rỡ, tâm nói này là ông trời giúp ta rồi, sau đó vội vàng chạy theo.

Bên kia Tề Bạch thấp thỏm bất an bị giáo chủ đại nhân ôm lên, một đường trở về Đông Phủ.

Đang ảo não không biết giáo chủ đại nhân sẽ như thế nào đối hắn, chỉ thấy Đông Phương Bất Bại thả hắn trong sân, quay người lại, không thấy bóng dáng……

Tề Bạch càng thêm thấp thỏm bất an, cũng không biết làm sao bây giờ, không thể làm gì khác hơn là về phòng ngồi ngốc……

Cho đến rất khuya, giáo chủ đại nhân mới trở về phòng, Tề Bạch thở phào một cái, ngoan ngoãn trút y phục của mình, ôm lấy giáo chủ đại nhân, lại nghe bên tai truyền tới hừ lạnh một tiếng, hắn bị dọa sợ đem tay rút về……

Giáo chủ đại nhân mặc dù rất tức giận, nhưng cũng không có ý cự tuyệt Tề Bạch, nếu không cũng sẽ không về phòng, lúc Tề Bạch ôm lấy y cũng chỉ hừ lạnh chứ không giãy ra……

Thấy Tề Bạch cư nhiên đem tay rút về, hơi nổi giận, lại hừ lạnh một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Tề Bạch không nói lời nào.

Tề Bạch tâm nói đây rốt cuộc là đồng ý hay là không đồng ý đây a?

Hắn ảo não, ngủ thiếp đi……

Giáo chủ đại nhân cũng bởi vì tức giận quá lâu, ngủ thiếp đi……

Đêm rất an tĩnh……

Có lẽ là ngửi thấy mùi hương trong thanh lâu, có lẽ là do thân thể muốn mà không làm được.

Giáo chủ đại nhân nằm mơ……

Trong mộng là trên Hắc Mộc Nhai, lúc đó là buổi tối, ngẩng đầu có thể thấy ánh trăng treo cao, cách đo không xa nhìn thấy tiếng tê tê thở dốc, y giống như bị dẫn dắt, theo tiếng đi tới……

Đập vào mắt là cái giường lớn sơn đen kia, màn trướng màu đỏ không gió tự bay, tơ lụa sàng đan màu đen càng tôn lên da thịt trắng tuyết của người nọ.

Y giống như bị mê hoặc một đường đi tới…… người trên giường khó nhịn trở mình, lộ ra đôi môi hồng diễm ướt át.

Trong thân thể có chỗ nào đó đột nhiên lửa nóng, tựa như xa lạ, lại tựa như quen thuộc……

Y giống như thường ngày ôm lấy người trên giường, thân thể lăn lộn, biến thành vị trí nằm dưới, có chút khó nhịn nói "hôn ta……" mặc dù đã đón nhận sự thật, nhưng mỗi khi ở vào vị trí như vậy, nói ra lời như vậy, giáo chủ đại nhân đều có cảm giác rất phiền muộn……

Tề Bạch lại giống như rắn quấn lấy y, thanh âm đứt quãng giống như thở dốc nói "ôm ta……"

Giáo chủ đại nhân đột nhiên cứng lại, lúc Tề Bạch quấn lấy y, y rõ ràng cảm thấy một ham muốn đã lâu không thấy, y không thể tin thấp thỏm cúi đầu nhìn…… tiểu Đông Phương cư nhiên trở lại!

*****

Nếu như ngươi đã bị đói bụng rất lâu, bên người lại là tiệc lớn vươn tay là tới. Nếu như ngươi đã đói bụng rất lâu, lại chỉ có thể nhìn tiệc lớn, không ăn được vào miệng, chỉ có thể thỉnh thoáng húp chút nước canh……

Nhưng là có một ngày, ngươi đột nhiên phát hiện mình có thể ăn thịt!!

Giáo chủ đại nhân như hổ đói vồ mồi lật lên, ngón tay mảnh khảnh cơ hồ là run rẩy sờ tới địa phương sau lưng Tề Bạch…… sâu trong nội tâm y vẫn một mực suy nghĩ, nhưng ngón tay vẫn không ngừng đi vào chỗ kia, giống như tưởng tượng mềm mại mà co dãn……

Tiểu Đông Phương cơ hồ đã không kịp chờ đợi mà vọt vào chỗ đó, sau đó, say mê thở dài……

Sau đó bụng có tiết tấu chậm rãi đứng lên……

Một cái lại một cái đi vào……

Tề Bạch rốt cục chịu không nổi, ai ai kêu "không được…… ta không được……"

Giáo chủ đại nhân khóe miệng ngoắc ngoắc, đỉnh vào điên cuồng hơn…… trong lòng có một loại khoái cảm nhướng mày thổ khí…….

Phải biết, trước đây thời điểm y hưng phấn, lo lắng nhất chính là người kia mặt hư nhược nằm bẹp lên người y nói không được…… loại cảm giác đó, đau khổ làm cho người ta muốn đâm đầu vào tường!

Nhưng là chuyện bi thúc như vậy vẫn một mực tái diễn……

Hôm nay y rốt cục có thể không quan tâm người kia có thể hay không lựa chọn cái chết, chỉ cần y động, là có thể ăn được……

Mặc dù giáo chủ đại nhân cảm thấy mình rất kiên cường, nhưng trong chớp nhoáng này, y có cảm giác lệ nóng doanh tròng……

Y không ngừng ra ra vào vào……

Chỉ nghe người dưới thân vỡ tan tành nói "trời sáng rồi, mau tránh ra, sắp bị người giết chết……"

Y còn không dừng lại một lần lại một lần đỉnh vào, một lần so một lần mãnh liệt hơn……

"Trời tối rồi, thật sự bị ngươi giết chết……"

*****

Đêm như cũ an tĩnh……

Giáo chủ đại nhân đột nhiên mở mắt, mất mát sờ sờ Tiểu Đông Phương…… sau đó một đôi mắt tóe lửa nhìn về Tề Bạch vẫn còn say ngủ.

Tháo ra chăn mền trên người Tề Bạch, sau đó cởi quần hắn, đè lại Tề thỏ không ngừng cựa quậy, ánh mắt nóng hừng hực nhìn chằm chằm địa phương mềm mại kia…… hồi lâu…… hồi lâu……

———-

Hết chương 37……

———————————

38. Chương 38: Học Công Phu Đi

Tề Bạch đang mơ mơ màng màng, đột nhiên bị dựng lên, bị dọa sợ giãy dụa nửa ngày mới tỉnh lại.

Nghiêng đầu nhìn giáo chủ đại nhân diện mục thâm trầm, khóc không ra nước mắt nói "ngươi phát thần kinh cái gì a!"

Giáo chủ đại nhân trầm mặc, hồi lâu đem Tề Bạch hướng mép giường ném một cái, hừ lạnh một tiếng, xoay người nằm xuống.

"……" Tề Bạch nhìn bóng lưng hơi có vẻ cứng nhắc của giáo chủ đại nhân…… ảo não, tâm nói chẳng nhẽ mình đi thanh lâu đối với Đông Phương đả kích lớn như vậy? nhưng thật sự hắn chỉ muốn đi nhìn xem thôi mà…… hơn nữa…… Tề Bạch ngửa mặt suy nghĩ một chút, tâm nói cũng không biết là hắn đi thanh lâu không người hay là ngày ngày nhìn giáo chủ đại nhân xinh đẹp quá rồi, hắn thế nào ở thanh lâu đi dạo một vòng đều cảm thấy không đẹp mắt…… bây giờ suy nghĩ một chút, Tiểu Ngọc đó cũng đem tay mình đặt vào ngực nàng, thế nào một xíu tà niệm cũng không dậy nổi…… Tề Bạch vừa nghĩ vừa đồng tình liếc nhìn tiểu Tề Bạch núp ở trong bóng đêm nhìn không rõ, tâm nói quả nhiên là lao động cường độ quá lớn đi……

Mặc quần xong, Tề Bạch lại có điểm không ngủ được.

Thật ra thì hôm nay Tề Bạch ở thanh lâu bị Đông Phương Bất Bại bắt được, hắn thật ra không có bao nhiêu đau lòng, ngược lại còn có cảm giác ủy khuất.

Vốn là, hắn một xíu ý niệm cũng không có, lại còn có hai thị vệ một mực đi theo. Chẳng qua là tò mò đi xem một chút, hắn cảm thấy chẳng có gì cả. Kết quả lại bị Đông Phương một đường tha về, còn bị lơ…… lúc ấy hắn ngơ ngác ngồi trong phòng, nhìn thị vệ ngoài cửa, đột nhiên có cảm giác mình như tù phạm bị nhốt…… nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia……

Tỷ như nha hoàn Tú Ngọc kia nói, hắn nếu chọc đến Đông Phương Bất Bại cũng không có quyền rời đi…… nói cách khác, nếu như Đông Phương Bất Bại chán ghét hắn, có phải hay không hắn cũng không có quyền lưu lại?

Trước kia hắn không có xúc phạm đến ranh giới cuối cùng của y, tự nhiên ngàn hảo vạn hảo. Hôm nay hắn hơi không hợp tâm ý y một chút, y liền có thể bày ra dáng vẻ giáo chủ, đem hắn đuổi đi……

Hắn lại chỉ có thể ngồi ở chỗ đó, chờ y trở lại. Nếu như y đem hắn bỏ ở đây thật nhiều ngày không trở lại thì sao? Nếu như y đột nhiên cảm thấy chán, không muốn trở lại nữa? mình thì sao đây?

Tề Bạch nhớ tới cổ đại đế vương liền thích dùng lãnh bạc, hoặc là biếm vào lãnh cung xử lí phi tử của mình…… đột nhiên trong lòng thấy vô cùng chua xót……

Hắn biết là mình suy nghĩ lung tung, Đông Phương Bất Bại đối hắn như thế nào, hắn có thể cảm giác được, nếu không hắn cũng không dễ dàng đưa ra tình cảm như vậy.

Chẳng qua là y dù sao cũng là Đông Phương Bất Bại, y chẳng những có Dương Liên Đình, mà còn có một đám nữ nhân giống như sủng vật bị quyển dưỡng trên Hắc Mộc Nhai.

Không biết tình yêu của y có phải hay không cũng giống y duy ngã độc tôn, chỉ lưu lại một chút xíu không gian nho nhỏ cho hắn……

Cho nên lúc Đông Phương Bất Bại trở lại, hắn mặc dù thở phảo nhẹ nhõm, trong lòng lại có một loại tâm tình mâu thuẫn lan tràn, cơ hồ là có chút cơ giới làm cho hắn phải làm ra hành động cầu hòa, lúc bị cự tuyệt lại chân chân chính chính thở phào nhẹ nhõm…… nhưng là bây giờ, hắn đột nhiên cảm thấy tựa hồ mình nghĩ sai rồi……

Lấy Đông Phương Bất Bại cái loại tính tình thuận ta thì sống chống ta thì chết, biết hắn đi thanh lâu, có thể hoàn hảo đem hắn mang về, một đầu ngón tay cũng không thương tổn, có phải hay không cũng là biểu hiện rất quan tâm?

Giữa hắn và y, y là cao cao tại thượng, nhưng hắn vẫn đến thanh lâu, ra vẻ mình đối nữ nhân cũng có hứng thú…… đây đối với Đông Phương có phải hay không cũng là một loại vũ nhục?

Mặc dù hắn thấy, hai người yêu nhau cần dùng thái độ ngang hàng chung sống. Nhưng lấy thân phận địa vị cùng hoàn cảnh sống của Đông Phương, y như thế nào có thể giống như nữ nhân ghen tuông chất vấn hắn, giống như trừ xoay người bỏ đi, cũng chỉ có thể xoay người bỏ đi, để cho mình tỉnh táo một chút mới quay lại đối mặt với hắn…… hơn nữa, y cũng đã trở về, mặc dù mặt lạnh, nhưng vẫn cùng hắn ngủ cùng một giường…… có lẽ lúc hắn tự oán tự ngả, Đông Phương mới là người yên lặng nhịn xuống hết thảy, chủ động trở lại cầu hòa……

Tề Bạch đột nhiên có ý niệm muốn cho mình mấy bạt tai, hắn xoay người ôm lấy hông Đông Phương Bất Bại…… lại cảm thấy một loại thỏa mãn, lật người y lại, mặt đối mặt ôm nhau, giống như rắn chui vào ngực

giáo chủ đại nhân, hai cái chân thật dài quấn quanh giáo chủ đại nhân……

Tề Bạch ách trứ thanh âm nói "Đông Phương, ta thích ngươi! Hôm nay ta sai rồi…… ta sau này sẽ không thế nữa……"

(_)? Giáo chủ đại nhân lúc này dĩ nhiên còn thức……

Y biết Tề Bạch bị y làm tỉnh cũng không ngủ, bất quá y không có tâm tư để ý đến cái này. Lúc trước mộng quá mức, thân thể y còn chưa có bình phục trở lại…… có thể nằm mộng như vậy, để y hướng Tề Bạch cầu hoan, y lại cảm thấy rất không được tự nhiên, chỉ có thể chịu đựng……

Không biết Tề Bạch nghĩ gì, cư nhiên chủ động nhào tới…… giáo chủ đại nhân mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng tâm vẫn mềm nhũn, hôn lên mái tóc mềm mại của Tề Bạch nói "ừ, ta biết." y mặc dù bây giờ tâm tình không yên, nhưng nghe Tề Bạch nói như vậy, y thực sự vui vẻ……

Tề Bạch cảm giác được Đông Phương Bất Bại kéo hắn lại, sau đó hơi thở ấm áp thổi lất phất lên trán, xúc cảm mềm mại dính lên trán…… giáo chủ đại nhân dùng thanh âm thật thấp, giống như nỉ non nói, y biết……

…… không biết tại sao, Tề Bạch có chút chua xót, mặc dù chỉ là một câu nói rất đơn giản, hắn lại cảm giác mình nghe được rất nhiều tình cảm bị đè nén…… y muốn, mặc dù hắn chẳng qua là nhất thời tò mò, nhưng chuyện tới thanh lâu này là thương tổn tới Đông Phương đi……

Giáo chủ đại nhân sắp hóa thân thành sói ôm chặt Tề Bạch giống như rắn vào trong ngực, nghĩ thầm "mặc dù y rất vui vẻ Tề Bạch tỉnh lại, nhưng có thể hay không đừng động a……"

Tề Bạch đột nhiên cảm thấy, có lẽ mình thành khẩn chút nữa, có lẽ mình nên nói mình có bao nhiêu quan tâm Đông Phương Bất Bại…… mặc dù nói ra lời tâm tình có chút ngại ngùng, nhưng hắn thật không muốn thấy y khổ sở……

Giáo chủ đại nhân thất bại, được rồi, kỳ quái liền kỳ quái đi, dù sao cũng không phải là không có kỳ quái qua…… dù sao chính là bây giờ nhịn được, sau này cũng không nhịn được…… muốn trách phải trách tại sao y không gặp con thỏ này trước khi luyện Quỳ Hoa Bảo Điển…… bất quá…… có thể gặp Tề Bạch sau khi luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, cũng coi như may mắn đi…… nói tóm lại, y là không nhịn được nữa……

Tề Bạch chuẩn bị đầy bụng tâm tình, ngẩng đầu, đôi môi khẽ mở……

Giáo chủ đại nhân khó nhịn thuận thế gặm xuống……

Tề Bạch (o)

Giáo chủ đại nhân <( )>

*****

Đầy bụng thâm tình bị nghẹn trong bụng là cảm giác gì? Tề Bạch yên lặng ôm eo giáo chủ đại nhân…… dù sao kết quả đều không sai biệt lắm, rõ ràng liền đem chân tình kia một đoạn diễn đi……

Tình dục giống như liệt hỏa bùm bùm cháy lên…… có lẽ là cảm nhận được lửa này cực nóng, màn giường màu đỏ chung quanh hơi hơi lay động, trong căn phòng tràn ngập hương vị tình dục thản nhiên, tạo ra bầu không khí giống như thực như huyễn – phòng của giáo chủ đại nhân trong Đông phủ, đều là giường sơn đen sa trướng đỏ giống như trên Hắc Mộc Nhai.

Đông Phương Bất Bại cảm thấy như trong mộng…… y thân thủ vuốt vuốt địa phương đã muốn cứng rắn kia, chính mình xoay người chậm rãi ngồi xuống……

Y giống như trong mộng chậm rãi đong đưa cái mông, lúc nhanh lúc chậm lúc nông lúc sâu…… thẳng đến một trận lửa nóng tràn vào thân thể y……

Giáo chủ đại nhân dùng một loại ánh mắt tuy rằng đã biết đây là bi kịch, lại vẫn nhịn không được hi vọng nói là happy ending, nhìn Tề Bạch……

Sau đó ánh mắt trở nên ảm đạm……

Bùm bùm thanh âm, lần này có lẽ là trở lại thực tại……

Tề Bạch nhìn ánh mắt rối rắm của giáo chủ, cuối cùng nhịn không được nói "ta còn đi!!"

Trong phòng lại vang lên tiếng vang trầm thấp mà áp lực…… mặc dù có chút quá mức ồ ồ……

Cuối cùng khi giáo chủ đại nhân giải quyết nhu cầu tiến vào mộng đẹp, nhìn thỏ con trong lòng mệt mỏi âm thầm hạ một quyết tâm thật lớn……

Tề Bạch mệt đến một đầu ngón tay cũng lười động cũng âm thầm hạ một cái quyết tâm……

———-

Ngày hôm sau lúc ăn điểm tâm, giáo chủ đại nhân nói với Tề Bạch "ngươi có muốn hay không học một môn võ công, cho dù không thể đại thành, cũng có thể cường thân kiện thể……"

Cái thìa trên tay Tề Bạch khựng lại, tuy rằng hắn ngày hôm qua rút ra kinh nghiệm xương máu, cũng quyết tâm rèn luyện thân thể, sớm ngày tìm về tôn nghiêm công quân, nhưng bị giáo chủ đại nhân nói như vậy, hắn lại cảm thấy càng bi đát……

Biết thế nói trước cho rồi!

Tề Bạch cười gượng gật gật đầu nói "ha ha, ta vừa lúc cũng nghĩ muốn học công phu, về nhau vạn nhất ngươi cùng người khác động võ, ta cũng có thể hỗ trợ……"

Giáo chủ đại nhân môi mấp máy, tâm nói ngươi chỉ cần cường thân kiện thể là tốt rồi, người của bổn tọa, chính là không có võ công bổn tọa cũng có thể bảo vệ tốt…… nhưng nghĩ nghĩ, vẫn là không nói ra, dù sao Tề Bạch chỉ cần rèn luyện thân thể là tốt rồi……

"Ta đây học công phu gì thì tốt?" Tề Bạch chuyển đề tài mở lời hỏi, trong lòng lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra, tâm nói coi như để lại chút mặt mũi…… phải biết rằng, lúc trước bị giáo chủ đại nhân ghét bỏ, cho dù hắn thỉnh đại phu, ngay tại Đông phủ ở Hà Gian phủ ồn ào huyên náo này, đến nỗi mãn phủ nha hoàn tiểu tư vừa thấy hắn liền che miệng cười tủm, thật sự làm cho hắn lưu luyến……

Giáo chủ đại nhân nhíu nhíu mày, để cho Tề Bạch luyện võ công y cũng đã sớm nghĩ đến. Dù sao mỗi lần làm chuyện kia đều phải bỏ dở giữa chừng…… thật sự là rất bi đát.

Chính là y trong lúc nhất thời lại không tìm thấy công phu thích hợp, cho nên mới kéo dài đến bây giờ.

Phải biết rằng võ công bí tịch trân quý trên Hắc Mộc Nhai này phần lớn đều không thích hợp để Tề Bạch học. Có loại rất bá đạo, tuy rằng chỉ cần luyện trong thời gian ngắn công lực đã tăng lên rất nhanh, nhưng lại rất tổn hại thân thể. Có loại kén người tập, không có tư chất cực ưu tú căn bản học không được.

Còn có một ít còn lại là bởi vì võ công rất kém, cần thật nhiều thời gian đặt nền móng cơ bản…… tài năng tiến hành theo chất lượng…… trực tiếp bị giáo chủ đại nhân pass rớt, y không chờ được lâu như vậy……

Còn có một bộ Thiếu Lâm Võ Đang tâm pháp bí tịch, cũng thật là hảo công phu…… chính là công phu này yêu cầu rất tổn hại, người học phải là đồng tử, hoặc là học công phu trong lúc nghiêm cấm chuyện phòng the……

Cứ thế chọn đến chọn đi không có một bộ công phu nào thích hợp với Tề Bạch…… sau đó y sai người đem võ công của người giang hồ bắt được bao năm qua viết lại thành sách đem đến.

Ngày hôm qua y đem Tề khí hư quay về Đông Phủ, nhất thời tâm tình không tốt, liền đi thư phòng, thuộc hạ đã đem tập đệ trình lên.

Y lúc ấy tiện tay lật lật hai cái, lại lật đến một cái thoạt nhìn thực thích hợp……

"Đoàn tụ môn……" giáo chủ đại nhân nói như vậy.

———-

Hết chương 38……

39. Chương 39: Giúp Một Việc Nhỏ

Đoàn tụ môn là của một môn phái bất nhập lưu vùng Tứ Xuyên, bởi vì tôn trọng song tu tà pháp, mà luôn bị lên án, bị võ lâm chính phái khinh thường.

Nghe nói rằng cái này là do một luyến đồng tên là Chu Tầm Hoan của một vị quan lớn, sau lại ngẫu ngộ kỳ ngộ, học một bộ song tu đại pháp thần bí, lợi dụng thân phận liền tu đắc đại thành, sau đó giết chủ nhân gia, trốn vào giang hồ, thành lập Đoàn Tụ Môn, cứu không ít người cơ khổ thân thế giống hắn…… bởi vì thân thể đặc thù, cho nên Đoàn Tụ Môn đối với việc giường chiếu là vô cùng tinh thông…… nghe nói, khẩu hiệu giáo phái bọn họ chính là: Nhân sinh khổ đoản, tận hưởng lạc thú trước mắt!

Đương nhiên Tề Bạch đối với chuyện này hết thảy đều là không biết, tuy rằng không biết, nhưng nghe đến hai chữ đoàn tụ, hắn vẫn là nhịn không được đen mặt……

Đoàn tụ…… cho dù đối phương đối với phương diện kia của hắn không hài lòng…… cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy a!

Hơn nữa Đoàn Tụ Môn vừa nghe là biết đây là tà giáo tổ chức bất nhập lưu…… hắn tuy rằng là người xuyên không đến cổ đại, cũng không thể lái được bàn tay vàng, không thể rong ruổi giang hồ, không thể tiếu ngạo triều đình, không thể quyền thế một phương, nhưng lại bi đát có được một cái bạo cường tiểu thụ, trải qua bị tiểu thụ ghét bỏ, bị tiểu thụ làm mất mặt trên giường, bị tiểu thụ bắt xem bệnh…… một tiểu công trải qua đằng đằng bi đát!!

Nhưng hắn không cần học môn công phu tà giáo dọa người như vậy! Nói, hắn coi như đứng đầu bảng bi đát trong số các tiểu công xuyên không phải không……

“Ta cảm thấy, chuyện học võ công trước tiên vẫn là trì hoãn đi…… ta trước chạy bộ là được rồi……” Tề Bạch cười gượng nói.

“Cũng tốt” Giáo chủ đại nhân gật gật đầu, vuốt cằm, có chút đăm chiêu. Không thể không nói Đoàn Tụ Môn là một môn phái quá nhỏ, môn phái như vậy đối Nhật Nguyệt Thần Giáo mà nói, căn bản là không có giá trị…… nó có thể xuất hiện trên quyển sổ kia, quả thật là kì tích. Đồng dạng, song tu cái gì kia, cũng chỉ nghe nói qua…… giáo chủ đại nhân cảm thấy thực hứng thú nghĩ, kia Chu Tầm Hoan nhưng thật ra là một diệu nhân, Đoàn Tụ Môn cũng là một môn phái thú vị…… cứ chờ chuyện tình bên này kết thúc thì đi đến Tứ Xuyên xem một chút đi…… Về phần Hàng Châu, để đến lúc đi Tứ Xuyên về rồi lại đi cũng được……

Tề Bạch nhìn biểu tình giáo chủ đại nhân, có điểm lạnh sống lưng, vì tránh cho giáo chủ đại nhân lại nghĩ ra ý niệm ép buộc gì trong đầu, và vội hai ba miếng cơm, chạy đến thư phòng viết ra một bản kế hoạch.

Bởi vì bút lông dùng không quen, viết vài chữ mới miễn cưỡng có thể nhìn thấy rõ…… kế hoạch viết xong rồi, Tề Bạch sờ sờ bụng, cảm thấy cơm ăn vào đã tiêu hóa không sai biệt lắm, liền chạy đi thay y phục, chuẩn bị theo kế hoạch vừa viết ra mà bắt đầu rèn luyện.

Trước kia Tề Bạch biết mình viết chữ rất xấu, lúc luyện tự cũng không cho Đông Phương Bất Bại tới gần. Cho nên giáo chủ đại nhân vẫn kiềm chế tò mò ngồi bên cạnh đọc sách.

Tề Bạch vừa đi, giáo chủ đại nhân liền nhòm qua, chỉ thấy trên giấy chữ viết xiêu vẹo, phải đen một khối, trái thiếu một nét…… có cảm giác thật đau mắt…… nhưng vẫn là cố nhịn mà nhìn xuống, tờ giấy tuy rằng không nhỏ, nhưng cũng viết được gần kín, chỗ bên trái viết: Nhất. Mỗi ngày sớm muộn gì cũng phải chạy bộ ba mươi phút…… giáo chủ đại nhân ngẩng đầu nghĩ nghĩ, mình luyện công cơ bản đều là bế quan vài ngày, ngắn nhất cũng phải mất nửa ngày…… ba mươi phút? Thật sự đủ sao? Hơn nữa việc này ba mươi phút là tuyệt đối tuyệt đối không đủ…… hai canh giờ vẫn còn là ít…… y nhíu nhíu mày, tiếp tục nhìn xuống……

Phần giữa viết: Nhị. Mỗi ngày sớm muộn gì cũng gập bụng sáu mươi cái…… gập bụng là cái gì? Y mê mang lắc đầu tiếp tục xem……

Góc cuối bên phải viết: Tam. Mỗi ngày sớm muộn gì cũng phải hít đất ba mươi cái…… giáo chủ đại nhân nhu nhu mày, lượng vận động như thế này…… ba mươi cái? Cái kia thật sự là rèn luyện sao?

Giáo chủ đại nhân rối rắm lấy ra một tờ giấy, xoát xoát vài nét bút, rồng bay phượng múa đem kế hoạch của Tề Bạch sao lại một lần, mỗi chỗ còn điều chỉnh một chút. Tỷ như chạy bộ ba mươi phút đổi thành hai canh giờ, hít đất ba mươi cái đổi thành ba trăm cái…… kỳ thật y định viết là ba nghìn cái, nhưng nghĩ đến thân thể Tề Bạch, cảm thấy vẫn là không nên đặt yêu cầu quá cao. Cuối cùng cái gập bụng kia không biết là gì, giáo chủ đại nhân tuyệt bút vung lên, đổi thành sáu trăm cái.

Đem bản kế hoạch nhìn mà đau mắt của Tề Bạch kia vo thành một cục ném vào thùng rác, giáo chủ đại nhân chắp tay sau lưng đi ra khỏi thư phòng, hỏi thị vệ "Tề Bạch đâu?"

Thị vệ trả lời "Tề công tử đi hậu hoa viên." Tề công tử hiện tại trừ bỏ lúc ở cùng giáo chủ, nếu không lúc nào đi ra ngoài cũng phải có thị vệ đi theo, hơn nữa vô luận hắn đi đâu, đều có người trở về báo tin cho Đông Phương Bất Bại…… không thể không nói, làm thị vệ bên người giáo chủ đại nhân, quả thực là một chuyện không dễ dàng a……

Giáo chủ đại nhân nghe vậy, tay áo vung lên, cũng đi hậu hoa viên.

*****

Hậu hoa viên lúc này cũng yên lặng như mọi ngày, chính là mấy thị vệ đi theo Tề Bạch trong lòng lại yên lặng không nổi……

Bởi vì Tề Bạch đang áp chân, hắn đem một chân đặt lên một khối đá cao cao, sau đó xoay người có tiết tấu, đem thân đặt ở trên đùi…… không thể không nói, Tề Bạch dù sao cũng là một ngôi sao, cũng thường

xuyên đi nhảy, thân thể cũng coi như mềm dẻo. Người bình thường lúc áp chân đều là không chạm tới, hắn lại có thể đem bụng cùng chân gắt gao dán cùng một chỗ, chân duỗi thẳng tắp, ngón tay có thể chạm đến mũi chân…… động tác chỉnh tề làm ra quả thực đẹp mắt…… còn có điểm mê người……

Thị vệ Giáp yên lặng quay đầu hỏi người kia "các ngươi biết Tề công tử đang làm gì không?" kỳ thật hắn càng muốn hỏi là, bọn họ liền như vậy ở một bên nhìn, nếu như bị giáo chủ biết, không biết có thể hay không bị móc mắt……

Bọn thị vệ im lặng, thị vệ Ất chần chờ nói "là…… khiêu vũ?"

Mấy người quay đầu lại liếc Tề Bạch một cái, chỉ thấy Tề Bạch áp xong chân này rồi, lại đem chân kia đặt lên tảng đá…… mấy người đồng thời lắc đầu, tâm nói hình như không giống a……

Thị vệ Giáp nhu nhu mày, nói "nếu không gọi giáo chủ tới đi……" đang nói, chợt nghe thấy một cái hỏa bạo thanh âm vang lên "ngươi đang làm cái gì?"

…… Giáo chủ đại nhân tới.

Tề Bạch mê mang ngẩng đầu nói "làm nóng người ta……" nói như vậy, động tác cũng không dừng lại, tiếp tục ép chân thêm vài cái, đứng tại chỗ xoay xoay cổ chân, nhảy vài cái, bắt đầu chạy bộ……

Giáo chủ đại nhân "……"

Bọn thị vệ "……"

Giáo chủ đại nhân xoải chân đi lên vài bước, quay đầu nhìn Tề Bạch còn đang chạy ở phía sau, hỏi "ngươi đang làm cái gì vậy?"

Tề Bạch "ngươi tránh ra……"

Giáo chủ đại nhân muốn nói lại thôi, nghẹn khuất đứng sang một bên…… tâm nói cứ rèn luyện như vậy, bổn tọa cảm thấy cả đời này cũng không thể trông cậy được gì đâu……

Bọn thị vệ người nhảy lên cây, người nhảy lên mái nhà nhìn bọn họ, chỉ thấy Tề Bạch đang chạy bộ với một tốc độ cực thong thả…… chậm rãi…… chậm rãi…… đi xa……

Thị vệ Ất tâm nói "cái này mà gọi là chạy bộ? buồn cười đi?"

Để Tề Bạch rốt cục chạy hết một vòng quanh hoa viên, lúc chạy về đến nơi, giáo chủ đại nhân cảm thấy mình dường như đã chờ được một trăm năm rồi…… y phủi phủi bụi trên người, sờ sờ mặt, tiến lên nói "nếu

không, bổn tọa cùng ngươi chạy một vòng?" giáo chủ đại nhân nghĩ thầm, tốt xấu gì cũng để bổn tọa làm mẫu tốc độ một lần a, cứ chạy như vậy, tính phúc của bổn tọa tuyệt đối không thể trông cậy vào……

Tề Bạch diện vô biểu tình hất mặt "tránh ra……" một giọt mồ hôi trong suốt theo động tác xoay đầu của hắn bắn ra, bay vào môi giáo chủ đại nhân……

Giáo chủ đại nhân không tự giác liếm liếm…… hương vị giống như đã từng quen biết…… y gần đây buổi tối thường xuyên có thể thường đến…… ánh mắt tự giác dán lên mồ hôi trên mặt cùng trên cổ…… tai cũng tự động bắt giữ tiếng thở của Tề Bạch…… giáo chủ đại nhân nhất thời cảm thấy trong lòng có đám lửa nhỏ, bùm bùm cháy lên……

"Bảo vệ tốt Tề Bạch!" giáo chủ đại nhân đột nhiên nói, có chút chật vật xoay người rời đi, lại dừng lại, nói thêm "các ngươi, cũng không được nhìn!" nói xong, bước chân hỗn độn đi mất, hoàn toàn không phát hiện ra hai cái mệnh lệnh có bao nhiêu mâu thuẫn……

Mấy thị vệ trên cây hai mặt nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng xoay người, dựng lỗ tai lên……

*****

Tề Bạch đang chạy bộ chỉ cảm thấy một trận thoải mái, nhìn lại, quả nhiên giáo chủ đại nhân đã đi mất, hắn nhẹ nhàng thở ra, không thể không nói, bị một ánh mắt nhìn chằm chằm như hổ rình mồi, thật là áp lực thật lớn…… tốc độ của Đông Phương Bất Bại hắn cũng từng cảm nhận qua, lúc chạy nhanh, kia tốc độ thật là làm cho người ta thở không nổi, sợ là có thể vượt qua xe đua…… hắn chỉ là một con người bình thường có được không…… hắn ngay cả xe đạp đều cản không nổi……

Cũng không biết có phải người cổ đại còn chưa tiến hóa hoàn toàn hay không, cho nên tứ chi mới phát triển như vậy…… Tề Bạch một bên ác độc nghĩ, một bên thả chậm tốc độ, hắn đã sớm mệt mỏi, chính là bị nhìn chằm chằm như vậy, chỉ có thể kiên trì tiếp tục chạy về phía trước……

Vừa chạy hai bước, tới khúc quanh, đã thấy đằng sau tảng đá cách đó không xa thò ra một cái đầu……

Tề Bach hoảng sợ, chưa kịp kêu lên, đã bị người kia bịt miệng kéo đến sau tảng đá.

Người này chính là Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên hôm qua đi theo Vương Tiểu Cương một đường đến Đông phủ, gã lặng lẽ thăm dò, rất xa liền nhìn thấy một thị vệ luôn đi theo bên người giáo chủ.

Gã biết, chính là nơi mình cần tìm.

Kiềm chế mừng như điên trong lòng, gã sờ sờ bình sứ trong ngực.

Cơ hồ lúc biết thân phận Tề Bạch, gã liền toát ra một cái ý định trong đầu, chính là không nghĩ tới, sự tình lại diễn ra thuận lợi như vậy thôi……

Bất quá ngay sau đó gã liền bi đát, tuy rằng đụng đến viện tử của Đông Phương Bất Bại, nhưng từ rất xa có thể cảm giác được không khí khẩn trương bên trong…… thân là một nhất lưu cao thủ, gã có thể âm thầm ẩn thân, huống chi còn có một Đông Phương Bất Bại…. tuy rằng thắng lợi quả thực ngay trước mắt, nhưng nếu muốn ăn đến miệng, gã còn phải giải quyết một nan đề, chính là tìm được cơ hội tiếp cận Tề Bạch…… vì để không lỡ mất cơ hội, gã thủ ở Đông phủ một đêm, lại thủ hơn nửa buổi sáng……

Nay, rốt cục gã cũng đợi được!

Hướng Vấn Thiên thấp giọng nói "Bạch công tử, biệt lai vô dạng a……"

Bạch công tử? Tề Bạch đã hoàn toàn quên mất mình từng thuận miệng bịa chuyện trừng mắt nhìn, tâm nói người khác ai cũng gọi ta là Tề công tử, ngươi làm cái gì mà kêu ta Bạch công tử? nghe là lạ……

Nhưng biểu tình này trong mắt Hướng Vấn Thiên, lại chính là giả ngu, gã cười lạnh nói "Bạch công tử hảo hành động, nếu không phải ngẫu nhiên biết thân phận Bạch công tử, lão phu như thế nào cũng đoán không ra công tử dĩ nhiên là……" nói xong, ý vị thâm trường liếc Tề Bạch một cái.

Tề Bạch tâm nói, đa tạ thừa nhận, kì thật kiếp trước không ít người đều nói ta không có thực lực…… ngoài miệng lại nói "ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" bởi vì ánh mắt đáng khinh của Hướng Vấn Thiên, hắn rốt cuộc nhớ ra mình tự xưng là Bách Hoa Lâu Bạch công tử, chính là không biết gã làm thế nào mà biết được, rốt cuộc gã muốn làm gì?

"Lão phu muốn công tử giúp một việc, không biết công tử có nguyện ý hay không……"

Hết chương 39……

40. Chương 40: Võ Lâm Đại Hội

Tề Bạch nghe lời này quen tai, nháy mắt ở trong đầu toát ra một đoạn hội thoại.

Giáp âm u nói "muốn ngươi giúp một việc nhỏ, không biết ngươi có nguyện ý hay không?"

Ất kiên định nói "nếu ta không muốn thì sao?"

Giáp khặc khặc cười nói “nếu ngươi không muốn, ta đây liền xxx.”

Ất hoảng sợ nói “ngươi rốt cuộc muốn làm gì?”

*****

Tề Bạch nhu nhu cái trán, hỏi “ngươi rốt cục muốn ta giúp cái gì?”

Có lẽ là phản ứng của Tề Bạch ngoài dự đoán, Hướng Vấn Thiên không được tự nhiên khụ khụ hai tiếng, từ trong lòng lấy ra một cái bình sứ nói “dược này không sắc không vị, ngươi tìm cơ hội hạ vào thức ăn của Đông Phương Bất Bại……”

Thực không sáng tạo…… Tề Bạch tiếp nhận bình sứ, thực hợp tác gật đầu nói “được!”

“ngươi…… ngươi không phản đối?” Hướng Vấn Thiên rối rắm, Tề Bạch hợp tác là chuyện tốt, chính là như thế nào gã lại cảm thấy thực không thích hợp đâu…… hợp tác thế này cũng quá thống khoái đi, hạ độc Đông Phương Bất Bại là chuyện rất nguy hiểm có biết hay không hả, tốt xấu gì cũng phải giãy dụa hai cái chứ……

“……” Tề Bạch không nói gì nhìn Hướng Vấn Thiên.

Hướng Vấn Thiên lau mặt, trong lòng có loại dự cảm bất hảo. Nếu không biết chính mình hành tung nhất bạo lậu, tám chín phần mười là chết, gã thật muốn đổi phương pháp trực tiếp đem Tề Bạch bắt đi, cùng Đông Phương Bất Bại đưa ra điều kiện…… có thể tưởng tượng được hậu quả nếu lại rơi vào tay Đông Phương Bất Bại…… Hướng Vấn Thiên kiên trì, hung tợn nói “ngươi đã thức thời, nói cho ngươi biết, lão phu còn nắm được nhược điểm của ngươi, nếu không làm theo lời lão phu……” nói xong còn khô khốc cười lạnh hai tiếng nói “vài ngày nữa là võ lâm đại hội, ngươi phải trước khi diễn ra võ lâm đại hội hạ dược vào thức ăn của Đông Phương Bất Bại, nếu vài ngày sau Đông Phương Bất Bại không trúng độc, thân phận của ngươi liền không bảo đảm…… Đông Phương Bất Bại tâm ngoan thủ lạt, nếu biết ngươi dụng tâm kín đáo, đến lúc đó ngươi chỉ sợ muốn chết cũng khó!” nói xong thế này mới cảm giác tốt hơn một chút, lại hung tợn liếc Tề Bạch một cái, xoay người như mèo nhảy vào bụi hoa, lén lút chạy……

Mấy thị vệ lỗ tai dựng thẳng nửa ngày, lại không nghe thấy thanh âm Tề Bạch chạy về, liếc nhau một cái.

Thị vệ Giáp “Tề công tử hẳn là không xảy ra chuyện gì đi?”

Thị vệ Ất “Tề công tử sẽ không đang nhàn hạ đi?”

******

Thị vệ Ất đột nhiên nhảy xuống đất nói “ta đi xem một chút.” Nói xong thoắt cái bay đi tìm Tề Bạch.

Tề Bạch nhìn Hướng Vấn Thiên rời đi…… hắn lúc này đương nhiên không có ngu ngốc mà kêu người đến, Hướng Vấn Thiên cách hắn còn rất gần, nếu kêu người đến, không phải buộc Hướng Vấn Thiên lấy hắn làm con tin sao……

Không nghĩ tới vừa xoay người đã thấy một thị vệ như con diều bay đến, rất nhanh dừng lại trước mặt hắn.

Tề Bạch nhu nhu cái trán "ngươi làm gì vậy?"

Thị vệ Ất bi phẫn nghĩ quả nhiên là đang nhàn hạ!! Dùng loại tốc độ này chạy bộ, cư nhiên vừa chạy được hai nén hương đã bắt đầu nhàn hạ, điều này làm cho bọn họ mỗi ngày đều trung bình tấn một canh giờ, luyện võ một canh giờ, lúc không trực ban còn phải đeo trên người cái bao cát 20 cân (10kg) vô cùng bi phẫn a……

Chính là hắn không có tư cách để chỉ trích Tề Bạch, chỉ đành yên lặng lau đi dòng lệ chua xót nói "ta là tới nhìn xem Tề công tử có phải hay không gặp nguy hiểm."

"…… Quả thật có chút nguy hiểm." Tề Bạch nói.

Thị vệ Ất sửng sốt, chỉ thấy Tề Bạch đưa cho hắn một cái bình sứ nhỏ, nhét vào trong tay hắn nói "vừa nãy Hướng Vấn Thiên tới, cho ta cái chai này, bảo tạ hạ độc Đông Phương, ngươi giao cho Đông Phương đi."

*****

Thời gian hai ngày mà nói, nhoáng cái đã trôi qua. Tỷ như giáo chủ đại nhân, trải qua lần đầu tiên, y đã có một loại thái độ giống như thường thức đến xem Tề Bạch thực hành kế hoạch rèn luyện, cũng từ trong đó tim được lạc thú.

Tỷ như dùng một góc độ người ngoài đến thưởng thức Tề Bạch trong lúc vận động lơ đãng toát ra gợi cảm.

Hoặc là khi Tề Bạch vận động, sẽ giúp đỡ một cái gì đó, tỷ như lúc Tề Bạch hít đất, đưa tay đè lên một phen……

Tề Bạch yên lặng lau đi dòng lệ chua xót, hắn khổ thế nào mọi người đều biết, cơ bản không cần giải thích.

Nhưng vô luận thế nào, võ lâm đại hội vẫn là đúng hẹn mà đến.

"Thật sự muốn đi sao?" Tề Bạch đứng ở cửa Đông Phủ có chút chần chờ hỏi.

Câu trả lời của giáo chủ đại nhân là, trực tiếp đem người ném lên xe ngựa.

Tề Bạch tuy rằng đã dịch dung, nhưng lại không thay đổi bao nhiêu, lo lắng hỏi Đông Phương Bất Bại "vạn nhất bị người nhận ra thì làm sao bây giờ?" cũng không phải hắn không tin tưởng Đông Phương Bất Bại, chỉ là tên Hướng Vấn Thiên chuyên làm chuyện xấu kia, tổng làm cho hắn không yên tâm được.

Đông Phương Bất Bại nhìn bộ dáng lo lắng của Tề Bạch, lắc lắc đầu, cười nói "vậy ngươi liền trốn vào trong lòng bổn tọa đi." Nói thật, từ sau khi lên làm Nhật Nguyệt Thần Giáo giáo chủ, mọi người đều e ngại y sợ y, Tề Bạch vẫn là người đầu tiên tỏ ra không tin tưởng với y như vậy, cũng là người đầu tiên biểu hiện quan tâm y rõ ràng đến thế. Làm cho y cảm thấy rất mới mẻ, nhưng cũng có phần uất ức.

Tề Bạch liếc mắt xem thường, cũng lười quản, dựa vào Đông Phương Bất Bại ngồi xuống. Hắn hai ngày nay bị giáo chủ đại nhân buộc rèn luyện thân thể, cả người đau đến lợi hại……

*****

Võ lâm đại hội diễn ra tại một sơn trang ở ngoại ô, lúc đến nơi, bên ngoài đã cực kì nào nhiệt.

Đại môn sơn trang có một tấm biển màu đỏ viết lên bốn chữ "Võ lâm đại hội". Đại môn mở rộng, hé ra bàn bát tiên, bên cạnh bàn có một đệ tử Thái Sơn phái mặc y phục đạo bào phụ trách kiểm tra thiệp mời, nếu là người có tiếng tăm, còn được lớn tiếng hô danh tự.

Trước bàn cũng có một người ngồi, cứ có một người đến, lại mở cuốn sổ trước mắt ra vẽ phác thảo vài nét.

Thoạt nhìn thực ra giống khuôn giống dạng…… Tề Bạch sửa sang lại y phục, lấy thiệp mời ra, kéo giáo chủ đại nhân đi qua, Trung Dũng cùng Đông thúc cũng đuổi theo đằng sau.

Tuy rằng Tề Bạch đi trước, nhưng ánh mắt mọi người không hẹn mà đều dồn vào Đông Phương Bất Bại……

Đông Phương Bất Bại bộ dáng thực đẹp mắt, không nói tới khí chất uy vũ, nhưng nói tuấn lãng, cũng có vẻ không thích hợp. Y mặc đồ đỏ, nhìn vào chỉ có thể thốt lên một từ "diễm", hơn nữa là cái loại diễm lệ đến bức nhân.

Lúc y mặc đồ trắng, cũng chỉ có thể nói ra một từ "diễm", lãnh diễm tuyệt luân.

Nhưng tuy rằng Đông Phương Bất Bại bộ dáng cực diễm, lại có loại khí chất độc đáo, làm cho ánh mắt người khác khi mới thấy y, tuyệt đối không phải là cảm thấy y có bao nhiêu đẹp mắt, mà là khí chất quanh thân y, làm cho người khác không tự giác hạ thấp lưng, ngay cả nói chuyện cũng trở nên thật cẩn thận.

Tựa như một cây thần binh chưa ra khỏi vỏ, đã ra tất sẽ ẩm huyết, tất cả mọi người không tự giác nảy sinh ý niệm thành thành thật thật đối đãi vị đại gia này cho thật thỏa đáng.

Lần này tuy rằng y đã thu liễm khí thế, lúc dịch dung, cũng thêm vào vài phần bệnh sắc, nhưng đối mặt

với người võ lâm, vẫn là không tự giác mang theo vài phần khí thế giáo chủ, chính điểm này, làm cho bên ngoài sơn trang đột nhiên trở nên vô cùng tĩnh lặng, đệ tử đón khách tuy rằng không nhận biết mấy người bọn họ, nhưng vẫn như trước không dám chậm trễ, rất xa đã đón tiếp, cung kính thi lễ với Đông Phương Bất Bại nói "xin hỏi công tử là tới tham gia võ lâm đại hội? không biết xưng hô như thế nào?"

Tề Bạch thấy người ra nghênh đón, thiệp mời cầm trong tay liền đưa qua, thấy tình cảnh như vậy cũng chỉ có thể xấu hổ sờ sờ mũi, buông tay. Lặng lẽ liếc liếc mắt nhìn người xung quanh, chỉ thấy cơ hồ mọi ánh mắt đều dán lên người Đông Phương Bất Bại, trong lòng có chút hốt hoảng.

Đột nhiên cảm thấy vô cùng lo lắng, sợ mọi người biết được thân phận Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại vẫn bày ra bộ dáng đại gia, thản nhiên đứng, ai cũng không thèm quan tâm, thấy đệ tử đón khách không nhìn qua Tề Bạch, lệ mục đảo qua, đem vị Thái Sơn đệ tử kia dọa sợ đến mức rút lui hai bước.

…… quá kiêu ngạo đi…… quả thực giống như sợ người khác không biết y là đại ma đầu vậy…… Tề Bạch trong lòng oán thầm, lại bước lên phía trước đem thiệp mời đưa ra, xem như giải vây.

Vị đệ tử Thái Sơn kia tiếp nhận thiệp mời, vừa cúi đầu nhìn, ánh mắt còn có điểm kỳ quái, khom người thi lễ với đám người Tề Bạch nói "các vị khách quý chờ một lát, tại hạ đi thỉnh chưởng môn đến đích thân nghênh hai vị vào."

Chưởng môn thân nghênh? Tề Bạch có điểm nghĩ không thông, tâm nói thiệp mời này là trên đường ngẫu nhiên gặp Thiên Môn đạo trưởng, tiện tay đưa cho hắn, ngay cả tên cũng chưa viết, như thế nào…… thận trọng như vậy, còn thỉnh chưởng môn……

Chẳng lẽ phát hiện thân phận Đông Phương Bất Bại, cho nên gậy ông đập lưng ông? Tề Bạch nhìn bốn phía đông nghìn nghịt người, không tự giác túm túm tay áo giáo chủ đại nhân, phải nói cùng đại ma đầu đứng giữa một đám võ lâm chính phái, thật sự có vài phần cảm giác có tật giật mình.

Giáo chủ đại nhân nhìn Tề con thỏ khẩn trương đến mất hết cả dáng vẻ trấn định, ánh mắt lộ ra ý cười…… khả ái như vậy, thật muốn hôn một cái a…… giáo chủ đại nhân một chút đều không có ý thức nguy cơ nghĩ như thế.

Thiên Môn đạo chưởng rất nhanh đã đến, còn chưa thấy người đã nghe thấy tiếng cười từ xa "Tề công tử quang lâm, lão phu không tiếp đón từ xa, không tiếp đón từ xa a."

Tề Bạch mê mang nhìn Thiên Môn đạo chưởng, tâm nói bất quá là trên đường gặp qua một lần, làm gì nhiệt tình như vậy…… nghĩ thế lại càng cảnh giác, lui về sau nửa bước, cuối cùng chúi sau lưng giáo chủ đại nhân.

Thiên Môn đạo chưởng cười đi ra, thấy Tề Bạch đứng phía sau Đông Phương Bất Bại không tự giác lăng sửng sốt, lần trước trên đường gặp Tề Bạch bởi vì Đông Phương Bất Bại ngồi trên xe không xuống dưới,

lão còn chưa có nhìn qua.

Nay vừa thấy Đông Phương Bất Bại tuy rằng thần sắc lạnh nhạt, lại mang khí thế bức người, lại nhìn Trung Dũng cúi đầu cung kính đứng sau Đông Phương Bất Bại, phục tùng đến cực điểm, nhìn nhìn Trung Thúc tuy rằng mặt mang theo ý cười, vẻ mặt ôn hòa lại khó nén cảm giác ngạo nghễ…… tâm nói, thoạt nhìn như vậy mới đủ bộ sao, khó trách lần trước hai hạ nhân đều đối Tề công tử tất cung tất kính, lão đã cảm giác được Tề công tử không thể khống chế hai người này.

Thiên Môn đạo chưởng thỉnh Tề Bạch đến đây là có chút dụng ý…… nay vừa thấy Đông Phương Bất Bại, lão lại nảy ra bao nhiêu ý tưởng……

Lão một bên hướng Đông Phương Bất Bại hàm súc cười cười, một bên đối Tề Bạch cười nói "không biết vị công tử này là?" tuy nói Thiên Môn đạo chưởng trên giang hồ nổi danh là tính tình hỏa bạo, nhưng có thể làm đến chưởng môn, vẫn là biết nhìn người. Chỉ cần liếc mắt một cái liền nhìn ra, trong mấy người này, dễ nói chuyện nhất phỏng chừng là Tề Bạch.

Tề Bạch liếc Đông Phương Bất Bại một cái, chỉ thấy giáo chủ đại nhân thản nhiên đứng, một bộ cùng mình không quan hệ, mắt mang theo ý cười nhìn hắn, giống như chờ xem hắn sẽ nói thế nào. Cho dù là tượng đất cũng có ba phần tính nết, huống chi là Tề Bạch, giáo chủ đại nhân tuyệt đối là một con hổ giấy…… Tề Bạch mị hí mắt cười nói "vị này là gia quyến của tại hạ……"

Hết chương 40……

41. Chương 41: Cái Gọi Là Gia Quyến

Gia quyến…… người đầu tiên đơ mặt là Trung Thúc…… thân là thủ hạ đắc lực thân cận của giáo chủ đại nhân, chấp chưởng sinh ý Đông phủ nhiều năm, Trung Thúc đã sớm luyện thành một phen thái sơn băng khuôn mặt luôn lộ vẻ bình tĩnh thong dong…… chính là phân thong dong này, vừa nghe thấy hai chữ gia quyến, liền bùm bùm vỡ vụn…… lão có phải hay không nghe lầm rồi…… thật muốn đi qua túm lấy Tề công tử, hỏi một chút rốt cuộc vừa rồi hắn nói cái gì……

Người thứ hai là Đông Dũng, nửa đời người đều làm thị vệ chấp hành mệnh lệnh giáo chủ, hắn đối lời nói của chủ tử cùng người của chủ tử đều thực chú ý, cho nên hắn xác định mình không có nghe nhầm…… ý niệm đầu tiên trong lòng hắn chính là…… Tề công tử đây là không muốn sống nữa sao? Không thể không nói, hai chữ gia quyến kia khinh khinh phiêu phiêu nện xuống, Đông Dũng người có thể ngồi trung bình tấn hai canh giờ thân thể rắn rỏi như thiết gõ boong boong không chút sứt mẻ giờ phút này…… rung rung……

Người thứ ba phản ứng là các vị võ lâm nhân sĩ bốn phía, ánh mắt nóng như lửa đốt theo tiếng gia quyến kia không hẹn mà cùng dừng trên người giáo chủ đại nhân…… chính là đối khí thế không giận mà uy trên người giáo chủ, ai cũng không dám đem hai chữ gia quyến gắn lên người y…… vì thế ánh mắt lại xoát xoát

trở về trên người Tề Bạch, đem hai người này so so, đây mới là gia quyến đi?

…… Thiên Môn đạo chưởng cùng ánh mắt lạnh nhạt của giáo chủ đại nhân ngắn ngủi tiếp xúc một chút…… không thể không nói, giáo chủ đại nhân khí thế thực sự là cả vú lấp miệng em, làm cho người thấy không tự giác cúi thấp đầu……

Thiên Môn đạo chưởng phản ứng lại, một lần nữa ngẩng đầu, nhu nhu cái trán…… lão chính là không có đầu óc cũng không dám đối giáo chủ đại nhân nói "u~ nguyên lai là gia quyến của Tề công tử a~" vì thế lão đành cười ha ha hai tiếng, hướng Tề Bạch nói "ha ha, Tề công tử nói đùa…… nói đùa……"

Tối buồn bực là Tề Bạch, hắn trong lòng điên cuồng gào thét "lão tử nói đùa cái rắm! lão tử nói…… là thật!" nhưng mặt ngoài cũng chỉ có thể ngốc hề hề pha trò hùa theo Thiên Môn đạo chưởng, hơn nữa còn chột dạ không dám nhìn biểu tình giáo chủ đại nhân.

Không khí nhất thời trở nên xấu hổ……

Trung Thúc không hổ là thân tín đắc lực của giáo chủ đại nhân, nay cũng phản ứng lại, bước lên phía trước tiếp lời "để chưởng môn chê cười rồi, công tử nhà chúng ta cùng Tề công tử quan hệ thậm giai, thường xuyên có chút vui đùa không ảnh hưởng đến toàn cục……" sau đó chuyển đề tài nói "công tử nhà chúng ta là Hàng Châu Đông gia đại công tử, mấy hôm trước vừa vặn gặp được chưởng môn, biết đễn võ lâm đại hội. Đông gia ta mặc dù không tính là người trong võ lâm, nhưng đối các vị hào kiệt vẫn là có chút ngưỡng mộ, nên mới cùng Tề công tử đến đây, chiêm ngưỡng phong thái các vị anh hùng."

Hàng Châu Đông gia…… Hàng Châu mặc dù có nghìn nghìn vạn vạn người họ Đông, nhưng dám nói rằng mình là Hàng Châu Đông gia, cũng chỉ có thể là Đông gia kia……

Mọi người tâm tư đều từ phong ba gia quyến kia nhảy ra…… nguyên lai là cái Đông gia kia a, trách không được dưỡng ra người có phong thái như vậy……

Chỉ có Tề Bạch bĩu bĩu môi, vẫn là có chút không cam lòng nhỏ giọng than thở vài câu, vốn chính là gia quyến mà……

Tuy rằng thanh âm nhỏ, nhưng vài người đứng gần nhĩ lực tốt vẫn là nghe được, Trung Thúc cùng Đông Dũng mí mắt rút trừu, Thiên Môn đạo chưởng dùng một ánh mắt không thể lí giải liếc Tề Bạch một cái…… tâm nói cho dù các ngươi thật sự có quan hệ, liếc mắt đưa tình linh tinh có thể hay không để lúc khác a……

Mà đúng lúc này, giáo chủ đại nhân trước phát ngôn làm xôn xao dư luận bỗng nâng lên một bàn tay…… nhất thời, vạn lại đều tịch……

Đông Dũng thùy hạ ánh mắt bắt đầu bi ai…… Tề công tử, lần này ngươi đáng đời a…… thế mà có thể làm cho giáo chủ tự mình động thủ, cũng là phúc khí của ngươi đi……

Trung Thúc đã muốn suy nghĩ thật nhanh cách đối đáp sau khi giáo chủ nổi bão……

Mọi người xung quanh nín thở ngưng thần nhìn chằm chằm bàn tay tao nhã xinh đẹp kia, chậm rãi nâng lên, dừng ở bả vai Tề Bạch…… kéo người vào trong lòng……

Giáo chủ đại nhân vẫn lười nói chuyện rốt cục mở tôn khẩu, liếc mắt quét một vòng xung quanh, sau đó cúi đầu nhìn Tề con thỏ ánh mắt dao động không dừng, một bộ dáng vô cùng chột dạ…… thản nhiên nói "gia quyến…… cũng không phải nói sai, bất quá……" bất quá cái gì, giáo chủ đại nhân không nói, cũng không cần thiết phải nói, mọi người đều nhất tề gật gật đầu, quả nhiên…… gia quyến là một cái khác mới đúng đi……

Tề Bạch nhìn đám người xung quanh một bộ bừng tỉnh đại ngộ gật gật gù gù, đau khổ cắn môi, tâm nói các ngươi gật đầu cái rắm a, bất quá là một đám quần chúng không rõ chân tướng thôi…… hơn nữa các ngươi dùng sức gật đầu như vậy, làm cho ta cái loại oan hơn cả Đậu Nga này kham không nổi a…… chính là không dám nói lung tung nữa, chỉ giấu tay dưới áo cấu giáo chủ một chút.

Giáo chủ đại nhân trong mắt có ý cười thản nhiên, tay giấu trong áo lặng lẽ sờ mông Tề tiểu thỏ, vô cùng phiến tình nhéo một cái……

Đối với câu gia quyến kia, y phản ứng không có nhanh bằng đám người Trung Thúc. Đầu tiên là lăng lăng sửng sốt, sau đó dường như thưởng thức hai từ gia quyến ở đầu lưỡi lăn vài cái…… chỉ cảm thấy hai từ này trước nay chưa từng dễ nghe như vậy……

Gia…… người nhà…… gia quyến…… Đông Phương Bất Bại có chút tang thương hồi tưởng, người nhà của y từ lúc y còn nhỏ đã chết hết…… sau này cũng không có người có thể tính là thân nhân…… bảy nữ nhân trên Hắc Mộc Nhai thì không tính, Dương Liên Đình cũng không tính…… có lẽ cũng biết sau này không còn ai cho y dựa vào, y mới một bước đi lên địa vị hiện tại……

Mà Tề Bạch…… y trước đây chưa từng nghĩ tới quan hệ của hai bọn họ, chính là bởi vì hấp dẫn, cho nên mới đem Tề Bạch lại bên người…… Tựa như lúc trước đem Dương Liên Đình giữ bên người…… chính là sau này y càng ngày càng coi trọng Tề Bạch, càng ngày càng cảm thấy y cùng Tề Bạch trong lúc đó so với y cùng Dương Liên Đình là khác nhau…… như thế nào cũng không giống nhưng vẫn không rõ tại sao, nay nghe xong hai chữ gia quyến, mới giật mình phát hiện, Tề Bạch là muốn đối đãi với y như người nhà…… cho nên thích y mới lộ ra cử chỉ vô cùng thân thiết…… cho nên thích đối y làm càn…… cho nên trong đầu mới có ý niệm cả đời cũng không buông ra…… cho nên lúc nghe Tề Bạch dùng gia quyến để nói về y, y cũng không có vì địa vị quan hệ trong từ mà tức giận, ngược lại vì trong hai chữ có ẩn chứa quan hệ thân tình mà cảm động…… có phải hay không Tề Bạch trong lòng cũng coi y như người nhà, cho nên mới không cần nghĩ ngợi nói ra?

Giáo chủ đại nhân trong lòng bách chuyển ngàn hồi Tề Bạch dĩ nhiên là không biết, hắn cứng ngắc đứng, khổ sợ chịu đựng giáo chủ đại nhân nhéo mông hắn, còn phải lo lắng trước mặt bao nhiêu người có hay không bị phát hiện……

o trường hợp huyết tinh trong tưởng tượng không xảy ra, Trung Thúc cùng Đông Dũng đều kinh ngạc, hôm nay giáo chủ là làm sao vậy? Làm sao vậy? Cuối cùng lúc đi theo Thiên Môn đạo nhân vào đại môn sơn trang vẫn còn hốt hoảng……

Bỏ qua đoạn phong ba gia quyến kia không nhắc tới nữa…… Thiên Môn đạo nhân giờ phút này tâm tình là phi thường kích động…… vốn nghĩ mình kiếm được cái kim nguyên bảo, không nghĩ tới hóa ra lại là một cái đại kim chuyên! Hàng Châu Đông gia! Kia nhưng là cái thực kim thành thực kim phật a……

Nói tới đây, cũng không thể không đề cập đến nguyên nhân tại sao Thiên Môn đạo nhân mời Tề Bạch đến tham dự võ lâm đại hội…… nguyên nhân chính là bởi vì Tề Bạch rất hào phóng cho bọn sơn tặc hai trăm lượng bạc…… này nói lên điều gì? Chứng minh Tề Bạch nhân hảo tể! hơn nữa lúc Tề Bạch lấy ngân phiếu ra, lão còn mắt sắc thấy được ngân phiếu một ngàn lượng…… dê béo a…… sau đó quyết định đưa ra tấm thiệp mời nạm vàng chuyên dùng cho khách quý, loại thiệp mời này chủ yếu là dành cho kẻ có tiền, vô luận là người võ lâm có tiền hay là công tử nhà giàu muốn kiến thức đại hội võ lâm…… phàm là người có thể tể thượng nhất bút đều có!

Cũng không phải Thiên Môn đạo nhân tham tài, chính là hôm nay mở võ lâm đại hội, ngày mai mở một cái võ lâm đại hội, này đó đều là tiền a…… phải biết võ lâm đều là người thiếu tiền, không có người nhiều tiền, chỉ cần mở võ lâm đại hội sẽ không thể thiếu một đám đến đây tống tiền, mở miệng là đòi cơm…… người ta là từ xa đến đây, có thể không tiếp sao, nhưng là dừng cơm lại đến bảy tám cái màn thầu, đấy còn xem như nhã nhặn hàm súc, ăn mười hai cái màn thầu, đó mới chỉ là khách khí, tối không chống đỡ được là vừa ăn vừa gói đem về, cũng không thể vì vài cái màn thầu mà soát người đi…… nhưng nếu là màn thấu cũng không đủ thì có thể chống chọi được đến bây giờ sao? Người võ lâm cũng không phải dạng dễ đối phó, đến lúc đó nháo bất tử, còn chụp cho ngươi cái mũ keo kiệt…… cứ như thế, môn phái có thực lực mở võ lâm đại hội cũng đạt thành một cái nhận thức chung, phàm là họp tổng hội sẽ làm một ít thiệp mời khách quý, tìm vài con dê béo đến bổ khuyết một chút……

Thiên Môn đạo nhân nhớ tới ba ngày sau khi tin tức mở võ lâm đại hội được truyền đi, đã có người mò đến cửa đòi cơm, khi đó cách ngày mời dự đại hội ước chừng còn nửa tháng nữa a…… không khỏi yên lặng lau một phen lệ chua xót.

"Lão phu có thể được Đông công tử hãnh diện đến tham gia đại hội, thật sự là vô cùng vinh hạnh a!" Thiên Môn đạo nhân dùng ngữ điệu nhiệt tình dào dạt nói.

Giáo chủ đại nhân vẻ mặt lạnh nhạt, mí mắt cũng không động một cái, vị đại gia này vừa mới ở trước mắt mọi người nhéo mông Tề Bạch, lúc y phát hiện Tề Bạch tuy rằng thở hổn hển, cũng không dám để người khác phát hiện cứng ngắc đứng một chỗ mặc y muốn làm gì thì làm…… đột nhiên cảm thấy phi thường thú vị…… kết quả mọi người đều biết…… giáo chủ đại nhân tay bề bộn nhiều việc…… ánh mắt cũng bề bộn nhiều việc…… tâm tư cũng bề bộn nhiều việc……

Tề Bạch lại là vạn phần khổ sở không nói nên lời……

Trung Thúc chỉ có thể tiếp tục…… tiếp lời "không dám không dám, hẳn là chúng ta cảm thấy vinh hạnh mới đúng, thấy nhiều nhân vật anh hùng như vậy, cảm giác bội phục sâu sắc a!"

Cảm giác bội phục sâu sắc?…… Thiên Môn đạo nhân dư quang liếc đến giáo chủ đại nhân liếc cũng không thèm liếc đến bên này một cái, cũng chỉ đành mở miệng "không dám không dám……"

Hai người khác sáo một phen mới đi vào vấn đề, Thiên Môn đạo nhân ho khan hai tiếng nói "Đông công

tử đường xa đến đây, lão phu cũng làm hảo khoản đãi, chính là…… nay người đến nhiều lắm, chỗ ở có khả năng hơi thiếu một ít……"

Trung Thúc chọn chọn mi, Tề Bạch cái gì cũng không hiểu, Trung Thúc nói "chưởng môn khó xử chúng ta tất nhiên là lí giải, chính là công tử chúng ta từ nhỏ chưa chịu qua khổ, dừng chân tại đây mong chưởng môn nghĩ thêm biện pháp."

Thiên Môn đạo nhân vội nói "này lão phu lý giải, Đông công tử tự nhiên không thể so với chúng ta một đám thô nhân, chính là……" lão khó xử nhíu nhíu mày nói "thôn trang này là lão phu vì mở võ lâm đại hội mà thuê được…… nói ra thật xấu hổ, Thái Sơn phái ta tuy rằng là một cái đại phái nhưng mà thật sự không giàu có, chỉ thuê tiền viện. Hậu viện thật ra thì cũng có phòng tốt, nhưng phải trả tiền mới được……"

Hết chương 41……

42. Chương 42: Thân Thể Bệnh Nhẹ

Đây là cái tình huống gì?

Tề Bạch còn chưa có phản ứng lại, chợt nghe Trung Thúc nói "đây là lẽ dĩ nhiên, chưởng môn có thể hỗ trợ giải quyết vấn đề chỗ ở đã muốn vất vả, tiền tài linh tinh đều là việc nhỏ, tự nhiên sẽ yếu phó."

Rất hiếm khi gặp được dê béo như vậy, Thiên Môn đạo nhân cười híp mắt nói "kia bốn vị là chuẩn bị bao nhiêu cái sương phòng? Hoặc là bao nhiêu cái viện tử? Hậu viện chỉ có ba cái viện tử cực kì tao nhã, nhưng là hút hàng thực, Đông công tử nếu là muốn trụ, lão phu cũng muốn cấp công tử một cái."

Tề Bạch kinh ngạc nghe……

Chỉ thấy Trung Thúc một bộ nhà giàu mới nổi nói "đương nhiên là viện tử, chọn cái tốt nhất."

Thiên Môn đạo nhân giống như đột nhiên từ chưởng môn hóa thân thành chưởng quầy khách điếm, vô sự toàn diện, tha thiết hỏi "kia đệm chăn đều đổi mới sao, tiểu tư nha hoàn hầu hạ lấy thêm vài người? đồ ăn có yêu cầu gì không?"

Trung Thúc nói "đệm chăn chúng ta tự chuẩn bị. Đồ ăn Đông công tử chúng ta tương đối kén chọn, cũng sẽ tự chuẩn bị, chỉ cần cung cấp lò sưởi là được. Về phần nha hoàn cùng tiểu tư, Đông phủ chúng ta có quy củ, may mà ta tay chân lưu loát, có ta hầu hạ là được rồi."

Thiên Môn đạo nhân có chút buồn bực, cũng đành nói "đúng đúng……" nói xong có chút xấu hổ ho khan một tiếng nói "phòng phí một ngày…… là hai trăm lượng bạc, võ lâm đại hội diễn ra năm ngày, không biết……"

Trung Thúc trực tiếp từ túi tiền lấy ra một tập ngân phiếu, sổ ra hai ngàn hai, đưa tới tay Thiên Môn đạo nhân, thản nhiên nói "nếu võ lâm đại hội mở năm ngày, vậy trả tiền năm ngày đi…… tiền thừa tuy rằng không nhiều lắm, cũng xem như một chút tâm ý của công tử nhà chúng ta, mua chút rượu mời các anh hùng võ lâm tham gia đại hội."

Nhìn Thiên Môn đạo nhân ôm ngân phiếu rời đi, Tề Bạch nói không ra lời…… hắn bây giờ mới phản ứng lại, cái gì khách quý? Cái gì chưởng môn thân nghênh?…… căn bản ngay từ đầu liền đem hắn làm dê béo đúng không? Còn dám mở miệng nói hai trăm lượng…… Tề Bạch oán thầm, trách không được lần trước còn bênh vực bọn sơn tặc kia, bọn họ căn bản chính là đồng bọn đi……

Giáo chủ đại nhân mắt mang theo ý cười lôi con thỏ đang suy nghĩ lung tung kia vào phòng…… y biết Tề Bạch có chút để ý tiền tài, lần trước sau khi cho bọn sơn tặc hai trăm lượng, Tề Bạch ngẫu nhiên sờ sờ túi tiền còn lộ ra một bộ đau lòng có thể nhìn ra.

Nhưng trong mắt y, Tề Bạch dù có keo kiệt hay gì đi nữa, y cũng thấy thực khả ái.

Dù sao y cũng không phải người phú quý từ nhỏ, y cũng từng có thời gian ngay cả việc ăn cơm no cũng là chuyện thực xa xỉ.

Có lẽ cũng bởi vì cùng quá, mới hiểu tiền là trọng yếu, từng bước một tích cóp xây dựng nên Đông gia như bây giờ, mà đối với mỗi một người xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, vô luận hắn có tiền như thế nào, cũng đều là keo kiệt như nhau.

Bọn họ chỉ khác người nghèo ở chỗ, bọn họ có tiền, hơn nữa biết dùng tiền như thế nào.

Đối giáo chủ đại nhân mà nói, y hiện tại nếu dùng thân phận đại thiếu gia Đông phủ, dùng chút tiền đem thân phận mình nâng lên là chuyện thực đáng giá. Thân phận này nọ, tuy rằng nhìn không thấy sờ không được, nhưng trong nhiều chuyện sẽ cho ngươi rất nhiều thuận lợi……

"Đừng nghĩ nữa." Giáo chủ đại nhân cắn một ngụm lên mặt Tề Bạch "còn có chút thời gian, chi bằng chúng ta nghỉ ngơi đi."

Nghỉ ngơi?

Tề Bạch hoài nghi nhìn Đông Phương Bất Bại, cũng bất chấp rối rắm…… căn cứ giáo huấn trước kia, hai chữ nghỉ ngơi của giáo chủ đại nhân chưa bao giờ có nghĩa là nhắm mắt đi ngủ cả……

"khụ khụ, ta cảm thấy chúng ta vẫn là tâm sự chút thì tốt hơn……" Tề Bạch nói.

Giáo chủ đại nhân tựa tiếu phi tiếu liếc Tề Bạch một cái, thản nhiên nói "tâm sự cái gì?"

Tề Bạch ngẩng đầu nghĩ nghĩ, hỏi "Hướng Vấn Thiên làm sao bây giờ?" hắn lúc trước đem bình sứ của Hướng Vấn Thiên giao cho Đông Phương Bất Bại, vốn không có hỏi qua. Nhưng là thấy bộ dáng thản nhiên không thèm để ý của y, lại cảm thấy lo lắng. Dù sao Hướng Vấn Thiên có thể đến Đông phủ, chứng minh gã khẳng định biết cái gì đó……

Giáo chủ đại nhân mặt nhăn mày nhíu, cảm thấy quá sát phong cảnh, đối với Hướng Vấn Thiên, y đã coi đó là một người chết rồi…… Nếu như trước đây y đối đãi Hướng Vấn Thiên còn có chút mèo vờn chuột, tùy ý trêu đùa nhàn hạ thoải mái. Nhưng từ khi biết Hướng Vấn Thiên lẻn vào Đông phủ, còn cùng Tề Bạch tiếp xúc qua, y lửa giận liền ức chế không được cháy lên…… Tề Bạch ở bên người y, lại thiếu chút nữa gặp chuyện nguy hiểm, thật giống như đánh một bạt tai vào mặt y.

Y lúc ấy tuy rằng không nói gì, nhưng quay đầu liền thay đổi kế hoạch, sai người toàn lực tróc nã Hướng Vấn Thiên, bất luận sống chết……

Hơn nữa, có câu nói rất đúng, trên thế giới này người hiểu ngươi nhất, chính là địch nhân của ngươi…… giáo chủ đại nhân cùng Hướng Vấn Thiên trước đây đều là tả hữu sứ Nhật Nguyệt Thần Giáo, sau lại là quan hệ cấp cao cấp thấp, nếu nói đời này người hiểu Hướng Vấn Thiên nhất, chỉ sợ ngoài giáo chủ thì không còn ai…… y lược nhất suy tư, đặt mình vào tâm tính tình huống Hướng Vấn Thiên, lại nhất nhất tra xét phân đà của Nhật Nguyệt Thần Giáo ở Tế Nam, theo dõi người có khả năng tiếp xúc với Hướng Vấn Thiên, lại sai người trà trộn vào đại hội võ lâm…… lúc này bên ngoài sơn trang, có đến ít nhất một trăm người trà trộn trong đám người võ lâm, điều tra Hướng Vấn Thiên.

"Này ngươi không cần lo lắng……" giáo chủ đại nhân nói "hắn tuyệt đối sẽ không có cơ hội đến gần ngươi."

Tề Bạch lắc đầu nói "ta lo lắng là…… hắn đã biết Đông phủ, có hay không gây phiền toái cho Đông phủ?" Liền căn cứ hiểu biết mấy ngày nay, Đông gia hắn là việc buôn bán…… vạn nhất để cho người ta biết sau lưng Đông gia là Nhật Nguyệt Thần Giáo, chỉ sợ gia nghiệp Đông Phương Bất Bại tân tân khổ khổ tích góp sẽ bị hủy hoại trong chốc lát……

Tề Bạch nghĩ, mặt có chút trắng bệch, kỳ thật lần trước vô luận như thế nào, hắn cũng không nên thả Hướng Vấn Thiên đi……

Đông Phương Bất Bại nhìn con thỏ kia vẻ mặt lo lắng, trong lòng đột nhiên vui không nói nên lời "đừng sợ, có ta đây, hắn sẽ không làm gì được đâu."

Tề Bạch không nói gì, một lúc lâu kéo ống tay áo giáo chủ, nghiêm túc nói "ta cảm thấy việc cấp bách bây giờ là phải bắt hắn lại, tránh cho hắn đi khắp nơi nói lung tung. Nếu không…… ngươi tương kế tựu kế, giả vờ trúng độc?"

Trúng độc?

Giáo chủ đại nhân sủng nịch nhìn Tề Bạch cười nói "đều nghe lời ngươi."

Tề Bạch nhẹ nhàng thở ra…… mình chỉ nói mình là Bạch công tử một lần, Hướng Vấn Thiên là ngẫu nhiên biết được, cũng không có cẩn thận kiểm chứng…… gã dưới tình huống như vậy mà không lợi dụng tay trong điều tra rõ ràng, nghĩ biện pháp đả kích Đông Phương Bất Bại, ngược lại mạo hiểm vào Đông phủ, uy hiếp mình hạ độc…… chứng minh gã tâm rất tham, muốn nhiều lắm, còn có chút tự phụ…… người như vậy tự coi mình thông minh, nếu biết mình đứng thứ hai, khẳng định nhịn không được……

Đang nghĩ, lại nghe Đông Phương Bất Bại đối Trung Thúc đang thu dọn phòng nói "các ngươi đi canh cửa, ai cũng không cho vào, nói bổn tọa thân thể bệnh nhẹ, hôm nay không thể tham dự. Tề công tử hầu hạ bổn tọa, cũng không thể đi."

"……"

Đây gọi là tự đào hố chôn mình đi…… Tề Bạch lau mặt, yên lặng nằm lên giường, tuy rằng bây giờ là đại hội võ lâm, nhưng nếu Đông Phương Bất Bại phi thường muốn, mình vẫn là thỏa mãn y đi…… đối tiểu thụ của mình, vẫn là nên bao dung chút……

Hơn nữa, Tề Bạch nhớ lại hôm nay giáo chủ đại nhân chẳng những không có bởi vì hắn giới thiệu với người khác y là gia quyến của mình mà sinh khí, ngược lại thừa nhận quan hệ gia quyến của bọn họ…… tuy rằng mình là loại gia quyến kia, nhưng đây không phải chứng minh, Đông Phương Bất Bại cũng đã coi mình như người nhà rồi sao……

Bất quá lần này Tề Bạch quả thật hiểu lầm giáo chủ đại nhân.

Tuy rằng giáo chủ đại nhân bởi vì luyện Quỳ Hoa Bảo Điển, nhu cầu đối chuyện phòng the tương đối nhiều, lại bởi vì y cùng Tề Bạch thể lực chênh lệch quá lớn, làm cho y luôn trong trạng thái đói khát, đối loại sự tình này muốn tương đối nhiều……

Nhưng lần này sau khi trải qua phong ba, y vẫn luôn một loại cảm giác "bỗng nhiên quay đầu, người nọ vẫn luôn đứng sau bóng mình."

Sau lại thấy Tề Bạch thay mình lo lắng…… giáo chủ đại nhân cảm động nghĩ, cũng chỉ có thân nhân, mới có thể sự vô toàn diện, đều bắt tại trong lòng đi……

Y không tự giác hồi tưởng lại một chút, sau đó nghĩ đến đã nhiều ngày đốc thúc Tề Bạch rèn luyện thân thể, buổi tối lại ép buộc Tề Bạch đến khuya mới ngủ……

Tuy rằng nói là đốc thúc Tề Bạch rèn luyện, nhưng y quả thật không tiếp thu nổi kế hoạch rèn luyện của Tề Bạch có thể có cái gì hiệu quả…… sở dĩ tích cực duy trì như vậy, bất quá là y thường đến ngon ngọt thôi……

Vì thế giáo chủ đại nhân phá lệ áy náy một chút, lần đầu có loại ý tưởng lẳng lặng ôm Tề Bạch ngủ……

Nhưng là……

Lúc giáo chủ đại nhân lật chăn lên, chuẩn bị vào ôm con thỏ nhà mình ngủ…… vừa nhìn vào, chỉ thấy Tề Bạch đã cởi áo, khuôn ngực trắng nõn, hai điểm đỏ hồng……

Y nuốt nuốt nước miếng, tay nắm góc chăn cũng run rẩy……

Sau đó trơ mắt nhìn Tề Bạch ngón tay thon dài thân lại gần, nắm cổ y, sợi tóc mềm mại từ trên mặt chảy xuống, hé ra đôi môi hồng nhuận hôn tới……

……

Đây là có tâm hảo báo sao?

Tuy rằng lúc đầu là muốn để Tề Bạch hảo hảo nghỉ ngơi một chút, nhưng nếu Tề Bạch đã muốn, y hình như cũng không có lý do cự tuyệt đi……

Giáo chủ đại nhân một bên ra sức truy đuổi cái lưỡi không an phận trong miệng, một bên nghĩ……

Lần này sự tình ngoài ý muốn tiết chế, chỉ làm một lần, giáo chủ đại nhân liền kêu Trung Thúc mang nước ấm vào, hai người cùng chen trong mộc dũng tẩy trừ thân thể, sau đó ôm nhau ngọt ngào đi vào giấc ngủ.

*****

Lại nói đến Hướng Vấn Thiên, gã sau khi bình an rời khỏi Đông phủ, quay đầu nhìn Đông phủ chìm trong nắng mai có vẻ khí phái trang trọng, âm u nở nụ cười……

Ông trời không cho không ai cái gì, tất trước khổ này tâm chí, lao cân kính cốt…… Hướng Vấn Thiên tang thương nghĩ, nên trải qua bao nhiêu cực khổ mình cũng đã trải qua rồi…… ông trời nay rốt cục cũng đứng về phía ta…… gã lần này nhất định phải đem nhưng gì mình phải chịu đựng trả lại cho Đông Phương Bất Bại gấp mười lần……

Gã đứng thật lâu, mới xoay người rời đi, chuẩn bị liên hệ những người khác…… làm đối thủ của Đông Phương Bất Bại, Hướng Vấn Thiên tuy rằng cực hận người kia cướp đi hết thảy của gã, nhưng cũng không thể không thừa nhận Đông Phương Bất Bại quả thật có năng lực……

Có thể có được tín nhiệm của Nhậm Ngã Hành, có thể dưới mí mắt lão đi lên làm giáo chủ…… có thể bất động thanh sắc hủy hoại kế hoạch của gã, còn có thể…… ở ngoài tầm mắt giáo chúng Nhật Nguyệt Thần Giáo, lén lút có được Đông phủ thế lực……

Hàng Châu Đông phủ…… Hướng Vấn Thiên biết, Đông gia là nơi không ai dám khinh thường, thời gian làm giàu cũng bất quá hai mấy năm, nhưng lại ở năm sáu năm trước gặp qua một lần hạo kiếp, sau lại hóa hiểm vi di, một đường trôi chảy tiêu sái đến bây giờ, so với sáu năm trước, gia nghiệp mở rộng đâu chỉ gấp đôi…… Đông Phương Bất Bại năm nay bất quá mới hai lăm hai sáu, cũng không biết y cùng Đông phủ là quan hệ thế nào, thế nhưng thành thiếu gia Đông phủ……

Hướng Vấn Thiên cước bộ dừng một chút…… Đông Phương Bất Bại nhất định là nắm được nhược điểm của Hàng Châu Đông gia…… mà quan hệ của Đông Phương Bất Bại cùng Đông phủ trừ bỏ gã không có người nào biết…… nếu có thể tìm ra Đông Phương Bất Bại dùng cái gì để khống chế Đông phủ…… kia Đông phủ chẳng phải thành thế lực của gã……

Hướng Vấn Thiên cảm thấy lòng bàn tay có điểm nóng lên…… gã nhớ tới lúc mình nghèo túng, người trong giáo đối gã có lệ cùng châm chọc…… rõ ràng ai cũng không liên hệ, cước bộ vừa chuyển, trực tiếp đi tới thôn trang võ lâm đại hội.

Gã cảm thấy mình đã hấp tấp đem lợi thế của mình nói ra, chăm chú xem phản ứng của Tề Bạch…… nhưng Tề Bạch lại để gã rời đi, không có gọi người, có thể xác định Tề Bạch là tâm hoài bất quỹ, cho nên không dám vạch trần gã…… cho dù Tề Bạch không dám hạ độc Đông Phương Bất Bại, cũng có thể uy hiếp hắn, bắt hắn điều tra rõ quan hệ của Đông Phương Bất Bại cùng Đông phủ……

Mà Đông Phương Bất Bại lúc này xuất hiện ở Tế Nam, ít nhiều cùng võ lâm đại hội có quan hệ. Gã cùng với mạo hiểm ở đây canh giữ Đông phủ, chẳng thà trà trộn vào võ lâm đại hội, xem xem có thể làm cái gì…… Dù sao Đông Phương Bất Bại bây giờ giả mạo thân phận Đông gia công tử, cũng không lo tìm không ra người……

Cho nên buổi sáng lúc Tề Bạch cùng Đông Phương Bất Bại đi vào thôn trang, Hướng Vấn Thiên mặc một thân quần áo bẩn hề hề, mặt đen như mực ngồi xổm góc tường. Gã hiện tại giả làm người chẻ củi nhóm lửa cho một đầu bếp gọi là lão Lưu trong thôn trang. Tuy rằng sớm có chuẩn bị, nhưng nhìn đến Đông Phương Bất Bại một chút dấu hiệu trúng độc đều không có, vẫn là âm thầm mắng một câu, sau đó bắt đầu lo lắng làm thế nào lại tiếp cận Tề Bạch……

Không nghĩ tới giữa trưa, lại nghe nói Đông công tử thân thể bệnh nhẹ, không thể tham gia đại hội…… Hướng Vấn Thiên vô cùng kinh hỉ, chuẩn bị đi xem, thuận tiện nghiên cứu bước tiếp theo nên làm thế nào…… cho dù Đông Phương Bất Bại bị độc chết, thuộc hạ thị vệ của y cũng không phải dạng dễ đối phó……

Mà giờ phút này Tề Bạch cùng giáo chủ đại nhân an ổn ôm nhau ngủ, cùng với Hướng Vấn Thiên tâm sự thật nặng, đều không có nghĩ đến là, lần võ lâm đại hội này, lại tới vài người ngoài ý muốn……

Hết chương 42……

43. Chương 43: Đông Phương Bất Bại

Võ lâm đại hội ngày đầu tiên, Tề Bạch cùng giáo chủ đại nhân không có tham dự……

Ngày hôm sau, thoạt nhìn cũng thực khó khăn……

Tề Bạch từ trên giường đứng lên, nhìn mặt trời rực rỡ đầy sức sống bên ngoài, nghe xa xa truyền đến tiếng ồn ào, có chút xấu hổ che mặt, sau đó căm giận liếc giáo chủ đại nhân ăn uống no đủ nhàn nhã ngồi uống trà……

Tuy rằng là hắn đề nghị giả vờ trúng độc…… nhưng như vậy cũng quá phận đi…… bọn họ rõ ràng là đến đây tham gia võ lâm đại hội, rõ ràng là có chuyện quan trọng hơn muốn làm, như thế nào có thể ăn no lại ngủ, ngủ chán lại dậy ăn, không có việc gì hưng trí đến đây tái H một phen……

"Chúng ta…… chẳng lẽ cứ như vậy đợi cho võ lâm đại hội chấm dứt……" Tề Bạch khổ sở hỏi, hắn cảm thấy mình nếu thật sự cứ như vậy tham gia võ lâm đại hội, về sau nhất định sẽ có bóng ma tâm lý…… ngẫm lại đều cảm thấy mất mặt……

"Đi thôi, ra ngoài đi dạo……" giáo chủ đại nhân nở nụ cười, buông chén trà, khoan thai đứng lên.

—

Một người khác đứng ngồi không yên là Hướng Vấn Thiên, nay một cái cơ hội ngàn năm có một ngay trước mắt, Đông Phương Bất Bại hư hư thực thực trúng độc, bên người chỉ có một người tên Trung Thúc cùng một Đông Dũng, hai người kia tuy rằng công phu không tệ, nhưng nếu gã ra sức bác nhất bác, vẫn là có thể thượng qua mấy chiêu…… nếu không nhanh chóng xuống tay, chỉ sợ tình huống chớp mắt vạn biến, cơ hội tốt sẽ vụt mất……

Hướng Vấn Thiên nắm chặt tay, hướng viện tử của Tề Bạch đi tới……

—-

"Ngươi giả vờ suy yếu sao……" Tề Bạch một bên đỡ cánh tay giáo chủ đại nhân, một bên nhỏ giọng nói.

"Hôm nay hẳn là sẽ có luận võ, ngươi muốn xem không?" Giả vờ trúng độc là lấy cớ để cùng Tề tiểu thỏ ở trong phòng trải qua một ngày nhàn hạ thoải mái, giáo chủ đại nhân bất đắc dĩ chuyển đề tài. Kỳ thật giả vờ hay không giả vờ trúng độc đều không sao cả, chỉ cần Hướng Vấn Thiên ở trong này, liền tuyệt đối chạy không thoát, càng miễn bàn xuất hiện trước mặt y…… chính là lời này mà nói ra chỉ sợ con thỏ nhà mình sẽ tạc mao mất……

"Muốn xem……" chỉ cần cùng giáo chủ đại nhân cùng nhau, Tề Bạch rất dễ dàng bị dẫn dắt rời đi chú ý, hiếu kỳ hỏi "võ lâm đại hội cư nhiên chỉ mở năm ngày, thế thì có cái nội dung gì a?"

Giáo chủ đại nhân sớm đã quen Tề Bạch không biết thưởng thức giải thích "võ lâm đại hội mở ra tuy rằng vì tôn chỉ diệt trừ ma giáo, nhưng trên thực tế cũng là đại hội luận võ. Đại bộ phận bang phái võ lâm đều là từ đại hội võ lâm mà nổi danh, Thái Sơn phái lần này tổ chức võ lâm đại hội, hẳn là bọn họ gần đây chiêu không ít môn đồ tư chất không tệ……"

Xa xa Trung Thúc cùng Đông Dũng đi sau nhìn giáo chủ cùng Tề công tử rúc vào nhau vừa đi vừa nói chuyện, không biết sao, nghĩ đến phong ba "gia quyến" ngày hôm qua, ngẫm lại phản ứng lúc đó của giáo chủ đại nhân, lại nhìn nhìn người trước mắt, cảm thấy hình như thật sự là đúng a……

Lúc một hàng Tề Bạch đi đến hội trường luận võ, mọi người thấy bọn họ không tự chủ dừng chuyện đang nói, một số khác không để ý, cảm giác bốn phía nhất thời thanh tĩnh mới nhìn lại…… trong nhất thời, chú mục tiêu điểm đều dừng trên người giáo chủ đại nhân.

Thiên Môn đạo nhân đang theo đệ tử công đạo sự tình, liếc mắt một cái nhìn thấy, đã vội vàng đi tới…… lão lúc trước nghe nói Đông Phương Bất Bại thân thể bệnh nhẹ, liền ba ba chạy tới vấn an, chính là bị Trung Thúc cản lại, nói công tử bọn họ chính là bệnh cũ tái phát, cần tĩnh dưỡng, miễn tiếp khách.

Nay thấy, tự nhiên muốn đi thăm hỏi một phen……

Đi theo Thiên Môn đạo nhân còn có vài người võ lâm tự cao võ lâm không tệ. Bọn họ lại đây là muốn hỏi một chút có thể hay không Đông phủ mưu cái chuyện gì…… trường kiếm giang hồ mặc dù nhanh ý, nhưng không có tiền cũng là chuyện đáng xấu hổ. Phàm là đại môn phái đều có một ít sinh ý duy trì, đối với môn hạ cũng ít nhất có cơm áo chỗ ở chi tiêu. Nhưng mấy đại môn phái này cũng không phải dễ dàng gì, người mới nhập môn nếu gia cảnh bình thường, lại không có danh hào gì, ít nhất cũng phải vì sự vụ môn phái bôn ba hai ba năm, có cống hiến nhất định, tài năng học võ công mô phái, hơn nữa tương lai cho dù có danh vọng nhất định, cũng phải mọi chuyện nghe theo sư môn hiệu lệnh, bằng không sẽ bị người giang hồ khinh thường.

Nếu không muốn gia nhập môn phái, thì phải lấy của cải trong nhà ra tự tiêu sài, hoặc phải tìm một gia chủ có tiền…… đối với rất nhiều người giang hồ không thích ước thúc, tìm một cái gia chủ có tiền là một lựa chọn không tệ, mấy kẻ có tiền đó cũng không để ý tiền thuê bọn họ, bình thường cũng không cần bọn họ làm cái gì, đại đa số thời điểm chính là mua cái tâm an……

Tề Bạch thấy Thiên Môn đạo nhân cười khanh khách tiến tới, chỉ cảm thấy đầy đầu hắc tuyến, đơn giản gật đầu chào hỏi, liền chạy tới phụ cận lôi đài xem luận võ.

Đông Phương Bất Bại thấy thế, liếc Đông Dũng một cái, Đông Dũng hiểu ý, bước qua, đi theo Tề Bạch.

Trên đài luận võ là hai thiếu niên tầm hai mươi tuổi, diện mạo không tồi, một người bộ dạng nhã nhặn, một người bộ dạng thô cuồng, một người mặc trang phục màu trắng, người kia mặc màu đen, hai người một người cầm kiếm một người cầm đao, đánh cũng rất hay.

Tề Bạch chống cằm nhìn một hồi, chỉ cảm thấy người áo trắng kia xoát xoát liên tục đâm ra mấy kiếm, bức thiếu niên hắc y thiếu chút nữa thối lui đến dưới đài. Người xung quanh ủng hộ hô lên "Ngọc diện Tiểu

Bạch Long, đánh đẹp lắm!"

Bên kia cũng có người reo "Hạ Sơn Hổ, cái kia là tiểu xà mau nhuyễn, ngươi thêm sức lực, mau chút bắt hắn!"

Ngọc diện Tiểu Bạch Long…… Hạ Sơn Hổ…… cho nên hiện tại là long hổ tranh đấu sao? Tề Bạch nghĩ, quay đầu hỏi Đông Dũng "võ lâm đại hội lần này có ai tham dự a? Tỷ như Tung Sơn, Hoa Sơn…… môn phái này nọ đều đến sao?"

Đông Dũng cung kính nói "người của Ngũ Nhạc đều đến." nói xong, đưa tay chỉ chỉ phía đối diện lôi đài nói "người Ngũ Nhạc ở bên trong, từ tây sang đông theo thứ tự là Hoa Sơn phái, Tung Sơn phái, Thái Sơn phái, Hằng Sơn phái, Hành Sơn phái, bởi vì Thái Sơn phái lần này là chủ nhà, lại bởi vì Ngũ Nhạc minh chủ Tả Lãnh Thiền lần này không tới, cho nên Thái Sơn phái ngồi ở vị trí trung tâm."

"Kia…… Hoa Sơn phái có những ai?" Tề Bạch đưa mắt nhìn vị trí Hoa Sơn phái, chỉ cảm thấy có vài người thưa thớt đứng, nhưng không có người nào liếc mắt một cái liền cảm thấy thực đặc biệt.

"Nghe nói là Ninh Trung Tắc dẫn đại đệ tử Lệnh Hồ Xung nhị đệ tử Lao Đức Nặc cùng một ít đệ tử bình thường đến." Đông Dũng nhìn qua nói "Hoa Sơn phái từ sau khi kiếm khí chi tranh, nhân tài mới xuất hiện quá ít…… nghe nói hai ngày này luận võ thành tích rất kém cỏi…… không biết sao lại thế này…… Ninh Trung Tắc cùng đại đệ tử không ở đây, hiện tại chỉ có nhị đệ tử dẫn theo Hoa Sơn môn nhân đến."

"Nga" Tề Bạch thất vọng thu hồi ánh mắt, lại nhìn nhìn xung quanh hỏi "kia người Thanh Thành phái ở chỗ nào?"

Đông Dũng trí nhớ tốt lắm, Tề Bạch vừa nói đến Thanh Thành phái, hắn đã nhớ ra cách đây không lâu, Tề Bạch cùng người Thanh Thành phái tự xưng là Bách Hoa Lâu Bạch công tử, còn nói giao tình cùng thiếu chưởng môn Thanh Thành phái không tệ…… hắn sờ sờ mồ hôi trên trán, ấp úng nửa ngày nói "công tử, ngươi khát không? Nếu không ngươi trước trở về bên người giáo chủ, ta đi châm cho ngài chén trà?"

Tề Bạch nhưng thật ra không nhớ tới chuyện này, chính là trong lòng nghĩ đến chuyện Hướng Vấn Thiên, đoán Hướng Vấn Thiên biết chuyện hắn là Bạch công tử có thể là lấy tin tức từ Thanh Thành phái, cho nên mới hỏi như vậy. Thấy Đông Dũng không trả lời, cũng không truy vấn, xoay người đi tìm Đông Phương Bất Bại……

Giáo chủ đại nhân lúc này chính là vẻ mặt nhàn nhã đứng cách đó không xa nhìn hắn…… Tuy rằng có thật nhiều người vây quanh, nhưng chỉ có Trung Thúc đáp lời…… một bộ không chút kiêu ngạo.

Đã thế mấy cái người võ lâm kiệt ngạo bất tuân thấy bộ dạng này của y, chẳng những không có bởi vì giáo chủ đại nhân chậm trễ mà tức giận, ngược lại vì giáo chủ đại nhân ngẫu nhiên bố thí cho một cái liếc mắt mà kích động vạn phần……

Có một loại người, trời sinh chính là cao cao tại thượng…… Tề Bạch nghĩ, mà người trước mắt này, là của

ta……

Hắn trong ánh mắt ôn nhu của Đông Phương Bất Bại, nhấc chân đi qua…… lại đột nhiên trước mắt tối sầm lại, định thần nhìn lại, chỉ thấy không biết ở đâu có ba hòa thượng đầu bóng lưỡng nhảy ra đứng chắn trước mặt.

Hòa thượng đứng giữa tay tạo thành hình chữ thập thi lễ, tái ngẩng đầu, mắt sáng như đuốc, nhìn Đông Phương Bất Bại lạnh lùng nói "Đông Phương Bất Bại, ngươi mấy ngày gần đây giết hơn mười người võ lâm đồng đạo, có gì muốn nói?"

Lời vừa dứt, hội trường lập tức im lặng đến kim rơi cũng nghe thấy, người vây quanh Đông Phương Bất Bại nhất thời tản ra bốn phía, ánh mắt kinh nghi bất định đảo qua đảo lại giữa Đông Phương Bất Bại cùng mấy hòa thượng.

Tề Bạch chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong, chân không tự giác nhuyễn một chút, hoảng hốt cảm thấy tựa hồ có người đỡ hắn, Tề Bạch quay đầu lại, thấy gương mặt ngưng trọng của Đông Dũng, hắn giật mình một cái, tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại tại thời khắc hòa thượng kia nói ra, không khí quanh thân nhất thời giống như hàn băng, lạnh lùng quét mắt liếc ba vị hòa thượng kia một cái, dư quanh thoáng dừng lại trên Tề Bạch, ước lượng khoảng cách giữa hắn và mấy tên hòa thượng…… Đông Phương Bất Bại nghĩ, y nắm chắc trước khi mấy tên hòa thượng kia động thủ, y có thể đem Tề Bạch lại bên người, nhưng y không có động…… lần đầu tiên trong đời, y cảm thấy mình không thể cá cược như vậy được……

Đông Phương Bất Bại không liếc Tề Bạch nữa, y dùng tay áo rộng thùng thình, phủ phủ lên vạt áo không một nếp nhăn…… ánh mắt mọi người theo động tác của y đảo theo, chỉ cảm thấy tim cũng như y bào phập phồng kia bị nhẹ nhàng phủ lên…… giáo chủ đại nhân thản nhiên trạm định, lúc này mới ngẩng đầu, nhìn hòa thượng kia nói "ngươi nói…… bản công tử là Đông Phương Bất Bại?"

Mọi người theo lời nói của Đông Phương Bất Bại nhìn hòa thượng…… nhìn Đông Phương Bất Bại bộ dáng bình tĩnh thong dong, trong lòng bất tri bất giác dâng lên một tia hoài nghi.

Hòa thượng nói chuyện ban nãy mất khí thế, hắn cùng hai người kia là ba trong số mười tám vị la hán Thiếu Lâm Tự. Bọn họ vốn tổng cộng năm người phụng mệnh sư môn đi kinh sư làm việc, trên đường nghe nói Đông Phương Bất Bại xuất hiện ở Hà Gian phủ, liền chuyển đường đi Hà Gian phủ, chỉ là bọn hắn đi quá muộn, lúc đến nơi người Nhật Nguyệt Thần Giáo đã rời đi rồi.

Chờ đến lúc bọn hắn lại tiếp tục đi đến kinh sư, lại thấy ở phụ cận Bảo Định có một người võ lâm bị hành hạ đến chết, bên cạnh còn có dấu hiệu Nhật Nguyệt Thần Giáo.

Tất cả mọi người đều biết, tổng đàn Nhật Nguyệt Thần Giáo ngay tại Bảo Định, bọn họ chỉ có ba người, không dám tùy tiện làm việc, thương lượng một chút, quyết định phái một người tiếp tục lên kinh sư, bốn người khác phân làm hai nhóm, một người tốc hồi sư môn bẩm báo, ba người canh giữ ở Bảo Định tiếp tục điều tra tình huống. Chính là ở Bảo Định đợi hai ngày, lại nghe người giang hồ nói Hà Gian hôm trước

có án tử, vẫn như cũ là người võ lâm, bên cạnh thi thể vẫn như cũ có dấu hiệu Nhật Nguyệt Thần Giáo, còn có người tận mắt nhìn thấy, chứng thật chỉ có một hắc y nhân giết người, tự xưng là thủ hạ của Nhật Nguyệt Thần Giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại, lý do giết người là, người võ lâm kia vọng nghị Nhật Nguyệt Thần Giáo trung sự.

Vì thế ba người lưu lại tín hiệu, mã bất đình đề đi Hà Gian phủ, sau lại nghe nói quan đạo Sơn Đông hướng Hà Gian phủ, lại phát hiện thi thể…… ba người một đường tìm được Tế Nam, ước chừng phát hiện được hơn mười thi thể bị hành hạ đến chết, một trong số đó là một gã tục gia đệ tử Thiếu Lâm Tự, khả đến Tế Nam, nối tiếp nhau mấy ngày, không thấy phát hiện tung tích tên giết người, lại nghe nói võ lâm đại hội đang mời tham dự…… ba người lặng lẽ tiềm nhập hội trường võ lâm đại hội, phát hiện Đông Phương Bất Bại vẫn như thường lệ làm tiêu điểm, yên lặng tản ra khí tràng cường đại.

Tên la hán vừa nói chuyện kia trước kia từng gặp qua ma giáo Đông Phương Bất Bại một cái, khi đó các vị trưởng lão cùng Đông Phương Bất Bại lúc đó vẫn là hộ pháp lẻn vảo Thiếu Lâm tự trộm kinh thư, các vị cao tăng Thiếu Lâm Tự một đường chặn đường, song phương hỗ chiết có tổn hại, lại vẫn là để ma giáo đào thoát.

La hán kia lúc ấy chính là nhất viên trong la hán đường, nay xem giáo chủ đại nhân cùng người nọ trong trí nhớ dung mạo tương tự, khí tràng cường đại, một bộ dáng sâu không lường được…… nhất thời thù mới hận cũ nảy lên, nhất thời xúc động, nhảy ra……

Hết chương 43……

44. Chương 44: Tề Bạch Tạc Mao

Nhớ tới chuyện năm xưa, hòa thượng lạnh lùng nói “năm năm trước Đông Phương Bất Bại cùng trưởng lão ma giáo đến Thiếu Lâm Tự ta trộm thư, không phải là ngươi sao?”

Nhưng dù sao thời gian cũng đã lâu, người trước mắt tuy rằng giống, nhưng cũng có chút bất đồng, hòa thượng kia giọng điệu cường ngạnh, hành động lại không khỏi có một tia chần chờ……

Chần chờ này tuy rằng thực nhẹ thực thiển, vẫn như cũ bị giáo chủ đại nhân thu được, y đột nhiên quay mặt, nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như có một trận gió nhẹ lướt qua mặt, nháy mắt biến mất không thấy, nhưng người ở đây có thể thấy được trong tươi cười kia có châm chọc, kinh ngạc ban đầu đều biến thành nghi hoặc.

Dù sao, nghe người kia nói tựa hồ năm năm trước hắn và Đông Phương Bất Bại có gặp qua một lần, nay thấy Đông công tử cùng Đông Phương Bất Bại bộ dáng có phần tương tự, cho nên mới nhảy ra chất vấn.

Mà Đông Phương Bất Bại là ma giáo giáo chủ, y không phải là phải ở trên Hắc Mộc Nhai sao? Như thế nào lại chạy đến võ lâm đại hội? mặc dù người trong võ tràng đều tự xưng là anh hùng võ lâm hào kiệt, nhưng ai cũng không thật sự cho rằng võ lâm đại hội này trọng yếu đến mức ma giáo giáo chủ phải đích thân tới dự.

Ánh mắt nghi hoặc đều cùng nhau quét về hòa thượng kia, hòa thượng kia liền chịu không nổi……

La hán kia trên Thiếu Lâm Tự võ công tương đối cao, tuy rằng so ra kém thủ tọa, nhưng cảm giác một người võ lâm cao hay không, vẫn là không thành vấn đề.

Phải biết rằng, quyền cước công phu chính là luyện đến cực hạn cũng phải có hạn, phàm là cường giả có võ công cao, nội lực tất nhiên cao thâm.

Nội lực này nọ là chạy trong kinh mạch, bên ngoài thân có một cỗ kình khí, nếu gặp ngoại lực sẽ tự động thương tổn, lúc ở khoảng cách gần là có thể cảm nhận được lẫn nhau.

Lúc hắn vừa mới nhảy ra, hắn thực rõ ràng người trước mắt có một cỗ khí thế cường đại áp tới mình làm hắn cơ hồ không thể đứng thẳng…… nhưng chỉ trong nháy mắt, cỗ khí thế cường đại kia liền biến mất vô tung……

Sau vô luận hắn tra như thế nào đều không cảm thụ được một chút nội lực nào cả……

…… người võ công càng cao, nội lực càng mạnh, mạnh đến mức tận cùng, có thể trở lại nguyên trạng, thu phát tự nhiên. Có thể thu phát tự nhiên, toàn bộ Thiếu Lâm Tự cũng không đến mười người……

Hơn nữa người trước mắt này diện mạo tương tự Đông Phương Bất Bại, hắn cơ hồ nắm chắc chín phần, y chính là Đông Phương Bất Bại!

Nay thấy người nọ cười châm chọc, lại thấy mọi người xung quanh ánh mắt nghi ngờ…… hắn vốn là người xúc động, trong lòng nhất cấp, liền xông ra ngoài, quyết định bức Đông Phương Bất Bại ra tay, làm rõ sự thật.

Hòa thượng kia tốc độ cực nhanh tiến tới, một chưởng đánh tới ngực giáo chủ đại nhân, giáo chủ đại nhân hờ hững đứng, không tránh đi, cũng không động…… y đương nhiên không phải thực sự muốn chết, lúc này giáo chủ đại nhân tuy rằng thoạt nhìn không có phòng bị, nhưng đã muốn đem chân khí ngưng tụ ở ngực, lấy công lực hòa thượng kia, nếu hắn một chưởng đánh thật, bị thương nghiêm trọng tuyệt đối không phải y!

Đương nhiên, cứng rắn chịu một chưởng kia Đông Phương Bất Bại cũng không phải không có ảnh hưởng, chính là đối với y mà nói, giờ phút này tối trọng yếu là tranh thủ thời gian, đem Tề Bạch đến nơi an toàn, chỉ có khi Tề Bạch được an toàn, y mới có thể thoải mái tay chân…… dù sao rất nhiều người đều biết Tề Bạch đến cùng y, lại biết Tề Bạch cùng y quan hệ thân mật, vạn nhất thân phận y bại lộ, khó bảo toàn không ai đi trước chế trụ Tề Bạch.

Vì thế, khi hòa thượng một chưởng mang theo lôi đình vạn quân chi thế phách đánh tới, mọi người chỉ thấy Đông công tử một thân bạch y, giống như một bông hoa trong cơn cuồng phong không chịu nổi tàn sát bừa bãi, suy nhược phiết quá……

…… Giáo chủ đại nhân phiết quá, liếc Đông Dũng một cái, ý bảo hắn nhanh chóng đưa Tề Bạch đến nơi an toàn……

Hòa thượng kia ngàn vạn không nghĩ tới, giáo chủ đại nhân cư nhiên cứ thế chịu một chưởng của mình, một chưởng của hắn ấn tại ngực người kia, nội kình lại hàm mà không dám phát…… ánh mắt kinh nghi bất định nhìn người trước mắt…… tuy rằng hắn nắm chắc chín phần người này chính là Đông Phương Bất Bại, nhưng dù sao cũng không phải mười phần nắm chắc…… Thiếu Lâm Tự tự quy sâm nghiêm, vạn nhất thực sự nhầm người, cũng không phải chuyện đùa.

Mà bên kia, Đông Dũng đi theo bên người Đông Phương Bất Bại từ lâu, luôn luôn cho rằng giáo chủ đại nhân thâm sâu không lường được, ba tên hòa thượng trước mắt này võ công cũng chỉ sàn sàn như hắn, hắn tự nhiên không lo lắng. Thân thủ ôm lấy bả vai Tề Bạch, ý bảo Tề Bạch đi với hắn, chính là tay vừa hạ xuống, lại chỉ chụp được không khí, Tề công tử vừa rồi còn suy yếu đứng bên người hắn đột nhiên như phát điên chạy qua chỗ giáo chủ……

Đông Dũng nhìn Tề Bạch rưng rưng, nghĩa vô phản cổ(1) tiến lên, một bộ ai dám ngăn cản ta liều mạng với kẻ đó…… ngây ngẩn cả người.

Người ở đây giống như đều bị khí thế của Tề Bạch trấn áp, thế nhưng không một ai tiến lên ngăn cản, liền cứ như vậy trơ mắt nhìn Tề Bạch chạy tới, một đầu đánh lên người hòa thượng……

Hòa thượng kia lúc này tay vẫn đặt trên ngực Đông Phương Bất Bại, vừa không cảm thương người kia, nhưng cũng không nguyện ý buông tay ra, đang chần chờ, chỉ thấy Tề Bạch chạy tới……

Nói thật, Tề Bạch này dùng toàn bộ sức lực đâm vào, lực đạo căn bản không thể làm hòa thượng kia lay động nửa bước, ngược lại còn bị chấn khí của hòa thượng đả thương…… chính là Tề Bạch tốc độ quá chậm…… lúc hắn tới được hòa thượng kia đã muốn bị khí thế của hắn trấn trụ, lại phát hiện Tề Bạch không có võ công, không dám đả thương người, không tự giác lui về sau hai bước, tay để trên ngực giáo chủ đại nhân cũng thu về……

Tề Bạch lúc trước trong lòng vẫn lo lắng thân phận Đông Phương Bất Bại bị bại lộ, không nghĩ tới thật sự bại lộ, hắn sợ tới mức cả người đều có điểm ngốc, vừa phản ứng lại, đã thấy hòa thượng kia bổ một chưởng về phía Đông Phương, đầu óc một trận trống rỗng, theo bản năng chạy đến đây, đợi cho như nguyện đem hòa thượng kia tách ra, hắn lại lăng lăng không biết nên làm gì…… thẳng đến sau lưng có hai cái tay ôm eo hắn, đem hắn ôm vào trong lồng ngực quen thuộc……

Hắn mới cảm thấy hai chân nhuyễn cơ hồ đứng không vững, xoay người dùng sức ôm lấy người phía sau……

Đông Phương Bất Bại cảm thấy mắt có chút toan…… y thật sự không nghĩ tới Tề Bạch có thể vì y làm như vậy…… ôm người trong lòng, cảm thụ được hơi thở quen thuộc, giáo chủ đại nhân một lòng chậm rãi bình

ổn…… võ lâm đại hội cũng được, hòa thượng cũng được…… lúc này tất cả sự tình xung quanh đều không lọt vào mắt giáo chủ đại nhân……

Trung Thúc cũng vừa mới từ khiếp sợ phục hồi lại, hấn tiến lên hai bước, hoàn hảo đứng giữa Đông Phương Bất Bại cùng hòa thượng kia, đem hòa thượng lại bức lui vài bước.

"Đông gia ta là thương gia……" Trung Thúc thanh âm nặng nề nói "không biết các ngươi trên giang hồ nói gì, chính là nay ta muốn nói cho ngươi, nếu công tử nhà chúng ta lần này có cái gì sơ suất, Đông gia ta sẽ không bao giờ tin một người nào nữa, không bao giờ quyên một phân tiền nào, không bao giờ bố thí cho một hòa thượng nào nữa…… chúng ta còn muốn thượng thư lên triều đình, cầu một cái công đạo……"

……

Lời này vừa nói ra, các vị đại hiệp võ lâm nhất thời đầy đầu hắc tuyến……

Ba hòa thượng liếc nhau một cái, lại đều có thể nhìn thấy ngưng trọng trong mắt người kia……

Thiếu Lâm Tự cùng các môn phái khác trong giang hồ bất đồng, bọn họ tự xưng là người ngoài, không nhúng tay vào thế tục sự vụ, tự nhiên cũng không thể mở cửa hàng buôn bán, thu vào chủ yếu đến từ hương khói dân chúng hoặc một ít tục gia đệ tử cung phụng.

Đồng dạng, làm một cái tổ chức tôn giáo, Phật giáo tồn vinh là không thể thiếu sự trợ giúp của triều đình……

Thiếu Lâm Tự làm một cái đại môn phái lạc hậu, tranh cãi trên giang hồ là không sợ…… nhưng vạn nhất thật sự làm liên lụy đến dân chúng, lại còn là Đông gia sinh ý khắp thiên hạ, hạ xuống một cái tội danh khi dễ dân chúng…… đối với bọn họ mà nói, thật sự là một chuyện phiền toái đến cực điểm……

Không thể không nói, Trung Thúc không hổ danh ở Đông phủ làm sinh ý lâu như vậy, một lời nói ra, không những phù hợp thân phận Đông gia thương nhân, lại làm cho mấy hòa thượng này có điều kiêng kị.

Tề Bạch oa trong lòng giáo chủ đại nhân một hồi, cũng hoãn lại, nắm cánh tay giáo chủ đại nhân nổi giận đùng đùng nói "đối, chúng ta còn muốn làm cho toàn bộ người trong thiên hạ đều biết, Thiếu Lâm Tự ngươi chỉ biết ỷ mạnh hiếp yếu, ai cũng biết ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại đang ở trên Hắc Mộc Nhai, các ngươi không bản sự lên Hắc Mộc Nhai, lại tới tìm công tử nhà ta gây phiền toái! Có khi nào tên tuổi Thiếu Lâm Tự các ngươi đều là dựa vào chỉ hươu bảo ngựa? như vậy?" tuy rằng không có võ công, nhưng là cãi nhau thì hấn không có sợ đâu!

Tề Bạch lời này cũng coi như làm nhục sư môn, ba hòa thượng trợn mắt nhìn, lại đón nhận ánh mắt âm lãnh của giáo chủ đại nhân, trong lòng nhất thời cả kinh, cảm thấy người này tựa hồ cùng với vừa rồi có vài phần bất đồng, vừa rồi là ẩn nhẫn, lúc này có vài phần nóng nảy.

Chỉ là bọn hắn còn chưa kịp phản ứng, lại thấy Thiên Môn đạo chưởng trầm mặc hồi lâu đứng ra nói "các vị trong lúc đó chắc là có hiểu lầm, không bằng nói ra, để lão phu phân công đạo…… không biết các vị đại sư vừa rồi nói có giết hại người võ lâm là chuyện gì xảy ra?"

Hòa thượng đi đầu tiến lên từng bước nói "bần tăng Tuệ Xa, hai vị này là sư đệ Tuệ Thông, Tuệ Minh, ba người bần tăng……" lập tức đem sự tình nhất nhất nói ra.

Hắn bên này vừa dứt lời, Tề Bạch liền cười nhạo nói "theo như các ngươi nói, tên giết người kia rõ ràng là một hắc y nhân, cùng công tử nhà ta không có nửa phần giống nhau, như thế nào lại tìm công tử nhà chúng ta gây phiền toái? Chứ không phải là trên đường đụng tới, không có hóa duyên cho các ngươi, cho nên hiệp tư trả thù?"

Thiên Môn đạo nhân thấy Tề Bạch giận dữ nói, vội hỏi "Tề công tử bớt giận, hiện tại ở đây nhiều võ lâm hào kiệt như vậy, nếu Đông công tử là vô tội, chắc chắn sẽ cho Đông công tử một cái công đạo!"

Tề Bạch hừ lạnh một tiếng, nhất quyết không tha nói "đạo trưởng giờ phút này mới mở miệng, thật không biết vừa rồi ở nơi nào? Một cái võ lâm đại hội lớn như vậy, nhiều anh hùng hào kiệt nhìn như vậy, nhưng lại tùy ý mấy tên hòa thượng này khi dễ công tử nhà ta. Chứ không phải là bị uy danh Thiếu Lâm Tự dọa cho thành câm điếc rồi?"

Hắn lời này vừa nói ra, trong võ lâm một trận rối loạn, đại bộ phận người ở đây đều có điểm nhịn không được, phải biết rằng ở đây phần lớn đều là người Ngũ Nhạc, mà người Ngũ Nhạc đối Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi…… này nọ vài đại môn phái vẫn là có vài phần mâu thuẫn tâm ý.

Thiên Môn đạo nhân thấy Tề Bạch càng nói càng hăng, dứt khoát quay đầu hỏi Tuệ Xa hòa thượng "vị đại sư này, các ngươi nói Đông công tử là Đông Phương Bất Bại, có chứng cớ gì khác?"

Tuệ Xa trầm mặc không nói, hắn nếu là có chứng cớ khác cũng sẽ không đứng chỗ này để bị khinh bỉ……

Tuệ Thông hòa thượng đứng sau hắn tiến lên nói "người xuất gia không nói dối, sư huynh ta nói vị Đông công tử này là ma giáo Đông Phương Bất Bại, tự nhiên có đạo lý của hắn. Bần tăng trước khi tới đây đã thông tri sư môn, tin rằng sư môn sẽ mau chóng phái người tới đây. Đông công tử nếu tự nhận trong sạch, sao không lưu lại, đến lúc đó nếu thật sự là oan uổng thí chủ, đám người bần tăng chắc chắn hướng thí chủ bồi tội."

Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không được chùn bước; đạo nghĩa không cho phép chùn bước↑

Hết chương 44……

45. Chương 45: Thương Nhân Vs Người Giang Hồ

Tuệ Thông hòa thượng là người thông minh, lời này nói xem như lọt tai. Người võ lâm chung quanh phần lớn đều gật đầu tỏ ý biện pháp này có thể làm.

Tề Bạch lại vạn vạn không thể đồng ý, nay ba cái tiểu hòa thượng này, hắn đã sợ tới mức chân đều nhuyễn, lại còn ở đây thành thành thật thật đợi binh đoàn nhà người ta đến? Tề Bạch hừ một tiếng, hắn cũng không phải tên ngốc, vì thế lông mi nhảy dựng, âm thanh lạnh lùng nói "Thiếu Lâm Tự các ngươi dựa vào cái gì? Thật sự nghĩ là chính mình cái gì đều có thể quản?"

Trung Thúc giọng điệu tuy rằng tốt hơn, nhưng cũng thực trực tiếp "chờ một chút nhưng thật ra là vô phương, chính là Đông gia ta gia nghiệp lớn, sự tình cũng nhiều, công tử ở đây chậm trễ, tổn thất cũng không chỉ mấy vạn……" hắn khoanh tay, cười nhạt "tuy rằng các ngươi đều là người võ lâm, nhưng chúng ta là thương nhân, tại thương ngôn thương, nếu vị đại sư này có thể bồi thường tổn thất chậm trễ cho chúng ta, đằng đằng cũng là vô phương……" cuối cùng còn hảo tâm bổ sung "Đông gia chúng ta tự nhiên cũng không lấy ngoa tiền của các ngươi, sắp tới công tử chúng ta muốn đàm sinh ý, sinh ý đề cập kim ngạch cũng sẽ nhất nhất viết rõ, mấy trăm mấy ngàn lượng vụn vặt chúng ta cũng không cần, các ngươi đem số chẵn bồi cho chúng ta là được rồi. Chính là nếu dừng lại mấy ngày thì nên nói rõ ràng, công tử nhà ta từ nhỏ thể nhược, đi ra ngoài lâu lão gia sẽ không yên tâm, các ngươi định ngày, chúng ta cũng phải trở về hội báo lão gia."

Lời vừa nói ra, người võ lâm ở đây đều có điểm kinh ngạc…… mấy trăm mấy ngàn lượng vẫn là vụn vặt……

Ba hòa thượng kia cũng là người nhìn ta ta nhìn ngươi, có điểm không biết làm sao bây giờ……

Không thể không nói, người giang hồ bính kiến thương nhân, kia cũng là có để ý cùng nói không rõ. Người ta không phải là người giang hồ, tự nhiên không thể lấy tác phong làm việc của người giang hồ ra yêu cầu. Dùng sức mạnh sao, ngươi còn chưa có động thủ, liền ấn cho ngươi cái danh ỷ mạnh hiếp yếu, khi dễ dân chúng, hơn nữa người ta còn không phải dân chúng bình thường, người ta đại gia gia nghiệp lớn, động đến khác gì tìm chết…… nếu theo phương pháp của đối phương…… ba người sờ sờ mụn vá trên tăng bào, nháy mắt tự ti…… cùng loại đại địa chủ đại thổ hào này nói chuyện tiền nong, tổn thương lòng tự trọng a……

Thiên Môn đạo nhân nhớ lại lúc trước Trung Thúc tiện tay ném cho lão hai ngàn, lại nghĩ tới chính mình một cái đại môn phái sinh kế gian khổ, lau mồ hôi không biết nói gì cho phải……

Trung Thúc thấy mọi người đều bị trấn áp, sờ sờ cằm cười nói "như lão phu vừa nói, Đông gia ta gia nghiệp lớn, cũng không phải người giang hồ hành tung bất định, Đông gia phủ ngay tại Hàng Châu, đại sư nếu có gì nghi vấn, có thể trực tiếp tới tìm lão gia nhà ta."

Ba hòa thượng có vài phần do dự. Thiên Môn đạo nhân vừa rồi hỗn độn nửa ngày, nhưng ngẫm lại cũng chỉ có biện pháp của Trung Thúc là khả thi.

Tuy rằng đại sư Thiếu Lâm Tự nói Đông công tử là ma giáo giáo chủ, nhưng Đông công tử một hàng hắn liền biết, làm việc cử chỉ đều phù hợp tác phong thế gia công tử. Tuy rằng người lạnh lùng, nhưng không giống như cái gì đại ma đầu.

Nếu chỉ bằng diện mạo tương tự, liền mạnh mẽ giam một dân chúng bình thường, loại sự tình này lão vẫn là làm không được…… vì thế nói "lão phu cũng biết biện pháp này khả thi, các vị đại sư nếu có nghi vấn, không bằng trực tiếp đến Hàng Châu đi."

Tuệ Thông hòa thương hình như định nói, nhưng thấy tình cảnh thế này, miệng mấp máy, nhưng cũng chỉ đành gật gật đầu.

Thấy sự tình đã giải quyết xong, Tề Bạch xem như yên lòng, chính là ngẫm lại vừa rồi mạo hiểm, trong lòng còn run, vì thế lạnh lạnh chen vào nói "nhớ rõ tìm hiểu rõ rồi hẵng đi tìm lão gia nhà ta, đến lúc đó có thể làm cho lão gia nhà ta vui vẻ, cố gắng còn có thể thưởng các ngươi chút bạc vụn."

Mà bên kia, Hướng Vấn Thiên vẫn không hề biết sự tình phát sinh bên này đang lén lút lẻn vào phụ cận viện tử của Tề Bạch, chỉ thấy đại môn đóng chặt, gã tìm một chỗ cây cối che khuất, theo góc tường lặng yên không một tiếng động lẻn vào…… trong viện tất nhiên là không một bóng người, gã ngưng thần nghe ngóng, đột nhiên cảm thấy thực bất an……

Người có võ công tương đối cao, cảm giác cũng thực linh mẫn, hơn nữa nay gã tình trạng gã như vậy, tự nhiên lại thêm vài phần cẩn thận, đến lúc gã cảm thấy không đúng, liền lặng lẽ theo sân trốn ra ngoài……Chính là cũng đã chậm……

Giáo chủ đại nhân không phải người bắn tên không, y nếu đã nói Hướng Vấn Thiên không là vấn đề, tự nhiên đã muốn chuẩn bị vẹn toàn.

Hướng Vấn Thiên nếu thật sự ở võ lâm đại hội, kia gã tất nhiên đối hành tung giáo chủ đại nhân đặc biệt chú ý, phàm là xuất hiện xung quanh giáo chủ đại nhân, hành tung trốn tránh mọi người thực khả nghi. Mà hiện tại người ở phụ cận viện tử của giáo chủ đại nhân càng thêm khả nghi……

Cho nên tuy rằng giáo chủ đại nhân không ở trong viện, xung quanh vẫn có không ít thị vệ mai phục.

Hướng Vấn Thiên vừa xuất hiện, đã bị theo dõi, thấy gã vào sân, mấy thị vệ đã lặng lẽ xông tới.

Lúc này thấy Hướng Vấn Thiên cảnh giác, trong tay sớm đã có ám khí chuẩn bị phóng ra ngoài…… ám khí, tự nhiên vẫn là mê dược cường đại.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn của người khác, còn có nhiều người võ lâm tụ tập như vậy, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, một khi kinh động người khác, sự tình sẽ thực phiền toái.

Mấy thị vệ đều là hợp tác thật lâu, ám khí cũng xảo quyệt, Hướng Vấn Thiên có thể tránh được người thứ nhất thứ hai thứ ba thứ tư, lại tránh không khỏi thứ năm thứ sáu…… gã chỉ cảm thấy trên đùi nhói lên, chân khí hỗn loạn, sau đó hai thị vệ tiến tới, ngón tay điện thiểm, điểm mấy đại huyệt của gã, Hướng Vấn

Thiên trước mắt tối đen, liền mất đi ý thức.

Mấy thị vệ phân ra hai người vác Hướng Vấn Thiên, theo một góc không người chậm rãi ly khai…… mấy người khác đi thu hồi ám khí ném ra, xóa dấu chân…… sau khi làm xong hết thảy, liền lặng lẽ rời khỏi sân, tiếp tục canh giữ ở phụ cận.

Lúc này giáo chủ đại nhân lôi kéo Tề Bạch thở phì phò cùng Trung Thúc Đông Dũng cùng nhau trở lại.

Giáo chủ đại nhân hạ mình, rót cho Tề Bạch đang thở phì phò một ly trà.

Tề Bạch nói "chúng ta thu thập hành lí, lập tức đi khỏi đây!"

Giáo chủ đại nhân lập tức gật đầu, Đông Dũng cùng Trung Thúc thu thập hành lý, đem tấm thảm lông lúc trước một lần nữa trải lên mã xa, bất quá chỉ khoảng một nén hương đã thu thập thỏa đáng.

Tề Bạch hùng hổ đi ra, đang bước lên xe, đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại bước xuống nói "đi, đi tìm Thiên Môn đạo nhân đòi lại tiền thuê nhà, chúng ta mới ở một đêm, hắn còn phải trả chúng ta tám trăm lượng bạc."

Đòi tiền thuê nhà…… giáo chủ đại nhân lau mồ hôi, y đã coi như đứng trong hàng ngũ người giàu có thật lâu, thật sự không có nghĩ tới đi làm chuyện nhỏ mọn như vậy……

Vì thế đi qua lôi con thỏ đang xù lông kia lên xe ngựa……

…….

Tề Bạch nhìn thôn trang phía sau dần dần đi xa, buông màn xe, lại nhớ tới chuyện khác.

Hắn nắm vạt áo giáo chủ đại nhân, trừng mắt nói "lúc hòa thượng kia đánh ngươi, ngươi như thế nào không tránh đi!"

Ách, y không tránh đi, tự nhiên là vì Tề Bạch…… chính là giáo chủ đại nhân hôm nay đã muốn đủ đau lòng con thỏ nhà mình, không muốn làm cho Tề Bạch trong lòng khó chịu.

Vì thế chỉ đành làm bộ dáng thực không sao cả, khoát tay nói "liền lấy võ công bọn họ, chính là bổn tọa để mặc cho bọn họ đánh cũng không gây thương tổn cho bổn tọa……"

Tề Bạch tốn hơi thừa lời, hắn nhưng thật ra không nghĩ tới giáo chủ đại nhân là vì hắn mới không né tránh, chỉ nghĩ không muốn làm cho Đông phủ bị bại lộ…… nhưng là vô luận Nhật Nguyệt Thần Giáo cũng được, Đông phủ cũng được, Tề Bạch tối để ý là Đông Phương Bất Bại người này, hắn lúc này nhắc tới, cũng là

muốn nói cho giáo chủ đại nhân, mặc kệ như thế nào, tính mạng mới là quan trọng nhất!

Lúc này chỉ bảo giáo chủ đại nhân một bọ dáng hò hét, móng vuốt liền cào lên…… cho ngươi giả vờ này!

Trung Thúc cùng Đông Dũng bên ngoài nghe động tĩnh trong xe, không tự giác nở nụ cười…… đừng nói, thật đúng là đôi lứa cãi nhau, hơn nữa giáo chủ nhà hắn vẫn là cái kia phu cương không phấn chấn……

Có lẽ lúc trước bọn họ cung kính Tề Bạch, chính là bởi vì Đông Phương Bất Bại, nhưng giờ phút này, sau khi thấy Tề Bạch nghĩa vô phản cố va chạm……. bọn họ là thật sư khâm phục Tề Bạch……

Có thể vào ma giáo, đều là người có quá khứ không tốt đẹp.

Bọn họ tuy rằng không tính là người Nhật Nguyệt Thần Giáo, nhưng từ ngày đó làm việc cho Đông Phương Bất Bại, cũng đã bỏ đi thân phận trước kia.

Ngay cả thân phận cũng đều vứt bỏ được, tự nhiên là người vô cùng đáng thương.

Bọn họ đối cái gọi là đạo đức nhân nghĩa của đám danh môn chính phái là khinh thường nhất cố, bọn họ tối coi trọng, bất quá là một chữ thực.

Tề Bạch nếu đã dùng hành động chứng minh tình cảm hắn đối Đông Phương Bất Bại là thực, kia lai lịch không rõ thì lại làm sao, không có võ công thì đã làm sao…… xem trong mắt bọn họ, đã muốn trong lòng thừa nhận Tề Bạch.

Có thể có được một người thiệt tình đối đãi, giáo chủ là may mắn…… Trung Thúc cô độc hơn phân nửa đời người có chút thương cảm nghĩ.

Vào đêm, Tề Bạch nằm trên xe, thoải mái ngủ say.

Đông Phương Bất Bại bảo Đông Dũng dừng xe lại, để cho Tề Bạch ngủ an an ổn ổn.

Trung Thúc lại gần nhỏ giọng nói “giáo chủ, mấy tên hòa thượng kia ở phía sau ta, muốn diệt trừ không?”

Đông Phương Bất Bại khoát tay áo nói “vô phương, để bọn họ đi theo đi, chúng ta trực tiếp đi Hàng Châu Đông phủ.” Lúc nói lời này, giáo chủ đại nhân vẫn là có chút tức giận, y từ lần trước nổi lên tâm tư, liền vẫn muốn đi Tứ Xuyên xem cái Đoàn Tụ Môn kia…… nay lại phải hoãn lại……

Trung Thúc thấy giáo chủ đại nhân sắc mắt không tốt, không dám nhiều lời, lại cung thanh hội báo chuyện đã bắt được Hướng Vấn Thiên, còn có chuyện mấy tên hòa thượng nói có người võ lâm bị hành hạ đến chết cũng tra qua, quả thật như lời hòa thượng kia nói, hơn nữa tám chín phần mười là Hướng Vấn Thiên làm…… có thể nhanh chóng có tin tức truyền đến như vậy, là vì giáo chủ đại nhân lúc trước làm không ít chuẩn bị, trong võ lâm đại hội bố trí không ít người mai phục, vốn muốn diễn một vở tuồng kịch cho người giang hồ xem, đem cừu hận của người giang hồ đối Nhật Nguyệt Thần Giáo chuyển đến trên người Hướng Vấn Thiên…… kết quả ngoài ý muốn lại nhảy ra vài cái hòa thượng nhận ra y là Đông Phương Bất Bại, vì để tránh cho người khác nghi ngờ, đành phải từ bỏ kế hoạch.

Đông Phương Bất Bại chỉ cười lạnh một tiếng nói "nếu Hướng tả sử tự mình rước lấy phiền toái, tự nhiên để chính hắn thu thập…… phái người giả trang Hướng Vấn Thiên, một đường đến Hàng Châu, trên đường làm vài cái án tử…… lại từ Nhật Nguyệt Thần Giáo truyền tin, nói Hướng Vấn Thiên phản giáo, ma giáo ta treo giải thưởng tróc nã…… hòa thượng Thiếu Lâm Tự không phải vẫn theo dõi bổn tọa sao, vậy chờ xem……"

Trung Thúc do dự hỏi lại "kia Hướng Vấn Thiên phải xử lý như thế nào?"

Đông Phương Bất Bại nhếch mi "giết!"

Hết chương 45……

46. Chương 46: Hàng Châu Đông Gia

Giáo chủ đại nhân không dừng nữa, xe ngựa một đường đi nhanh, thẳng đến Hàng Châu Đông phủ.

Tề Bạch đối quan hệ của giáo chủ đại nhân cùng Đông phủ vẫn là rất ngạc nhiên. Chính là lúc ban đầu, hắn cùng giáo chủ đại nhân vẫn chưa tin tưởng nhau, cũng không dám hỏi nhiều. Đợi đến khi hắn có thể giương oai diễu võ trên đầu giáo chủ đại nhân, lại không nhớ ra.

Lần này nghe nói muốn đi Hàng Châu Đông phủ một chuyến, hắn thực tự nhiên đem nghi vấn lúc trước hỏi ra, giáo chủ đại nhân cũng thực tự nhiên đáp "kỳ thật chính là quan hệ giao dịch thôi."

Đông lão gia quả thật có một người con trai cả, thuở nhỏ thể nhược nhiều bệnh, hơn nữa diện mạo cùng Đông Phương Bất Bại phi thường giống nhau. Đại khái năm năm trước, giáo chủ đại nhân vừa lên làm hữu sứ Nhật Nguyệt Thần Giáo, trong lúc vô ý đụng phải Đông lão gia đem con trai An Chi đi chữa bệnh. Giáo chủ đại nhân lần đầu tiên nhìn đến Đông công tử, trong lòng liền nhảy ra một ý niệm.

Lúc ấy y liền phái người đi điều tra thân phận Đông lão gia, tra được vị Đông lão gia này xuất thân Hàng Châu, trong nhà nhiều đời kinh thương. Đông lão gia ít con, đến gần năm mươi mới chỉ có một nam một

nữ, đứa con lớn từ nhỏ đã có bệnh, thân thể vẫn không tốt. Năm nay nghe nói Đông công tử bệnh cũ tái phát, Đông lão gia đi chung quanh tìm thần y, không còn tâm tư làm ăn buôn bán, để cho Đông gia bị người khác chèn ép, sinh ý xuống dốc không phanh.

Y lúc ấy liền động tâm.

Phải biết rằng, giáo chủ đại nhân xuất thân không tốt, tuy rằng tuổi còn trẻ, đã muốn thành hữu sứ Nhật Nguyệt Thần Giáo, nhưng thân ở địa vị cao, cạnh tranh càng thêm kịch liệt. Cùng lúc đối phó Nhậm Ngã Hành luôn nghi kỵ, lại phải cùng Hướng Vấn Thiên và mấy vị trưởng lão kia đánh cờ…… không thể không nói, đó là thời điểm giáo chủ đại nhân tối không có cảm giác an toàn.

Y lúc này liền quyết định giúp Đông lão gia một phen, đồng thời cấp cho mình một cái đường lui.

Vì thế y tìm tới Đông lão gia, làm một cái giao dịch, y làm cho Lâm Bình Chi xem bệnh cho Đông công tử, cũng giúp Đông lão gia vãn hồi sinh ý, chỉ cần Đông lão gia cho y mượn thanh danh việc buôn bán, hơn nữa ở thời điểm tất yếu cho y mượn thân phận Đông công tử.

Tề Bạch tò mò hỏi "hắn thật sự đồng ý?" tuy rằng đã muốn biết kết quả, nhưng giáo chủ đại nhân lúc đó chỉ là hữu sứ ma giáo, dựa theo thanh danh không tốt về ma giáo, yêu cầu như vậy tương đương đem toàn bộ sinh ý gia tộc tống xuất đi, hơn nữa vạn nhất giáo chủ đại nhân mượn thân phận Đông công tử không cẩn thận bạo lậu, sinh mệnh Đông công tử sẽ nguy hiểm…… Đông lão gia nếu thật sự đồng ý, kia thật sự là có điểm ngốc……

Giáo chủ đại nhân tựa hồ hiểu được Tề Bạch nghĩ gì, lắc đầu cười nói "hắn lúc ấy không thể không đồng ý, nhưng hiện tại cùng là ngàn đồng ý vạn đồng ý, năm năm này, bổn tọa cũng không nhúng tay vào sinh ý Đông gia, chỉ là mượn thanh danh bọn họ mở cửa hàng, hàng năm trả cho Đông gia một phần lợi tức. Hơn nữa trong năm năm, cũng chỉ có hai lần dùng thân phận Đông công tử. Huống chi bổn tọa còn hứa, dài nhất ba mươi năm, sẽ đem toàn bộ người của mình rút khỏi Đông gia, tuyệt không chiếm một phân hào của bọn họ."

Tề Bạch chọn chọn mi, không nghĩ tới Đông Phương Bất Bại cư nhiên hào phóng như thế.

Giáo chủ đại nhân chỉ cười nói "nếu là giao dịch, tự nhiên để hai bên cùng cam tâm tình nguyện mới tốt." cam tâm tình nguyện, tài năng thiếu chút nữa phiền toái, hơn nữa y có phái người ở bên Đông công tử…… hai bút cùng vẽ, y này đường lui càng thêm vững chắc.

Hơn nữa đừng nhìn giáo chủ đại nhân lúc nào cũng lạnh nhạt, kỳ thật y làm việc vô cùng kín đáo. Lúc trước quyết định xuống núi, y liền chuẩn bị dùng thân phận Đông công tử, còn cố ý hỏi hành tung của Đông công tử, biết được người ở cách Hà Gian không xa, liền phái người lặng lẽ đem Đông công tử đuổi về Hàng Châu, phân phó hắn trong khoảng thời gian này không được xuất hiện trước mặt người khác. Mà Đông Dũng Trung Thúc y phái đến bên người Đông công tử, cũng triệu hồi đến bên người mình.

Cũng bởi vậy giáo chủ đại nhân vốn trước nay không kiêng nể gì, lại bởi vì thân phận cùng hành tung của y mà cân nhắc.

Về chuyện Đông phủ nói đến đây là dừng lại, Tề Bạch ngáp một cái, nằm gối đầu lên chân giáo chủ đại nhân, lập tức có chút buồn ngủ, hắn hỏi "chúng ta ở Đông gia bao lâu?"

Giáo chủ đại nhân điều chỉnh tư thế ngồi một chút, làm cho Tề Bạch gối càng thoải mái chút, cười nói "ngươi nếu không muốn ngốc ở Đông gia, ban đêm chúng ta cải trang ra ngoài, ta mang ngươi nơi nơi đi dạo……" mấy ngày nay trừ bỏ chạy thì chính là chạy, y thì không vấn đề gì, chính là Tề Bạch chịu không ít khổ.

Tề Bạch mơ mơ màng màng gật đầu, ngủ mất.

Tuy rằng nói là ban đêm ra ngoài, nhưng là sau khi đến Hàng Châu, lại có vài chuyện phiền toái…… giáo chủ đại nhân võ công đến chỗ quan tạp, phải bế quan một thời gian……

Bây giờ, cũng không thể không giới thiệu một chút quá trình giáo chủ đại nhân gian khổ luyện công…… bởi vì công quân nhà mình là một cái tiểu nhược công bi đát tới cực điểm, mỗi lần làm loại chuyện này, thường thường chính là giáo chủ đại nhân tinh thần vẫn còn vô cùng phấn chấn, Tề Tiểu Bạch đã muốn mệt đến thiếp đi…… dưới loại tình huống này giáo chủ đại nhân có muốn ngủ cũng ngủ không được, chỉ đành ngồi xuống một lúc, để cơ thể bình tĩnh lại rồi mới đi ngủ…… vì thế, bộ Quỳ Hoa Bảo Điển biến thái này lại nảy sinh thêm một chút biến thái nữa, giáo chủ đại nhân phát hiện, mỗi lần tình hình sau luyện công, cư nhiên có thể tạo được hiệu quả làm ít công to…… cứ như vậy, y tuy rằng từ lúc xuống Hắc Mộc Nhai không có luyện công, võ công cũng không kém đi.

Hơn nữa, từ sau khi đến võ lâm đại hội, kỳ thật chịu kích thích không phải Tề Bạch, giáo chủ đại nhân nhìn thì bình tĩnh, kỳ thật y chịu kích thích so với Tề Bạch cũng không kém là bao. Y từ sau khi lên làm ma giáo giáo chủ, luôn luôn duy ngã độc tôn. Không nghĩ tới một cái võ lâm đại hội nho nhỏ, chính là ba cái hòa thượng, cũng Tề Bạch trong lúc đó khoảng cách gần gũi, cư nhiên làm cho y có cảm giác hoảng hốt không nắm chắc được cục diện, còn làm cho Tề Bạch lo lắng cho y…… Tuy rằng giáo chủ đại nhân là vì rất lo lắng Tề Bạch, cho nên mới mất kiểm soát, nhưng không thể không nói, này thực sự là một chuyện rất mất mặt.

Vì thế, dọc theo đường đi đến Hàng Châu, Tề Bạch có thời gian liền ngủ, giáo chủ đại nhân có thời gian liền ngồi xuống luyện công…… kết quả của việc chăm chỉ là,võ công của y tạch tạch tạch thăng tiến. Lúc đến Hàng Châu, võ công đã muốn luyện đến khẩn yếu quan đầu, loại khẩn yếu quan đầu này, là cần tuyệt đối im lặng, nếu trong lúc luyện công mà bị quấy rầy, có khả năng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Giáo chủ đại nhân đang lưỡng lự xem nên mang Tề Bạch ra ngoài ngoạn ngoạn hay ở lại Đông phủ luyện công, vẫn là dứt khoát lựa chọn luyện công…… dù sao chỉ có tăng cường thực lực của chính mình, mới có thể bảo vệ tốt cho con thỏ nhà mình.

Lúc bọn họ vào thành Hàng Châu trời đã chạng vạng.

Nhưng tiến đến cửa thành, xe ngựa liền dừng, Tề Bạch thấy lạ vén màn xe nhìn xem, chỉ thấy ven đường có hai cỗ kiệu hoa xa hoa, một đám người vây quanh một lão giả dáng người khôi ngô mặc hoa phục tiến tới đây.

Giáo chủ đại nhân ngồi sau lưng Tề Bạch liếc mắt ra ngoài màn xe một cái, nhíu mày nghĩ nghĩ, biểu tình có chút cứng ngắc, nhưng vẫn là lôi kéo Tề Bạch vào xe.

Chỉ thấy hoa phục lão giả kia nhãn tình sáng lên, đi thẳng tới chỗ giáo chủ đại nhân, một tay đỡ tay giáo chủ đại nhân, một tay vỗ vỗ lên vai giáo chủ đại nhân vài cái, kích động nói "con ta, ngươi đã trở lại…… nghe nói ngươi ở Tế Nam chịu ủy khuất? cha nhất định làm chủ cho ngươi, lấy lại công đạo!"

…… con ta…… Tề Bạch tận lực đem hai mắt trợn to, sống chết cắn môi, mới không có cười ra tiếng……

Giáo chủ đại nhân mí mắt rút trừu, miễn cưỡng nói "phụ thân……" thanh âm thấp không thể nghe thấy……

Tề Bạch điên cuồng che miệng, ba vai run lên run lên, kho khan liên tục……

Giáo chủ đại nhân đen mặt, thấp giọng nói "vẫn là về trước đi……"

Hoa phục lão nhân liên tục gật đầu nói "phải…… phải…… là ta hồ đồ, ngươi ở bên ngoài nhất định ăn không ít khổ, đi…… trước về nhà hảo hảo nghỉ ngơi một chút……" một bộ dáng nhị thập tứ hiếu lão ba……

Hoa phục lão nhân cứng rắn lôi kéo giáo chủ đại nhân ngồi vào cỗ kiệu thứ nhất, Trung Thúc túm Tề Bạch đang cười không ra bộ dáng gì lên cỗ kiệu thứ hai nhỏ hơn một chút……

Hai cỗ kiệu giữa một đám người vây quanh, chậm rãi hướng đến Đông phủ……

Người trên đường vừa mới dừng lại xem náo nhiệt lúc này mới dần dần tản ra……

Người qua đường giáp lắc đầu nói "Đông lão gia này thật đúng là thương con, lần đó Đông công tử xuất môn trở về cũng đều lộng như vậy……"

Người qua đường ất lại nói "này giống như lão tử cùng con, rõ ràng là làm bộ…… kia Đông công tử thủy chung đều không hé ra mặt……"

Người qua đường giáp lại nói "ngươi không biết, Đông công tử này từ nhỏ bệnh tình liên miên, không thể kinh hỉ đại bi, hướng đến đều là lạnh lùng."

Người qua đường bính nói "chính là, cũng không uổng Đông lão gia thương con, Đông lão gia nhiều tuổi như vậy chỉ có một nhi tử, hơn nữa Đông công tử trừ bỏ thân thể nhược chút, người lạnh lùng chút, chẳng

những tướng mạo tốt, còn giúp Đông lão gia quản sinh ý. Ta mà có một người con như vậy, ta cũng thương đến xương tủy."

Người qua đường đinh nói "bất quá Đông công tử lần này trở về, bộ dáng quả thật không tốt, nghe Đông lão gia nói, tựa hồ là bị người khi dễ……"

Người qua đường giáp nói "cũng không biết là ai thiếu đạo đức như vậy, Đông công tử người như vậy phẩm tướng mạo cũng nỡ khi dễ……"

Một đám đại cô nương tiểu tức phụ xung quanh dựng thẳng lỗ tai nghe, nghe được lời này, nhất thời không kiềm chế được, đều bàn bạc, nhất định phải tìm ra rốt cục là ai chọc Đông công tử…… đến lúc đó cho dù là không thể trêu vào, cũng phải mắng chết hắn, nước miếng phun chết hắn! phải biết rằng, bộ dạng tuấn tú, khí chất thượng giai Đông công tử chính là tình nhân trong mộng của đại đa số các cô gái trong thành Hàng Châu này a……

Ba hòa thượng mang theo đấu lạp đứng ở cửa thành nhìn đến cảnh này nhất thời rụt rụt đầu, ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, đều cảm thấy, có lẽ bọn họ thật sự lầm đi……

Bên trong kiệu, Đông lão gia vui tươi hớn hở nhìn giáo chủ đại nhân lãnh nghiêm mặt, thấp giọng nói "Đông Phương giáo chủ, lão hủ thất lễ…… chính là lão hủ xưa nay thương con, mỗi lần An Chi về nhà đều phải đích thân đi đón." An Chi là tên của Đông công tử…… sau đó lại hỏi "ngươi khó được đến một lần, định ở bao lâu? Nếu không có chuyện gì, liền ở lại một đoạn thời gian đi……"

Đông lão gia lời này, quả thật là lời nói thật tâm, có lẽ lúc ban đầu lão đối Đông Phương Bất Bại là sợ hãi, chính là bất đắc dĩ mới phải đáp ứng song phương giao dịch.

Nhưng sau đó, tiếp xúc lẫn nhau một đoạn thời gian, lão đối Đông Phương Bất Bại, là thật sự có hảo cảm.

Lão lớn tuổi như vậy, ở phương diện nhìn người vẫn là có chút tâm đắc. Đông Phương Bất Bại tuổi còn trẻ đã lên làm giáo chủ ma giáo, võ công cũng là cực cao, tự nhiên y có một mặt tâm ngoan thủ lạt, tâm tư kín đáo.

Nhưng y cũng tứ sát vô độ nhân, chỉ cần không chọc tới y, giáo chủ đại nhân tuyệt không vô duyên vô cớ giết người…… y không lúc đó……

Hơn nữa giáo chủ đại nhân vẫn là người rất có nguyên tắc, không có lòng tham, tuyệt đối thủ tín trọng nặc. Cùng y làm việc, chỉ cần ngươi không đùa giỡn tâm nhãn bị y bị y phát hiện, y cũng lười quản ngươi……

Đông lão gia cùng giáo chủ đại nhân lúc trước hiệp nghị chính là mượn tên tuổi Đông gia kinh doanh buôn bán, nhưng là vài năm này, cửa hàng của giáo chủ đại nhân việc buôn bán cho tới bây giờ cùng không đoạt

sinh ý của Đông gia, cũng sẽ giúp một tay lúc sinh ý Đông gia gặp phiền toái. Hơn nữa giáo chủ đại nhân thủy chung cũng chưa từng nhúng tay vào sinh ý Đông gia. Chính là có đôi khi có thể hợp tác lẫn nhau, cũng là quy củ đàm hảo chia làm, ký tên khế ước, dựa theo khế ước mà làm việc, cam đoan song phương đều có lợi nhuận.

Đông lão gia lúc này mới xem như chân chính yên tâm, lại xem kỹ Đông Phương Bất Bại, cảm thấy người này tuy rằng là ma giáo giáo chủ, nhưng cũng chỉ là một thiếu niên hiểu chuyện từ sớm thôi, tuy rằng tâm tư nhiều chút, nhưng còn có góc cạnh thiếu niên, thiếu vài phần năm thàng mài dũa đưa đẩy, có thể chính mình một người phấn đấu tiến lên vài bước, thực sự là không dễ dàng.

Hơn nữa giáo chủ đại nhân lớn lên cùng con lão cực giống nhau, Đông lão gia khó tránh khỏi có một loại di tình tâm ý, đối giáo chủ đại nhân nếu không còn sợ hãi, thậm chí đối khi còn cảm thấy mình như trưởng bối của giáo chủ đại nhân.

Đông lão gia nói thiệt tình, giáo chủ đại nhân sắc mặt cũng dịu đi không ít, gật đầu thản nhiên nói "ân, sẽ ở lại mấy ngày."

Đông lão gia cười nói "vừa khéo, ta nghĩ ngươi sẽ ở lại mấy ngày, từ hôm trước đã đem đệm chăn trong viện của An Chi đều đổi mới. An Chi ở thiên viện không xa, nó luôn thích im lặng, lần này có thể vào thư các an an ổn ổn đọc sách, vô cùng cao hứng."

Giáo chủ đại nhân thần sắc lại dịu đi không ít, nói "Đông gia lo lắng."

Hết chương 46……

47. Chương 47: Đông Công Tử

Cỗ kiệu vẫn hướng đến hậu viện Đông phủ, Đông lão gia mới bảo hạ nhân hạ kiệu, chính mình vén màn xe xuống dưới, xoay người nói "Đông phương giáo chủ đi đường nhiều ngày cũng đã mệt mỏi, lão hủ hôm nay sẽ không quấy rầy, ngày mai lại làm gia yến, để giáo chủ đón gió."

Đông Phương Bất Bại nghe vậy cũng xuống kiệu, thản nhiên nói "Đông lão gia vẫn ngồi cỗ kiệu này đi thôi." Chính mình xoay người đi về phía cỗ kiệu của Tề Bạch phía sau.

Đông lão gia ở sau lưng cười lắc đầu, lên kiệu. Lại nói, vị giáo chủ đại nhân này tính tình cũng thật giống An Chi nhà lão, đều là ít lời như nhau, lạnh nhạt như nhau. Rõ ràng là trong lòng quan tâm, từ miệng bọn họ nói ra, lại bộ dạng giống như thiếu kiên nhẫn, vẫn là thiếu niên a, không khéo đưa đẩy, tương lai khẳng định ăn không ít khổ.

Giáo chủ đại nhân bị Đông lão gia coi như không biết đưa đẩy đi đến trước kiệu Tề Bạch, vén màn lên, ngồi vào, ngẩng đầu thấy Tề Bạch che miệng cười nhìn mình, giáo chủ đại nhân nhíu mày, chậm rãi nói "bản công tử còn nhớ rõ, tựa hồ có một tiểu tư kêu Cẩu Nhi…… cũng không biết chạy đi đâu……"

Tề Bạch nhất thời ế trụ, ho khan hai tiếng, làm bộ giống như không có việc gì vén màn xe nhìn ra bên ngoài……

Hiện tại đã muốn là chạng vạng, màn trời vi ám, trong Đông phủ từ sớm đã thắp đèn lồng, liếc mắt một cái nhìn lại, bích thụ hoa hồng, con đường mòn uốn lượn, nhiều điểm hồng quang lan tràn đến xa xa, đan xen chiếu rọi, đẹp không tả xiết…… Tề Bạch không khỏi thở dài, Đông phủ, quả nhiên quá khí phái.

Loại khí phái này không giống như ở trên Hắc Mộc Nhai, Hắc Mộc Nhai tự nhiên cũng là khí phái, chính là khí phái tục tằng, tựa như anh vĩ dũng sĩ đem bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, trong cái đẹp, lại lộ ra áp lực ngưng trọng, khí thế bức người. Liền ngay cả cây cối hoa cỏ cũng khắp nơi thể hiện thoải mái.

Mà Đông phủ lại tựa như một thục nữ cao quý ung dung đẹp đẽ quý giá, bước đi đều là phong tình, không chỗ nào không tinh tế, không chỗ nào không hoa mỹ.

Mấy nha hoàn mặc váy xanh cười từ xa tiến tới, thấy cỗ kiệu liền thối lui đứng ven đường, khom người cúi đầu, cung nghênh cỗ kiệu rời đi.

Tề Bạch nhìn mấy nha hoàn động tác chỉnh tề tự nhiên, vẻ mặt cung kính, không khỏi cảm thán một tiếng, Đông phủ uy nghiêm đến bây giờ mới tận mắt chứng kiến.

Giáo chủ đại nhân theo ánh mắt Tề Bạch nhìn lại, nhất thời nhíu mày, tuy rằng đã biết tâm ý Tề Bạch, nhưng là thấy hắn nhìn chằm chằm nữ nhân, vẫn là hờn giận trong lòng.

May là cỗ kiệu đi mau, đi qua hai ba khúc quanh liền đến một chỗ rộng rãi sáng sủa, cây xanh thấp thoáng, một tòa đình viện u tĩnh lẳng lặng đứng ở trước mắt.

Có lẽ là Đông lão gia phân phó qua, hai người vào phòng, chỉ thấy trên bàn đã có một bình trà nóng, hơi nước bốc lên nhẹ nhàng lan tỏa khắp phòng.

Vừa uống xong trà, cơm lại lục tục được bưng lên, huân tố phối hợp, không gì không vừa ý.

Cơm nước xong, lại có tiểu nha hoàn tiến đến, liếc mắt nhìn giáo chủ đại nhân một cái, xấu hổ nói "công tử, bồn tắm đã chuẩn bị tốt." nói xong giương mắt liếc Tề Bạch một cái, lộ ý bất hảo.

Cái liếc mắt này liếc đến Tề Bạch không thoải mái…… hắn nhếch miệng, ngón tay nhéo ống tay áo giáo chủ đại nhân một cái, nói "mệt chết, cùng nhau tắm đi."

Giáo chủ đại nhân liếc Tề Bạch một cái, gật đầu, tâm nói "tự nhiên là cùng nhau tắm, còn phải hỏi sao?

Tiểu nha hoàn lặng lẽ giương mắt, hèn mọn liếc Tề Bạch một cái…… cư nhiên mời công tử nhà nàng tắm rửa, thật sự là rất không biết xấu hổ…… lại nhìn tướng mạo giáo chủ đại nhân, lại là sáng lạn như hoa, khom người thi lễ, điềm nhiên nói "công tử mời đi theo ta."

Giáo chủ đại nhân sải bước dẫn đầu đi ra ngoài, Tề Bạch sờ sờ mũi, có chút rối rắm đi theo phía sau…… tuy rằng là hắn đề nghị hai người cùng nhau tắm, nhưng hắn như thế nào đột nhiên cảm thấy cùng giáo chủ đại nhân đi tắm có gì đó ái muội ni…… thật giống như hai người 419, không yên lòng ăn xong cơm, sau đó ăn ý đi thuê phòng…… có loại cảm giác bồi hồi khó tả……

Bể tu trong Đông phủ giống nhau xa hoa tinh xảo, trên mặt nước phủ một lớp cánh hoa, khắp phòng đều tràn ngập hương thơm ngọt nị.

Tề Bạch rối rắm một đường, đến đây cũng không khỏi nhộn nhạo một chút. Tuy rằng hắn cùng giáo chủ đại nhân cùng một chỗ, hắn bởi vì thể lực không tốt, thường xuyên bị ghét bỏ, nhưng trừ lần đó ra, hai người cùng một chỗ cảm giác đều là rất tuyệt. Hơn nữa gần đây bởi vì đi đường, đã lâu rồi không có làm, ngay cả Tề Bạch cũng có chút suy nghĩ……

Thấy tiểu nha hoàn kia còn đứng tại chỗ không nhúc nhích, Tề Bạch có chút lúng túng nói "ngươi trước đi xuống đi……" lần này không phải ghen tuông gì, chính là trong đầu nổi lên loại ý niệm này, đột nhiên ngượng ngùng có người ở bên cạnh thôi……

Tiểu nha hoàn trong lòng không muốn, bình thường lúc công tử nhà mình tắm rửa đều lưu một nha hoàn ở bên người hầu hạ, nàng nhưng là thật vất vả mới chiếm được cái phúc lợi này…… vì thế cọ cọ nhìn công tử nhà mình, đã thấy công tử luôn luôn thần sắc lạnh nhạt đột nhiên không hờn giận liếc nàng một cái, tiểu nha hoàn cắn môi yên lặng lui xuống…… ô ô…… người ta đồn không sai, công tử nhà mình quả nhiên bị hồ ly tinh mê hoặc rồi!!

Nam hồ ly tinh Tề Bạch trong miệng nha hoàn Đông phủ nhìn tiểu nha hoàn kia lui ra, quay đầu thấy giáo chủ đại nhân đem áo lót cởi ra, thân thể thon gầy tinh tráng, sáu khối cơ bụng đều lộ ra……

Tuy rằng sớm biết giáo chủ đại nhân vóc dáng tốt, nhưng mọi khi nhìn thấy đều là đang H, lúc đó chỉ lo kích động, không có cảm giác mãnh liệt như hiện tại…… Tề Bạch sờ sờ nhéo nhéo cái bụng mềm mềm của mình, không khỏi có chút tự ti……

Bên kia giáo chủ đại nhân đã muốn hào phóng cởi hết y phục, thấy Tề Bạch còn đang cọ cọ, đơn giản đi tới xoát xoát lột hết.

Sáu khối cơ bụng lắc lư trước mắt, Tề Bạch vươn đầu ngón tay chọc a chọc…… quả nhiên cùng tưởng tượng giống nhau, thật không công bằng…… này thật sự là dáng người tiểu thụ sao? Một cái tiểu thụ dáng người tốt như vậy, làm cho hắn này công kham sao nổi a……

Giáo chủ đại nhân ánh mắt tối sầm lại, đã muốn giải khai đai lưng, liền yên lặng không tiếng động từ giữa mở ra…… sau đó xả vạt áo sang hai bên, Tề Bạch một thân trắng bóng chói mắt liền lộ ra……

Hai người đối diện nhau, chênh lệch càng thêm rõ ràng, Tề Bạch bùm một tiếng, nhày xuống đáy hồ……

Có lẽ là bị kích thích, Tề Bạch lần này phá lệ ra sức, liên tục làm hai lần mới thở hổn hển dừng lại…… theo thói quen dựa vào trong lòng giáo chủ đại nhân thở, một bàn tay sờ sờ sáu khối cơ bụng của giáo chủ đại nhân……

Giáo chủ đại nhân chọn chọn mi hỏi "thích không?"

Tề Bạch ngạo kiều giương cằm nhỏ, quay đầu nói "một chút cũng không thích, khó coi chết được, chán ghét muốn chết."

Giáo chủ đại nhân mị hí mắt, ôm Tề Bạch lên bờ, lau khô thân thể hai người, khoác lên mình tấm trường bào liền ôm người trở về phòng……

Trong phòng lớn, giáo chủ đại nhân thân thủ nhất xả, áo choàng vừa mặc vào giống như miếng giẻ lau bị ném đi……

Tề Bạch kinh hãi "làm cái gì?" không phải vừa mới làm hai lần sao? Như thế nào còn trực tiếp cởi quần áo……

Đem tay Tề Bạch kéo đến bụng mình, giáo chủ đại nhân lòng dạ hẹp hòi chọn mi nói "đến đây, làm cho ngươi thích mới thôi……"

Tề Bạch "……"

Đợi cho đến khi Tề Bạch thở phì phò vuốt sáu khối cơ bụng làm cho mình oán niệm kia, nói không dưới ba mươi câu "thích muốn chết"…… giáo chủ đại nhân rốt cục buông lòng từ bi, tha cho Tề Bạch……

Giáo chủ đại nhân số khổ xuống giường, đơn giản tẩy trừ thân thể, trở về chỉ thấy Tề Bạch ôm cái gối đầu, ánh mắt khép hờ, mơ mơ màng màng nhìn y.

"Sao còn chưa ngủ?" giáo chủ đại nhân đem người ôm vào lòng, ôn nhu hỏi.

Tề Bạch dụi dụi con mắt đã muốn không mở ra nổi, mơ mơ màng màng nói "chờ ngươi cùng nhau……" kỳ thật Tề Bạch đối với việc hắn cùng giáo chủ đại nhân làm xong còn phải rửa sạch thân thể cho mình vẫn

thực hổ thẹn, chính là mỗi lần làm hắn đều mệt đến không đứng dậy nổi……

Giáo chủ đại nhân hôn hôn con thỏ trong lòng, thấp giọng nói "ta ngày mai bế quan, có thể mấy ngày tới cũng không ở đây…… đến lúc đó ta phái Trung Thúc đến bên cạnh ngươi, có chuyện gì tìm hắn." kỳ thật y vốn là muốn mang Tề Bạch ra ngoài hai ngày chơi rồi mới bế quan, chính là mới vừa rồi vận công mới phát hiện chân khí trong cơ thể đã có chút dấu hiệu không thể khống chế, dưới loại tình huống này, vạn nhất cùng người khác giao thủ, còn có khả năng tẩu hỏa nhập ma……

Tề Bạch ngáp một cái, mơ mơ màng màng lên tiếng…… giáo chủ đại nhân giúp hắn dịch dịch chăn, thổi đèn.

——-

Tề Bạch cảm giác ngủ thực say, lúc tỉnh lại, bên ngoài mặt trời đã muốn lên cao, giáo chủ đại nhân không ở bên người……

Tề Bạch đứng lên thay y phục, hắn nhớ hình như hôm qua lúc mơ mơ màng màng nghe Đông Phương nói qua cái gì bế quan…… không biết có phải hay không đã bế quan……

Phòng ở Đông phủ so với Hắc Mộc Nhai có chú ý nhiều hơn, tựa hồ còn phân nhà giữa, tiểu viện, nhĩ phòng cái gì……

Tề Bạch thay quần áo xong, đi ra cửa, chỉ thấy gian phòng đối diện kia, có một người ngồi tại bàn trà gỗ lim bên cửa sổ, đang xem một quyển sách.

Trên bàn trà khói nhẹ lượn lờ, có vẻ là một chén trà nóng, trà hương bốn phía.

Người nọ tựa hồ nhận thấy có người, thần sắc thản nhiên đảo qua…… gương mặt giống Đông Phương, một đôi mắt bình tĩnh vô ba……

Tề Bạch giật mình phản ứng lại, này phỏng chừng chính là Đông công tử chân chính đi……

Đông công tử thản nhiên nói "Đông Phương giáo chủ có chuyện quan trọng phải rời khỏi hai ngày, sợ ngươi không có người chiếu cố, cha liền phái ta đến đây cùng ngươi đi dạo. Ngươi có muốn đi chỗ nào?"

Tề Bạch sờ sờ cằm, nhìn Đông công tử từ trên xuống dưới…… vị Đông công tử này tuy rằng bộ dáng rất giống Đông Phương, khí chất thoạt nhìn cũng tương tự…… chính là vẫn làm cho người ta cảm giác có chút bất đồng.

Khác biệt rõ ràng nhất chính là, Đông Phương Bất Bại tuy rằng thần sắc lạnh nhạt, nhưng y vô luận nói cái gì, đều làm cho người ta không tự giác phải cúi mình mà nghe…… một câu, cả người đều tản ra khí phách vương giả……

Mà vị Đông công tử này, tuy rằng diện mạo thực giống nhau, lạnh nhạt giống nhau, liền ngay cả thanh âm cũng tương tự, nhưng trong lời nói vẫn là thiếu khí thế làm cho người khác cúi đầu kia……

…… rốt cục giáo chủ đại nhân vương bát khí chất là từ đâu mà có? Tề Bạch không khỏi suy nghĩ một hồi……

"Ngươi nhìn cái gì?" Đông công tử thấy hắn nhìn mình không nói lời nào, có chút xấu hổ gãi gãi đầu, cả giận nói. Nếu là giáo chủ đại nhân, giờ phút này căn bản sẽ không nói, chỉ cần một cái mắt lạnh liếc lại đây, liền cũng đủ cho người ta câm như hến đi……

Tề Bạch xì một tiếng cười ra…… ở chung lâu cùng giáo chủ đại nhân một thân vương phách khí chất, đột nhiên nhìn thấy một phiên bản Đông Phương Bất Bại khả ái như vậy, thật sự làm cho người ta có xúc động phì cười……

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: vì không thể nuốt lời…… ta vô cùng buồn ngủ cũng cố viết xong chương này…… hy vọng mọi người lúc xem cũng không cần buồn ngủ T.T

Ps: tuy rằng nhảy ra một cái Đông công tử, nhưng là thỉnh tin tưởng, sẽ không đoạt đất diễn của giáo chủ đại nhân……

Hết chương 47……

48. Chương 48: Nghe Thư

Tuy rằng Tề Bạch không lễ phép có chút buồn bực, nhưng Đông công tử vẫn an bài hạ nhân hầu hạ hắn sấu tẩy ăn cơm…… không thể không nói, vị Đông công tử này đúng là bé ngoan nghe lời phụ thân mà…… Tề Bạch nghĩ, sau đó lại nhịn không được so sánh với giáo chủ đại nhân một chút, kết quả xì một tiếng, lại bật cười.

Đông công tử ngồi ở ghế dựa bên cửa sổ, bộ dáng chuyên chú đọc sách, nghe tiếng mặt không đổi sắc quay sang hướng khác, tiếp tục đọc sách……

Tề Bạch ăn cơm không phải trả tiền xong, bọn nha hoàn lưu loát dọn dẹp bát đĩa, Đông công tử đứng dậy, động tác tao nhã phủi phủi vạt áo, thản nhiên nói "ngươi có muốn đọc sách? Ta tìm chút sách cho ngươi xem đi……" xem ra là không kiên nhẫn ứng phó Tề Bạch, muốn dùng mấy quyển sách đem người đuổi đi rồi.

Tề Bạch cười hì hì nói "không phải nói mang ta ra ngoài đi dạo sao?"

Đông công tử trầm mặc một chút, tựa hồ có vài phần không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn là thản nhiên nói "ngươi muốn đi đâu?"

…… thật sự là một bé ngoan a…… Tề Bạch nhịn cười thầm nghĩ, không biết vì cái gì, hắn nhìn Đông công tử rối rắm, liền đặc biệt vui vẻ, cảm giác như được khi dễ giáo chủ đại nhân thật sự ưu việt cùng thống khoái a……

Tề Bạch cười nói "ta cũng không biết Hàng Châu có cái gì hảo ngoạn, không bằng khách tùy chủ, ngươi đề cử vài cái đi."

Đông công tử liếc Tề Bạch một cái thản nhiên nói "kỳ thật cũng không có cái gì hảo ngoạn, còn không bằng ở nhà đọc sách chơi cờ. Hoặc là vào rừng trúc đánh đàn…… nơi đó phong cảnh không tệ, cũng coi như nhã sự." vị Đông công tử này thật sự là trạch nam cổ đại, bất quá…… đọc sách chơi cờ đánh đàn…… cuộc sống giải trí của cổ nhân thật đúng là cẳn cỗi a……

"Đi dạo phố đi." Tề Bạch giải quyết dứt khoát nói.

Đông công tử mặt không chút thay đổi nhìn Tề Bạch…… Tề Bạch vẻ mặt kiên định nhìn y……

Thật lâu sau, Đông công tử mở cửa ra ngoài, phân phó Trung Thúc canh giữ ở bên ngoài nói "an bài một chút, chúng ta ra ngoài dạo phố."

Tề Bạch nhìn không được hồi tưởng một chút bộ dáng giáo chủ đại nhân lúc phân phó…… tựa hồ giáo chủ đại nhân chưa bao giờ phải động chân, ngoắc ngoắc ngón tay là có người chạy lại nghe phân phó ngay. Ngẫu nhiên cũng sẽ nói thẳng mệnh lệnh, liền cũng giọng điệu nói chuyện bình thường giống nhau…… đã thế y vừa nói xong, đã có người ứng thanh "dạ"…… cũng không biết Đông Phương lần này bế quan bế bao lâu, vài ngày còn được, nếu bế đến mấy tháng…… Tề Bạch nhăn mặt nhíu mày, thản nhiên buồn bã…… hắn có chút nhớ giáo chủ đại nhân……

Trung Thúc vẫn là động tác lưu loát, chỉ chốc lát sau, kiệu, thị vệ, tiền đều chuẩn bị tốt.

Vốn định chuẩn bị hai cỗ kiệu, Tề Bạch thấy cỗ kiệu lớn, hai người ngồi cũng vừa, liền chạy tới cùng Đông công tử ngồi chung.

Đông công tử thấy Tề Bạch đi lên, nhăn mặt nhíu mày, lại không nói gì, thần sắc bất động quay mặt đi……

Tề Bạch thấy thế, lại nhịn không được mở miệng nói "chúng ta nếu đi ra ngoài, cứ công tử đến công tử đi thật sự là không tiện, cũng nên đổi xưng hô đi, ngươi gọi ta Tề Bạch là được rồi, ta gọi ngươi là gì đây?"

Đông công tử suy nghĩ một chút nói "ngươi gọi ta An Chi đi, từ năm năm trước Đông Phương giáo chủ…… người nhà vì để phân biệt, đều dùng tự để gọi ta."

Tề Bạch cười tủm tỉm gật đầu…… ngẩng đầu nghĩ "Đông Phương", thật sự là khả ái a……

Phố xá Hàng Châu rất náo nhiệt, chính là Tề Bạch đến cổ đại đã một thời gian, liếc mắt nhìn xung quanh, cũng không có nhiều hứng thú.

Hai người đi một chút dừng lại, được non nửa canh giờ rồi, Tề Bạch nhu nhu eo, cảm thấy mệt mỏi…… dù sao đêm qua mới kịch liệt vận động qua, giáo chủ đại nhân không ở bên người, đi đường cũng không có ai kéo hắn……

Hắn quay đầu đối Đông công tử bên cạnh nói "nếu không tìm chỗ nào nghỉ ngơi một chút đi."

"Ân, vậy nghỉ ngơi một chút đi……" Đông công tử gật đầu nói, từ trong tay áo lấy ra một cái khăn tay nhỏ màu trắng, lau lau mồ hôi……

Tề Bạch o …… nguyên lai giáo chủ đại nhân động tác lau mồ hôi lại khả ái như vậy a…… loại bộ dáng yếu nhược này cũng thật khả ái a…… ngao ngao ngao……

Tề Bạch không khỏi vẻ mặt mơ màng ngẩng đầu YY một phen, nếu giáo chủ đại nhân có thể ở trên giường như vậy như vậy…… lại như vậy như vậy…… cuối cùng nếu có thể thở hổn hển nói một câu "ngươi mạnh quá…… ta không được……" Tề Bạch một bên YY một bên cười. Thình lình sáu khối cơ bụng trong đầu nhảy ra…… Tề Bạch rối rắm cắn cắn ngón tay, chỉ thấy Đông công tử đứng xa xa mấy thước phía trước, vẻ mặt ghét bỏ nhìn hắn.

Tề Bạch thay đổi sắc mặt, có chút mất mát nhìn xung quanh, sau đó vung tay lên nói "đi, đi trà lâu." Sau đó rất có khí thế đi trước dẫn đầu, đi qua đi qua.

Đông công tử đem khăn tay cất vào trong tay áo, lại có chút rối rắm đứng một hồi, mới nhận mệnh đi theo…… vị Tề công tử này thật sự là là lạ, cũng không biết Đông Phương giáo chủ kia coi trọng hắn điểm nào……

Trong đại môn trà lâu có một tấm bình phong, hai người vừa mới tiến vào, tiểu nhị liền từ trong bình phong vui vẻ đi ra tiếp đón nói "hai vị đến thật khéo, hôm nay Lý Thiết Khẩu ở tiểu điếm giảng thư, được nghe thực……" tiểu nhị đang nói, chợt nghe trong bình phong truyền ra một trận trầm trồ khen ngợi, nghe tiếng có vẻ rất náo nhiệt.

Đông công tử nhíu nhíu mày, cảm thấy tranh cãi ầm ĩ như vậy, thật sự thực thô bỉ…… cước bộ không khỏi hơi hơi dừng lại, đã thấy Tề Bạch bên người hưng trí dạt dào tiêu sái đi vào, còn một bộ nhà giàu mới nổi nói "cho chúng ta một bình trà ngon, một vò rượu ngon, ở đây có món điểm tâm nào ngon cũng mang hết

lên."

"Dạ được." Tiểu nhị vung khăn lau, đi báo đồ ăn.

Đông công tử không khỏi lại nhíu nhíu mày, làm một công tử thế gia có giáo dưỡng, đối ăn uống đều là có nghiên cứu. Những nhà giống như bọn họ, đều phải mất một số tiền lớn mời đầu bếp, tuy rằng bình thường ra ngoài ăn cơm không nhiều lắm, nhưng rượu nhà nào ngon, cá nhà nào tốt, nhà nào làm hạch đào tô ngọt mà không nị…… cũng đều có chú ý. Rất ít khi không cố kị gọi loạn một mạch như vậy…… nhưng thấy Tề Bạch đã đi vào tìm bàn, cũng đành đi theo.

——-

Sau bình phong là một phòng lớn, trong phòng, một trung niên nam nhân gầy gò đứng trên một cái bàn tròn, có lẽ đây chính là Lý Thiết Khẩu trong miệng tiểu nhị, xung quanh cái bàn tròn có vài cái bàn hình chữ nhật.

Tề Bạch tìm một cái bàn bên ngoài ngồi xuống, chợt nghe Lý Thiết Khẩu nói "…… hai người đang giằng có, đã thấy xung quanh đột nhiên âm phong từng trận, mây đen vần vũ. Một đại hán dữ tợn thân cao chín thước, mắt như chuông đồng, tay cầm đại đao từ trên trời giáng xuống, các ngươi đoán xem đó là ai?"

Lý Thiết Khẩu dừng một chút, mới lớn tiếng nói "này đó chính là ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại!"

"Phốc—" Tề Bạch vừa uống một ngụm trà, toàn bộ phun ra……

Trung Thúc vẫn đi theo bên cạnh hai người hai mắt phát lạnh……

Đám quần chúng xung quanh không biết gì vỗ tay trầm trồ khen ngợi……

Ni mã…… còn âm phong từng trận, mây đen vần vũ…… ngươi đây là nói ngươi sao?

Còn thân cao chín thước, mắt như chuông đồng…… còn dữ tợn…… vị đại thúc này, liền lấy diện mạo của ngươi, còn dám nói Đông Phương như vậy, ghen tỵ đi……

Tề Bạch tuy rằng tức giận, nhưng cũng bất đắc dĩ, dù sao nơi này đều là dân chúng không biết gì…… chỉ có thể khoanh tay, hung ba ba trừng qua, quyết định nếu Lý Thiết Khẩu này nói cái gì không đúng nữa, hắn thế nào cũng phải cho gã nói đến muốn ngừng cũng không được.

Trung Thúc thì có phần huyết tinh, tuy rằng hiện tại trước công chúng không có biện pháp động thủ, nhưng hắn đã từng chút từng chút nhớ những người bộ dáng trầm trồ khen ngợi kia, dám mạo phạm giáo chủ, người nói bậy phải chu di cửu tộc, đám người trầm trồ khen ngợi kia…… giết chết không tha!

Đông công tử sắc mặt cũng có chút lãnh, Đông Phương Bất Bại giúp Đông gia bọn hắn rất nhiều, thậm chí có thể tính là ân nhân cứu mạng. Hơn nửa cùng y diện mạo tương tự…… Đông công tử là bởi vì thân thể nhược, không có bạn chơi, từ nhỏ đến lớn bên người đều là tiểu tư nha hoàn. Từ khi nhìn thấy giáo chủ đại nhân cùng mình diện mạo tương tự, trong lòng có một loại cảm giác thản nhiên vô cùng thân thiết. Hơn nữa giáo chủ đại nhân vương phách khí bốn phía, thực dễ dàng làm cho người ta phục tùng, Đông công tử trong cái vô cùng thân thiết, lại có vài phần sùng bái kính nể…… tóm lại, Đông công tử coi fan trung thành của giáo chủ đại nhân…… y cũng chưa từng đến địa phương tranh cãi ầm ĩ như thế này, đây là lần đầu tiên nghe được cư nhiên có người dám nói thần tượng của mình như vậy, trong lòng có chút phẫn nộ…… lúc này quyết định, trở về phái nói cho lão cha mình thu mua trà lâu này, còn phải nghĩ biện pháp đem tên Lý Thiết Khẩu kia khống chế, làm cho hắn chịu khổ sở chút……

Ba người, ba đạo lãnh khí bắn thẳng đến Lý Thiết Khẩu ở trung tâm đại đường nói đến nước miếng tung bay kia……

Lý Thiết Khẩu không tự giác rùng mình một cái, nhìn nhìn xung quanh……

Lúc này có người nghe bên dưới nói "Lý Thiết Khẩu, kia sau khi Đông Phương Bất Bại đến Thiếu Lâm Tự trộm kinh, kế tiếp lại làm sao vậy?"

Lý Thiết Khẩu nghe vậy, cũng bỏ qua rùng mình vừa rồi, vuốt râu kích động nói "vị khách quan này hỏi thật hay, kế tiếp mới gọi là phấn khích! Đông Phương ma đầu trộm kinh thư, tuy rằng đánh lui được nhóm đại sư Thiếu Lâm Tự, nhưng khó tránh khỏi bị thương, hắn một đường cấp tốc trở về Hắc Mộc Nhai, chính là đi được nửa đường, thương thế nặng thêm, không thể không dừng lại dưỡng thương…… nơi Đông Phương đại ma đầu này dừng lại có một tòa Vương gia trang, Vương gia trang là của Vương nhà giàu, Đông Phương Bất Bại thấy Vương nhà giàu nhà cao cửa rộng đại viện khí phái phi phàm, liền vụng trộm lẻn vào trong nhà Vương nhà giàu……"

Người bên dưới lại là một mảnh trầm trồ khen ngợi, có tên đáng khinh cao giọng nói "…… chớ không phải Vương nhà giàu này trong nhà còn có không ít như hoa mỹ quyến……"

Lý Thiết Khẩu tròng mắt đảo quanh, cũng đáng khinh nói "đâu chỉ là như hoa mỹ quyến a…… còn có cái thiên kim tiểu thư trong veo như nước đâu……"

Bên dưới nghe vậy, lại là một trận kích động, vội hỏi "sau lại xảy ra cái gì? Ngươi nói mau a!"

Lý Thiết Khẩu cười nói "đừng vội, đừng vội, lại nói……"

Vì thế……

Tiểu thiếp của Vương nhà giàu bị chính thê đổ oan trộm bạc, bị đánh bản tử…… giáo chủ đại nhân đột nhiên lương tâm nổi lên, quyết định giúp tiểu thiếp kia giáo huấn chính thê một chút…… giáo huấn chính là…… đem chính thê xxoo……

Vì thế……

Chính thê sau khi bị xxoo, lại yêu thương đại ma đầu…… nhưng đại ma đầu trong lúc vô ý lại yêu thương thiên kim tiểu thư nhà đó……

Vì thế……

Tề Bạch rốt cuộc nghe không nổi nữa…… ni mã! Đây là cái chết tiệt gì a!!

Hắn vỗ bàn nói "ngươi nói bậy!!"

———-

xvbvbTôi cùy ~~ hạn hán lời luôn với cái câu truyện cẩu huyết lâm đầu kia fghbv

Hết chương 48……

49. Chương 49: Đông Phương Là Một Người Đáng Thương

Tề Bạch vỗ bàn, Lý Thiết Khẩu sợ run, tâm nói không phải khéo như vậy chứ, thực gặp phải ma giáo đi……

Ngẩng đầu nhìn lên, gã thả lỏng một nửa…… người vỗ bàn nhìn không giống người giang hồ, hơn nữa người bên cạnh là Đông công tử mà…… phàm là người Hàng Châu không ai không biết Đông gia, có Đông công tử ở đây, trên cơ bản có thể xác định không phải ma giáo tới gây phiền toái……

Nhưng nhìn Đông công tử sắc mặt cũng không được tốt lắm, một đôi mắt hơi lạnh, tâm gã lại đề lên một nửa…… vốn dĩ, gã kể chuyện bậy bạ, cũng là vì miếng cơm. Vạn nhất chọc giận Đông gia…… chỉ sợ gã phải thu thập hành lý trực tiếp rời khỏi Hàng Châu……

"Khụ, vị công tử này, ngươi có ý kiến gì?" Lý Thiết Khẩu vuốt râu, vẻ mặt ôn hòa nói.

Tề Bạch tức giận "ngươi này căn bản là nói bậy, Đông Phương Bất Bại làm sao có thể như vậy!"

"Khụ khụ……" Lý Thiết Khẩu tự nhiên không dám cùng người của Đông công tử tranh cãi, ho khan hai tiếng chuẩn bị nhận lỗi coi như xong việc, bên dưới lại có người nói "ngươi nói Lý Thiết Khẩu nói bậy, chớ không phải là ngươi nhận thức ma giáo Đông Phương Bất Bại? hay là…… ngươi chính là người trong ma giáo?"

Đông công tử nhìn qua, chỉ thấy đó là một thế gia công tử khác, lời này hỏi hiểm ác, vạn nhất Tề Bạch thật sự nhận, chỉ sợ ngày hôm sau toàn thành đều biết Đông gia cùng ma giáo có quan hệ…… y nhăn mặt nhíu mày, lại không bất động thanh sắc quay mặt đi…… không thể nhẫn nhịn được nữa, Đông Phương giáo chủ đều bị người ta nói thành như vậy, nếu mình còn cố kỵ đến cố kỵ đi, chỉ sợ chính mình đều phải tự xem thường mình…… có phiền toái thì đã làm sao, dù sao cũng có cha cùng Đông Phương giáo chủ…… đến lúc đó giết chết bọn hắn, xem ai còn dám nói lung tung……

Không thể không nói, cùng Đông Phương Bất Bại tiếp xúc qua nhiều năm như vậy…… cho dù là bé ngoan cũng không còn thuần lương……

Tề Bạch nghe vậy, giật mình một cái phục hồi tinh thần…… hắn biết lời này là vạn vạn không thể nhận, bằng không khẳng định sẽ mang đến cho Đông gia thêm phiền toái.

Tuy rằng chỉ ở chung thời gian ngắn ngủi, Tề Bạch đối Đông lão gia cùng Đông công tử đều rất có hảo cảm, không muốn bọn họ phiền toái…… huống chi Đông gia vẫn là đường lui của Đông Phương……

Hắn một bên thầm mắng chính mình xúc động, một bên làm bộ cả giận nói "này theo ta nghe qua căn bản không giống nhau!"

Người nọ lại nói "không biết vị công tử này lần trước nghe là như thế nào?…… hơn nữa bất quá là thuyết thư, ma giáo là võ lâm tà đạo, giang hồ chính đạo mỗi người đắc mà tru chi, cho dù Lý Thiết Khẩu nói không đúng, ngươi ta nghe qua đã nghiền cũng liền thôi, cũng không tất yếu phải sinh khí như thế…… chứ không phải là công tử cùng ma giáo kia quen biết?" đề tài vẫn là hướng tới Tề Bạch có hay không có quan hệ với ma giáo.

Tề Bạch trước kia thường ứng phó với paparazy, tự nhiên cũng không dễ dàng để cho người ta dùng lời nói áp đảo. Vì thế lắc đầu, làm bộ khinh thường nói "các ngươi nói Đông Phương Bất Bại kia, bản công tử tự nhiên không tất yếu sinh khí, nhưng là nói ác tục như vậy, thật sự là bẩn lỗ tai ta, bản công tử lại có thể nào không tức giận?"

Nói xong thấy người kia muốn mở miệng, quay đi, chỉ một người có vẻ thành thật nói "ngươi nói xem, từ chỗ Đông Phương Bất Bại lẻn vào nhà Vương nhà giàu nghe không quen tai sao? Rõ ràng là tình tiết trong mấy cuốn tiểu thuyết, lại còn lấy ra hồ lộng người khác, thật sự là mất hết khẩu vị!"

Người nọ há mồm, không phản ứng lại được, Tề Bạch cũng không ngừng, lại chỉ Lý Thiết Khẩu nói "hơn nữa ngươi nói chỗ trộm thư, căn bản cũng không đúng! Đông Phương Bất Bại rõ ràng mới lên làm giáo chủ bất quá mới hai ba năm, trộm kinh thư, hắn còn không biết ở nơi nào đâu……"

Lý Thiết Khẩu tự nhiên cũng biết thân phận người cùng Tề Bạch nói chuyện, theo người nọ mở miệng, gã chợt nhớ ra người này…… trong lòng lộp bộp một chút, lạnh nửa thanh, tâm nói Hàng Châu hai người nhà giàu nhất cãi nhau, châm ngòi lại là chính mình…… này không phải không đường sống sao…… gã đã muốn có thể đoán trước, vô luận hai nhà ai thua ai thắng, gã khẳng định cũng không có kết quả tốt đẹp gì……

Nghĩ đến đây, gã hận không thể cho mình hai cái tát, tâm nói nếu biết hôm nay xảy ra chuyện này, đánh

chết gã cũng không kể chuyện Đông Phương Bất Bại…… không, gã căn bản không nên xuất môn mới đúng……

Chính là chuyện cũng đã rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích. Gã đành phải thành thành thật thật lui ở một bên, một câu cũng không dám nói, cho là tất cả mọi người đều đã quên gã. Lúc này thấy ngón tay Tề Bạch chỉ lại đây, trong lòng ai thán một tiếng, ủ ủ rũ rũ nói "dạ, dạ, tiểu nhân chính là nói bừa thôi……"

Chính là Lý Thiết Khẩu chịu thua, người nọ cũng không dễ dàng buông tha, cười khẽ một tiếng nói "nếu Tề công tử nói Lý Thiết Khẩu bịa đặt, chắc là nghe qua không tầm thường, chi bằng nói cho chúng ta nghe nghe, cũng làm cho chúng ta cao nhã một hồi……" nói xong lời cuối cùng, giọng điệu mang theo trêu tức……

Trung Thúc nghe vậy, trên mặt phát lạnh, lớn tiếng nói "lớn mật, ngươi xem công tử nhà ta là ai? Thế nhưng dám làm càn như vậy?"

Người nọ dưới ánh mắt Trung Thúc hơi hơi kiềm hãm…… gã lời này nói quả thật có chút quá phận, phải biết rằng ở cổ đại, ả đào cũng thuyết thư nhân, cùng với những người làm xiếc bên đường kia đều là tiện dịch. Hắn nếu thật sự đi lên kể một đoạn, chỉ sợ vạn người nhạo báng.

Chính là, Tề Bạch đời trước làm chính là nghệ sĩ, đời này lại có giáo chủ đại nhân bảo hộ, cũng không tin có người dám trước mặt cười nhạo hắn, về phần sau lưng, ai muốn nói thì nói đi…… nhân sinh nhất thế, không có khả năng làm cho mọi người vừa lòng, chỉ cần người trước mắt mình vừa lòng là được rồi……

Hơn nữa hắn cũng nghĩ thừa dịp này thay đổi ấn tượng của dân chúng về Đông Phương Bất Bại…… không phải là kể chuyện thôi sao? Kể chuyện là sở trường của gia nha!

Tề Bạch vỗ vỗ vai Trung Thúc, ý bảo hắn lui ra…… sau đó nhíu nhíu mày nói "ngươi nếu đã nói như vậy, ta nếu không đồng ý, chỉ sợ ngươi lại nói…… ta nếu đồng ý, mặc dù ta không thèm để ý, nhưng trưởng bối trong nhà cũng sẽ mắng ta. Ngươi nếu có gan, chi bằng chúng ta đổi thành cá cược……" Tề Bạch cười nói "cược nếu ta kể chuyện cho mọi người nghe, tình tiết truyện so với Lý Thiết Khẩu hay hơn. Nếu chuyện của ta không hấp dẫn người nghe, mọi người có thể cười nhạo ta, nếu là hấp dẫn…… vị công tử này, ngươi phải làm một trận chó kêu bồi tội chúng ta…… ngươi có dám cược?"

Người nọ nghe vậy, trầm mặc một lúc lâu, lại nhìn trái nhìn phải…… chung quanh có không ít người, đều hay cùng gã đến trà lâu này nghe thư, mặc dù không tính là hiểu biết, nhưng so với Tề Bạch không biết từ đâu nhảy ra này cũng có nhiều chút tình cảm…… mặc kệ chuyện của Tề Bạch như thế nào, chỉ cần những người này bảo không hay, gã tự nhiên cũng không cần xấu mặt…… hơn nữa ban đầu gã đã nhìn rõ ràng, Tề Bạch cùng con ma bệnh Đông gia kia thần sắc rất khó coi, có vẻ như vừa sinh khí……

Tâm tư thoáng cái thay đổi, người nọ khẽ cắn môi nói "có cái gì không dám! Cược!" lại nói "nếu ta đã cược, ngươi đi lên kể chuyện đi!"

Tề Bạch cười cười, nhưng cũng không đi ngay, chính là lớn tiếng phân phó Trung Thúc "ngươi phái nhiều người đi thỉnh chút dân chúng đến, nói Đông công tử mời mọi người nghe thư uống trà." Hắn nếu đã có ý thay đổi ấn tượng của Đông Phương Bất Bại trong mắt dân chúng, tự nhiên phải tìm những người này……

hơn nữa mấy vị công tử ngồi đây chỉ sợ yêu nhất huân đoạn tử, hắn nếu có bịa chuyện, bọn họ cũng nghe không ra hương vị gì……

Sau đó mới chỉ người nọ cười nói "đã cược, liền cược lớn chút đi……" sau đó thi thi nhiên nhiên ngồi xuống, nghĩ xem rốt cuộc nên kể như thế nào.

Trung Thúc làm việc hiệu suất cực cao, bất quá chỉ mất một nén hương, bên ngoài trà lâu đã có một đám người hùng dũng tiến vào, nhất thời đem đại đường nhồi chật như nêm cối…… tối diệu là, những người này hơn nửa đều là nữ…… phải biết rằng nữ nhân bình thường đều có cảm tình, bịa chuyện cảm động chút là đã rơi lệ, tìm nữ nhân thực tốt a……

Trung Thúc đứng một bên, liếc Đông công tử một cái, cười…… kỳ thật hắn phái người đến chợ hô một tiếng, nói Đông công tử thỉnh người nghe thư uống trà, đám tiểu tức phụ đại cô nương liền sạp cũng không quản, nhất tề chạy lại đây…… người làm tướng công, cũng đều đuổi theo vợ mình đã chạy mất…… một đống người chạy đi như vậy, người khác tự nhiên thấy kỳ quái, một truyền mười mười truyền trăm, cuối cùng trong chợ lập tức giảm đi hơn nửa……

Cuối cùng trà lâu thật sự quá đông, Trung Thúc bảo hỏa kế kê thêm bàn ghế bên ngoài, nước trà điểm tâm cái gì cũng không thiếu…… những dân chúng không có bàn ghế hoặc là đứng nghe, hoặc là chạy về nhà lấy bàn ghế ra ngồi…… lúc Tề Bạch đến, kia rầm rộ, thật sự là so được với võ lâm đại hội……

Tề Bạch đầu tiên là đem chuyện cá cược nói trước mặt mọi người, sau đó vẻ mặt u buồn nói "kỳ thật ta hôm nay vốn không nên xúc động như vậy, chính là ta cùng Đông công tử lúc trước ở Tế Nam gặp một chuyện đáng giận, có mấy hòa thượng mạc danh kỳ diệu, thế nhưng lại nói Đông công tử nhà chúng ta là ma giáo Đông Phương Bất Bại! cuối cùng thiếu chút nữa đem Đông công tử cưỡng ép bắt đi…… chúng ta thiên tân vạn khổ mới trở lại Hàng Châu. Không nghĩ tới định ra ngoài giải sầu, lại nghe có người nói Thiếu Lâm Tự như thế nào như thế nào đại nghĩa, Đông Phương Bất Bại như thế nào như thế nào đáng khinh…… ta vốn là người Hà Bắc, lúc trước cũng nghe không ít lời đồn về Đông Phương Bất Bại, còn từng có từ rất xa liếc mắt một cái, cũng không phải là không chịu nổi như Lý Thiết Khẩu nói…… hơn nữa lúc trước gặp được, làm cho ta không thể không nghĩ, có phải hay không chúng ta luôn cho rằng chuyện thật, kỳ thật cũng không phải sự thật?"

Hắn vừa nói xong, bên dưới lập tức bạo phát, cơ hồ đều là thanh âm cô nương, đều nói Thiếu Lâm Tự thật sự là rất đáng giận…… một đám quần chúng bộ dáng xúc động tràn trề……

Nữ nhân quả nhiên đều nộ khí xung thiên a…… Tề Bạch cảm khái, ý bảo mọi người yên lặng một chút, sau đó tiếp tục bịa chuyện "các hòa thượng đó quả thật là rất đáng giận, Đông công tử là người lớn lên ở Hàng Châu, nhắc tới Hàng Châu Đông gia, có ai không biết có ai không hiểu? các ngươi coi như là nhìn Đông công tử lớn lên, các ngươi mới tối có quyền phát ngôn, các ngươi nói, Đông công tử là Đông Phương Bất Bại sao?"

Tuy rằng không biết cái gì gọi là quyền phát ngôn, bên dưới vẫn nhất tề hô "không phải!"

Đông công tử đè trán…… dụng ý của Tề Bạch y tự nhiên hiểu được…… nhưng…… cái gì mà nhìn y lớn lên……

Trung Thúc vuốt cằm, có chút đăm chiêu…… dụng ý của Tề Bạch hắn tự nhiên cũng biết…… nhưng không nghĩ tới cư nhiên biến thành oanh động như vậy, nguyên lai, còn có thể lộng như vậy a……

Tề Bạch lại dùng tay ra hiệu, ý bảo mọi người yên lặng, sau đó lại đem chuyện ở Tế Nam kể một phen, cuối cùng nói "ta thật sự không biết Thiếu Lâm Tự làm như vậy là có dụng ý gì, sau lại ngẫm lại, hình như có một lần, có hòa thượng hóa duyên, chúng ta lúc ấy không có bạc vụn, liền không thể cho bọn họ…… chắc là từ lúc đo kết ân oán đi……"

Bên dưới lại là một trận ồ lên, các cô nương đều tỏ vẻ về sau mà nhìn thấy hòa thượng lập tức xem thường, tuyệt đối không cho một hào…… Thiếu Lâm Tự cái gì đều kiên quyết chống lại……

Tề Bạch đáy lòng mừng thầm, mời nhiều người đến đây, quả nhiên là việc làm sáng suốt a……

Tề Bạch chờ các cô nương hoãn lại xúc động, liền đem kịch tình lúc trước Lý Thiết Khẩu kể nói lại một lần……

Hắn vừa dứt lời, có vài tiếng kêu lên, nhìn qua, nguyên lai là mấy tiểu tức phụ bưu hãn biết tướng công nhà mình cư nhiên nghe cái loại huân đoạn tử này, trực tiếp liền nhéo tai……

Tề Bạch che miệng khụ hai tiếng, lại nói "ta bởi vì hâm mộ giang hồ hiệp sĩ, thường thường kết giao, đối chuyện giang hồ cũng coi như hiểu biết một chút. Nghe nói Đông Phương Bất Bại bất quá lên làm giáo chủ mới có hai ba năm, mà chuyện ma giáo đến Thiếu Lâm Tự trộm kinh thư quả thật là có, nhưng đó là chuyện năm năm trước…… khi đó Đông Phương Bất Bại còn không biết ở nơi nào đâu……"

"Ta đã cùng vị công tử này đánh cược, nói nếu kể chuyện hay hơn Lý Thiết Khẩu…… kỳ thật chuyện xưa ta làm sao có thể nói bừa, chỉ có thể đem các chuyện trước kia nghe được tổng hợp lại, nói cho mọi người nghe, nhưng ta cảm thấy, ta nghe được chuyện này, quả thật là so với mấy cái chuyện loạn thất bát tao của Lý Thiết Khẩu tốt hơn nhiều lắm……"

Tề Bạch thâm tình nói "kỳ thật Đông Phương Bất Bại cũng chỉ là một người đáng thương thôi……"

Trung Thúc nhu nhu ngực, nghẹn một hơi……

Đông công tử tay dán tại vạt áo, sống chết nhéo đùi một cái, thế này mới không luống cuống……

Hết chương 49……

50. Chương 50: Kể Chuyện

Tề Bạch đứng ở trung tâm, lấy chuẩn góc bốn mươi lăm độ ngước lên nhìn thiên không xa xa, khuôn mặt tuấn tú mang theo ưu thương, thanh âm trong trẻo vi ám đem chuyện Đông Phương Bất Bại làm thế nào giãy dụa sống sót giữa đám ma đầu ma giáo êm tai nói ra……

Đúng, các ngươi không có nghe lầm, Tề Bạch kể chính là giáo chủ đại nhân nỗ lực giãy dụa muốn sống sót giữa muôn trùng hãm hại của các vị trưởng lão cùng tả sứ Hướng Vấn Thiên……

Chuyện của hắn là kể từ lúc giáo chủ tiền nhiệm Nhậm Ngã Hành mất tích trở đi……

Hắn đã muốn hạ quyết tâm thật nhanh chóng giải quyết Nhậm Ngã Hành, hắn cũng hơi niệm tình một chút, chỉ miêu tả thế này: có lẽ là ông trời cũng nhìn được gã tham lam cùng bạo ngược, vì thế, gã lặng yên không một tiếng động mất tích, bất luận kẻ nào cũng không biết gã đến tột cùng sống hay chết. Chỉ để lại ma giáo như một cái đại sạp như vậy, còn có……

Tề Bạch dừng một chút, dùng một loạt từ tượng hình hình dung gã để kể cho mọi người, hắn là nói như vầy: …… còn có mười đại trưởng lão ma giáo, trong mười đại trưởng lão này, không một ai là không tội ác chồng chất, ác tích chiêu trước, mưu mô xảo trá, giết người cướp của không chỗ nào không làm, mà trong đó ma giáo tả sứ Hướng Vấn Thiên lại là một người hung ác đến cùng cực.

Những người này ai cũng không phục ai, tranh đấu gay gắt, ám đấu minh tranh…… ai cũng đều nguyên khí đại thương, lại ai cùng đều không thể đánh bại người khác để đoạt được giáo chủ vị.

Vì thế các vị trưởng lão trong một đêm nọ mở hội nghị, bọn họ quyết định cùng nhau lập nên một cái giáo chủ bù nhìn……

Tề Bạch thở thật dài, ánh mắt u buồn nhìn về người nghe xung quanh nghe đến mê mẩn, hỏi "Đông Phương Bất Bại chỉ là một thiếu niên hai mươi mấy tuổi, còn chưa đủ ba mươi, ta từng có duyên từ rất xa liếc mắt một cái…… cũng không phải như Lý Thiết Khẩu nói thân cao chín thước, mắt như chuông đồng gì đó…… thân cao tựa hồ cũng không sai biệt lắm, bóng dáng thì……"

Tề Bạch trái phải nhìn xem, cuối cùng chỉ vào Đông công tử nói "thân hình thoạt nhìn giống Đông công tử vậy, có chút gầy yếu, tuyệt không cường tráng……" Tề Bạch nói lời này, không tự chủ được nhu nhu mày, đem sáu khối cơ bụng vừa mới hiện lên trong đầu xóa đi……

Sau đó khôn ngoan đề cao thanh âm nói "mọi người nghĩ mà xem, một người như vậy, chính là có võ công thì cũng có năng lực đến đâu? Như thế nào có khả năng đánh bại mấy đại ma đầu ma giáo, đi lên giáo chủ vị……"

Hắn lắc lắc đầu tiếp tục thương cảm nói "hơn nữa nghe nói vị Đông Phương giáo chủ này, thuở nhỏ cha mẹ song vong, nói vậy lúc trước gia nhập ma giáo cũng là vì bất đắc dĩ…… không nghĩ tới mới an ổn vài năm, không ngờ lại bị tai bay vạ gió……"

"Các vị trưởng lão ma giáo cũng không biết sao, thế nhưng lại chọn y lên làm giáo chủ. Này nhìn như một cái búa tạ nện xuống…… trên thực tế cũng là có độc a……"

Tề Bạch thở dài "từ đó về sau các vị trưởng lão chỉ lo làm ác, tội danh lại chỉ rơi xuống trên người vị giáo chủ này…… phải biết vị Đông Phương giáo chủ này quanh năm ở trên Hắc Mộc Nhai, y chính là muốn làm ác, lại làm như thế nào? Ma giáo chúng ma đầu lại làm sao có thể nghe y phân phó?"

Tề Bạch nói đến đây, đã là toàn trường yên tĩnh, ẩn ẩn có tiếng khóc của cô nương nào đó truyền ra……

Trung Thúc giờ phút này đã muốn hoàn toàn hỗn độn…… hắn lớn đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên phát hiện, năng lực thừa nhận của mình tốt như vậy lại không chịu nổi một kích…… Tề Bạch chỉ nói một đoạn ngắn ngủi, nhưng lại làm cho hắn không biết nên dùng biểu tình gì thì tốt, cũng không biết nên làm động tác nào, tay thỉnh thoảng nâng lên, cũng không biết là nhu cái trán thì tốt, hay ấn huyệt thái dương thì tốt…… cuối cùng chỉ đành mất mát buông tay, cứng ngắc đứng, tiếp tục nghe Tề Bạch bậy bạ……

Đông công tử luôn luôn là bình tĩnh thong dong…… chính là y lúc này thật sự muốn tìm một cái gì để chống đỡ…… y thật sự cảm thấy có điểm ngồi không vững……

Chỉ có Tề Bạch, càng kể càng hưng phấn…… thẳng đến khi đem giáo chủ đại nhân nói thành một tuấn tú mỹ công tử phải chịu nhục, ủy khuất cầu toàn, bi đát khổ bức đến cực điểm……

Vẫn là đúng vậy, Tề Bạch bởi vì thực oán niệm Lý Thiết Khẩu lúc trước đem giáo chủ đại nhân hình dung đến không giống người…… cho nên cường điệu một chút miêu tả bộ dáng Đông Phương Bất Bại…… kia thật sự là đẹp đến kinh thiên động địa quỷ khiếp thần sầu a……

Các cô nương bên dưới bị ngược chịu không nổi, một cô nương vừa nghẹn ngào vừa nói "Đông Phương đáng thương như vậy, chẳng lẽ không có người giúp y sao?"

Tề Bạch nghe vậy đầu nóng lên "đương nhiên là có!"

Mọi người đều truy vấn, rốt cục là ai……

Tề Bạch nắm tay, lại nhấp hé miệng, cuối cùng vuốt tóc nói "vị Đông Phương giáo chủ này tuy rằng thân thế đau khổ, cảnh ngộ bi đát, nhưng lại được trời cao ban cho y một phần hảo nhân duyên…… quý nhân của Đông Phương giáo chủ, chính là tình nhân của y!"

Nghe được chỗ bi thảm, lại đột nhiên quanh co…… các cô nương gạt lệ, lại hỏi "cô nương kia đẹp mắt sao?"

Dù sao Tề Bạch đã muốn đem Đông Phương Bất Bại khoa thành một đóa hoa, vạn nhất làm cho y xứng với một nữ nhân tầm thường, mọi người thật đúng là không thể chấp nhận nổi.

Cô nương…… Tề Bạch rối rắm một chút, chợt lại nghe có người nói "kỳ thật cô nương kia chỉ cần có thể giúp Đông Phương Bất Bại là tốt rồi…… chính là nữ tử luyện võ tựa hồ làn da cũng không phải thực tốt……" trong lời nói vẫn là có ghét bỏ.

"Đúng vậy, nữ tử luyện võ dáng người cũng không đẹp, ngón tay rất thô, bàn tay cũng thô……"

Tề Bạch nghe, cắn chặt răng, ánh mắt ngưng trọng, nói "kỳ thật tình nhân của Đông Phương giáo chủ, là một nam tử……"

Lời này vừa nói ra, Trung Thúc cùng Đông công tử nhất tề nuốt một ngụm nước miếng, sau khi trải qua liên tiếp đả kích, bọn họ hiện tại đã muốn rối rắm lắm rồi vậy mà bây giờ cũng chỉ có thể lăng lăng nhìn Tề Bạch, nhìn xem hắn rốt cục còn có thể xả ra cái gì……

Toàn trường yên lặng quỷ dị một lúc lâu, có người đột nhiên bạo miệng nói "mẹ nó, nguyên lai Đông Phương giáo chủ là ngoạn lão thổ……" nói còn chưa dứt lời, kéo một cô nương bên cạnh bỏ về……

Sau đó lại là một trận yên tĩnh quỷ dị, mới có một cô nương sợ hãi hỏi một câu "…… vị công tử kia, bộ dạng được không?"

……

Các cô nương khác một đám tập trung tinh thần nhìn chằm chằm Tề Bạch……

Tề Bạch nhẹ nhàng thở ra, quả nhiên vẫn là các cô nương có hiểu biết a……

Có lẽ là lời khó nói nhất cũng đã nói ra, Tề Bạch hoàn toàn không có áp lực tiếp tục bậy bạ "có thể làm cho Đông Phương giáo chủ yêu thích, tự nhiên cũng là người tuấn tú bất phàm, hơn nữa lòng mang nhân nghĩa, hắn ngẫu nhiên biết chuyện Đông Phương giáo chủ gặp phải, ban đầu đối Đông Phương giáo chủ là đồng tình, sau lại vì tiếp xúc thật lâu bắt đầu yêu thương giáo chủ……"

Kế tiếp Tề Bạch dùng ngôn ngữ tối phiến tình miêu tả một đoạn anh hùng cứu anh hùng, anh hùng tích anh hùng, trong hoạn nạn gặp chân tình buồn vui lẫn lộn chuyện xưa……

Nhóm nam sĩ xung quanh đều lộ ra biểu tình giống nhau ngồi nghe, các cô nương lại cắn cắn khăn tay cảm động……

Trung Thúc lại nuốt nuốt nước miếng, có một loại cảm giác vô lực mắt thấy tai nạn sắp phát sinh lại không có biện pháp ngăn cản…… hắn thật sự không dám nghĩ đến lúc giáo chủ xuất quan mà biết chuyện thì sẽ có

cái biểu tình gì……

Nhưng là…… lão nô thật sự không biết tình huống này thì nên làm gì bây giờ a…… hắn trong lòng yên lặng rơi lệ nói.

Đông công tử tiếp tục đờ đẫn nghe, không nghe thì làm gì bây giờ, chung quanh nhiều người như vậy, y có thể bịt lỗ tai sao? Có lẽ y thật sự nên bịt lỗ tai……

"Kia hiện tại thế nào?" có cô nương hỏi.

Tề Bạch buông tay, nói "ta cũng không phải người giang hồ, tin tức biết được cũng không phải đúng lúc như vậy…… bất quá nghe nói tựa hồ Hướng Vấn Thiên đã bị trục xuất khỏi Nhật Nguyệt Thần Giáo, các trưởng lão ma giáo cũng đều đền tội…… còn lại tất cả đều ủng hộ Đông Phương giáo chủ, tỉn tưởng về sau dưới sự dẫn dắt của Đông Phương giáo chủ, ma giáo sẽ dần dần tốt lên……"

Chuyện xưa kể xong, liền đến vấn đề đánh cược lúc trước, Tề Bạch hỏi "chuyện của ta cùng chuyện của Lý Thiết Khẩu, mọi người cảm thấy cái nào hay?"

Bên dưới thanh âm nhất tề nói "đương nhiên của ngươi hay."

Lý Thiết Khẩu thân là đương sự thứ nhất, tự nhiên không thể chạy mất, vẫn ủ rũ ủ rũ ngồi xổm một bên, giờ phút này thấy lực chú ý của mọi người lại đặt lên mình, vội nói "tự nhiên là công tử hảo, càng đáng quý là công tử kể chuyện thật, không giống như tiểu nhân, chính là nói bừa thôi…."

Tề Bạch gật đầu nói "ngươi không phải là người giang hồ, không biết chuyện giang hồ, chỉ có thể bảo sao hay vậy, này cũng không trách ngươi. Chính là hôm nay ta đã muốn đem sự thật nói ra, ngươi về sau cũng đừng bịa chuyện, cũng có thể đem chuyện của ta kể lại cho người khác nghe. Kỳ thật cho dù không có cái loại tình tiết thấp kém kia, cũng có thể hấp dẫn người, không phải sao?"

Lý Thiết Khẩu gật đầu như giã tỏi, liên tục đáp "phải phải công tử nói rất đúng."

Xong xuôi, Tề Bạch lại nhìn công tử nói chuyện lúc nãy, thấy sắc mặt gã không tốt, hình như định tranh cãi, lại nói "tốt xấu đã bình chọn rồi, thắng thua cái gì không trọng yếu……" hắn hơi áy náy nhìn vị công tử kia nói "ta lúc trước nhất thời tức giận, trong lời nói đối công tử có nhiều phần thất lễ, đặt cược cái gì liền bỏ đi."

Cử chỉ phong độ này lại được toàn bộ các cô nương trong trường thừa nhận.

Tề Bạch cuối cùng nói "chuyện xưa nếu đã muốn kể xong, mọi người cũng giải tán đi."

Trung Thúc cùng Đông công tử nghẹn trong ngực một hơi, lúc này mới chậm rãi phun ra……

Người xung quanh lại không hiểu, giống như chuyện xưa mới kể đến đúng chỗ phấn khích, liền lập tức đã xong, đều có cảm giác ý do chưa tẫn, chần chờ không muốn tản ra…… loại cảm giác này dùng từ ngữ hiện đại hình dung, chính là chuyện xưa như thế nào lạn vĩ?

Nhưng nhóm người nghe cổ đại vẫn là thực khả ái, bọn họ còn không biết oán giận, chính là đều yêu cầu, có thể hay không nói nhiều một chút chuyện của Đông Phương giáo chủ cùng tình nhân của y.

Tề Bạch cũng kể ý do chưa tẫn, nghe vậy thực sảng khoái nói "vậy lại kể cho mọi người vài câu chuyện nhỏ đi…… Đông Phương giáo chủ a, nghe nói y sợ vợ……"

Trung Thúc cùng Đông công tử một hơi phun được một nửa, nghe vậy lại nhất tề nghẹn lại……

Tề Bạch cuối cùng bịa vài cái ngoại truyện, đem Đông Phương Bất Bại miêu tả thành một người tuấn tú cao quý tao nhã nhã nhặn, đối tình nhân cực độ sủng ái si tình. Lại đem tình nhân của y tả thành một thiếu niên tướng mạo anh tuấn, lại võ công bất phàm, còn chính nghĩa rất mạnh.

Đem các cô nương xung quanh mắt đều biến manh, chỉ khổ nhóm lão công có tiểu tức phụ mình ở đây. Đi thì không thể đi, nghe vào…… này đều cái gì cùng cái gì a, đoạn trước ma giáo giáo chủ phấn đấu thì được rồi, nhưng càng nói lại càng không ổn……

Ngươi nói hai cái đại nam nhân cùng một chỗ là chuyện gì a…… được rồi, ai làm cho nhóm tức phụ bọn họ thích đâu, hai cái đại nam nhân cùng một chỗ thì thôi đi, nhưng cũng đừng kể bọn họ tình chàng ý thiếp là gì a…… mẹ nói, hai cái đại nam nhân, cư nhiên biến thành hắn so với tiểu tức phụ nhà mình còn lãng mạn hơn…… này không phải cho bọn hắn tìm phiền toái sao……

Vì thế có người nói thầm một câu "mẹ nó, vị Đông Phương giáo chủ này cũng quá yếu đuối đi…… căn bản là ẻo lả thôi, căn bản là một chút khí khái nam tử cũng không có……"

Tề Bạch nghe vậy không vui, tuy rằng bại hoại thanh danh giáo chủ đại nhân hắn cũng thực sung sướng, nhưng hắn cũng không thể nghe người khác nói xấu giáo chủ đại nhân……

Vì thế đề cao thanh âm nói "sợ vợ đó là ẻo lả sao? Ta nói cho ngươi biết, sợ vợ mới là biểu hiện của một người nam nhân phong độ cùng thể hiện tình yêu, phải biết rằng Đông Phương giáo chủ võ công không bằng tình nhân của y, nhưng y dù sao cũng là giáo chủ một giáo phái, y đối tình nhân mình thiên y bách thuận thật là bởi vì sợ sao? Đương nhiên không phải, y chính là yêu tình nhân của mình thôi…… bởi vì yêu, cho nên không đành lòng nhìn đối phương thương tâm, cho nên không đành lòng cự tuyệt đối phương……" Tề Bạch thâm tình nói.

Các cô nương xoát xoát khen, nói rất đúng!

Trung Thúc đứng giữa một mảnh ồn ào, lấy một góc bốn mươi lăm độ, ưu thương nhìn thiên không…… hắn ở trong lòng khẩn cầu, giáo chủ, ngài mau xuất quan đi…… muộn chút sẽ không có biện pháp thu thập……

Thanh âm trầm trồ khen ngợi xung quanh còn không ngừng vang lên…… Trung Thúc yên lặng rơi lệ nói, có lẽ hiện tại đã không thể thu thập được nữa rồi……

Hết chương 50……

51. Chương 51: Tề Bạch Lo Lắng

Thẳng đến màn đêm vi ám, Tề Bạch mới vẻ mặt tận hứng lên kiệu quay về.

Đông công tử ánh mắt phức tạp, rối rắm thật lâu mới nói "ngươi như thế nào có thể nói Đông Phương giáo chủ như vậy!" Tuy rằng y cảm thấy chuyện của Tề Bạch cùng Đông Phương Bất Bại mình không nên hỏi đến, chính là để cho Tề Bạch làm bại hoại hình tượng thần tượng của mình, thật sự không thể nào tha thứ.

Tề Bạch liếc Đông công tử một cái, cười nói "như vậy không tốt sao? Mọi người nghe xong chuyện xưa, không phải đều thích Đông Phương, cũng không còn sợ y nữa sao?"

Đông công tử nhíu nhíu mày "…… Đông Phương giáo chủ kia, người khác kính y sợ y cũng không thèm để ý…… huống hồ y cũng không cần người khác thích y."

Tề Bạch thu liễm tươi cười, thần sắc trở nên có chút ảm đạm, dừng một lát, không đáp lại lời Đông công tử, lại chậm rãi nói "ta nói những lời này, cũng không phải xúc động nhất thời…… lúc trước ở Hắc Mộc Nhai không biết, nhưng từ lúc cùng Đông Phương xuống núi, một đường đi tới, phàm là nhắc tới ma giáo, nhắc tới Đông Phương, cơ hồ nghe thấy đều là biến sắc…… trong võ lâm đại hội, Đông Phương lấy danh phận của ngươi, nhưng lúc bị tên hòa thượng kia kêu ra thân phận Đông Phương Bất Bại…… trong nháy mắt, tất cả mọi người đều là vẻ mặt đề phòng, xa xa lui mở ra. Nhưng lại không có một người mở miệng vì Đông Phương biện bạch một câu. Đơn giản là đề cập đến ma giáo……"

Tề Bạch cười khổ nói "lúc ấy ta nhìn Đông Phương lẻ loi một mình đứng trong đám người…… chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo…… cái loại tư vị này, cả đời này ta cũng không muốn trải qua một lần nữa……"

Đông công tử sớm nghe Đông lão gia nói về chuyện ngày đó, chính mình ngẫm lại, cũng hiểu được mạo hiểm vạn phần, nay nghe Tề Bạch nói như vậy, thần sắc có chút ảm đạm.

Tề Bạch lại nói "Đông Phương lên làm giáo chủ bất quá mới hai ba năm, trong lúc tại vị cũng không làm ra chuyện gì để người người oán trách, thanh danh kém đến như thế, bất quá là vì y là ma giáo giáo chủ thôi, cừu hận đối ma giáo tự nhiên đổ lên đầu y, tội nghiệt ma giáo gây ra cũng tự nhiên do y gánh vác…… nhưng là, cho dù Đông Phương nguyện ý gánh vác, cho dù Đông Phương không cần…… ta cũng không thể không để ý…… ta bất quá là một người bình thường thôi, ta chịu không nổi chuyện ở võ lâm đại hội tái diễn lần nữa……"

Thanh danh Nhật Nguyệt Thần Giáo thực sự là quá kém…… Đông công tử nhận thức gật gật đầu, nếu không phải nhà bọn họ cùng Đông Phương giáo chủ tiếp xúc qua thời gian dài, chỉ sợ cũng coi Đông Phương Bất Bại như yêu ma mà sợ hãi…… y còn nhớ rõ năm năm trước, lúc mới cùng Đông Phương giáo chủ đính hạ giao dịch, cha y ước chừng có nửa năm, không có ngủ qua một ngày an ổn……

"Này bất quá là dân chúng bình thường thôi…… bọn họ đối Đông Phương giáo chủ chính là e ngại, cũng không có uy hiếp gì…… theo bọn họ nói này đó, cũng không có gì đúng đi……" Đông công tử chần chờ nói, y tuy rằng hiểu tâm tình Tề Bạch, vẫn là khó tránh khỏi có chút rối rắm.

Tề Bạch khoát tay nói "nhưng đừng xem thường dân chúng bình thường, người giang hồ có bao nhiêu, thiên hạ này tuyệt đại đa số không phải vẫn là dân chúng đó sao, nếu là bọn họ cảm thấy Đông Phương tốt, kia Đông Phương cũng liền tẩy trắng một nửa…… lại nói người giang hồ cùng ma giáo có thù cũ, đâu phải muốn thay đổi là thay đổi được, nhóm dân chúng lại phần lớn cùng Nhật Nguyệt Thần Giáo không có thù hận, chính là nghe được đôi câu ba lời, bảo sao hay vậy thôi…… muốn thay đổi quan niệm bọn họ, cũng dễ dàng hơn nhiều."

Đông công tử trầm mặc một hồi, vẫn là nhịn không được nói "…… cho dù như thế, ngươi cũng không nên nói Đông Phương giáo chủ như vậy…… có thể biên soạn khác đi……" …… cái gì ma giãy dụa sống sót trong hãm hại của giáo chúng…… điều này làm cho y gặp qua giáo chủ đại nhân uy nghiêm quả thực kham không nổi…… còn có tình nhân gì đó tiêu sái bất phàm, võ công cao cường này nọ……

Nhớ lại kịch tình buổi chiều nghe được…… Đông công tử đè cái trán, ánh mắt nhìn về phía Tề Bạch lại thêm vài phần phức tạp, tâm nói đoạn đầu còn có thể chịu được…… đoạn sau lại càng làm cho người ta hỏng mất, kỳ thật căn bản chính là ngươi tự YY đi……

"Đông Phương giáo chủ sau khi trở về, đại khái sẽ thực sinh khí……" Đông công tử đánh giá Tề Bạch vài lần, thực mờ mịt tỏ vẻ một chút sung sướng khi người gặp họa. Nghe xong lời tề Bạch nói, tuy rằng y cũng hiểu được hình tượng ma giáo cần thay đổi một chút, nhưng y cũng thực ủng hộ Đông Phương giáo chủ giáo huấn cái tên miệng loa này……

Tề Bạch hình như phát hiện, vẻ mặt vô tội nói "kỳ thật…… thời gian quá gấp, không có hảo hảo cấu tứ, đành phải mượn hình tượng của An Chi bịa ra một chút kịch tình…… tình nhân giáo chủ đó, cũng là vì kịch tình cần…… bởi vì mọi người đều thực thích…… Đông Phương nếu biết, hẳn là sẽ không thực sự sinh khí đi…… cùng lắm thì, chúng ta không nói cho y không phải được rồi sao?" Tề Bạch vô liêm sỉ nói.

Cái gì mà mượn hình tượng của ta…… Đông công tử thiếu chút nữa phun ra một búng máu, tay run run chỉ vào Tề Bạch nói không nên lời…… vừa vặn cỗ kiệu dừng lại, Đông công tử vung tay áo, xuống kiệu rời đi…… ngươi này Tề Bạch, chờ Đông Phương giáo chủ trở về, cho ngươi biết tay!

Đông công tử tự mình cảm thụ thanh danh của mình bị người phá hỏng ác độc nguyền rủa.

Tề Bạch thi thi nhiên nhiên xuống kiệu, tuy rằng hắn cũng có giác ngộ, chờ giáo chủ đại nhân xuất quan mình chắc chắn sẽ phải chịu một chút giáo huấn, nhưng là…… Tề Bạch đã muốn bị giáo chủ đại nhân sủng đến vô pháp vô thiên kiêu ngạo nâng cằm…… dù sao bản công tử cũng nói thật…… hơn nữa Đông Phương đối hắn cũng chỉ là hổ giấy a hổ giấy ~

Nghĩ đến Đông Phương…… Tề Bạch vẫn là không tự giác hạ mi mắt…… đợi cho hắn tỉnh táo lại, chợt nghe thanh âm của chính mình nói "Đông Phương khi nào thì xuất quan?"

Trung Thúc giống như u hồn bay qua, mất mát nói "……này, lão phu cũng không biết a……"

Tề Bạch ngắm biểu tình Trung Thúc, yên lặng trở về phòng, tuy rằng hắn không sợ Đông công tử cũng không sợ giáo chủ đại nhân…… nhưng đối mặt Trung Thúc này thủ hạ đắc lực của giáo chủ đại nhân vẫn là có phần áp lực……

Trung Thúc ánh mắt phức tạp nhìn Tề Bạch đi xa, quay đầu hỏi thị vệ bên cạnh "giáo chủ bế quan từ lúc nào a?"

Thị vệ ngẩn người, cẩn thận nói "giáo chủ là sáng nay giờ mẹo (5-7 a.m) rời đi……"

Trung Thúc vẻ mặt đau khổ nói "nguyên lai thật sự là ngày hôm nay mới bế quan a……" vì cái gì hắn lại có loại cảm giác tang thương này a…… đây là sống một ngày bằng một năm sao……

Trung Thúc lau mặt, hướng ra ngoài đi vài bước, giống như đột nhiên nhớ tới cái gì quay đầu nói "các ngươi phái nhiều người bảo hộ Tề công tử, lão phu…… đến giáo chủ cửa tọa tọa…… sáng mai trở về……"

Bình thường lúc nằm trên giường, sẽ luôn phải đề phòng tay giáo chủ đại nhân luôn trơn trượt tiến vào quần áo mình, mò đến cả người đều nóng lên…… có đôi khi hưng trí, sẽ làm cho hắn tinh bì lực tẫn mới bằng lòng dừng tay…… tuy rằng hắn là công, nhưng tiểu huynh đệ của mình bị người nhu lộng, là nam nhân đều chịu không nổi đi……

Hôm nay trên giường lại cảm thấy lạnh lẽo, Tề Bạch xoay người, nhìn mặt trăng treo cao bên ngoài cửa sổ, Đông Phương lợi hại như vậy, hẳn là sẽ không bế quan lâu lắm đi……

Không biết sau khi Đông Phương xuất quan, nghe đến chuyện mình bịa ra, sẽ có cái phản ứng gì……

Có thể hay không lãnh nghiêm mặt, không tốn hơi thừa lời, cũng không nhẫn tâm xuống tay đâu……

Y rút quần áo mình, như vậy như vậy…… chỗ kia như vậy…… làm mình tinh bì lực tẫn…… lại muốn ngừng mà không ngừng được…… Tề Bạch mặt có chút nóng lên……

Một cỗ nhiệt lưu từ lòng bàn chân nảy lên, chỗ kia căn bản đã muốn ngẩng đầu…… hắn không tự giác nhéo một cái, ở trên giường cọ cọ, cảm thấy có chút khó nhịn……

Bên ngoài ánh trăng sáng tỏ……

Tề Bạch một phen buông màn, chặn ánh trăng……

Chốc lát, tiếng thở dốc từ trong màn truyền ra……

Đông Phương Bất Bại luyện công một ngày, mở mắt.

Không tự giác quay đầu nhìn lại, ánh mắt giống như xuyên thấu qua vách tường thật dày, vẫn nhìn đến Đông phủ đi……

Cũng không biết Tề Bạch ra sao, đợi ở Đông phủ có buồn hay không…… giáo chủ đại nhân nghĩ, đứng dậy rót cho mình một chén trà lạnh.

Lạnh lẽo nuốt vào, tượng niệm lại càng phát ra cực nóng……

Ngoan ngoãn nhẫn nại mấy ngày nữa, chờ ngày bổn tọa xuất quan, nhất định mang người nơi nơi đi một chút…… giáo chủ đại nhân vẻ mặt ôn nhu nghĩ.

Tề Bạch vùng dậy, ngốc nửa ngày mới thanh tỉnh lại.

Hắn vừa có một giấc mộng, trong mộng lại nhớ tới võ lâm đại hội, hòa thượng kia chỉ vào Đông Phương quát "ngươi chính là Đông Phương Bất Bại!"

Tiếng rút kiếm leng keng, mũi kiếm chói lọi chụm lại một chỗ, nhất tề nhắm hướng Đông Phương đâm tới……

Hắn vội hô to "không cần, dừng tay! Y không phải Đông Phương! Y họ Đông, là Đông gia công tử Hàng Châu……"

Lại không có người để ý đến hắn……

Tề Bạch lau mồ hôi trên đầu……

Ngày hôm qua lời nói đối Đông công tử đều là thật, hắn là thật sự sợ hãi Đông Phương bị nhận ra thân phận, sợ Đông Phương hai tay không địch được bốn chân……

Tuy rằng hắn biết kịch tình phát triển, nhưng là con bướm trong rừng mưa nhiệt đới ven sông Amazon ở Châu Nam Mỹ, ngẫu nhiên vỗ cánh vài cái, cũng có thể tạo nên một hồi lốc xoáy ở châu Mỹ.

Ai có thể khẳng định, lúc chuyện xấu xảy ra, vận mệnh cuối cùng của Đông Phương lại là như thế nào……

Nếu bởi vì hắn tồn tại, Đông Phương lại đi sớm hơn thì sao?

Từ sau võ lâm đại hội, nghi ngờ này giống như một tảng đá thật lớn, nặng trịch đè trong lòng hắn, đẩy không đi được.

Lúc Tề Bạch đi ra phòng ngủ, Đông công tử vẫn giống hôm qua ngồi trên ghế thái sư đọc sách.

Nghe thấy Tề Bạch đi ra, Đông công tử đầu cũng không nâng lên giở sang trang khác.

Tề Bạch nói "An Chi dậy thật sớm a ~"

Đông công tử hừ lạnh một tiếng, nghiêng người qua bên kia tiếp tục đọc sách….. tuy rằng bị lão cha nhà mình sai tới đây đãi khách, nhưng y quyết định, hôm nay tuyệt đối không cần quan tâm đến cái người không biết tên là gì này.

Tề Bạch không để tâm chạy tới cửa, mở ra, chỉ thấy Trung Thúc vẻ mặt tiều tụy đứng bên cạnh.

Trung Thúc thấy Tề Bạch, mí mắt không tự giác rút trừu, sáng nay hắn từ chỗ giáo chủ bế quan đến Đông phủ, một đường đi tới, nơi nơi đều bàn luận chuyện xưa của Tề Bạch, hắn nghe đến hận không thể một đuốc thiêu trụi thành Hàng Châu này đi……

"Tề công tử…… hôm nay lại ra ngoài sao?" Trung Thúc vẻ mặt áy náy nói "ta vừa mới hỏi qua, cỗ kiệu trong phủ đều bị phái đi…… chỉ sợ là không có biện pháp xuất môn……"

Tề Bạch khoát tay nói "vô phương, hôm nay không đi vậy."

Trung Thúc ngoài cửa cùng Đông công tử trong cửa nhất tề nhẹ nhàng thở ra.

Tề Bạch cười tủm tỉm nói "chúng ta có khai thư tứ (viết sách) a? Tìm cho ta vài cái khai thư tứ quản sự

lại đây đi…… ta muốn viết sách!”

Hết chương 51……

52. Chương 52

Viết sách? Trung Thúc cùng Đông công tử liếc mắt xem thường, tâm nói ngươi còn chưa có gây sức ép đủ sao……

Tề Bạch cười tủm tỉm nhìn Trung Thúc.

Trung Thúc do dự một chút nói “thư tứ (nhà sách) tự nhiên có mở, ta đi giúp công tử tìm hai quản sự lại đây……” hắn rõ ràng như vậy, đều làm cho Tề Bạch sửng sốt.

Lại không biết Trung Thúc lúc đi ra khỏi cửa khóe miệng nhếch một cái, lộ ra một nụ cười đắc ý. Đừng nói sinh ý của giáo chủ có thư tứ, cho dù không có, hắn ngay lập tức cũng có thể thu mua hai nhà lại đây. Chỉ cần có thể đem Tề công tử ở trong phủ này đừng chạy loạn, đừng nói viết sách, chính là muốn xé sách, hắn cũng sẽ gọi hai xe ngựa sách lại đây cho hắn xé chơi…… dù sao viết sách so với kể chuyện cái gì tốt hơn nhiều, hơn nữa viết ra rồi, muốn hay không đem ra ngoài bán, cho dù đem ra ngoài bán, bán cho ai…. còn không phải do mình định đoạt sao?

Hơn nữa cứ trì hoãn như vậy, nói không chừng sách còn chưa có ra, giáo chủ liền xuất quan, đến lúc đó Tề công tử có giáo chủ quản thúc, cũng sẽ không tự mình gây chuyện ni.

Trung Thúc nghĩ thông suốt, chỉ sợ Tề Bạch đổi ý, bất quá mất có một canh giờ đã đưa hai thư quán quản sự lại đây.

Hai quản sự một người khôi ngô, một người gầy yếu, điểm giống nhau là đều thực thông minh.

Trung Thúc từ lúc ở bên ngoài đã muốn dặn đi dặn lại bọn họ, Tề công tử nói cái gì thì nghe cái đây, bảo viết sách liền viết sách, bảo xé sách liền xé sách, chính là muốn đánh má trái cũng phải hoan hoan hỉ hỉ quay má phải đi…… tóm lại, nhất định phải đem Tề công tử hống cho vui vẻ, chỉ cần Tề công tử có thể thanh thản ổn định ở lại trong phủ, chờ giáo chủ xuất quan, thăng chức tăng lương kia không thành vấn đề! Về phần Tề công tử viết sách, như cũ đưa cho lão phu xử lý, nếu có bất kỳ trang giấy nào lọt ra ngoài…… Trung Thúc lạnh lùng cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Vì thế hai người vừa thấy Tề Bạch, một người vuốt vuốt râu nói “công tử vừa nhìn liền thấy chính là có học vấn, lão phu chỉ nhìn công tử khí độ hàm dưỡng liền biết, công tử mà viết sách tất nhiên là bất phàm!

Lão phu thật sự chờ không kịp muốn bái phỏng một phen a!"

Người còn lại thần thần bí bí cười nói "lão phu hôm qua trên phố nghe được một cái chuyện xưa, cấu tứ mới mẻ độc đáo, dùng từ tuyệt diệu, làm cho người nghe muốn ngừng mà không được a! nghe nói là một vị công tử bên người Đông công tử kể, lão phu cả gan đoán một chút, đó là công tử? công tử mới lớn như vậy, đã sớm nên ra thư! Công tử đem cẩm tú văn vẻ ẩn giấu trong bụng nhiều năm như vậy, kia thật sự là minh châu bị long đong a, là vô cùng tổn thất a!!"

Đông công tử chịu không nổi nhu nhu cái trán, cầm quyển sách bên cạnh nhìn xem……

Tề Bạch mặc dù da mặt dày, cũng không nhịn được có chút đỏ mặt, xấu hổ ho khan hai tiếng nói "quá khen quá khen…… ta lần này tìm hai vị đến quả thật là chuẩn bị ra một bộ sách. Chính là không quen thuộc quy trình, muốn tìm hai vị hỏi một chút."

Hai quản sự vội nói "công tử xin cứ hỏi."

Tề Bạch nói "không biết ra sách là một quá trình như thế nào, đối nội dung sách có gì kiêng dè không? Nếu nội dung sách đủ tư cách, đại khái một lần có thể in bao nhiêu bản? đều tại thư tứ kia bán ra?"

Hai vị quản sự nhất nhất đáp "chỉ cần không phải là nói xấu triều đình, cái khác đều không có gì cấm kỵ. Về phần in bao nhiêu bản sao, tự nhiên là công tử nói in bao nhiêu bản liền in bấy nhiêu bản. Chúng ta ở các thị trấn lớn đều có thư tứ, lấy văn của công tử, tự nhiên có thể có một thư tứ đem bán thôi!" liền đem Tề Bạch tâng bốc thật cao thật cao……

Tề Bạch nhíu nhíu mày…… thái độ hai vị quản sự như vậy, đương nhiên là do thân phận của mình, coi mình là ông chủ hống cho vui vẻ, tự nhiên cái gì dễ nghe liền nói ra cái đó.

Chính là đang cân nhắc thì cũng đã quá giờ ngọ, giờ phút này ra sách một chuyện cũng đều hợp lý không chê vào đâu được, cũng không đơn thuần là ra một quyển sách đơn giản như vậy…… hắn đã suy nghĩ phát triển ngành xuất bản ở cổ đại, làm cái gì đó……

Làm một người xuyên không, Tề Bạch xem như già nhất, hắn không có niệm thủ thi từ đến ngũ kinh tứ tòa, cũng không có hát mấy bài hát hiện đại, nhảy vài điệu nhảy hiện đại hấp dẫn ánh mắt. Tuy rằng vẫn chạy đi, ngồi xe đều nôn, hắn cũng không phát minh súng bắn đạn cái gì. Tuy rằng đời trước thân là ngôi sao, nếm qua không ít đồ ăn hiếm lạ, tay nghề của hắn cũng coi như tạm được. Nhưng từ khi xuyên đến đây, hắn luôn luôn là có gì ăn đó, cho tới bây giờ đều không gọi món ăn, cũng không có tự mình xuống bếp, bắt lấy giáo chủ đại nhân vị……

Tề Bạch thành thật như vậy, cũng không phải là hắn không có dục vọng muốn làm gì…… kỳ thật lúc mới xuyên đến đây, lúc còn chưa thấy giáo chủ đại nhân, hắn cũng từng YY sau này mình sẽ làm cái gì. Sau lại mới bị giáo chủ đại nhân tiềm, hắn cũng từng nghĩ mình sẽ làm ruộng, nếu tương lai rời đi Hắc Mộc Nhai, ít nhất cũng có tay nghề.

Chính là sau đó lại cùng giáo chủ đại nhân tình cảm sâu sắc, việc này liền bị hắn quẳng ra sau đầu, không bao giờ nghĩ đến nữa.

Này cũng không phải vì Tề Bạch ham ăn biếng làm, cảm thấy có phiếu cơm trường kỳ rồi thì không cần làm gì hết, mà là bởi vì Tề Bạch đời trước trong giới giải trí lăn lộn qua, muôn hình muôn vẻ con người cũng đã gặp qua, cái khác không nói, kiến thức cũng có chút, tự mình hiểu lấy cũng là có.

Hắn vốn không xu dính túi đi vào Hắc Mộc Nhai, lại bị giáo chủ đại nhân coi trọng, muốn độc thân phấn đấu cái gì, đó là nằm mơ. Nếu có thể theo bên người giáo chủ đại nhân, hắn nếu muốn làm cái gì, cũng bất quá chỉ có thể lấy tiền cùng quyền của giáo chủ đại nhân, trang điểm cho mặt tiền của mình thôi. Thậm chí đối với giáo chủ đại nhân, cho dù cho phép hắn làm này nọ, sâu thẳm trong lòng, cũng bất quá là một cách lấy lòng nhân tình, không hẳn là thật sự coi trọng năng lực của hắn.

Huống hồ hắn tuy rằng so với người cổ đại có hơn mấy trăm năm kiến thức, lại đối xã hội này không chút hiểu biết, việc gì cũng chỉ nói được, nhưng hắn làm sao có thể khẳng định mình tự làm nhất định so với cổ đại tốt hơn?

Mỗi lần muốn làm cái gì, Tề Bạch chỉ cần nghĩ như vậy, sẽ không tự chủ nhụt chí.

Về phần mua bán vô bản này, tỷ như phát minh một cái gì…… Tề Bạch đời trước là ngôi sao, cũng không phải nhà khoa học, nếu thật sự phát minh ra cái gì đó, cũng chỉ là đem thứ tiền nhân phát minh, ở trước mặt tiền nhân khoe khoang…… hắn nay nếu áo cơm không lo, sao phải cướp vinh dự của người khác, cho dù đoạt lấy được, sao có thể an tâm chịu chi? Huống hồ xã hội phát triển, vẫn là để tiến trình phát triển tuần hoàn là được rồi, có đôi khi phát triển quá nhanh, cũng không nhất định là chuyện tốt.

Trừ cái đó ra, còn có một nguyên nhân quan trọng là, Tề Bạch thực là một người tích phúc. Đời trước hắn trong giới giải trí cả thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, không nghĩ tới có thể xuyên đến cổ đại, càng không nghĩ tới có khả năng được giáo chủ đại nhân thiệt tình đối đãi. Lại còn dung túng hắn, bao dung hắn, mặc hắn tùy hứng……

Nếu nói tình yêu của giáo chủ đại nhân đối với Tề Bạch, là bảo vệ hắn chu toàn, vô hạn sủng nịch, như vậy tình yêu của Tề Bạch đối giáo chủ đại nhân liền thể hiện ở việc hắn thực cẩn thận ước thúc hành vi của chính mình có tạo ảnh hưởng không tốt đến đoạn tình cảm này hay không, không nhúng tay vào sự vụ Nhật Nguyệt Thần Giáo, thu hồi nghiệp tâm của mình, chính là cứ thế vui vẻ cùng giáo chủ đại nhân sống thôi.

Nhưng lần này viết sách cũng không giống nhau……

Nhật Nguyệt Thần Giáo thanh danh vẫn không tốt, trước mặt giang hồ chính đạo cùng dân chúng kỳ thật là không có chuyện ngữ quyền……

Nếu giang hồ chính đạo nhận định một sự kiện là do ma giáo làm, cho dù người ma giáo ra sức giải thích, lại có ai chịu tin tưởng một tên ma đầu?

Có một người chịu tội thay, khó tránh khỏi không thể thiếu người vu oan giá họa, hơn nữa người ma giáo, chính bản thân cũng không phải người lương thiện gì, cừu hận liền càng lớn…… cứ thế mãi, sớm muộn gì cũng có ngày bộc phát.

Nhật Nguyệt Thần Giáo bây giờ tuy rằng cường đại, nhưng nó thật sự cần thay đổi hình tượng của mình, nghĩ biện pháp đạt được một chút ngữ quyền.

Mà Tề Bạch đời trước là ngôi sao, thời gian vài năm, hắn cũng trải qua vô số sự phản đối, sớm đã học được làm thế nào dời đi tầm mắt công chúng, thay đổi hình tượng như thế nào, như thế nào biến đen thành trắng……

Này đó là hắn vất vả lăn lộn, thể nghiệm qua đau đớn thể xác, mới luyện ra một thân bản lĩnh.

Tuy rằng xã hội bất đồng, nhưng tâm lý bát quái vẫn là giống nhau, mọi người tư duy ăn khớp cũng là giống nhau, hơn nữa cổ nhân theo như người hiện đại mà nói là, rất dễ hồ lộng……

Tề Bạch nhớ lại thái độ dân chúng lúc mình kể chuyện xưa ngày hôm qua, cảm thấy chính mình thật sự có năng lực mượn danh nghĩa thư tứ của Đông Phương, nắm trong tay một chút hướng đi dư luận thế giới này……

Mà này, đối Nhật Nguyệt Thần Giáo, tuyệt đối là có ưu việt.

Hắn đã có ý nghĩ như vậy, tự nhiên không muốn bị người hống trước ngoạn, cúi đầu nghĩ nghĩ, liền đối với hai quản sự nói "viết sách nhưng thật ra không cần vội, ta gần đây đối hoạt động của thư tứ cảm thấy hứng thú, không bằng chúng ta đến thư tứ đi dạo đi……"

Hắn vừa nói ra, hai quản sự choáng váng, người khôi ngô kia lắp bắp nói "không…… không…… vẫn là từ bỏ, bên ngoài gió lớn…… thư tứ cũng không có gì hay, chính là phòng ở xiêm áo mấy quyển sách thôi……"

Người nhỏ gầy cũng gật đầu như giã tỏi nói "đúng vậy đúng vậy, công tử nếu là muốn xem sách, ta đem toàn bộ sách trong thư tứ đến để công tử xem…… thư tứ thật sự chỉ có mấy quyển sách thôi, một chút cũng khó coi."

Tề Bạch nhìn hai đôi mắt tội nghiệp một lớn một nhỏ trước mặt, tự nhiên có thể đoán được nguyên nhân, không để tâm nói "các ngươi mời Trung Thúc đến đây."

Thấy hai người còn chần chờ không chịu đi, lại nói "yên tâm, không để hắn trách cứ các ngươi."

Hai người thế này mới rời đi.

Trung Thúc kỳ thật là giải quyết tốt lắm, này thủ hạ trung tâm của giáo chủ đại nhân, hướng đến cẩn tuân dụ lệnh giáo chủ đại nhân, Đông Phương trước lúc bế quan, dặn dò hắn hảo hảo chiếu cố Tề Bạch, hắn lại không thể đối Tề Bạch bất kính.

Lần này nghĩ biện pháp giữ Tề Bạch trong phủ, cũng bất quá là sợ hắn đi ra ngoài làm bại hoại hình tượng giáo chủ thôi.

Tề Bạch vừa thấy Trung Thúc liền ngoan ngoãn nhận sai nói "ta không bao giờ nói lung tung về Đông Phương nữa…… chính là viết thư, cũng không viết Đông Phương……"

"Vậy là tốt rồi…… vậy là tốt rồi……" Trung Thúc nghe vậy, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, lau mặt, giọng điệu cũng có chút tội nghiệp nói "Tề công tử a, lão phu ta tuổi lớn a…… ngài cũng niệm tình cãi bộ xương già cõi này đi……"

Tề Bạch liên tục gật đầu nói "Trung Thúc yên tâm……" trong lòng lại thở dài, chính mình sáng tác ra truyện kia Đông Phương thực khả ái, như thế nào chả ai biết thưởng thức vậy……

Mặc dù Tề Bạch hứa, Trung Thúc vẫn lo lắng nói thêm một câu "không biết Tề công tử đến tột cùng là định vết về cái gì?"

Tề Bạch nói "ta muốn ra một bộ sách!" Tuy rằng ý tưởng của hắn không chỉ là ra sách, nhưng giờ phút này còn không biết phương pháp của mình có thể thực hiện được hay không, tự nhiên cũng không muốn nói ẩu nói tả, để cho người ta cười nhạo.

Trung Thúc mí mắt rút trừu……

Tề Bạch nói tiếp "ta muốn ra một bộ sách về mười đại trưởng lão ma giáo."

Trung Thúc không đứng nổi đỡ cây cột bên cạnh, lau mặt, bất lực nói "chỉ cần không viết giáo chủ, viết gì đều tùy ngươi……"

Hết chương 52……

---

53. Chương 53: Giới Sân Vào Thành

Lúc Tề Bạch, Đông công tử cùng Trung Thúc rời Đông phủ, cửa thành cũng có một người vào thành.

Người này là Thiếu Lâm Tự Giới Sân đại sư.

Thiếu Lâm Tự từ sau khi thu được tin ma giáo giết người, phương trượng Phương Chứng đại sư biết sự tình khẩn cấp, lúc này liền phái Giới Sân, giới Si hai vị đại sư, dẫn theo mười vị đệ tử xuống núi, cũng dặn lần này xuống núi không được tùy tiện động thủ, chủ yếu phải điều tra rõ ràng chân tướng, thứ hai nếu thật sự ma giáo làm ác, nhất định trước tiên phải thông tri các đại môn phái, đến lúc đó liên hợp lại thảo phạt ma giáo.

Giới Sân Giới Si hai người suất lĩnh đệ tử Thiếu Lâm, điệu thấp làm việc, thay đổi bố y cùng đấu lạp (bát đựng cơm nước của các hòa thượng á), theo ám hiệu của đám người Tuệ Xa, một đường tìm đến Tế Nam.

Lúc này võ lâm đại hội đã muốn chấm dứt, giáo chủ đại nhân cùng đám người Tuệ Xa đã sớm ly khai, trong thành vẫn còn tụ tập không ít người giang hồ.

Hai vị đại sư vào thành, liền phát hiện có không ít người đang thảo luận chuyện ở võ lâm đại hội, nói nhiều nhất chính là ba hòa thượng Thiếu Lâm Tự thế nhưng lại đem Đông phủ Đông công tử nói là ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại…… cơ hồ trong giọng nói mọi người đều mang theo đùa cợt.

Hai vị đại sư liếc mắt nhìn nhau một cái, tuy rằng còn không rõ ràng rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hai người trong lòng đều thấy không ổn.

Đợi đến lúc bọn họ hỏi thăm sự tình rõ ràng từ đầu đến đuôi, hai người không khỏi thở dài, tâm nói Tuệ Xa thường ngày nhìn ổn trọng, không ngờ lại xúc động như vậy……

Bọn họ không nhận sai thì tốt, nếu cuối cùng phát hiện tất cả chỉ là một hồi hiểu lầm…… Đông phủ nhà người ta, có thể bỏ qua cho sao?

Vì thế hai người không dám dừng, mã bất đình đề một đường cấp đuổi, sợ đám người Tuệ Xa lại xúc động gây ra chuyện gì không thể vãn hồi.

Chính là đi đến phụ cận Dương Châu, lại nghe người giang hồ nói Tùng Giang Phủ bên kia lại có người võ lâm bị hành hạ đến chết, thủ pháp như trước, vẫn tự xưng là thủ hạ ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại.

Hai vị đại sư nhìn nhau, không khỏi cười khổ. Theo ám hiệu mấy người Tuệ Xa lưu lại, bọn họ hẳn là đi theo vị hư hư thực thực Đông Phương Bất Bại Đông công tử kia từ Dương Châu thẳng đến Đức Quảng đi…… thực hiển nhiên, án tử hành hạ đến chết xem ra cùng vị Đông công tử kia quả thật quan hệ không lớn.

Nếu sự tình ra ngoài ý muốn, hai người thương lượng một chút liền chia làm hai đường, Giới Si đại sư xuất lĩnh mọi người thẳng đến Tùng Giang phủ, nếu kẻ giết người kia chính là một người, cần phải giết chết tại chỗ, không để hắn giết hại người vô tội nữa.

Giới Sân đại sư đi một mình đến Hàng Châu tìm đám người Tuệ Xa, hơn nữa đến Đông phủ một chuyến, xem xem vị Đông công tử kia rõ ràng, nếu thật sự là hiểu lầm, cần phải nghĩ biện pháp được Đông gia lượng giải……

Giới Sân đại sư cùng đoàn người Giới Si đại sư chia tay, liền vẫn không dám dừng, ngựa đi nửa đường đã mệt chết rồi, chỉ đành vận khí đi nhanh, khó khăn đến thành Hàng Châu, chỉ cảm thấy miệng khô vạn phần……

Giới Sân đại sư thực quen thuộc tìm một cửa hàng, trong miệng niệm câu phật hiệu, lộ vẻ hiền lành tươi cười, hòa ái nói "bần tăng một đường từ xa tới, khát nước vạn phần, thí chủ có thể cho bần tăng chén nước giải khát?"

Lời kịch như vậy đời này Giới Sân đại sư nói không biết bao nhiêu lần, vô luận ngữ điệu hay biểu tình, hắn có thể khẳng định mình làm được thực trơn tru.

Chính là……

Giới Sân đại sư nghi hoặc nhìn xung quanh một cái, phát hiện từ khi hắn mở miệng niệm phật hào, còn có không ít người vây quanh nghỉ chân vây xem, ánh mắt nhìn về phía hắn có chút kỳ quái…… tựa hồ còn mang theo sung sướng khi người gặp họa……

Chớ không phải là nhà mình xin nước này đối hòa thượng có thành kiến? hoặc là Hàng Châu gần đây phát sinh chuyện gì liên can đến hòa thượng……

Giới Sân đại sư chần chờ tháo đấu lạp xuống…… cũng có thể là do mình không mặc tăng bào, lại mang theo đấu lạp, làm cho người ta cảm thấy lén lút đi……

Giới Sân đại sư nghĩ, nói "bần tăng là Thiếu Lâm Tự Giới Sân hòa thượng, không biết các vị thì chủ sao lại nhìn bần tăng như vậy?"

Hết chương 53……

54. Chương 54: Hòa Thượng Gây Sự

Cửa hàng Giới Sân đại sư xin nước là một quán trà nhỏ, còn kiêm bán một ít mì phở cùng điểm tâm. Bởi vì gần cửa thành, phàm là người vào thành đều thích ở trong này mua điểm tâm ăn uống lấp bụng. Cho nên cửa hàng tuy nhỏ, sinh ý cũng không tệ.

Lão bản nương cửa hàng cũng là một người lanh lẹ hiền lành, nàng bởi vì việc cửa hàng, bận rộn cả ngày, hôm qua Tề Bạch kể chuyện cũng là không biết.

Nhưng hôm nay toàn bộ thành Hàng Châu cơ hồ nơi nơi đều thảo luận sự kiện kia, nàng nghe các thực khách nói chuyện phiếm, cũng biết thất thất bát bát.

Một đoạn Tề Bạch nói đến ma giáo kia, tân kỳ là tân kỳ, là thật hay giả cũng không biết, nhưng cũng không để tâm.

Nhưng Đông công tử hôm trước trở về Hàng Châu, Đông lão gia đợi ở cổng thành ước chừng hai canh giờ nàng là xem ở trong mắt.

Lời Đông lão gia nói, nàng tự nhiên cũng là nghe thấy được.

Có thể thấy được chuyện Đông công tử bị khi dễ quả thật là sự thực.

Đông gia tuy là phú hộ Hàng Châu, nhưng danh tiếng luôn luôn tốt lắm, Đông lão gia thích làm vui người khác, làm người hòa khí. Đông công tử tuy rằng có chút lạnh lùng, cũng chỉ là ít nói chút, bình thường chính là đối với bọn họ thượng thương tiểu phiến cũng là có hỏi tức đáp, giọng điệu mặc dù lạnh nhạt, cũng rất có lễ.

Lão bản nương nghe nói Đông công tử bị hòa thượng Thiếu Lâm Tự khi dễ, vốn là có chút giận dữ. Nghe được các thực khách thuật lại "Đông công tử cũng là các ngươi nhìn lớn lên……" những lời này, nhất thời lại sinh ra cảm giác bao che cho người nhà mình bị khi dễ.

Đang tức giận khó tiêu, Giới Sân lại đến đây xin nước.

Lão bản nương thấy hắn là hòa thượng, mặc dù có chút không vừa mắt, nhưng việc buôn bán, luôn phải lo liệu chính là hòa khí phát tài. Đừng nói là cho chén nước, chính là gặp phải nghèo túng, cho người ta cái bánh đỡ đói cũng là chuyện thường ngày.

Hơn nữa tuy rằng Đông công tử là bị hòa thượng khi dễ, nhưng thiên hạ hòa thượng nhiều như vậy, cũng không thể vơ đũa cả nắm, đạo lý này lão bản nương vẫn là hiểu được.

Cho nên nàng tuy rằng không nguyện ý, vẫn là rót chén nước đưa qua, lại nghe hòa thượng kia tháo đấu lạp xuống nói "bần tăng là Thiếu Lâm Tự Giới Sân hòa thượng……"

……..

Lão bản nương mặt không chút thay đổi bưng bát, quay đầu đi vào…… tuy rằng thân là người làm ăn, nàng cũng không nguyện ý gây thị phi, nhưng Thiếu Lâm Tự muốn uống nước…… không có cửa đâu!

Giới Sân đã có chút không nhịn được, không nói đến Thiếu Lâm Tự trong chốn võ lâm thân là Thái Sơn Bắc Đẩu, lại luôn luôn được người kính ngưỡng. Chính là hắn, thân là đại sư, trong Thiếu Lâm Tự cũng có địa vị cao, đức cao vọng trọng. Không nghĩ tới nay chỉ xin một chén nước uống, thế nhưng lại bị người xem thường.

Giới Sân đại sư nhìn ánh mắt trêu cợt của người vây xem xung quanh, nhất thời cảm thấy, nếu hắn cứ như vậy mà đi, thật sự là có chút mất mặt…… vì thế không khỏi nói "bần tăng chính là xin chén nước uống, không biết thí chủ có gì như thế? Là trêu đùa bần tăng sao?"

Lão bản nương nghe được lời ấy, cũng nhịn không được, mỉa mai nói "nước của lão nương, muốn cho ai uống liền cho người đó uống, như thế nào ngươi còn không phục?" vốn cũng là như thế, Giới Sân cũng là xin nước, cứu tế cho không, tự nhiên phải xem lão nương có nguyện ý không.

Giới Sân đương nhiên biết đạo lý này, chính là người đến xem càng đến càng nhiều, bọn họ đều là bộ dáng sung sướng khi người gặp họa, hắn lúc này chính là muốn chạy, cũng không dễ dàng.

Huống chi lão bản nương làm người nói chuyện đều quá mức không tốt, rõ ràng mình chỉ xin một chén nước mà thôi, hắn phải nghĩ trái nghĩ cũng không biết mình nói sai cái gì, lúc này đi rồi, thì có vẻ như chính mình vô lý, vì thế lại nói "bần tăng chính là xin chén nước thôi, thí chủ không biết như thế là quá mức không tốt sao?"

Lão bản nương nở nụ cười, tay chống eo nói "lão nương chính là đối Thiếu Lâm Tự các ngươi không tốt, thế nào? Chứ không phải là ngươi cũng muốn ấn cho lão nương tội danh ma nữ ma giáo?"

Trong đám người vây xem không biết có ai nói "hòa thượng, nếu muốn uống nước, ngoài thành có sông a!"

Nhất thời mọi người ồ ồ cười vang.

Có người cao giọng nói "Đông công tử là ma giáo giáo chủ, lão bản nương là ma giáo ma nữ, kia Hàng Châu chúng ta chẳng phải là đại bản doanh ma giáo?"

Lại có người nói "hòa thượng, ngươi sao lại một mình đến đại bản doanh ma giáo, còn không mau mau chạy trối chết đi?"

Giới Sân theo lão bản nương nói câu kia mới hiểu ra, nguyên lai chính mình gặp phải tao ngộ này, vẫn là do Tuệ Xa ở võ lâm đại hội nói Đông công tử là ma giáo giáo chủ.

Chuyện này có thể truyền khai trong dân chúng, chứ không phải là Tuệ Xa bọn họ lại làm cái gì?

Giới Sân trong lòng kinh hãi, cũng bất chấp mặt mũi hay không mặt mũi, đẩy đám người chạy ra ngoài.

Việc cấp bách, đầu tiên là phải tìm đám người Tuệ Xa hỏi rõ tình huống, sau đó đi xem Đông phủ……

———-

Không đợi Giới Sân tìm được mấy người Tuệ Xa, hắn đã muốn từ dân chúng nghe được sự tình diễn ra, vì thế còn đi nghe một hồi thuyết thư.

Vẫn là trà lâu ngày hôm qua Tề Bạch tán dóc, ghế trên đại đường không còn chỗ trống, Lý Thiết Khẩu ở bàn trung tâm được Đông phủ bày mưu đặt kế, nói đến hoa chân múa tay vui sướng, so Tề Bạch còn muốn phiến tình hơn……

Giới Sân nghe được một búng máu yên lặng phun ra…… chịu nhục chó má, võ công bình thường chó má……

Giới Sân đại sư hiếm khi nói vài câu thô tục, tâm nói Đông Phương Bất Bại kia năm năm trước đều có thể xuất lĩnh chúng đầu ma giáo theo y đến Thiếu Lâm trộm thư, còn có thể dưới thủ hạ của hơn mười vị cao tăng mà toàn thân trở ra?

Tuy rằng y có thể toàn thân trở ra, không thể thiếu các vị trưởng lao che giấu, nhưng là Đông Phương Bất Bại võ công cực cao vẫn là có thể khẳng định…… giới Sân đại sư cũng tham gia chuyện năm năm trước, ấn tượng vẫn khắc sâu, Đông Phương Bất Bại cũng không phải là cừu lâm vào bầy sói, đó mới chính là ngoạ lang ăn tươi nuốt sống!

Giới Sân đại sư vốn định nghe hết, nhưng nghe lại nghe, thế nhưng người thuyết thư lại nói đến chuyện Đông Phương Bất Bại cùng tình nhân của y trong lúc đó…… hắn một cái người xuất gia, làm sao có thể chịu nổi ô ngôn uế ngữ như vậy, chỉ đành lui ra.

Chính là nay nếu đã biết Đông phủ truyền tin đồn, Giới Sân giận dữ cũng bất chấp tìm Tuệ Xa, một đường hỏi thăm tới Đông phủ, lập tức đi đến.

———

Mà giờ phút này đám người Tề Bạch sớm đã đến thư tứ ở thành đông.

Tề Bạch vòng quanh thư tứ đi dạo vài vòng, sau đó rút ra không ít sách, bưng ghế dựa ngồi bên quầy xem. Nếu muốn dùng phương thức này để khống chế dư luận, hắn chẳng những phải hiểu biết tình trạng hoạt động của tứ thư, còn phải hiểu biết một chút khẩu vị đại chúng, thư giới cùng tình trạng tiêu thụ sách cũng phải rõ ràng…… nếu muốn làm một chuyện, lại có giáo chủ đại nhân mọi phương diện đều mạnh mẽ hỗ trợ,

hắn cũng không muốn cuối cùng lại phải chịu thất bại……

Đông công tử từ xưa tới nay đều thích đọc sách, xem như khách quen của thư tứ, thấy Tề Bạch chọn ra đều là dã sử tạp thư linh tinh, không khỏi lắc lắc đầu, tự mình chọn ra vài quyển thơ mới ra, cũng ngồi một bên xem.

Trung Thúc thấy hai vị công tử đều im lặng đọc sách, liền gọi vài quản sự đến hỏi chuyện.

Buổi sáng yên tĩnh, ánh nắng tươi sáng, thư hương di nhân.

Xa xa lại đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, một tiểu tư Đông phủ thở hổn hển chạy tới nói "công tử, trong phủ có một hòa thượng đến gây sự, lão gia bảo ta kêu các ngươi trở về."

Hết chương 54……

55. Chương 55: Đông Lão Gia Ra Tay

Đông công tử cùng Tề Bạch nghe vậy lập tức đứng lên, Trung Thúc sắc mặt cũng không đẹp đẽ, kiệu cũng không ngồi, trực tiếp sai người đem mấy con ngựa đến, đoàn người cấp tốc trở về Đông phủ.

Tiểu tư kia đi theo ba người một đoạn đường, đột nhiên nhỏ giọng nói "công tử đừng vội, gây sự đó là lão gia bảo ta nói vậy……"

Nói xong nhìn Tề Bạch hắc hắc cười "lão gia buổi sáng nghe người ta kể một đoạn truyện, vui vẻ nửa ngày, nói rất hay. Hòa thượng kia ở Đông phủ chúng ta cũng không dám lỗ mãng, là gõ cửa vào. Lão gia ước chừng cho hắn đợi hơn nửa canh giờ, ngay cả chén nước cũng chưa cấp……"

Tiểu tư kia che miệng cười "lão gia vốn bảo ta đến đây nói một tiếng, sau lại không biết thế nào nghĩ tới buổi sáng nghe truyện, bảo ta giả vờ kích động chút, phải kêu to như vậy……"

Tề Bạch có điểm xấu hổ sờ sờ mũi……

Đông công tử mặt nháy mắt đen thui…… lão cha nhà mình, như thế nào có thể cùng Tề Bạch hồ nháo như vậy……

Trung Thúc sắc mặt cũng dịu đi chút, ý tứ liếc Đông công tử một cái, nói "công tử yên tâm, chuyện này ta

sẽ xử lý tốt."

Đông công tử lại lắc lắc đầu nói "các ngươi vẫn là không cần ra mặt thì hơn, Thiếu Lâm Tự người đông thế mạnh, nếu lấy bạo chế bạo, chỉ sợ sau này phiền toái càng nhiều. Chẳng thà từ cha ta theo chân bọn họ can thiệp."

Nói xong do dự một chút lại nói "có câu này cũng không biết có nên nói hay không…… ta cảm thấy sự tình lần này, vẫn là giải quyết sớm một chút thì tốt hơn. Nếu Thiếu Lâm Tự muốn giải thích, chúng ta cũng nên cho bọn họ cái thang…… Thiếu Lâm Tự dù sao cũng là đại tự, thật sự không nên kết thù." Nói xong liếc Tề Bạch một cái……

Trung Thúc cười nói "công tử nói rất đúng, lão phu cũng có ý này." Đông gia dù sao cũng là thế lực ngầm của giáo chủ, cho dù hắn tính tình có nóng nảy thế nào đi nữa, cũng phải lấy đại cục làm trọng, báo thù cái gì cũng có thể tìm chỗ khác giải quyết…… Trung Thúc sờ sờ cằm, cười thực âm hiểm. Sau khi nói xong cũng liếc Tề Bạch một cái.

Tề Bạch buồn bực nói "ta cũng là ý này a, các ngươi nhìn ta làm cái gì?"

Đông công tử lãnh nghiêm mặt nói "vậy ngươi còn nói lung tung!" chẳng những bại hoại thanh danh giáo chủ, còn nói Thiếu Lâm Tự thành ỷ thế hiếp người, tối khả khí là, còn đem cả cha y đều làm hỏng rồi……

Trung Thúc cũng hàm súc nói "Thiếu Lâm Tự loại danh môn chính phái này, nặng nhất là thanh danh……"

Tề Bạch sờ sờ cái mũi, tâm nói chưa nói đến Thiếu Lâm Tự cái gì, chính là ngẫu nhiên nhắc tới, kia cũng là nghệ thuật gia công sao……

Bên kia trong Đông phủ, Giới Sân đại sư bị bỏ lơ hồi lâu rốt cục gặp được Đông lão gia……

Lại nói Giới Sân võ công cao cường, hắn nếu muốn gặp Đông lão gia, chỉ sợ ai cũng không ngăn được hắn.

Hắn lúc đầu nổi giận đùng đùng, cũng quả thật nghĩ tới trực tiếp vọt vào Đông phủ, cùng người nhà Đông gia giáp mặt nói nói……

Chính là vừa gõ cửa, lãnh nghiêm mặt tự báo danh hào, thủ vệ tiểu tư liền một đường kêu khóc chạy vào trong viện, vừa chạy vừa kêu "lão gia, nhóm ác tăng Thiếu Lâm Tự đánh tới cửa rồi……"

Lẫn trong đó còn nghe thấy có người nói có nên đi báo quan hay không……

Giới Sân một chân đang chuẩn bị bước vào Đông phủ, lại cấp tốc rụt trở về……

Đã biết năng lực người nhà Đông gia hồ ngôn loạn ngữ như thế nào, cùng với lực ảnh hưởng đối với người Hàng Châu, Giới Sân đại sư cho dù sinh khí đến đâu, cũng không thể không bình khí, ngẫm lại nếu mình xúc động gây hậu quả gì, lại phiền toái.

Hắn chính là gõ gõ cửa, đám người kia đã kêu ác tăng đánh tới cửa……

Hắn nếu thực sự vọt vào, kia chẳng phải là nói hắn nhập thất cướp bóc?

Hơn nữa Đông phủ mấy trăm hào nhân, vạn nhất thật sự có người chạy đi báo quan…. Giới Sân đại sư lau mặt, chỉ cảm thấy đời này chưa bao giờ nghẹn khuất qua như vậy……

Rối rắm xong ngẩng đầu lên, chỉ thấy một đám gia đinh cầm chổi lao đến, Giới Sân đại sư tái mặt, lại bình khí, hảo ngôn hảo ngữ nói "bần tăng chính là muốn đến bái kiến Đông lão gia một chút……" một câu nói xong, chỉ thiếu điều không nghẹn ra một búng máu……

Đám gia đinh ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi, một người đứng ra nói "ngươi…… ngươi này ác tăng, thật sự chính là đến bái kiến lão gia nhà ta?"

Giới Sân đại sư lau mặt, tâm nói này rốt cuộc nên đáp là phải hay là không phải, nói phải thì chẳng phải thừa nhận mình là ác tăng, nói không phải…… cho dù hắn võ công cao đến đâu, hắn có thể đánh lại một đám người lăm le cây chổi kia sao? Chỉ đành nói "bần tăng không phải ác tăng, thật sự là tới bái kiến Đông lão gia……"

Người nọ thu chổi lại, đối đám người phía sau nói "các huynh đệ đều buông chổi xuống đi, ác tăng Thiếu Lâm Tự còn chưa có đến đâu." Nói xong lại đối Giới Sân nói "ngươi cũng không nói rõ ràng, lão gia nhà ta vừa nghe ác tăng Thiếu Lâm Tự tìm đến liền cả kinh, một chốc cũng không thể gặp khách…… nếu không, ngươi chờ chút?"

Giới Sân nghe được một câu ác tăng Thiếu Lâm Tự yên lặng phun ra một búng máu…… chính là hắn lại không thể phát tác, Thiếu Lâm Tự kiến tự mấy trăm năm, này vẫn là lần đầu tiên bị dân chúng không tín nhiệm như thế…… hắn giờ phút này có loại cảm giác, giống như chính mình hành tung có hơi sai lầm sẽ gây tội danh Thiếu Lâm Tự ỷ thế hiếp người. Nay chỉ có biện pháp nhanh chóng tìm ra đầu sỏ gây nên, đem sự tình giải quyết sạch sẽ.

"Vô phương…… làm cho Đông lão gia chấn kinh cũng là bần tăng sai, bần tăng chờ là đúng."

Một lần chờ này…… chính là thật lâu thật lâu……

Ngay lúc Giới Sân đại sư chờ đến tang thương, Đông lão gia chờ lâu không thấy rốt cục được hạ nhân nâng ra.

Đông lão gia khí sắc hồng nhuận suy yếu đỡ ghế dựa chậm rãi ngồi xuống, một bộ tức giận khó nén, vỗ bàn nói "thật sự là khinh người quá đáng a, khinh người quá đáng! Lão phu tân tân khổ khổ nuôi con hơn hai mươi năm, ác tăng Thiếu Lâm kia thượng môi nhất bính hạ môi đã nói thành người khác! Lão phu ngàn khuynh lý mới có một bảo bối này a! như thế nào có thể là người khác! Ngươi nói ác tăng Thiếu Lâm kia có phải đáng giận không thể tha không!"

Giới Sân đại sư há mồm, không nói nên lời.

Đông lão gia nhu nhu ngực, nói tiếp "An Chi thuở nhỏ thân thể không tốt, lão phu tuổi cũng lớn, tân tân khổ khổ nhiều năm như vậy, không phải kiếm nhiều gia sản cho hắn chút, để hắn yên vui một đời sao? Kết quả dù thế nào, nhóm ác tăng Thiếu Lâm Tự không phân tốt xấu, chẳng những vu hãm con ta, còn muốn đánh người…… bọn họ như thế nào có thể hãm hại bảo bối nhà ta như vậy!! vạn nhất con ta xảy ra chuyện gì, ta làm sao có thể sống!!"

Giới Sân đại sư há mồm, vẫn là không nói nên lời.

Đông lão gia phát tiết xong, uống ngụm trà, bình khí nói "lão phu kích động, để đại sư chê cười, không biết vị đại sư này tới gặp lão phu, là có chuyện gì a?"

Giới Sân đại sư há mồm, kiên trì nói "chuyện này chính là hiểu lầm…… đệ tử Thiếu Lâm ta nhất thời xúc động, làm bẩn thanh danh quý công tử. Bần tăng lần này đến đây là muốn hướng Đông lão gia cùng công tử bồi tội……" tuy rằng ngoài miệng không thể không chịu thua, Giới Sân đại sư rốt cuộc cũng là đối thân phận Đông công tử nghi ngờ, Tuệ Xa là một người thật thà, nếu không phải hắn thật sự phát hiện cái gì không đúng, cũng sẽ không tùy tiện mở miệng.

Đông lão gia nhếch mi, không mặn không nhạt nói "nga, nguyên lai là như vậy…… cũng may nhi tử lão phu thân thể rắn chắc, bằng không bởi vì một cái hiểu lầm, không cẩn thận đi, kia thật đúng là oan uổng……"

Giới Sân đại sư vội hỏi "đây là Thiếu Lâm Tự ngự hạ không nghiêm, trở về sẽ đối đệ tử vu hãm quý công tử nghiêm trị không tha!"

Đông lão gia lười nói, nhìn quanh, bưng chén trà, phiết phiết bọt trà, chậm rãi uống trà.

Giới Sân đại sư nhìn bàn trà trống không bên cạnh, nhấp nhấp đôi môi khô khốc, khụ khụ hai tiếng nói "chuyện này quả thật là đệ tử Thiếu Lâm Tự lỗ mãng, mong Đông lão gia có thể tha thứ…… không biết Đông công tử có ở đây, bần tăng cũng tự mình đi nhận lỗi với Đông công tử……"

"Như thế nào không có người bưng trà cho Giới Sân đại sư? Một người hai người, đều làm cho ta không bớt lo!" Đông lão gia lại từ từ tai tai uống trà, nói sang chuyện khác…… có thể bức Giới Sân đại sư đến mức này, lão đã muốn vừa lòng. Làm việc gì cũng đều phải điều độ, làm quá tay, khó tránh khỏi bị người bắn ngược.

…… Đúng vậy, tiểu tư này, một phen làm ra vẻ ta đây này, đều là Đông lão gia an bài từ trước.

Từ lúc Đông lão gia nhận được tin tức của Đông Phương Bất Bại, sau khi biết tình hình cụ thể, đã bắt đầu chuẩn bị mọi chuyện. Lão để bụng như thế, do có giao dịch với Đông Phương Bất Bại là một chuyện, trọng yếu hơn là, chuyện này liên quan đến an nguy Đông Phủ, an nguy của Đông công tử, lão làm sao có thể an tâm.

Lúc này liền phái vài người thủ ở cổng thành Hàng Châu, phàm là có hòa thượng vào thành, không cần theo dõi, nhất định phải trở về hồi báo.

Thiếu Lâm Tự thân là đại môn phái, nếu thật sự vì Đông Phương Bất Bại mà đến, kia đến tất nhiên là cao thủ, tùy tiện theo dõi, ngược lại có vẻ chột dạ.

Tuy rằng không phái người theo dõi, nhưng Hàng Châu là địa bàn của Đông phủ, khách điếm tửu lâu vô số, tuy rằng không thể nắm giữ đầy đủ hành tung, nhưng Thiếu Lâm Tự đến đây vài người, đại khái đi lên làm sao, trong lòng vẫn đều biết.

Huống chi Giới Sân ở cửa thành còn báo thân phận, cơ bản là hắn vừa vào thành, ngay lập tức có người hồi báo cho Đông gia.

Giới Sân đến trà quán nghe thuyết thư, cũng có người hồi báo lại đây.

Đông lão gia cũng nghe qua nội dung thuyết thư, tự nhiên có thể hiểu được tâm tình Giới Sân, vì thế đã sớm chuẩn bị tốt chờ hắn đến……

Một tiểu tư tiến đến bên tai Đông lão gia, nhỏ giọng nói "lão gia, ác tăng này lúc nãy đến đây muốn gây sự, quản gia đã phái người đi tìm công tử rồi."

Này tự nhiên cũng là nói cho Giới Sân nghe, Đông lão gia cũng biết, Thiếu Lâm Tự ăn một cái phiền toái lớn như vậy, nếu không thể xác định rõ ràng thân phận "Đông công tử" là không thể trở về.

Chính là, bộ dáng hay là muốn làm làm…… Đông lão gia vỗ bàn mắng "không hiểu chuyện, ta cho các ngươi đi kêu công tử sao? Người giang hồ này đều là giết người không chớp mắt, lúc trước đã nói xấu An Chi là ma giáo giáo chủ, lần này còn không trực tiếp giết luôn?? An Chi là mạng của ta, bộ xương già này bọn chúng muốn giết liền giết, nếu An Chi xảy ra chuyện gì, không phải làm cho ta chết cũng không nhắm mắt sao?"

Tiểu tư kia bị mắng sắc mặt tái nhợt, lắp bắp nói "kia…… ta đây đi báo tin cho công tử…… bảo hắn trốn đi…… còn, còn có…… tổng quản hình như còn báo quan……"

Đông lão gia chán nản, mắng "ngươi đồ ngu ngốc! không thấy ác tăng ở một bên nghe như vậy sao!"

Giới Sân ở một bên lau mồ hôi nói "sao thế được, bần tăng là muốn tìm Đông công tử nói lời xin lỗi……" Thiếu Lâm Tự hắn mấy trăm năm sừng sững không ngã, thế lực là một chuyện, trọng yếu hơn là Thiếu

Lâm Tự tự quy sâm nghiêm, Lịch Đại chưởng môn làm việc cẩn thận, cũng không dám đi sai đạp sai, thế mới tạo nên Thiếu Lâm Tự uy danh trăm năm. Hãm hại dân chúng, ỷ mạnh hiếp yếu chuyện tình tự nhiên là không dám làm……

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập……

"Cha!" Đông công tử thanh âm lo lắng truyền tới.

Hết chương 55……

56. Chương 56: Bản Thảo Trang Đầu Tiên

Giới Sân đại sư vừa nghe thanh âm, trong lòng chính là thở dài…… ma giáo giáo chủ là một người cực kỳ kiêu ngạo, dùng thân phận giả hành tẩu giang hồ cũng có khả năng, nhưng làm cho y tình chân ý thiết diễn trò như thế, chỉ sợ làm không được……

Lại nghe tiếng bước chân, có một thoáng nhẹ nhàng, tiếng hít thở như có như không, hẳn là võ công không tệ. Hai người kia cước bộ nặng nhẹ, vừa nghe chính là không biết võ công……

Giới Sân đại sư tâm lại trầm vài phần, ngẩng đầu nhìn qua, ngoài cửa đã có một người chạy vào.

Một thân áo trắng, lược hiển gầy yếu, trừ bỏ khuôn mặt có chút tái nhợt, quả thật cùng Đông Phương Bất Bại đã từng gặp năm năm trước có chút tương tự.

Giới Sân đại sư chưa từ bỏ ý định dò xét, lại không phát giác người trước mắt có chút dấu hiệu nào là có võ công.

Lấy võ công của hắn, lại ở khoảng cách gần như vậy, cho dù là Đông Phương Bất Bại, cũng khó giấu được nội lực trước mặt hắn.

Giới Sân đại sư lại nhìn chằm chằm sườn mặt Đông công tử thật lâu, màu da đều đều, ngũ quan tự nhiên, cũng không có dấu vết dịch dung……

Nay, chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất là người lúc trước Tuệ Xa bọn họ đụng tới là Đông Phương Bất Bại thật sự, trước mắt là Đông công tử chân chính. Thứ hai là hắn tối không muốn nghĩ đến, Tuệ Xa bọn họ nhận sai người……

Giới Sân đại sư tuy rằng rất muốn tin vào trường hợp thứ nhất, nhưng lại không có lý do gì chứng minh.

Mắt thấy Đông công tử trước mắt vừa xác nhận Đông lão gia thân thể vẫn mạnh khỏe, con mắt nén giận nhìn qua, lạnh lùng nói "các ngươi tìm ta phiền toái chưa đủ, còn muốn tìm tới cha ta gây phiền toái sao?"

Giới Sân đại sư thở dài "công tử hiểu lầm, đệ tử Thiếu Lâm Tự ta từng mạo phạm công tử, bần tăng là đặc biệt đến giải thích."

Đông công tử sắc mặt không dịu đi, lạnh như băng nói "ta nhận lời giải thích của các ngươi, ngươi có thể đi rồi."

Đông công tử nói mảy may không nể mặt, Giới Sân đại sư lại không thể phất tay áo rời đi…… hắn còn nhớ rõ lúc trước nghe thuyết thư, chuyện gặp phải lúc vào thành vẫn còn rõ ràng trước mắt, sự tình liên quan đến danh dự Thiếu Lâm Tự, chuyện này tuyệt đối không thể hàm hồ đi qua như vậy.

"Công tử thỉnh bớt giận." Giới Sân lại hảo ngôn hảo ngữ nói "sự tình lần này quả thật là Thiếu Lâm Tự ta không đúng, làm cho công tử sợ hãi. Ba người mạo phạm công tử, bần tăng cũng sẽ báo cáo sư môn, để cho bọn họ tự mình tìm tới công tử giải thích……" Tuy rằng đám người Tuệ Xa gây phiền toái lớn, nhưng thân là võ lâm Thái Sơn Bắc Đẩu Thiếu Lâm Tự, uy nghiêm không tha mạo phạm, cho dù môn hạ đệ tử sai lầm, cũng không chấp nhận được người khác xử trí.

Giới Sân đã nói như vậy, người Đông gia lại không phải người võ lâm, cho dù trong lòng không thoải mái, đối mấy người Tuệ Xa thủ đoạn bất quá chính là bắt cho bọn họ làm cu ly, hoặc là vũ nhục ngôn từ vài câu, hơn nữa sau lưng mấy người Tuệ Xa dù sao cũng còn có Thiếu Lâm Tự, người Đông gia chính là tái sinh khí, cũng sẽ có điều cố kỵ…… mấy người Tuệ Xa gây phiền toái cho môn phái, điểm ấy tự bọn họ chịu lấy. Thứ hai cũng là tối trọng yếu, Giới Sân hiểu tính cách Tuệ Xa, cho dù chính mình đích thân nhìn thấy Đông công tử, cũng lo lắng trong đó có cái gì miêu nị, biện pháp an toàn nhất, tự nhiên là làm cho Tuệ Xa ở bên người Đông công tử một thời gian, tự mình xác nhận một chút……

Mặc kệ như thế nào, lời này của Giới Sân chính là thành khẩn đến cực điểm, Đông công tử sắc mặt cũng dịu đi chút…… y mặc dù tính tình có chút lãnh, cũng không phải người không phân rõ phải trái. Trung Thúc một bên ánh mắt lại lóe lên.

"Không cần." Đông công tử thản nhiên nói "Thiếu Lâm Tự các ngươi không cần quấy rầy ta là được."

"Vẫn là cần." Giới Sân nói "Thiếu Lâm Tự ta tự quy sâm nghiêm, bọn họ thân là đệ tử Thiếu Lâm, nếu làm chuyện sai lầm, tự phải gánh vác trách nhiệm. Chẳng những phải đích thân hướng công tử thỉnh tội, trở lại sư môn, còn phải trọng phạt. Ổn thỏa cấp công tử một cái công đạo."

Giới Sân nói xong, không đợi Đông công tử trả lời, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về Tề Bạch đứng một bên……

"Vị này là Tề công tử đi……"

Tề Bạch sửng sốt một chút, gật đầu nói "là ta."

Giới Sân đại sư ánh mắt có chút lợi hại nhìn chằm chằm Tề Bạch, thản nhiên nói "bần tăng lúc trước có nghe qua một đoạn thư, nghe nói một vị công tử họ Tề bên người Đông công tử giảng…… không biết công tử bẻ cong sự thật như thế, nâng lên ma giáo, bại hoại thanh danh Thiếu Lâm Tự ta, là có dụng ý gì?"

Tề Bạch đón ánh mắt Giới Sân, đột nhiên cười nói "đại sư đã hỏi, ta nếu không đáp, chỉ sợ lại bị vu là người trong ma giáo…… đại sư là cao tăng Thiếu Lâm Tự, đức cao vọng trọng, ngươi chỉ cần nói một câu Tề Bạch ta là người trong ma giáo, chỉ sợ người giang hồ sẽ chen chúc mà đến, đem Tề Bạch ta làm như ma đầu mà giết."

Giới Sân thần sắc thản nhiên nói "nếu công tử không phải là người trong ma giáo, bần tăng tự nhiên sẽ không vu hãm công tử."

Tề Bạch nhìn Giới Sân nói "nói vậy, ta đến tột cùng là phải hay không phải, tựa hồ chỉ bằng một câu của đại sư?"

Giới Sân lạnh lùng nói "cùng với này đó, công tử chẳng thà trước tiên nói về dụng ý của ngươi xem! Công tử thiên vị ma giáo như vậy, thật sự làm cho bần tăng trong lòng còn nghi vấn."

Tề Bạch buông tay nói "nguyên nhân, kì thật ta đã nói……"

Giới Sân nhăn mặt nhíu mày, chợt nghe Tề Bạch nói tiếp "ta làm như vậy nguyên nhân chính là vì để cho Thiếu Lâm Tự các ngươi biết, giang hồ tuy rằng rất lớn, nhưng trên đời này càng nhiều vẫn là dân chúng bình thường. Thiếu Lâm Tự các ngươi có thể cầm cái danh võ lâm Thái Sơn Bắc Đẩu, vung tay nhất hộc, chỉ hươu bảo ngựa. Nhưng ở ngoài giang hồ, trong dân chúng này, Thiếu Lâm Tự các ngươi không đáng một xu!"

"Ngươi……" nghe thông suốt ý trong lời nói của Tề Bạch tựa hồ chỉ là vì trả thù Thiếu Lâm Tự nên mới nói bậy, Giới Sân không khỏi chán nản nói "ma giáo làm nhiều việc ác, công tử chỉ là vì suy nghĩ của bản thân liền rải rác lời đồn, quả thật đáng giận…… Huống chi chuyện Đông công tử lần này, đúng là đệ tử Thiếu Lâm Tự ta nhất thời lỗ mãng, không có điều tra rõ ràng liền tùy tiện làm khó dễ…… mặc dù làm việc lỗ mãng, nhưng bổn ý cũng là tốt, huống chi bần tăng cũng chạy ngàn dặm xa xôi đến đây hướng Đông công tử bồi tội."

Tề Bạch hừ lạnh nói "nhất thời lỗ mãng của các ngươi cũng thiếu điều giết công tử nhà ta, ta vì cái gì không thể nhất thời tức giận hồ ngôn loạn ngữ vài câu? Hơn nữa…… các ngươi đều nhận lầm công tử nhà ta là ma giáo Đông Phương Bất Bại, công tử nhà ta bộ dạng tốt như vậy, Đông Phương Bất Bại gì đó kia khẳng định bộ dáng cũng dễ nhìn…… tướng từ tâm sinh, bộ dáng tốt như vậy, người tự nhiên không đến nỗi nào đi. Nói không chừng cũng là bị oan uổng, ta tự nhiên muốn điểm tô cho đẹp hình tượng ma giáo chút……"

Tề Bạch một phen nói ra, trừ bỏ Đông lão gia vui vẻ ra, những người khác ở đây tâm tình đều có chút phức tạp……

Điểm tô cho đẹp hình tượng……

Đông công tử liếc mắt xem thường, tâm nói lại còn điểm tô cho đẹp hình tượng nữa, Đông Phương giáo chủ một đời anh minh đều bị ngươi hủy hoại hết, chờ giáo chủ xuất quan cho ngươi biết tay……

Trung Thúc khổ bức nhu nhu mặt, tâm nói điểm tô cho đẹp…… còn không bằng không đẹp đi, chờ giáo chủ xuất quan, khả như thế nào công đạo a…… lão nô theo giáo chủ thủ hạ nhiều năm như vậy, chưa bao giờ phạm sai lầm nào, không nghĩ tới đến già lại gặp phải một cái Tề công tử, khí tiết tuổi gì không bảo đảm a……

Giới Sân ngẩn người, hắn lúc trước nghe thư nói Đông Phương Bất Bại là một công tử nho nhã chưa bao giờ làm ác, nói Thiếu Lâm Tự hắn thành dạng ỷ thế hiếp người, nhất thời tức giận, chạy đến đây lý luận…… cảm thấy Tề Bạch thiên vị ma giáo như vậy, tất nhiên cùng người ma giáo có liên hệ…… nay cẩn thận nghĩ lại, lại thấy không có khả năng.

Đám người ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại làm sao có thể bày mưu tính kế để đầy tớ đi nói lung tung như vậy…… còn có tình nhân giáo chủ gì đó……

Giới Sân nhìn về phía Tề Bạch ánh mắt không khỏi có chút thương hại…… Tâm nói Đông Phương Bất Bại kia cũng không phải Thiếu Lâm Tự, Thiếu Lâm Tự hắn quan trọng nhất là bảo đảm thanh danh, Tề Bạch một cái dân chúng bình thường, bọn họ chính là sinh khí, cũng chỉ có thể lý luận. Đông Phương Bất Bại nhưng là sát tinh giết người không chớp mắt, vạn nhất rơi vào tai y, bóp chết Tề Bạch, cùng bóp chết con kiến cũng không sai biệt lắm……

Chỉ có Tề Bạch hồn nhiên bất giác nói "người giang hồ các ngươi, ỷ vào võ công cao cường, bình thường chỉ biết chém chém giết giết, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống của dân chúng chúng ta, vì ước thúc hành vi của các ngươi, bản công tử chuẩn bị lập ra một tờ báo, theo yêu cầu của dân chúng cùng người giang hồ các ngươi, mỗi kỳ sẽ dán ở cửa hàng của Đông gia. Thứ nhất làm cho dân chúng hiểu biết chuyện giang hồ, thứ hai để những dân chúng bị người giang hồ khi dễ có thể giải oan!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đờ đẫn ngốc lăng, Đông công tử cùng Trung Thúc chỉ có một ý niệm trong đầu – như thế nào lại ra yêu thiêu thân……

Giới Sân cũng là lăng lăng, nghe Tề Bạch leng keng hữu lực nói, chỉ cảm thấy không biết nên vui hay buồn. Tâm nói vị Tề công tử này có phải hay không đầu óc bị hỏng rồi…… hắn lúc trước đem Đông Phương Bất Bại nói thành như vậy, giờ phút này không lo lắng cho cái mạng nhỏ của mình đi, còn ở đó mà nghĩ loạn thất bát tao cái gì……

Vẫn là chỉ có Đông lão gia thần kinh vững vàng, vui tươi hớn hở nói "ý kiến này hay! lão phu ủng hộ! lão phu ủng hộ!"

Đông công tử nghe vậy chán nản nói "cha!"

Giới Sân lau mặt, cảm thấy đầu óc có điểm không theo kịp, chỉ thấy Tề Bạch thái độ thay đổi, hướng hắn nhiệt tình cười nói "đương nhiên, lúc trước nói lung tung là ta không phải, đại sư nếu cảm thấy lúc trước làm bại hoại thanh danh Thiếu Lâm Tự, chẳng thà……"

Tề Bạch vỗ vỗ ngực nói "ngươi trực tiếp cung cấp cho ta cái bản thảo, đem những gì ta nói về Thiếu Lâm Tự là không đúng nhất nhất làm sáng tỏ, ta cho ngươi lên trang nhất! ngươi thấy thế nào?"

"Ách……" Giới Sân lau mặt, có thể làm sáng tỏ tự nhiên là tốt, nhưng…… hắn vì cái gì lại thấy bất an như vậy ni? Có loại cảm giác bị tính kế……

Tề Bạch thấy Giới Sân lăng lăng, trực tiếp sai người mang văn phòng tứ bảo đến, lại chỉ một tiểu tư làm sao……

Sau nửa canh giời, Giới Sân cước bộ phù phiếm ra khỏi Đông phủ……

Trong Đông phủ, Tề Bạch thật cẩn thận đem bản thảo đầu tiên của mình nhét vào trong ngực.

Trung Thúc nghẹn khuất đi theo sau Tề Bạch, thật cẩn thận hỏi "công tử…… ngươi làm thật sao?"

Tề Bạch đương nhiên gật gật đầu nói "tự nhiên là thật." kỳ thật hắn cũng là vì mới toát ra ý niệm này trong đầu, chính là càng nghĩ càng thấy khả thi, viết sách cái gì thời gian quá dài, phí tổn cũng cao, ra báo mới là lựa chọn tốt nhất. Có thể thu thập một ít tin tức giang hồ thú vị, cũng không cần in quá nhiều, chỉ cần in mấy trăm tờ, để ở cửa hàng Đông phủ, cung nhân đọc miễn phí.

Như vậy chẳng những trong thời gian ngắn có thể nghiệm chứng một chút tính khả thi, hơn nữa nếu vạn nhất thành công, có danh tiếng, tái làm cái khác sẽ dễ dàng hơn.

Đông lão gia sờ sờ râu cười nói "biện pháp này mới nghe thì thực hoang đường, nhưng cẩn thận ngẫm lại, thật sự là không tệ…… bất quá công tử nếu muốn viết chuyện giang hồ cho người ta xem, việc này phải có chừng mực……" Đông lão gia không hổ lăn lộn trên thương trường hơn nửa đời người, Tề Bạch vừa nói đến báo chí, Đông lão gia liền liên tưởng ngay đến người thuyết thư trong quán trà…… một vài quán trà tửu lâu thường chiêu một ít người thuyết thư hoặc là xướng khúc nhi ngồi ở chính giữa, hảo hấp dẫn khách nhân. Này dán tại bên ngoài cửa hàng tin đồn giang hồ thú vị, cũng không phải hiệu quả như nhau sao?

Hơn nữa cứ lấy việc Tề Bạch chỉ cần bịa một đoạn truyện kia ra, người Hàng Châu đã kịch liệt phản ứng như vậy…… Đông lão gia sờ sờ râu, Tề Bạch vẫn là rất đáng tin cậy.

Chính là nếu không phải chê giang hồ sự, sợ nhất chính là khiến cho người giang hồ bất mãn…… đến lúc đó tổn hại đến cửa hàng sẽ không tốt lắm.

"Vẫn là lão gia anh minh, suy nghĩ sự tình sâu xa……" Tề Bạch vuốt mông ngựa nói "ta đã nghĩ kỹ rồi, đầu tiên chúng ta chính là thử xem, nhiều viết ngay mặt đưa tin, thiếu viết một ít phản đối đưa tin, trước đem đám người võ lâm này phủng thật cao lên…… cho dù có người nào bất mãn tìm đến cửa, bản thảo của chúng ta chính là đều do người giang hồ đóng góp, bọn họ bất mãn, cũng có thể đóng góp mà thôi…… chúng ta tranh thủ đứng ở vị trí trung lập, nếu có tin tức tranh luận gì, để bọn họ tự mình nói đi…… đợi cho chúng ta có danh tiếng, lại chậm rãi đăng một ít tin có lợi cho chúng ta……"

"Hơn nữa hiện tại chúng ta không phải đã có một cái bản thảo rất tốt sao?" Tề Bạch sờ sờ tờ giấy trong lòng, cười thực âm hiểm "cao tăng Thiếu Lâm Tự đích thân cung cấp bài viết, kia nhưng là hiệu ứng người nổi tiếng……"

Hết chương 56……

57. Chương 57: Giang Hồ Tạp Thính

Một tuần sau, kì thứ nhất tờ báo [giang hồ tạp thính] của Tề Bạch ra lò, Đông lão gia lấy một tờ cầm xem, chỉ thấy trên tờ giấy dài hai thước rộng sáu thước, có vài khối được chia ra ngay ngắn chỉnh tề.

Từ phải sang trái, theo thứ tự là "Danh nhân đường", "Võ lâm tân tú", "Giang hồ dã sử", "Hành hiệp trượng nghĩa", "Cho sáng tỏ thai", "Làm báo tôn chỉ cập đóng góp thuyết minh" sáu khối.

Phần "Danh nhân đường", khúc dạo đầu chính là đoạn biện bạch chính miệng Giới Sân đại sư nói ra kia, trong đó những phần có liên quan đến ma giáo đều bị Tề Bạch hàm hồ miêu tả, chỉ kể lại Thiếu Lâm Tự nhận nhầm Đông công tử, Giới Sân đại sư đích thân đến đây giải thích, mãnh liệt tán dương Thiếu Lâm Tự là một cái lão bài đại môn phái hàm dưỡng khí độ, cùng với phẩm đức tốt đẹp biết sai liền sửa. cuối cùng còn bịa đặt viết Giới Sân đại sư đối "Giang hồ tạp thính" là cực lực ủng hộ…… vân vân.

"Võ lâm tân tú" là thông qua tuyến tình báo của giáo chủ đại nhân, ở phụ cận Hàng Châu tuyển ra hai tiểu công tử có gia thế, mới ra giang hồ, còn chưa có gặp qua thị phi. Tề Bạch tự mình đến làm một cuộc phỏng vấn, còn ngay tại chỗ viết một bài cho hai người xem, liền đem hai tiểu công tử cười đến thấy răng không thấy mắt, còn thưởng Tề Bạch một bó lớn tiền thưởng.

"Giang hồ dã sử" cũng dùng tuyến tình báo của giáo chủ đại nhân, sưu tập một ít tin tức hấp dẫn người xem, cuối mỗi tin đều viết rõ: bài viết này đến từ XX môn phái nặc danh đóng góp, nếu có gì không chính xác, mong mọi người đóng góp làm sáng tỏ.

"Hành hiệp trượng nghĩa" cùng "cho sáng tỏ thai" là đoạn mà dân chúng bình thường tối chú ý, khối "hành hiệp trượng nghĩa" góp nhặt một ít sự tình người giang hồ hành hiệp trượng nghĩa, nhiều quần chúng cung cấp bài viết. Bên dưới còn ghi chú rõ ràng, phàm là trong một năm, số lần hành hiệp trượng nghĩa vượt quá năm mươi lần, cũng xác nhận là thật, đều có thể sau một năm đó, mỗi tháng đến cửa hàng của Đông phủ lĩnh một phần tiền thưởng.

"Cho sáng tỏ thai" còn lại là đăng tin có một quán trà nào đó ở Hàng Châu thông báo, vào lúc XX ngày YY, trong quán trà có hai hòa thượng võ lâm sống mái với nhau, hủy hoại nhiều bàn ghế, chưa bồi thường đã ly khai. Mong đương sự nếu nhìn thấy tin này, mau chóng bồi thường tổn thất cho lão bản. Phần này tuy rằng hơi nhạy cảm, nhưng cũng không chỉ tên nói họ, tuy nói là việc nhỏ, cũng là khách điếm tửu lâu thường gặp phải, nếu không khiến cho dân chúng chú ý, cũng không khiến người giang hồ quá bất mãn.

Trang báo dùng loại bạch thoại văn viết thành, hơn nữa viết đến sinh động thú vị, thường dân đọc lên cũng không quá khó khăn.

Hơn nữa cũng có chừng mực, ký có thể cho thấy tôn chỉ của "giang hồ nhật báo", cũng không khiến người giang hồ bất mãn…… Đông lão gia sờ sờ râu nói "không tồi không tồi."

Trung Thúc cũng lấy một tờ cầm xem, thân là thủ hạ của Đông Phương Bất Bại, để cho Tề Bạch khích lệ võ lâm chính đạo như vậy, trong lòng vẫn là khó chịu, nhưng ý tứ Tề Bạch hắn vẫn là hiểu được, lại thấy bên trên cũng không có viết giáo chủ, miễn miễn cưỡng cưỡng cũng cho qua……

Vì thế tờ báo này được in thành mấy trăm tờ, thông qua thủ hạ của giáo chủ đại nhân, dán ở cửa hàng của Đông phủ, cho mọi người đọc miễn phí.

Một tuần sau, [giang hồ tạp thính] không ngoài dự kiến trở thành vấn đề nóng nhất, chẳng những nóng nhất đối với người giang hồ, đối với dân chúng cũng vậy…… cửa hàng của Đông phủ ở các nơi mỗi ngày đều bị người vây xem chật như nêm cối, các loại đóng góp bài viết ùn ùn đổ vào cửa hàng, bận đến không kịp trở tay.

Có thể nhanh chóng trở nên nóng như vậy trong giang hồ, tự nhiên là bởi vì [giang hồ tạp thính] có thể làm cho đám tôm tép trong giang hồ nhanh chóng nổi danh.

Hai tiểu công tử từng được Tề Bạch phỏng vấn mấy ngày trước bây giờ thanh danh đã vang vọng từ bắc vào nam, liền ngay cả thân thích bằng hữu gặp được cũng phải thừa nhận, mỗi người trông thấy đều kêu một tiếng tiểu thiếu hiệp, thẳng đem hai người phủng đến ngất hồ hồ.

Vì thế bọn họ sau vài ngày tờ báo được phát hành tìm tới cửa, chẳng những thưởng một đống lớn tiền thưởng, còn muốn xuất hiện ở kì sau, bất quá bị Tề Bạch cự tuyệt, tỏ vẻ "võ lâm tân tú" đối mỗi người chỉ đưa tin một lần. Nếu còn muốn đăng báo, có thể làm chuyện tốt, để được lên phần "hành hiệp trượng nghĩa".

Mà những dân chúng bởi vì người giang hồ đánh nhau làm sinh ý bị ảnh hưởng cũng đều chạy đến cử báo, chính là Tề Bạch nhất nhất theo chân bọn họ thuyết minh. Bởi vì người giang hồ không hề thiếu đều là làm việc quái đản, nếu chọc giận bọn họ, chỉ sợ phiền toái càng nhiều, cho nên nguyên tắc cử báo là, người cử báo không đề danh đề họ. Chỉ đơn giản nói thời gian cùng địa điểm phát sinh, nếu người giang hồ này nguyện ý bồi thường, [giang hồ tạp thính] sẽ tán dương ở kỳ sau, nếu không muốn, kia liền quên đi……

Bởi vì người cử báo đều là dân chúng làm sinh ý, có thể thu hồi tổn thất là tốt nhất, nếu không thu được về, cũng không muốn gây chuyện, tự nhiên cũng phi thường lý giải……

Trong nhất thời, nơi nơi đều nói về [giang hồ tạp thính], nếu ngươi không biết [giang hồ tạp thính] là cái gì, hoặc là chưa thấy qua…… kia thực xin lỗi, lúc mọi người nói chuyện phiếm, ngươi vui lòng tránh qua một bên……

[Giang hồ tạp thính] có thể nóng đến trình độ này, cũng quả thật chấn kinh không ít người.

Này đó bao gồm Trung Thúc cùng Đông Dũng luôn đối Tề Bạch hồ ngôn loạn ngữ canh cánh trong lòng, thế cho nên đối việc làm báo cũng không thể hiểu nổi.

Còn có Giới Sân đại sư đã sớm biết Tề Bạch muốn làm báo, cũng ngốc hồ hồ cung cấp bài viết đầu tiên.

Cũng bao gồm các đại môn phái thực lực hùng hậu.

Không nói nhiều đến phản ứng của các đại môn phái, trước nói đến Giới Sân đại sư……

Giới Sân đại sư từ lúc ra khỏi Đông phủ, nghĩ như thế nào cũng cảm thấy không ổn, nhưng không ổn thế nào, hắn lại không nói ra được……

Liền quyết định trước về Thiếu Lâm một chuyến, đem việc này truyền lại. Hắn theo ám hiệu trước đó, tìm được mấy người Tuệ Xa……

Ngày hôm sau sau khi ba người Tuệ Xa vào thành, liền bởi vì thân phận hòa thượng bị khách điếm đuổi ra.

Đã chứng kiến người Hàng Châu bảo hộ Đông công tử, hơn nữa hai ngày này mắt thấy tai nghe, ba người đối thân phận của Đông công tử lại càng không xác định được…… cũng không dám tùy tiện hành động, chỉ đành lưu lại ám hiệu, khả khả liên liên tìm một ngôi miếu đổ nát cư trú, chờ người sư môn đến.

Giới Sân tìm được ba người Tuệ Xa, đã định phải hảo hảo răn dạy một phen. Nhưng nhìn ba người tội nghiệp ngồi thu lu một góc sáng sủa trong ngôi miếu đổ nát, một đám mặt mày xám tro, tưởng tượng nếu mình gặp phải, cũng không nhịn được cảm khái thiên nhai lưu lạc……

Lời nói nặng cũng không nói ra được, thở dài, phân phó bọn họ tiếp tục canh giữ ở Hàng Châu xem động tĩnh Đông công tử, nếu có gì khác thường, lấy cớ đến cửa thỉnh tội, nghĩ biện pháp tiếp cận Đông công tử, điều tra rõ chân tướng, còn mình thì quay về sư môn……

Giới Sân chạy về sư môn nói rõ tình huống, nhóm đại hòa thượng Thiếu Lâm Tự tuy rằng cảm thấy không quá diệu, nhất thời cũng nghĩ không ra cái gì ứng đối.

Cứ trì hoãn như vậy, không quá hai ngày, [giang hồ tạp thính] thế như sấm sét càn quét khắp giang hồ.

Giới Sân nghe được phong thanh chạy tới xem, lúc ấy hắn chen chúc trong đám người, xem xong khối thứ nhất, không khỏi yên lặng phun ra một búng máu…… cái gì gọi là Giới Sân đại sư đối tôn chỉ của [giang hồ tạp thính] cực độ ủng hộ? Chó má cực độ ủng hộ a!!

Nhưng là…… nhìn xung quanh một đám người vừa xem vừa hưng trí bừng bừng thảo luận, Giới Sân đại sư rốt cuộc hiểu chính mình bất an đến từ đâu…… từ nay về sau người Đông gia, thật sự là không thể chọc vào, bằng không bọn họ truyền một cái tin ra, chẳng phải là bị người khắp thiên hạ mắng?

Qua một chuyến hành trình đến Hàng Châu Giới Sân đại sư tang thương thở dài……

Trung Thúc ở Đông phủ thấy thủ hạ mang đến một xấp đóng góp thật dày, cũng không khỏi thở dài……

Có lẽ Tề Bạch yêu thiêu thân ra nhiều lắm, lại là một văn nhược công tử, trong mắt người giang hồ như Trung Thúc, thật sự là thực không khí thế, phàm là cùng hắn ở chung lâu, sẽ sinh ra cảm giác khinh đãi.

Nay quả thật Tề Bạch làm ra đại sự, cũng quả thật làm thực thành công, nhưng hắn lại luôn có cảm giác rất khó chấp nhận.

Nếu Trung Thúc là người hiện đại, chỉ sợ hắn sẽ cảm thán một câu "không phải là ta không rõ, là thế giới này biến hóa quá mau."

Nhưng Trung Thúc lại là người cổ đại, cũng không có đầy bụng vải ni lông, hắn chỉ có thể lắc đầu, lại lắc đầu.

Tuy rằng đã muốn không quan tâm đến cực điểm, nhưng Trung Thúc không hổ là người làm sinh ý lâu năm, cho dù tâm lý không thể chấp nhận, trong đầu đã bắt đầu nghĩ làm thế nào lợi dụng tờ báo Tề Bạch lộng lên này.

Đêm đó, Trung Thúc lôi kéo Tề Bạch bí mật thương lượng hồi lâu, vài ngày sau, [giang hồ tạp thính] kì thứ hai ra đời.

[giang hồ tạp thính] kì thứ hai cũng không khác kì thứ nhất là bao, chỉ thêm một khối "truy tung ma giết người".

Khúc dạo đầu đoạn thứ nhất giới thiệu xong nguyên nhân sự kiện, cùng tôn chỉ bản khối.

Nguyên nhân là muốn nói đến hòa thượng Thiếu Lâm Tự đem Đông công tử nhận làm Đông Phương Bất Bại. Lần này trọng điểm là ở, mấy hòa thượng Thiếu Lâm Tự kia sở dĩ nhận nhầm Đông công tử, là vì lúc đó bọn họ đang truy tung một người tự xưng là ma giáo sát nhân cuồng ma, người này bắt đầu từ Hà Bắc, hành hạ đến chết nhiều người giang hồ……

Chuyên đề kế tiếp, là ngộ hại giả nhân danh, địa điểm gây ra cùng với cử nhà báo tên.

Sau đó lại là phân tích thân phận sát nhân cuồng ma, thông qua luận chứng, cho thấy người này khả năng là người ma giáo rất lớn. Rất có thể chính là người vừa mới bị ma giáo trục xuất Hướng Vấn Thiên.

Tiếp theo nữa là dùng lời lẽ cực độ tán dương, bốn phía khích lệ Thiếu Lâm Tự một phen. Nói bọn họ không hổ là Thái Sơn Bắc Đẩu, quả thật gánh vác trách nhiệm bảo hộ an nguy giang hồ…… vân vân.

Cuối cùng là kêu gọi cộng đồng người giang hồ truy lùng hành tung sát nhân cuồng ma, sớm ngày diệt trừ hắn, khôi phục an bình cho giang hồ.

Chuyên đề này vừa ra, nhất thời địa vị của Thiếu Lâm Tự trong lòng dân chúng tăng lên rất nhiều.

Mà đối với người giang hồ…… lại đại giảm khác thường.

Này cũng là thực bình thường, người giang hồ đều là trọng thanh danh, Thiếu Lâm Tự thân là lão bài đại phái, đức cao vọng trọng, sớm có người đố kỵ.

Nay thanh thế lại cao lên, tất nhiên sẽ có một ít người đứng ra nói mát.

Vì thế còn có không ít đóng góp của người giang hồ nói Thiếu Lâm Tự làm việc bất lợi, một cái môn phái lớn như vậy, cư nhiên ngay cả một cái sát nhân cuồng cũng không bắt được…… còn nháo ra chuyện đem Đông công tử một cái thường nhân quý công tử nhà người ta nói thành Đông Phương Bất Bại…… thật sự là quá mức vô năng……

Tề Bạch cùng Trung Thúc nhìn nhau cười, hiện tại khắp nơi phàm án là do thủ hạ của giáo chủ cùng nhau cải trang thành Hướng Vấn Thiên, tự nhiên hành tung khó lường…… kết quả bọn họ muốn đạt tới, cũng là làm cho Thiếu Lâm Tự cùng người giang hồ mâu thuẫn, không rảnh bận tâm Nhật Nguyệt Thần Giáo. Hơn nữa đem Hướng Vấn Thiên dời đi cừu hận của giang hồ đối ma giáo……

Tề Bạch đem bài viết khiển trách Thiếu Lâm Tự khấu mà không phát, ẩn danh người đóng góp, đem bản thảo đóng gói sai người đưa đến Thiếu Lâm Tự.

Hơn nữa sau kì thứ ba, đối Thiếu Lâm Tự như trước là đại thêm tán dương.

Đồng thời, kì thứ ba cũng đoán thân phận kẻ giết người, lần này có càng nhiều phân tích đóng góp, cơ hồ đã muốn xác định kẻ giết người chính là Hướng Vấn Thiên…… hơn nữa khối "giang hồ dã sử" cũng liệt ra không ít chuyện của Hướng Vấn Thiên…… thật sự là lược tích loang lổ, làm nhiều việc ác!

……

Đến lúc này, kì thứ ba của [giang hồ tạp thính] đã muốn đem quan hệ của người giang hồ cùng dân chúng bình thường biến thành hòa hợp chưa từng có.

Lại đem quan hệ môn phái giang hồ cùng Thiếu Lâm Tự thành khẩn trương chưa từng có.

Còn đem tiểu điểm của mọi người đặt hoàn toàn lên người Hướng Vấn Thiên, cũng đem ma giáo dần dần nhạt đi trong mắt mọi người.

Nhưng vào lúc này, giáo chủ đại nhân đang bế quan chậm rãi mở mắt……

Trải qua hai tháng, giáo chủ đại nhân thần công đại thành, rốt cục cũng xuất quan……

Hết chương 57……

58. Chương 58: Xuất Quan

Lúc Đông Phương Bất Bại xuất quan, đúng vào buổi chiều.

Không khí trong lành, ánh nắng tươi sáng.

Hai bên đại môn, thủ vệ khom mình hành lễ, cung kính nói "chúc mừng giáo chủ xuất quan."

Đông Phương Bất Bại hơi hơi gật đầu, trong lòng nghĩ…… Tề Bạch hiện tại đang làm cái gì đâu?

Nhớ tới Tề Bạch, trong lòng hiện ra bộ dáng người nọ, nhu thuận nép vào trong lòng mình…… trước mặt mình gương cái cằm nhỏ, bộ dáng kiêu ngạo bốc đồng……

Khi động tình…… dán trên người y cúi đầu gọi tên y……

Đông Phương Bất Bại khóe miệng hiện lên ý cười, cơ hồ là có chút vội vàng nhấc chân, chuẩn bị đến Đông phủ.

Vừa mới đi được hai bước, lại dừng một chút, cúi đầu nhìn trường bào trên người mình…… áo choàng trên người đã mặc bốn năm ngày rồi……

Lúc bế quan không thể so với trước đây, vì để tĩnh tâm luyện công, ăn là đồ ăn lạnh, uống cũng là trà lạnh, tắm rửa cũng là trong cái ao trong mật thất, trực tiếp dùng nước lạnh tắm, y phục còn lại là bốn năm ngày mới đổi một lần.

Quần áo mặc dù không bẩn, lại khó tránh khỏi có chút mùi mồ hôi người, Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu

mày, vẫn là xoay người nói "truyền nước nóng, bổn tọa tắm rửa trước." nói xong, chần chờ một chút lại nói "phái người đem Tề Bạch đến……" tuy rằng y muốn tự mình đi gặp Tề Bạch, cho hắn một cái kinh hỉ, nhưng…… dù sao cũng hai tháng không gặp, thật sự là một khắc cũng không thể chờ……

Lúc thị vệ đến Đông phủ, Tề Bạch cùng Trung Thúc đang chuẩn bị kì báo tiếp theo.

Nghe nói giáo chủ xuất quan, Tề Bạch liền ném bút chạy ra ngoài cửa…… hai tháng này đối với hắn cũng thật khó khăn, ban ngày bận rộn thì không sao, vừa đến buổi tối, một mình nằm trên giường, tổng cảm thấy lạnh lẽo khó có thể chịu được…… trước kia đọc tiểu thuyết thấy nhân vật chính phải ôm quần áo hay một vật gì đó của tình nhân để thỏa nỗi nhớ…… tổng cảm thấy cẩu huyết. Nhưng hắn hiện tại cũng quen buổi tối phải ôm một bộ quần áo của Đông Phương mới ngủ được…… bên người có hương vị quen thuộc mới cảm thấy không còn vắng vẻ……

Cho dù như vậy, cũng thường không ngủ được, phải bấm đốt ngón tay xem giáo chủ đại nhân đã ly khai mấy ngày, tính toán vô cùng đơn giản như vậy, lại thường thường phải tính đi tính lại mấy lần mới tính được rõ ràng.

Tưởng niệm Đông Phương sủng nịch bao dung, tưởng niệm hai người buổi tối quấn quýt si mê…… cẩn thận ngẫm lại, trong cái thế giới này, có thể làm cho hắn ỷ lại bất quá cũng chỉ có một mình Đông Phương. Bởi vì có y, hắn mới có thể ổn định thanh thản sống sót tại nơi xa lạ này. Liền ngay cả tấm chân tình thủ hai mươi mấy năm, cũng cho y……

———-

Trung Thúc theo sau Tề Bạch ra cửa, tâm tình đã có vài phần phức tạp…… hắn còn nhớ rõ Tề Bạch lúc trước một phen nói bậy…… lúc trước mỗi ngày trông ngóng giáo chủ xuất quan, nhưng bây giờ giáo chủ thật sự xuất quan, hắn lại không biết nói với giáo chủ như thế nào……

Chẳng lẽ trực tiếp nói cho giáo chủ "giáo chủ a, Tề công tử trước mặt mấy trăm dân chúng Hàng Châu, đem ngài nói thành văn nhược công tử…… lại thêm cho ngài một cái tình nhân……"

…… kia không phải muốn chết sao!

Hoặc là trực tiếp đem giáo chủ đến quán trà, để giáo chủ tự mình nghe một chút đoạn thư kia…… Trung Thúc lau mồ hôi, cảm thấy biện pháp này rất huyết tinh.

Hắn bên này đang rối rắm, bên kia Tề Bạch sau một hồi kích động, cũng nhớ đến chuyện này……

Quay đầu túm túm Trung Thúc, nhỏ giọng nói "Trung Thúc a, ngươi nói nếu Đông Phương nghe được trên đường có người thảo luận về y…… hắn là sẽ rất không sinh khí đi?"

Trung Thúc liếc mắt xem thường nói "…… này, lão phu cùng không biết a."

Tề Bạch cắn cắn môi, tưởng tượng một chút, không khỏi lau mồ hôi lạnh, rối rắm nói "nếu không…… chúng ta ngẫm lại, xem làm thế nào có thể giấu diếm Đông Phương……"

…… giấu diếm được đi? Trung Thúc liếc mắt xem thường, tâm nói lão phu còn chưa có chán sống đâu…… lại nói, ngươi lúc này mới biết sợ, muộn rồi!

Vì thế chuyển đề tài nói "…… lão phu chuẩn bị xe cho công tử đi." Nói xong, quay người đi mất.

Tề Bạch rối rắm một đường, hạ kiệu, bị người lĩnh đến trước cửa giáo chủ đại nhân mới phản ứng lại. nhất thời, tim đập bang bang không ngừng…… Đông Phương, ngay tại bên trong a……

Tề Bạch đẩy cửa ra, đi vào trong phòng, chỉ thấy bên trong hé ra giường lớn sơn đen khắc hoa, giáo chủ đại nhân tả ỷ trên giường, mái tóc thật dài vương trên vai, y phục đỏ thẫm khoác hờ trên người, vạt áo hé mở, hai bắp chân vừa thon vừa dài, nửa che nửa hở lộ ra bên ngoài, da thịt tuyết trắng. Một đôi mắt phượng mang đầy ý cười nhìn hắn……

Tề Bạch trong lòng không khỏi nóng lên, cước bộ nhanh chóng đi qua, ôm lấy giáo chủ đại nhân, cọ cọ, thở dài nói "Đông Phương……"

Đông Phương Bất Bại ôm lại Tề Bạch, cũng thở dài…… chỉ cảm thấy đời này mình cũng chưa bao giờ nóng ruột nóng gan như vậy…… tuy rằng biết có Đông gia, có Trung Thúc, có nhiều thị vệ như vậy…… Tề Bạch tuyệt đối không có chuyện gì, cho dù có chuyện, thị vệ cũng ngay lập tức báo cho y sau khi xuất quan…… nhưng tắm rửa xong, lúc ngồi chờ Tề Bạch, lại không nhịn được miên man suy nghĩ…… con thỏ nhỏ nhà mình vừa yếu ớt lại còn tùy hứng, bình thường bính không thể suất không thể…… cũng không biết mấy ngày này không có mình, có hay không có ai khi dễ hắn…… hoặc là không cẩn thận gây phiền toái, bị thương chính mình……

Tuy rằng biết rõ là suy nghĩ lung tung…… lại vẫn nhịn không được lo lắng, cơ hồ không ngồi yên được, muốn tự mình đi đón. Thẳng đến khi nghe được tiếng bước chân quen thuộc vang lên, từng bước một tới gần…… tâm mới an tĩnh lại……

Hai tháng…… thật sự là quá dài……

"Đông Phương, ngươi bế quan cũng quá lâu đi……" Tề Bạch chôn đầu trên bả vai giáo chủ, không khỏi oán hận nói.

"Ở Đông phủ đợi buồn sao?" Đông Phương Bất Bại hôn hôn tai Tề Bạch, hỏi.

"Có khỏe không……" Tề Bạch né tránh lỗ tai bị hôn ngứa, cắn một ngụm lên đôi môi hồng nhuận của giáo chủ đại nhân, nói "Đông công tử cùng Đông lão gia đều rất tốt……"

"…… mấy ngày nay làm cái gì?…… không gây phiền toái cho bổn tọa đi?" Đông Phương Bất Bại câu có câu không hỏi, một tay đặt lên lưng Tề Bạch, dò xét đi vào……

Tề Bạch cứng đờ, mắt chớp chớp, vẻ mặt vô tội nói "ta làm sao có thể gây phiền toái được?" nói xong, một tay cũng câu mở áo choàng của giáo chủ đại nhân, thân thủ hướng phía sau tìm kiếm "……chính là vô cùng nhớ ngươi……"

Nhìn thì vô tội, chính là quá mức lộ liễu…… Đông Phương Bất Bại cười khẽ, xem ra vẫn là gây chút phiền toái…… bất quá như vậy thì đã làm sao, y cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ phiền toái……

Tươi cười bỗng nhiên cứng đờ, Tề Bạch đại khái là chột dạ, sợ giáo chủ đại nhân hỏi ra cái gì, một tay khẩn cấp sờ sờ chỗ kia, đồng thời cúi đầu ngậm lấy điểm đỏ trước ngực giáo chủ đại nhân.

Đông Phương Bất Bại nhắm chặt mắt, một tay giơ lên phất phất, tầng tầng lớp lớp sa trướng hạ xuống, che khuất một giường xuân sắc……

Có lẽ hai tháng qua tích tụ quá nhiều tưởng niệm, Tề Bạch cũng hiếm khi không chịu thua kém một hồi…… tuy rằng vẫn là như cũ thở hổn hển hư hư ghé vào trên người giáo chủ động cũng lười động, nhưng cuối cùng cũng là đem giáo chủ đại nhân uy no đến tám chín phần.

Nhìn bên ngoài sắc trời đã dần dần tối, đã muốn đến giờ cơm chiều.

Tề Bạch buồn ngủ, Đông Phương Bất Bại mặc dù không muốn, cũng có chút luyến tiếc người trong lòng. Đơn giản ôm Tề Bạch ngủ tiếp.

Giấc ngủ này vừa nhắm mắt là ngủ thẳng đến sáng hôm sau, Đông Phương Bất Bại kêu Tề Bạch dậy ăn cơm, Tề tiểu trư rầm rì hai câu, xoay người, hướng ổ chăn chui chui.

Giáo chủ đại nhân bật cười, cứ để cho Tề Bạch ngủ tiếp, chính mình xuống giường rửa mặt chải đầu, gọi Trung Thúc lại hỏi chuyện.

"Trong khoảng thời gian bổn tọa bế quan, có chuyện gì phát sinh không?" giáo chủ đại nhân tùy ý hỏi.

"Hồi bẩm giáo chủ…… là……. Có một số việc." Trung Thúc vẻ mặt rối rắm nói.

Giáo chủ đại nhân chọn chọn mi, Trung Thúc coi như tâm phúc thủ hạ của y, xưa nay khôn khéo tháo vát, chuyện có thể làm cho hắn chần chờ cũng không nhiều…… nếu không phải đã muốn xác định Tề Bạch mạnh khỏe, y cơ hồ là nghĩ Tề Bạch đã xảy ra chuyện gì.

Trung Thúc do dự không biết nên nói như thế nào, đơn giản trước đem chuyện Tề Bạch làm báo cùng chuyện Giới Sân hòa thượng Thiếu Lâm Tự tìm tới Đông phủ cùng chuyện bọn họ dùng báo chí châm ngòi

quan hệ võ lâm, giá họa cho Hướng Vấn Thiên đều nhất nhất nói ra.

"Tề Bạch làm báo chí?" giáo chủ đại nhân có chút ngoài ý muốn nhíu nhíu mày, Tề Bạch trong mắt y luôn là không thương quản sự, bình thường y gặp thủ hạ cũng tốt, xử lí giáo vụ cũng vậy, cho tới bây giờ cũng chưa né tránh Tề Bạch. Ngược lại là Tề Bạch luôn vô tình cố ý tránh đi, cũng rất ít khi góp ý…… không nghĩ tới chính mình bế quan hai tháng, hắn liền ép ra một cái báo chí…… hơn nữa nghe ra, tựa hồ còn rất lợi hại……

Giáo chủ đại nhân sờ sờ cằm, hơi hơi có chút hòa hữu vinh yên…… lại nghĩ tới bộ dáng chột dạ hôm qua của Tề Bạch.

Chẳng lẽ là bởi vì chuyện làm báo mà chột dạ? giáo chủ đại nhân nhíu nhíu mày, y không phải là không chấp nhận được, huống chi là đối với người trong lòng mình.

Không nói đến chuyện làm báo này nghe ra quả thật là có thể có lợi, cho dù không đúng tí nào, chỉ cần Tề Bạch thích, y cũng tuyệt không nhăn mặt cau mày.

Chớ không phải là bổn tọa biểu hiện còn chưa đủ, cho nên Tề Bạch mới để ý cẩn thận như vậy……

"Báo chí này không tồi!" Đông Phương Bất Bại nói "Tề Bạch cần cái gì, ngươi toàn lực phối hợp hắn."

Trung Thúc cúi đầu xác nhận, biểu tình do dự, tựa hồ còn muốn nói gì đó.

Đông Phương Bất Bại nhíu nhíu mày hỏi "còn có việc?"

Trung Thúc chần chờ nói "là có một sự kiện……"

Đông Phương Bất Bại lạnh lùng nói "nói!"

Trung Thúc thấy giáo chủ tức giận, cũng không dám do dự nữa, cắn răng nói "Tề công tử đã làm một chuyện có thể làm ngài tức giận……"

…… chuyện sẽ làm y tức giận, Đông Phương Bất Bại không khỏi nghĩ tới chuyện lần trước Tề Bạch đến kỹ viện…… lại nghĩ đến Tề Bạch hôm qua chột dạ…… nhất thời sắc mặt xanh mét, lạnh lùng liếc Trung Thúc một cái.

Trung Thúc sợ tới mức run run, nuốt nuốt nước miếng nói "Tề công tử nói một vài điều không tốt lắm về giáo chủ……"

…… nói không tốt…… một bụng lửa giận của Đông Phương Bất Bại giống như bị hắt cho một chậu nước

lạnh, nhất thời biến mất vô tung.

Y nhu nhu cái trán, có chút bất đắc dĩ nói "…… nói bổn tọa là đại ma đầu sao? Hắn cái tên bộc tuệch đó, cứ kệ hắn nói thôi……"

Trung Thúc vẻ mặt cầu xin nói "không phải nói chuyện đó…… hơn nữa Tề công tử là nói trước mặt mấy trăm người……. hiện tại thành Hàng Châu đều truyền khắp……" Hắn cũng không phải người cổ hủ, nếu Tề Bạch nói với giáo chủ cái gì, hắn cũng xem như tình thú của người trẻ tuổi, không đáng để ý tới…… vấn đề là, trước mặt mọi người nói bừa, biến thành dư luận xôn xao…… hắn chính là muốn không để ý cũng không được……

Đông Phương Bất Bại nhìn bộ dáng Trung Thúc rối rắm, trong lòng có dự cảm không tốt, cố gắng trấn định nói "hắn…… nói bổn tọa cái gì?"

Hết chương 58……

59. Chương 59: Giáo Chủ Nghe Thư

Trung Thúc đầu tiên nói đến chuyện Lý Thiết Khẩu thuyết thư, Tề Bạch tức giận mà bắt đầu tranh cãi.

Đợi cho tâm tình giáo chủ tốt lên một chút, lúc này mới dám lắp bắp thuật lại đoạn thư Tề Bạch kể lúc trước……

Nói xong giương mắt vừa thấy, giáo chủ từ xưa đến nay luôn bình tĩnh thong dong nay vẻ mặt rối rắm nâng tay, nhu nhu cái trán……

"giáo chủ…… Tề công tử ban đầu cũng là có ý tốt…… chính là…… chính là……" nghĩ đến Tề Bạch cuối cùng nói đến tình nhân của giáo chủ này nọ…… Trung Thúc luôn luôn mồm miệng lanh lợi, tư duy nhanh nhẹn lúc này lại "chính là" nửa ngày cũng không nói ra nguyên cớ……

Đông Phương Bất Bại không khỏi thở dài, lại nhu nhu cái trán nói "An Chi biết bổn tọa xuất quan không?"

"Thuộc hạ hôm qua đã phái người thông tri." Trung Thúc nói, Đông công tử ngày hôm qua nghe nói giáo chủ xuất quan, hôm nay hắn là lại trốn vào tàng thư lâu đọc sách.

"Chuẩn bị xe đi…… bổn tọa ra ngoài nhìn xem……" y không phải người thích trốn tránh, việc đã đến nước này, chẳng thà tự mình đi nhìn xem có bao nhiêu rắc rối……

Giáo chủ đại nhân ngồi trong xe ngựa, dạo một vòng quanh Hàng Châu…… giáo chủ đại nhân võ công cực cao thính lực hơn người cơ hồ thở dài đủ số lần cho một năm rồi……

Làm sao có thể không thở dài…… mới có đi dạo một vòng như vậy, y đã nghe thấy có mười người đang nói đến y……

Có người nói "a, ngươi như thế nào ngay cả Đông Phương Bất Bại cũng không biết…… đó là giáo chủ Nhật Nguyệt Thần Giáo…… kia cũng không phải là đại ma đầu…… ta nói với ngươi, Đông Phương Bất Bại a, y thật sự là một người đáng thương…… chính là một cái giai công tử nha……"

Có người nói "tình nhân của Đông Phương rốt cuộc là vị hiệp sĩ giang hồ nào a? sao cái vị công tử đi cùng Đông công tử kia lại không nói rõ ràng nhỉ? Có khi nào vị tình nhân kia là võ lâm chính đạo…… áp lực trăm bề…… cho nên không dám để lộ thân phận a? như vậy Đông Phương chẳng phải thực đáng thương……"

Có người nói "kỳ thật ta thấy Lý thiếu hiệp trên [giang hồ tạp thính] cũng không tồi a, hơn nữa võ công hình như cũng rất cao a…… chính mình một người liền có thể bình định đám sơn tặc khi dễ dân chúng đó……"

"Kỳ thật Vương thiếu hiệp trong [giang hồ tạp thính] cũng không tồi, quan trọng là hắn không thuộc môn phái nào a, là một mình hành tẩu giang hồ…… nếu hắn cùng Đông Phương cùng một chỗ, kia áp lực cũng sẽ nhỏ đi một ít a!"

"Ta cảm thấy vẫn là Trần thiếu hiệp tốt nhất, nghe nói tướng mạo hắn đẹp tựa Phan An…… cùng Đông Phương tối xứng……"

"Ta tổng cảm thấy Đông Phương cùng tình nhân của y tình cảm thực sâu đậm…… hơn nữa cũng giúp Đông Phương rất nhiều, nếu hắn dám quang minh chính đại cùng Đông Phương một chỗ, ta cảm thấy hắn là phù hợp nhất."

…….

Còn có người nói "có người họ hàng nhà ta một thời gian nữa phải đi kinh sư một chuyến, thật muốn đi cùng nhìn Đông Phương một cái a……"

……

Mọi người cứ hăng hái thảo luận như vậy…… Đông Phương Bất Bại yên lặng nghĩ, bổn tọa từ nay về sau hành tẩu giang hồ tuyệt đối không cần thân phận của mình nữa……

Xe ngựa đi một đoạn, bên ngoài cách đó không xa có người nói "nếu mọi người muốn nghe, ta đây ngay tại chỗ này kể lại một lần "ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại, sống sót trong mưu mô hiểm trở của chúng ma đầu. Hội ngộ một thiếu hiệp giang hồ, dắt tay đồng tâm chiến quần ma."

Sau đó là một trận khen ngợi ào ào……

Có người oán giận nói "Lý thuyết thư ở trà lâu cũng không biết thế nào, gần đây không có kể đoạn thư này nữa…… muốn nghe lại một lần cũng khó! Như thế rất tốt, Lưu lão nhị ngươi nếu mỗi ngày đều kể, chúng ta mỗi ngày đều đến trà quán của ngươi cổ vũ."

"Lưu lão nhị ta đây trước hết cám ơn các cô nương đã cổ vũ." Trung Thúc đen mặt nhìn qua, chỉ thấy cách đó không xa có một quán trà dưới một gốc đại thụ, lão bản trà quán vén hai ống tay áo, dùng hai chiếc đũa gõ gõ bát trà nhỏ nói "nói đến năm đó tiền nhiệm ma giáo giáo chủ Nhậm Ngã Hành mất tích……"

Trung Thúc theo cỗ kiệu của giáo chủ đại nhân một đường đi tới, vốn đã sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, giờ phút này lại nghe có người kể lại đoạn thư này, một bên hướng mấy thị vệ khoát tay áo, ý bảo bọn họ đi nhanh chút, một bên gọi một người đến, đang chuẩn bị phân phó hắn nghĩ biện pháp gây phiền toái lão bản trà quán này, đem người đi chỗ khác…… chợt nghe bên trong cố kiệu, giáo chủ đại nhân nói "đình kiệu!"

Sau đó màn kiệu vén lên, giáo chủ đại nhân mặt không đổi sắc tiêu sái bước xuống……

Giáo chủ sắp nổi bão sao…… Trung Thúc lau mặt, tâm nói chớ không phải là hôm nay ngươi muốn huyết tẩy thành Hàng Châu đó chứ?

Đã thấy giáo chủ đại nhân một đường đi tới trước quán trà, kéo cái ghế ra ngồi xuống, sau đó thản nhiên nói "cho một bình trà."

Trung Thúc chỉ đành chạy theo, nói "trà thượng hạng!"

Chủ quán vừa nói hai câu, thấy Đông công tử đại giá quang lâm, cười nói "Đông công tử cũng tới nghe thư sao? Tiểu nhân quán trà nhỏ kiếm chút lời, thật sự không có trà ngon gì chiêu đãi, bất quá trà trong quán đều là trà mới năm nay, mặc dù không tính là quý báu, uống vào vẫn là ngọt lành giải khát."

Giáo chủ đại nhân thản nhiên nói "vô phương."

Chủ quán rót trà, một lần nữa gõ gõ bát trà, tiếp tục kể chuyện "lại nói Đông Phương Bất Bại kia……"

Vị chủ quán này tuy là nghiệp dư, nhưng mồm miệng lanh lợi, biểu tình phong phú, kể cũng có chút hấp dẫn người nghe…… so với lúc trước Trung Thúc lắp ba lắp bắp nói lại giảm bớt không ít đoạn kia thì sinh động hơn nhiều…… đương nhiên, càng làm cho người rối rắm……

Giáo chủ đại nhân thản nhiên uống một ngụm trà, một đường bị kích thích đến bây giờ, y giờ phút này ngược lại thực bình tĩnh…… bình tĩnh đến nỗi có tâm tình đứng ở góc độ bàng quan, hảo hảo nghe xem con thỏ nhà mình bịa chuyện như thế nào……

Nhấp ngụm trà thứ hai, chủ quán đã kể đến "Đông Phương Bất Bại kia thuở nhỏ cha mẹ song vong, gia nhập ma giáo cũng là vì sinh tồn…… mà ma giáo là một nơi hỗn loạn như vậy, y lại là một cái văn nhược thiếu niên, ở giữa một đám ác nhân tội ác tày trời, thật sự là cừu rơi vào bầy sói a……"

Giáo chủ đại nhân từ xưa đến nay luôn bị người khác coi là đại ma đầu lãnh khốc vô tình giết người không chớp mí mắt cũng phải giật giật…… nhưng cũng không khỏi nhớ tới tình cảnh lúc mới gia nhập ma giáo……

Y thuở nhỏ trong nhà xảy ra biến cố, cha mẹ đều bị người sát hại, y một cái thiếu niên yếu ớt, thân phụ huyết hải thâm cừu, lúc ấy đừng nói đến báo thù, chính là nuôi sống mình cũng không dễ dàng…… gia nhập ma giáo bất quá cũng là vì bất đắc dĩ……

Có lẽ bởi vì những chuyện trước kia gặp phải, bản tính y mới trở nên như thế…… sau khi gia nhập ma giáo, y cơ hồ nhanh chóng trưởng thành lên……

Đã giết người hai lần, giết thêm lần nữa cũng sẽ không nương tay……

Cơ hồ là điên cuồng tập võ luyện công……

Sau lại được Nhậm Ngã Hành để mắt đến……

Lại sau đó, không biết từ khi nào, trong lòng chỉ một mực muốn đi lên……

Để tất cả mọi người không dám khi dễ mình, cũng không dám xem nhẹ mình……

Mong muốn đã giống như dung nhập vào xương tủy……

Không biết từ khi nào, thủ hạ bên người luôn nhìn y bằng ánh mắt tràn đầy kính sợ……

Càng nhiều người mắng y là đại ma đầu……

…… Lại sau đó, y nhốt Nhậm Ngã Hành, đi lên giáo chủ vị.

Mọi người đều nói y tâm địa ngoan độc, ở trước mặt y hoặc là e ngại, hoặc là nịn nọt, hoặc là oán hận……

Cũng chỉ có một mình Tề Bạch, một đôi mắt sáng trong suốt nhìn qua, có thưởng thức, có tò mò…… có

thản nhiên thương tiếc……

Cũng chỉ có Tề Bạch, còn nhớ rõ, y trước đây bất quá cũng chỉ là một thiếu niên cha mẹ song vong…… đi từng bước một đến hiện tại, tuy rằng nhìn như vinh quang vô hạn, trong đó, cũng chứa nhiều bất đắc dĩ cùng thiên ý trêu ngươi……

Giáo chủ đại nhân thở dài…… tuy rằng chỉ đi ra ngoài một hồi như vậy, nhưng y thật sự có chút nhớ nhung con thỏ nhà mình rồi……

Lão bản trà quán vẫn tiếp tục thuyết thư, đã nói đến tình nhân giáo chủ sau lưng cầm một khúc côn, đập hôn mê Hướng Vấn Thiên, đem Đông Phương giáo chủ bị Hướng ma đầu giam cầm cứu ra……

Giáo chủ đại nhân lắc lắc đầu…… tâm nói rõ ràng chỉ là một con thỏ nhỏ, lại thế nào cũng phải đem mình nói thành đại anh hùng, bổn tọa như vậy, ít nhất cũng nên là sói đầu đàn, lại bị ngươi nói thành cừu…… chớ không phải là thật sự có oán niệm lớn như vậy chứ?

Giáo chủ đại nhân cùng một đám ma đầu, lục đục với nhau nhiều năm như vậy, nghiền ngẫm lòng người vẫn là sở trường…… liền lấy việc Tề Bạch bịa ra đoạn thư này, tự nhiên có thể thấy được Tề Bạch đối giáo chủ đại nhân quá mạnh mẽ, còn mình thì quá yếu đuối là có chút rối rắm……

Bất quá rối rắm này cũng là bình thường, dù sao hai người họ đều là nam tử.

Thân là nam tử, tự nhiên có tôn nghiêm của nam tử……

Nhưng là…… giáo chủ đại nhân nghĩ nghĩ, cảm thấy mình tuy rằng cường thế một chút, nhưng khi đối diện Tề Bạch thì thật sự không đáng giá gì cả…… hơn nữa đừng nói tự cao tự đại, y đối diện Tề Bạch căn bản đều ở thế yếu…… nếu không thế làm sao con thỏ kia có thể ngồi lên đầu y gương oai được…… động tí không cao hứng là lại mắng thầm y là đại ma đầu……

Y cũng chỉ nhu nhu cái trán, làm bộ không nghe thấy……

Hơn nữa chuyện nổi ghen đi đến kỹ viện bắt người, người bắt được rồi nhưng một ngón tay cũng không nỡ động vào, chỉ có thể chính mình sinh hờn dỗi mất mặt đến thế mà cũng làm qua……

Còn có ngày hôm qua…… giáo chủ đại nhân nhớ tới ngày hôm qua tắm rửa xong, chính mình cố ý đem đai lưng nới ra lỏng lỏng lẻo lẻo, vạt áo choàng cũng cố ý hơi hơi mở ra…… làm chuyện dọa người đến bực này, cũng bất quá là vì muốn con thỏ nhà mình thích……

Bổn tọa đời này cũng chưa bao giờ nghĩ mình có thể làm mọi chuyện đều vì con thỏ nhà ngươi như vậy…… ngươi còn rối rắm cái gì a…… nên rối rắm là bổn tọa mới đúng đi……

Trung Thúc một bên trộm nhìn, chỉ thấy giáo chủ chốc thì nhíu mày, lát lại mỉm cười, lại đột nhiên bắt tay cầm lấy chén trà một hơi cạn sạch, thả lên bàn, đứng lên, rất có khí thế nói "trở về."

Trung Thúc trung thành tận tâm cẩn thận đỡ giáo chủ lên kiệu, quay đầu nghiến răng nghĩ "Tề công tử, đều là ngươi hồ ngôn loạn ngữ, đem giáo chủ cũng hồ đồ theo, giáo chủ nếu có gì không hay xảy ra, lão phu ta…… ta…… ta…… ta phi cho ngươi đẹp mặt!!"

———-

Bên kia, Tề tiểu trư rốt cuộc ngủ đủ, rúc trong chăn củng a củng, không thấy giáo chủ đại nhân, đầu tóc rối như cái ổ gà, khoác kiện áo choàng lên người, mở cửa hỏi thị vệ thủ trước cửa "Đông Phương đâu?"

Đồng dạng thị vệ đối giáo chủ trung thành tận tâm, rất có vài phần sung sướng khi người gặp họa nói "giáo chủ trên đường."

o

Trên đường = sẽ gặp phải rất nhiều người.

Sẽ gặp phải rất nhiều người = sẽ nghe được rất nhiều chuyện.

Hiện tại vấn đề người Hàng Châu nói đến nhiều nhất, một cái là [giang hồ tạp thính], một cái là Đông Phương giáo chủ……

Tề Bạch lau mặt, có cảm giác rất nguy hiểm.

"Có nói khi nào thì trở về không?" Tề Bạch hỏi.

"Hành tung của giáo chủ, thuộc hạ không dám vọng nghị!" thị vệ nhìn không chớp mắt nói, hai chữ vọng nghị nói rất nặng.

Tề Bạch bĩu bĩu môi, sờ sờ bụng nói "ta đói bụng."

…… ngươi đồ cật hóa (tham ăn) này…… thị vệ không nói gì nhìn trời, phân phó người đi vào hầu hạ Tề Bạch rửa mặt chải đầu, lại sai người đi truyền cơm, quay đầu lại độc ác nghĩ "ăn đi, ăn cho no vào, chờ giáo chủ trở về còn có sức mà chịu đòn!"

————-

Hết chương 59……

Nha, còn có 1 chương nữa là hết rồi nga~

60. Chương 60: Kết Cục

Tề Bạch và hai miếng cơm, chợt nghe thị vệ ngoài cửa cung kính nói "giáo chủ!"

Sau đó cửa bị đẩy ra, giáo chủ đại nhân thi thi nhiên nhiên tiến vào.

Tề Bạch trộm nhìn sắc mặt giáo chủ đại nhân, thần sắc thản nhiên, cũng không giống như đang tức giận……

Đang nghĩ, lại thấy giáo chủ nhìn mình, lông mi vi chọn, liền hơn chút hương vị sâu xa khó hiểu……

Tề Bạch nháy mắt mấy cái, tươi cười đầy mặt sấn đến, chen vào trong lòng giáo chủ đại nhân, tội nghiệp nói "Đông Phương…… ta tỉnh lại không thấy ngươi đâu, còn tưởng ngươi lại đi bế quan rồi……" lời vừa nói ra, chính mình cũng toàn thân nổi da gà……

Tề Bạch chà xát chà xát cánh tay, không ngừng nịnh nọt nói "…… ngươi cũng không biết là lúc ngươi không ở đó, ta nhớ ngươi bao nhiêu đâu……"

Giáo chủ đại nhân quả nhiên đưa tay ôm lấy hắn…… Tề Bạch đắc ý hé miệng cười, ôm cũng ôm rồi, nhìn ngươi thế nào vẫn sinh khí vậy……

"Rất nhớ ta sao?" giáo chủ đại nhân hỏi.

"Đúng vậy, nhớ muốn chết……" Tề Bạch rúc vào trong lòng giáo chủ đại nhân cọ cọ……

"Nhớ thế nào?" giáo chủ đại nhân thản nhiên nói.

"Ách……" Tề Bạch nhìn nhìn giáo chủ đại nhân, cảm thấy có chút không thích hợp ni……

Giáo chủ đại nhân thực bình tĩnh buông người trong lòng ra, liếc Tề Bạch một cái, tao nhã phất phất tay áo, nhưng hình như trên ống tay áo kia cũng không có chút bụi nào thì phải……

Tề Bạch trừng mắt, đây là khiêu khích trắng trợn a…… bất quá, bản công tử chính là không tức giận, tuyệt đối không cho ngươi có cơ hội phát tác ~

Tề Tiểu Bạch không mặt không mũi sấn tới, chẳng những sấn tới, cái miệng bóng nhẫy còn hôn lên gương mặt trắng nõn của giáo chủ đại nhân một cái, lưu lại một dấu vết bóng nhẫy lóe lên……

Cuối cùng, còn cười hì hì nói "Đông Phương, ngươi xem ta nhớ ngươi thế nào a~"

Giáo chủ đại nhân đẩy Tề Bạch đang dính lấy mình ra, ghét bỏ dùng khăn tay lau mặt, lại lấy khăn lau miệng cho Tề Bạch……

Tề Bạch một bên ngẩng mặt cho giáo chủ đại nhân lau miệng, một bên ngạo kiều vểnh vểnh cái đuôi lên, tâm nói sớm biết ngươi là hổ giấy mà ~

Lại nghe giáo chủ đại nhân thản nhiên nói "sau đó thì sao?"

? Sau đó……

Giáo chủ đại nhân tao nhã buông khăn, bàn tay thon dài trắng nõn giơ lên trước mặt Tề Tiểu Bạch hoạt động một chút cổ tay cùng các đốt ngón tay……

Tề Tiểu Bạch nuốt nuốt nước miếng……

Chỉ thấy giáo chủ đại nhân ánh mắt dừng ở dưới eo của hắn, ở cái chỗ vừa cong vừa vểnh vừa mượt mà ngắt một cái, nói "nếu ngươi "nhớ" xong rồi, liền cùng bổn tọa thảo luận một chút vấn đề "tình nhân giáo chủ" đi……"

Tề Tiểu Bạch nhớ tới lần trước bị giáo huấn…… đỏ mặt sờ sờ mông, rối rắm nói "kỳ thật…… ta còn chưa "nhớ" xong……"

……..

Một cái "nhớ" này, một phát thẳng đến qua ngọ……

Tề Tiểu Bạch vẻ mặt xanh xao từ trong chăn thò ra, suy yếu nói "Đông Phương…… ta đói……"

Giáo chủ đại nhân khóe miệng vểnh vểnh lên nói "kỳ thật bổn tọa ăn cũng chưa được no……"

Tề Tiểu Bạch lệ rơi đầy mặt nói "ta thật sự đói bụng……" bụng cũng thực thức thời kêu lên một tiếng……

…….

Giáo chủ đại nhân vẫn là thực chiếu cố con thỏ nhà mình, dù sao thì cũng chỉ có uy no con thỏ này, tính phúc của mình mới được bảo đảm.

Vì thế sai người kê một cái bàn nhỏ lên giường, sai người bưng đồ ăn lên, còn thực săn sóc Tề Bạch gắp cho đũa rau……

Chờ đến lúc Tề Bạch lau lau miệng ăn no rồi, giáo chủ đại nhân nói "tốt lắm, chúng ta lại tiếp tục thảo luận "tình nhân giáo chủ" kia đi……"

Tề Bạch chỉ vào giáo chủ đại nhân, bi phẫn nói "ngươi có biết hay không vừa ăn cơm xong không thể kịch liệt vận động……"

? Giáo chủ đại nhân chọn chọn mi……

Tề Bạch vô cùng đau đớn nói "dù sao cũng cả một buổi sáng rồi…… ta chính là muốn ngươi…… cũng động không nổi a……" nói xong, còn thực thương tâm nói "ngươi khi dễ người!"

Tề Tiểu Bạch nước mắt lưng tròng nhìn giáo chủ đại nhân nói "ta mặc kệ, ta muốn đi ngủ…… cùng lắm thì ngày mai tiếp tục nhớ ngươi……"

Nghĩ nghĩ lại nói thêm một câu "ngươi nếu khi dễ ta, ta sẽ không để ý ngươi……"

Nói thì rất khí thế, ánh mắt lại tội nghiệp…….

"Ngươi trước tiên ngủ đi……" giáo chủ đại nhân thở dài, cái này thật sự là không còn cách nào khác……

Tề Bạch thắng lợi chui vào trong ổ chăn……

Hít một hơi, tâm nói, cuối cùng cũng qua rồi……

……

Giáo chủ đại nhân nếu đã xuất quan, tự nhiên là không có lí do gì tiếp tục ở lại Đông phủ nữa.

Hơn nữa Thiếu Lâm Tự còn để lại vài hòa thượng ở Hàng Châu, cùng với ở chỗ này cho bọn họ phát hiện sơ hở, chẳng thà đổi thân phận dời đi, bọn người kia ở đây một thời gian không phát hiện gì khác thường, tự nhiên sẽ tan. Huống chi cũng không thể để Đông công tử ở mãi trong thư các được.

Chỉ là có một vài vấn đề cần phải giải quyết một chút, đầu tiên chính là báo chí.

Tề Bạch lúc trước làm báo chỉ dùng danh nghĩa Đông Phủ, hơn nữa cũng không biết có thể hay không hoàn thành, cho nên cũng không chuyên môn thiết lập phòng làm việc, chỉ làm ngay tại viện của Đông phủ.

Sau đó báo chí lại nổi tiếng, trong viện cũng náo nhiệt hẳn lên. Thường thường có người võ lâm tìm tới cửa, người biết chút cấp bậc lễ nghĩa thì khách khách khí khí gõ cửa cầu kiến, tên nào không câu nệ tiểu tiết thì lại trực tiếp trèo tường.

Cứ thế mãi, quả thực là quấy rầy cuộc sống trong Đông Phủ.

Tề Bạch cùng giáo chủ đại nhân đã thương lượng, có thể hỏi mua lại cái viện tử đó, chuyên môn làm phòng báo chí.

Giáo chủ đại nhân khí thế nói "nếu muốn làm báo chỉ, cũng đừng làm quy mô nhỏ như vậy. Thế này đi…… nếu bổn tọa ở khắp các nơi đều có sản nghiệp, mỗi nơi cũng nên mở một phòng làm việc báo chí đi. Cùng sản nghiệp của bổn tọa, như vậy có cái gì phiền toái có thể giúp ngươi giải quyết. Hơn nữa nếu đã muốn lấy danh nghĩa Đông phủ xây dựng, còn có thể lấy danh nghĩa Đông phủ đi đến quan phủ các nơi, có quan phủ bảo hộ, cũng có thể bớt chút phiền toái……" giáo chủ đại nhân lại nghĩ, dứt khoát nói "ngươi hai ngày này nghĩ chương trình đi, xem các phòng làm việc cần an bài bao nhiêu người, hoạt động như thế nào."

Tề Bạch bị nói là hẹp hòi yên lặng lui xuống nghĩ chương trình…… bất quá suy nghĩ một chút chính mình sẽ trở thành ông trùm ngành truyền thông cổ đại, vẫn là vô cùng sung sướng……

Thứ hai chính là Nhậm Ngã Hành bị nhốt ở Tây Hồ.

Lúc Tề Bạch suy nghĩ thật lâu, cùng giáo chủ đại nhân nghiêm túc nói "chúng ta đi Tây hồ, giết Nhậm Ngã Hành đi.", giáo chủ đại nhân không có giật mình, chính là trầm mặc một chút, sau đó gật gật đầu.

Lúc trước đến Hàng Châu, cũng là vì Tề Bạch đề cập đến Nhậm Ngã Hành. Tuy rằng lúc ấy hắn chỉ nói y có một kiếp nạn sinh tử, ở phía đông nam, nơi có nước……

Nhưng trực giác của giáo chủ đại nhân cho rằng, Tề Bạch nói đến chính là Nhậm Ngã Hành.

Hơn nữa, đem Nhậm Ngã Hành nói thành kiếp nạn sinh tử của y…… giáo chủ đại nhân thực mẫn cảm cảm thấy Tề Bạch đối Nhậm Ngã Hành, tựa hồ là thái độ xử trí cho thống khoái.

Cho nên y mới chủ động nói muốn tới Hàng Châu kiểm toán, kỳ thật kiểm toán loại sự tình này giao cho Trung Thúc là được rồi, cần gì y một cái giáo chủ ra mặt.

Y khẳng định tự mình đi một chuyến, đơn giản là muốn xem Tề Bạch rốt cuộc muốn làm cái gì.

Chính là một đường đi tới, đến hiện tại, Tề Bạch rốt cuộc có tính toán gì không, tựa hồ đã không còn quan

trọng nữa.

……

Tề Bạch kinh ngạc nói "ngươi không kỳ quái vì sao ta biết Nhậm Ngã Hành sao?"

Giáo chủ đại nhân nói "kỳ quái, nhưng là…… ngươi sẽ nói với bổn tọa sao?" Ở chung lâu như vậy, giáo chủ đại nhân cũng nhìn ra, Tề Bạch ở trước mặt y cơ hồ là không bố trí phòng vệ, nếu muốn nói với y, thì đã nói từ lâu rồi. Có thể vẫn chịu đựng không nói, hẳn là có cái gì cố kỵ không thể nói.

Tề Bạch trầm mặc, không phải là hắn không chịu nói, chính là không biết nói như thế nào, chẳng lẽ nói cho giáo chủ đại nhân rằng y là một nhân vật trong tiểu thuyết? chẳng lẽ nói cho y, y ở trong truyện kết cục có bao nhiêu thảm?

Cho dù giáo chủ đại nhân chịu tin hắn, hắn cũng không nguyện nói ra rồi làm tổn hại chút kiêu ngạo của giáo chủ đại nhân……

Có lẽ là vì Tề Bạch biểu tình quá khó khăn, giáo chủ đại nhân đột nhiên xoa xoa tóc Tề Bạch, thở dài nói "quên đi, không thể nói thì không cần nói…… bổn tọa có thể đợi đến ngày ngươi có thể nói." Cho dù vĩnh viễn cùng không thể nói ra, chỉ cần Tề Bạch luôn ở bên cạnh mình là tốt rồi……

Tề Bạch đỏ mắt, kéo tay áo giáo chủ đại nhân nói "Đông Phương, ngươi phải tin ta, tuy rằng ta không thể nói cho ngươi biết vì sao ta biết Nhậm Ngã Hành, nhưng ta cũng chỉ vì muốn tốt cho ngươi, nếu không giết lão sớm, sớm muộn gì lão cũng giết ngươi."

Giáo chủ đại nhân đem Tề Bạch ôm vào trong ngực, ôn nhu nói "ta tin ngươi!" ba chữ nói ra, chỉ có chính y biết phân lượng của những lời này…… ma giáo giáo chủ Đông Phương Bất Bại đa nghi cùng tâm ngoan đã thành bản tính, vô luận là đối Đồng Bách Hùng ủng hộ y đi lên giáo chủ vị, hay là tâm phúc thủ hạ Trung Thúc, hay là thị vệ bên người Đông Dũng, y chính là tin chín phần, cũng vẫn còn một phần nghi vấn.

Chỉ có Tề Bạch trước mắt, giống như mơ xuất hiện bên người y, sét đánh không kịp bưng tai tiến vào lòng y, bất quá ngắn ngủi mấy tháng, lại giống như thân cận đến dung nhập vào cốt nhục, nếu phải tách ra tâm can sẽ vô cùng đau đớn. Cho nên lúc trước Tề Bạch hướng y thẳng thắn thành khẩn nói ra thân thế, y mặc dù trong lòng còn nghi vấn, cũng không còn tiếp tục miệt mài theo đuổi.

Đơn giản là……

Bước về phía trước từng bước, nhiều loại hoa giống như cẩm, trời cao biển rộng.

Lui về sau từng bước, như rơi xuống vực sâu, huyết nhục mơ hồ.

Giáo chủ đại nhân nhắm mắt lại, bổn tọa…… lại có thể nào không tin……

Lúc Đông Phương Bất Bại đi giết Nhậm Ngã Hành, không có cho Tề Bạch đi theo.

Nhìn địa lao âm u, con người bị xích sắt khóa lại, mất tự nhiên cuộn mình trên mặt đất, cả người bẩn hề hề kia, Đông Phương Bất Bại không khỏi có vài phần giật mình……

Người này từng đứng trên Thành Đức điện, sừng sững như núi, không ai bì nổi.

Người này cũng từng vỗ vai y, nói với y y là người có tài, việc trong giáo còn phải nhờ y phân ưu.

Người này cũng từng tâm ngoan thủ lạt, một giây trước còn thành thật với nhau, giây tiếp theo đã ngoan hạ sát thủ, làm y sợ.

Cho nên cuối cùng y đem hắn lật đổ giáo chủ vị, chính mình ngồi lên.

Muốn nói lý do…… trừ bỏ quyền lợi, đại khái cũng là vì không muốn người khác khống chế sinh tử của mình đi…… thật giống như trên đỉnh đầu lúc nào cũng đặt sẵn một thanh kiếm vậy……

"Đông-Phương-Bất-Bại" Đông Phương Bất Bại ngẩng đầu, mới phát hiện không biết từ khi nào, Nhậm Ngã Hành đã thẳng thắn đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn y "ngươi đồ phản đồ, còn có mặt mũi đến gặp bổn tọa!"

Đông Phương Bất Bại bật cười, Nhật Nguyệt Thần Giáo không thể so với đám danh môn chính phái, có lẽ là bị người gọi là ma giáo đã lâu, người trong giáo cũng hơn vài phần ma tính. Làm việc thiếu vài phần đạo đức, đều là làm theo ý mình, nhược nhục cường thực.

Nhậm Ngã Hành thân là giáo chủ có thể giết người không lý do, y thân là giáo chúng, tự nhiên cũng có thể tùy tâm sở dục soán vị.

Huống chi lúc trước y quyết định soán vị, Nhậm Ngã Hành không phải đối y không có đề phòng, chính là y sớm một bước, hắn muộn một bước thôi.

Đã là thắng làm vua thua làm giặc, nay lại nói phản đồ hay không phản đồ, thật sự là không có ý nghĩa.

"Ta tới giết ngươi." Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói.

Nhậm Ngã Hành ánh mắt lóe lên, lạnh lùng nói "ngươi sợ sao? Sợ đến mức phải ngay lập tức giết chết bổn tọa mới an tâm?"

Đông Phương Bất Bại lắc lắc đầu, thản nhiên nói "ta nhớ rõ lúc trước ngươi từng nói một câu…… ngươi nói ta tương lai không có kết cục tốt, cho nên ta lưu cho ngươi một mạng, cho ngươi xem cuối cùng ta sẽ có kết cục như thế nào……" người khác soán vị thành công, hết thảy mới là bắt đầu, đối với y mà nói, lại như một hồi kết thúc…… giống như mất hết động lực lúc trước, trong lúc nhất thời không có cảm giác vui sướng khi thành công, mà lại cảm thấy vắng vẻ……

Nhậm Ngã Hành nghiến răng nghiến lợi nói y không có kết cục tốt…… y cũng rất muốn xem chính mình tương lai sẽ có kết cục gì…… chính là y vô khiên vô quải lẻ loi một mình, vô luận kết cục của y là tốt hay xấu, đối với người khác mà nói, bất quá là một cái tin đồn thú vị mà thôi……

Nhất thời sầu não, liền để lại cho Nhậm Ngã Hành một mạng, nhốt hắn ở Tây hồ.

Nhậm Ngã Hành ngẩn người, quả thật không rõ vì cái gì y lại lưu lại cho hắn một mạng, còn âm thầm cười nhạo y như nữ nhân, làm việc cũng lòng dạ đàn bà…… không nghĩ tới cùng là vì nguyên nhân này……

"Bất quá…… ta hiện tại có thể nói cho ngươi biết…… kết cục cuối cùng của ta sẽ tốt lắm…… tốt lắm……" Đông Phương Bất Bại thản nhiên nói, y nếu đã gặp gỡ Tề Bạch, yêu Tề Bạch, như vậy đến cuối cùng cũng là phải cùng Tề Bạch chết chung một chỗ, kết cục này đối với y đã là tốt lắm rồi.

"Cho nên, ngươi đã có thể chết."

Lời nói thản nhiên ra khỏi miệng, Nhậm Ngã Hành trong lòng lại mạnh mẽ nhảy dựng, hắn biết Đông Phương Bất Bại lần này là thật sự chuẩn bị giết hắn…… mà hắn…… thật sự không muốn chết……

Hắn tuy rằng bị nhốt, nhưng võ công vẫn còn, chỉ cần có thể thoát ra, hắn tin tưởng có thể đem những gì mất đi đoạt lại toàn bộ……

"Đông Phương." Nhậm Ngã Hành đột nhiên nói "ngươi còn nhớ hay không lúc ngươi mới nhập giáo? Bổn tọa liếc mắt liền thấy ngươi là người có tài, ngươi quả thật cũng giúp bổn tọa rất nhiều……" Nhậm Ngã Hành thở dài nói "nay nhớ lại, thật khiến cho người ta buồn bã……"

Đông Phương Bất Bại nhíu mày không nói.

Nhậm Ngã Hành lại nói "được làm vua thua làm giặc đạo lý này ta hiểu được, ngươi muốn giết ta cũng là đương nhiên. Chính là ta bị nhốt ở cái nhà tù tăm tối này lâu như vậy, ngay cả một người nói chuyện cũng không có. Ngươi có thể hay không trước khi ta chết cùng ta nói chuyện? ngươi…… có thể hay không đến gần chút?" nếu Đông Phương Bất Bại có thể đến gần chút, hắn ra sức một chút, không hẳn không có hy vọng đào tẩu……

Đông Phương Bất Bại nhìn hai mắt Nhậm Ngã Hành, thản nhiên nói "không cần phải……"

Giáo chủ đại nhân giết Nhậm Ngã Hành, lúc trở lại Đông phủ, Tề Bạch đang ngồi trong phòng, cẩm bút lông ngẩn người.

Thấy giáo chủ đại nhân trở về vội hỏi "hắn…… đã chết sao?"

Giáo chủ đại nhân không khỏi lắc lắc đầu, tâm nói cho dù Nhậm Ngã Hành trốn được, cũng không cần sợ hãi như vậy…… có thể hay không tin tưởng bổn tọa chút a…… nhưng nhìn Tề Bạch sốt ruột, vẫn là thở dài nói "yên tâm đi, có ngươi ở đây, bổn tọa vẫn là thực tích mệnh……"

Tề Bạch thế này mới thả lỏng người, nghĩ nghĩ lời giáo chủ đại nhân, còn nghiêm túc hỏi "vậy ngươi phải nhớ kỹ, vô luận thế nào cũng không thể bỏ lại ta một mình."

"Ừ." Đông Phương Bất Bại ôm Tề Bạch, thanh âm nhẹ nhưng kiên định nói "đời này sẽ chết cùng một chỗ……"

Xử lý xong chuyện Nhậm Ngã Hành, phòng làm việc của [giang hồ tạp thính] ở khắp cả nước cũng đang chuẩn bị.

Chưởng quầy Tề Bạch đang sắp xếp chương trình cùng giáo chủ đại nhân không làm việc đàng hoàng bỏ bê giáo vụ bắt đầu thảo luận hành trình tiếp theo.

Tề Bạch nói "chúng ta đi Thiểm Tây đi." Nay Nhậm Ngã Hành cùng Hướng Vấn Thiên đều đã trừ bỏ, người muốn giết Đông Phương Bất Bại chỉ còn hai người là Nhậm Doanh Doanh cùng Lệnh Hồ Xung. Lúc này Nhậm Doanh Doanh chỉ là một tiểu cô nương trên dưới mười tuổi, Lệnh Hồ Xung cũng không lớn hơn bao nhiêu, Tề Bạch tự nhiên là không hạ thủ.

Huống chi hai người này sở dĩ muốn giết Đông Phương Bất Bại, Nhậm Doanh Doanh là vì lão cha Nhậm Ngã Hành của nàng, Lệnh Hồ Xung lại là vì Nhậm Doanh Doanh.

Nay không còn lý do, nói vậy

Hai người này cũng không thể làm gì.

Nhậm Doanh Doanh tiểu cô nương kia hắn phải cẩn thận quan sát, chờ nàng đến tuổi liền nghĩ biện pháp

đem nàng gả đi thật xa……

Về phần Lệnh Hồ Xung sao, người này kỳ thật rất tình trọng nghĩa, đối ma giáo cũng không quá bài xích, nhưng lại là một tên không hay ho gì…… chẳng bằng trước tìm cơ hội kết giao một phen, đem phản động nảy sinh bóp chết từ trong nôi……

Tề Bạch nghĩ xong xuôi rồi, đáng tiếc giáo chủ đại nhân lại không nguyện ý……

"Không được, đi Tứ Xuyên!" giáo chủ đại nhân trảm đinh chặt sắt nói.

"Tứ Xuyên……" Tề Bạch ngẩng đầu nghĩ nghĩ, tựa hồ Thanh Thành phái ở tại Tứ Xuyên, bất quá một môn phái như vậy tựa hồ không đáng giá giáo chủ đại nhân ba ba đuổi theo đi……

"Vì sao muốn đi Tứ Xuyên a?" Tề Bạch hiếu kỳ hỏi.

Giáo chủ đại nhân do dự một chút, vẫn là nói "bổn tọa muốn đi xem Đoàn Tụ Môn."

Tề Bạch , căm giận nói "không được, ta tuyệt đối không đi Tứ Xuyên, ta muốn đi Thiểm Tây!"

Giáo chủ đại nhân nhíu mày nói "ngươi không phải là muốn làm hiệp khách sao? Ngươi không phải muốn đem bổn tọa theo ma giáo ma đầu trung liền đi ra sao? Ngay cả một con gà đều trói không được, ngươi như thế nào làm đại hiệp? muốn luyện hảo võ công, liền ngoan ngoãn cùng bổn tọa đi Tứ Xuyên!"

Tề Bạch bĩu bĩu môi nói "…… kia cũng phải có công phu khác có thể luyện đi……"

"Có……" giáo chủ đại nhân ngoắc ngoắc tay, kêu một thủ vệ lên nói "ngươi nói với hắn, các ngươi luyện công như thế nào."

Thị vệ giơ ngón tay nói "lúc mới học, trên người phải đeo bao cát ít nhất hai mươi cân (10kg), mỗi buổi sáng đứng trung bình tấn hai lần, đánh quyền hai lần, mỗi lần một canh giờ. Buổi chiều hai lần luyện đối đánh, mỗi lần một canh giờ. Từ lúc theo bên người giáo chủ, lúc đang trực buổi sáng đứng tấn nửa canh giờ, nửa canh giờ đánh quyền, một canh giờ đối đánh. Lúc không trực ban, trừ những cái trên ra thì phải đeo thêm bao cát bốn mươi cân……"

Giáo chủ đại nhân liếc con thỏ nhà mình một cái, thản nhiên nói "làm được sao? Làm được thì đi Thiểm Tây, không làm được liền cùng bổn tọa đi Tứ Xuyên……"

Tề Bạch lau mồ hôi, tâm nói đừng nói là đứng trung bình tấn hai tiếng, chính là nửa tiếng cũng đều đứng tàn ta rồi…… nhưng là……

Tề Tiểu Bạch nói "ta không học công phu không được sao, ta không làm đại hiệp, ta muốn đi Thiểm Tây……"

Giáo chủ đại nhân liếc cũng không thèm liếc Tề Bạch một cái, phân phó Trung Thúc "chuẩn bị xe, đi Tứ Xuyên!" Trung Thúc vui vẻ tiêu sái rời đi.

Tề Bạch bi phẫn nói "ngươi khi dễ người, đồ độc tài!"

Bổn tọa chính là độc tài…… thì làm sao! Ai bảo ngươi mỗi ngày cho bổn tọa ăn không đủ no!

Giáo chủ mí mắt cũng không thèm nâng, trực tiếp đem Tề Bạch đóng gói vứt lên xe.

Xe ngựa một đường vô cùng náo nhiệt chạy thẳng tới Tứ Xuyên, Đông lão gia đi tiễn nhìn xe ngựa xa xa rời đi, lắc đầu nở nụ cười "tuổi trẻ thật tốt a……"

Đông lão gia chắp tay sau lưng lắc lư trở về, xe ngựa phía sau càng lúc càng xa, chỉ còn lại một bóng đen nho nhỏ……

Nhưng là…… chuyện xưa của bọn họ vẫn còn tiếp tục, hơn nữa, nhất định sẽ có kết cục tốt đẹp a~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: ta mất tích hai ngày, rốt cục cũng trở lại a~

Hơn nữa, ta quyết định đem thiên văn này kết thúc tại đây~

Tuy rằng vốn chuẩn bị viết bọn họ đi Tứ Xuyên sau lại về Hắc Mộc Nhai…… chính là chỉ sợ nếu viết thế thì lại thêm hai mươi chương nữa mất……

Hơn nữa viết tới đây, tình cảm của giáo chủ cùng Tề Bạch cũng viên mãn rồi.

Hướng Vấn Thiên cùng Nhậm Ngã Hành đều đã chết, Tề Bạch lại làm ra một cái báo chí, nói vậy nguy cơ của giáo chủ đại nhân cũng giải quyết tốt lắm. Đơn giản liền kết thúc đi…..

Sau này còn mấy cái ngoại truyện, nay xác định cái thứ nhất là Đoàn Tụ Môn, dù sao lúc trước làm phục bút, chỗ này không viết một chút cũng không được.

Còn có một cái là kết cục của Dương Liên Đình.

Kỳ thật còn muốn viết cái ngoại truyện Nhậm Doanh Doanh, bất quá ta không thích nàng lắm, kết cục của nàng cùng chính văn không quan hệ.

Về phần sinh tử cùng tiểu jj dài ra, nếu người xem không nhiều lắm…… ta liền nhàn hạ…… bởi vì ta cũng thực lười a……

Cuối cùng, cám ơn mọi người một đường ủng hộ a~

Hết thật rồi……

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/dong-phuong-bat-bai-chi-tong-quan